virtual-project.eu

BARRY EISLER

John Rain #8

PRIMA MISIUNE ÎN TOKIO

BARRY EISLER

Seria: John Rain #8

PRIMA MISIUNE ÎN TOKIO

Original: *Graveyard of Memories*: *John Rain #8* (2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

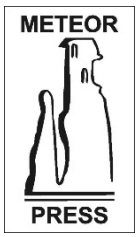

2020

Viața poate fi înțeleasă doar privind înapoi,
dar trebuie trăită privind înainte.

Kierkegaard

Capitolul 1

Dacă există o lecție pe care am învățat-o de timpuriu în deceniile petrecute în activitatea mea este că cea mai importantă dintre trăsăturile ce deosebesc o țintă dificilă de restul oamenilor este stăpânirea de sine. Da, trebuie să fii în stare să gândești ca oponentul tău, ceea ce-ți va îngădui să detectezi ambuscada. Și da, trebuie să fii în stare să întreprinzi acțiuni imediate și violente în cazul în care – hopa! – capacitatea ta de a detecta ambuscada dă greș. Și da, sentimentele reprezintă o slăbiciune. Însă fundamental pentru tot restul este stăpânirea de sine. Pentru că dacă nu-ți controlezi propria persoană, atunci o va controla altcineva, cel mai probabil un inamic, iar în domeniul meu de activitate un inamic nu este cineva care dorește promovarea la care râvnești tu, sau care vrea să-ți ocupe biroul din colț, sau care vrea să te învingă pe terenul de tenis sau pe parcursul de golf, ori să se etaleze cu un automobil mai bun în fața casei sale. În activitatea mea, un inamic este cineva decis să-ți pună capăt vieții și care dispune probabil de mijloacele necesare pentru a trece la fapte.

Mai există însă și o altă lecție, a cărei învățare a durat mai mult și care, în cele din urmă, este mai importantă. Trebuie să accepți ce ai făcut. Nu uciderile în sine. Dacă nu le-ai fi putut comite, atunci nici n-ai fi putut activa în domeniul ăsta. Nu ai fi fost capabil. Nu, eu mă refer la consecințele uciderilor – pentru conștiința ta, pentru relațiile tale, pentru viitorul tău, pentru viața ta. Dacă ai fi știut de la bun început ceea ce ai înțeles abia la sfârșit, ai fi făcut oare aceleași alegeri, ți-ai fi asumat același riscuri, ai fi acceptat aceleași sacrificii? Nu. Nimeni n-ar fi făcut-o. Nu poți aprecia greutatea poverii aceleia decât după ce ți-ai

asumat-o. Nu poți înțelege ce înseamnă cu adevărat.

Dar în 1972, în Tokio, eu n-am știut nimic din toate astea. Mă bazam pe intuiție, pe instincte și pe reflexele tinereții. Adevăratele abilități dure pe care să le folosesc împotriva țintelor au sosit mai târziu. Iar dobândirea lor aproape că m-a omorât.

Pe atunci eram curier CIA și făceam parte dintr-un program de tipul „cash pentru contracte", care a fost demascat în 1975. Căutați pe Google „*scandalurile de mită Lockheed*" și puteți afla totul despre el. De fapt, nu chiar *totul*. Ar fi răsuflat mult mai multe, dacă eu n-aș fi făcut parte din echipa de curățenie. Nu trebuie să uitați că istoria pe care v-o prezintă cei aflați la putere exclude întotdeauna ce au reușit ei să îngroape. Sau pe cine au reușit să îngroape.

Ofițerul meu de caz se numea Sean McGraw și era un veteran arțăgos al Războiului din Coreea și al operațiunilor din Asia. „Creștinii în Acțiune", porecla CIA, aveau pe statul lor de plată câțiva politicieni japonezi, după cum îmi spusese o cunoștință din armată când mi-a dat numărul de telefon al lui McGraw, și aceștia aveau nevoie de cineva cu figură de asiatic și abilități de vorbire a japonezei, care să se ocupe de transferurile de cash. Eu tocmai revenisem în SUA din Vietnam, după ce părăsisem armata în dizgrație, a cărei origine am fost în stare s-o înțeleg abia după niște ani. Mama mea, jumătatea americană a părinților mei, tocmai murise, nu aveam frați sau surori, iar America mi se părea un cămin într-o măsură chiar mai mică decât la opt ani, când mama mă adusese aici după ce tatăl îmi fusese omorât în luptele de stradă care răvășiseră Tokio în vara anului 1960. Nici despre Japonia nu puteam spune că o simțeam ca pe un cămin, dar ce alte perspective aveam? Indiferent dacă era vorba despre soartă, circumstanțe sau pur și simplu ghinion, o asociere

cu lumea secretă reprezenta calea mea de minimă rezistență.

Aspectele practice ale operațiunii erau destul de simple. O dată pe săptămână, sau cam așa, urma să iau de la McGraw o geantă ieftină de umăr. Uneori predarea se făcea într-un tren, alteori la o tarabă stradală *tachigui* – la care mâncai stând în picioare –, alteori, iar simbolismul respectiv nu i-a scăpat nici chiar personalității mele mai tinere, într-o toaletă publică. După aceea schimbam geanta plină pe care o duceam cu alta identică, dar goală, adusă de un curier din cealaltă tabără, un japonez de vârstă mijlocie, grăsuț și neobișnuit de vorbăreț, pe nume Miyamoto, care se dădea în vânt după cravatele cu motive florale, exagerat de late și țipătoare, chiar și după tragicele standarde vestimentare ale epocii. Doi intermediari, așadar, protecție suficientă pentru actorii principali. La început n-am știut bine nici măcar care erau aceștia. Eram vag curios – la urma urmelor, abia împlinisem douăzeci de ani și încă nu înțelegeam că un corolar al expresiei „cunoașterea înseamnă putere" este „cunoașterea poate fi periculoasă" –, dar nu dispuneam de nicio modalitate reală prin care să aflu. Mă uitasem de destule ori în geantă ca să știu că întotdeauna conținea cincizeci de mii de dolari cash. Totuși alegerea valutei nu oferea niciun indiciu cu privire la proveniența banilor sau a destinației lor. Yenul era jalnic de slab, euro abia fusese conceput la Bruxelles și era încă departe de născare și, cu toate că Nixon anulase convertibilitatea dolarului în aur, verzișorii continuau să fie moneda forte mondială, acceptată fără întrebări de la New York până la Riad și Tombouctou.

Eram naiv, totuși nu eram prost. Știam că oricine avea brațe și picioare funcționale putea fi curier. Așa că înțelegeam că nu eram plătit doar pentru a transporta și a înmâna o geantă. Eram plătit pentru ca, la o adică, să joc rolul de țap

ispășitor, dacă s-ar fi ajuns la așa ceva. Pentru mine, șmecheria era să mă asigur că nu se va ajunge. Și exact acolo am dat-o în bară.

Tocmai terminasem schimbul cu Miyamoto în parcul Ueno, aflat în Shitamachi, în vechiul Tokio, rămășițele robuste ale orașului ce supraviețuiseră atât marelui cutremur din Kantô în 1923, cât și bombelor incendiare americane care i-au urmat după mai bine de douăzeci de ani. Chiar și pe atunci orașul era imens – populația era de peste unsprezece milioane seara, la care se adăugau alte două milioane ce umpleau străzile, trenurile și clădirile de birouri în timpul zilei, păduri de neoane pâlpâitoare în districtele de divertisment Ikebukuro, Shibuya și Shinjuku, autostrăzi supraterane murdare de funingine pe multe niveluri ce disecau cartiere și adumbreau trotuare; peste tot, o cacofonie de motoare de camioane, comerț și activități de construcții. Războiul, aflat doar la o generație distanță, continua să se agațe de conștiința țării ca un coșmar din care cetățenii săi se treziseră abia recent, iar energia orașului nu era concentrată atât de mult spre atingerea prosperității, cât mai degrabă spre îndepărtarea rapidă de ororile și pierderile din trecutul recent și dobândirea speranței și a progresului prezent.

Hoinăream printre tarabele stradale înșiruite pe Ameyoko, prescurtarea de la Ameya-Yokochô, „Aleea Acadelelor”, numită așa deoarece primele prăvălii din zonă fuseseră *ameya,* adică bombonerii. Faptul că porecla continuase să funcționeze pentru „Aleea Americană” după război, când artera devenise o piață neagră importantă pentru bunuri americane, era o simplă întâmplare. În tot cazul, tarabele ei, cele mai multe înghesuite între clădiri înguste pe o parte și matahala monstruoasă a liniilor feroviare supraterane JR pe partea opusă, ofereau de toate, de la mirodenii, alimente deshidratate și pește proaspăt, la îmbrăcăminte, articole de bricolaj și

bunuri sportive, și până la tot felul de aparate electronice – majoritatea ieftine, atrăgând mulțimi de oameni de dimineața până seara.

Era o după-amiază tipică de vară în Tokio, ceea ce însemna apăsător de fierbinte, umedă și poluată, iar aerul era încărcat cu aromele de *yakitori*[1] și *takoyaki*[2] și alte delicatese stradale de pe Ameyoko. Vânzătorii își țineau palmele de o parte și de cealaltă a gurii și strigau – *Hai dozo*! *Hai, irasshai*! – de pe ambele trotuare, peste zgomotele traficului de camioane din vecinătate și ale ocazionalelor garnituri feroviare, gesticulând spre cumpărătorii care erau purtați de fluxul pietonal lent, înmânând mostre, ademenind clienții din șuvoiul neîntrerupt și în continuă alunecare. Am cumpărat un pahar cu suc de pepene cu gheață de la un *oyaji* cu ochi urduroși, care părea să-și aibă taraba cu fructe din vremea când orașul se numise Edo. Tăcut și cu un surâs știrb, mi-a luat cei zece yeni și eu mi-am reluat colindatul, sorbind recunoscător, cu transpirația prelingându-mi-se pe spinare, sub apăsarea ușoară a genții goale pe care o luasem de la Miyamoto. Prelatele cu rol de copertine, întinse la întâmplare de o parte și de cealaltă a străzii, păreau mai degrabă să amplifice decât să diminueze arșița după-amiezii.

În ziua aceea nu aveam niciun scop anume de a mă găsi aici; după întâlnirea cu Miyamoto, pornisem pur și simplu la întâmplare pe jos și pierdeam vremea înainte de a mă îndrepta spre Kodokan, unde mă antrenam la judo. Eram începător în sportul acela, dar îmi plăcea. Se clădea peste abilitățile de lupte pe care le dobândisem în liceu, adăugând aruncări la doborâri, și blocări de brațe sau strangulări la fixările la podea. Mă antrenam zilnic câteva ore, întrucât cerințele jobului meu erau simple și programul flexibil, iar în numai trei luni ajunsesem la fel de bun ca orice *shodan* nou din sală. În mod oficial nu aveam însă voie să susțin examenul

pentru centura neagră decât după un antrenament acolo timp de un an, iar restricția aceea, pe care o consideram prostească și nedreaptă, nu făcea decât să mă îmboldească să mă antrenez și mai susținut, pentru a-mi putea învinge „superiorii” și a le demonstra cât de mult se înșelaseră de fapt.

Mă amuză când mă gândesc cât de importante mi se păreau pe atunci asemenea lucruri. Să le dovedesc că oamenii se înșelaseră. Să lupt împotriva prostiei. Să-mi doresc recunoaștere oficială. Am avut nevoie de mult timp până am învățat că nu are niciun sens să le dovedești oamenilor că se înșelaseră, că lupta împotriva prostiei este inutilă și că recunoașterea oficială îi împiedică pe alții să te subestimeze… și astfel nu poți să mai beneficiezi de surpriză și de alte avantaje tactice.

Am cotit la stânga pe sub calea ferată aeriană tocmai când un tren JR a trecut pe deasupra, vuietul lui făcând să zăngăne ferestrele magazinelor și acoperind vacarmul mulțimii. În câteva secunde, a dispărut. Mulțimea era mai rarefiată aici, iar saloanele de *pachinko*[3] și prăvăliile cu *ramen*[4] și alte astfel de atracții de interior erau mai numeroase decât tarabele stradale. Am trecut pe lângă un magazin de cuțite și am încetinit ca să examinez oferta etalată în vitrină.

Cineva m-a izbit în umăr suficient de violent ca să vărs ce-mi mai rămăsese din sucul de pepene. Am ridicat ochii. Un *chinpira,* un derbedeu *yakuza* de nivel inferior, sau aspirant la *yakuza*, se încrunta la mine, iar mânecile suflecate ale tricoului său negru dezveleau mușchii unui halterofil.

— *Oi,* a mârâit el, *koryaa, doko mite aruitonen, kono bokega*! „Băi, idiotule, uită-te pe unde mergi!”

Dacă un episod similar ar avea loc azi, mi-aș cere scuze, indiferent a cui fusese vina, și în

același timp m-aș retrage un pas, întorcându-mi ușor corpul într-o parte, astfel ca să-mi reduc profilul de țintă, și aș ridica mâinile cu palmele înainte într-un gest aparent împăciuitor, dar în realitate tactic. Aș transmite prin tonul vocii mele, prin postura corpului și prin atitudine că agresorul avea de fapt noroc că eram rezonabil, iar în același timp nu l-aș provoca pe el, nu l-aș insulta și nu m-aș comporta ostil, ci aș oferi doar respect aparent și o oportunitate de a trece mai departe fără a-i fi afectată reputația. Aș face toate astea, dar în același timp aș fi extrem de atent la tot ce se întâmplă la periferia acțiunii și n-aș porni niciodată de la ipoteza că agresorul era singur. Dacă el s-ar dovedi prea prost pentru a înțelege indiciile mele, voi acționa brusc și decisiv – fără avertismente, fără abordări de posturi, fără escaladare treptată. Și aș părăsi scena imediat după ce amenințarea a fost neutralizată, ținând capul plecat și evitând privirile martorilor potențiali.

Dar asta ar fi în ziua de zi. Pe atunci, eram proaspăt revenit de pe front, intoxicat de testosteron și plin de resentimente incipiente față de lume. După cele ce văzusem și făcusem, supraviețuind, nu acceptam să fiu abuzat de nimeni, cu atât mai puțin de un golan de pe stradă, care credea că mă putea intimida.

De aceea, în loc să recurg la o acțiune înțeleaptă, am făcut un pas spre el și am spus:

— *Urusei na, omae koso kiotsukero yo*!

Ceea ce, în traducere aproximativă, înseamnă „Du-te-n mă-ta, lăbarule!”

Ochii lui *chinpira* s-au îngustat și nările i s-au dilatat.

— *Oi*! a răcnit el.

Am crezut că zbierase la mine, dar apoi am văzut mișcare în spatele lui, la intrarea în salonul de *pachinko*; erau doi amici, la fel îmbrăcați, la fel de musculoși, care acum mă priveau cu intenții pline de răutate.

Trei contra unuia, și fiecare dintre ei era mai voinic ca mine. Primul a ridicat brațul drept și a început să mă împungă cu un deget în piept. Aparent, credea că va fi doar o încăierare sau, încă și mai bine, o simplă bătaie pe care să mi-o administreze. Eu însă intrasem deja în modul de luptă.

Pe atunci memoria mușchilor îmi era clădită pe lupte, nu pe judo. Cu brațul stâng i-am parat brațul drept ce pornise spre mine, l-am prins cu mâna dreaptă de sub triceps, i-am rotit mâna pe lângă mine, și mai departe, și simultan am lunecat în spatele lui – o tragere cu ocolire, un procedeu pe care-l alegeam cu prioritate pe saltea în liceu. El a încercat să se rotească, dar i-am lipit brațul drept de corp și i-am cuprins cu mâinile talia, urmându-i mișcarea, astfel că am ajuns cu fețele spre amicii săi, care se apropiau acum de la numai câțiva metri depărtare.

Ce am făcut în continuare a fost pur și simplu un reflex stupid. M-am ghemuit, coborându-mi șoldurile, m-am băgat sub el și apoi am explodat în sus și m-am arcuit pe spate în supleu, alt procedeu din lupte care-mi fusese de mult folos în competițiile dintre adolescenți. Corpul lui *chinpira* a zburat peste mine ca ultimul vagonet dintr-un *montagne russe* deraiat, cu un braț încă lipit de corp și celălalt fluturând disperat. Cu coada ochiului am văzut lumea răsturnându-se, solul apropiindu-se, după care a urmat șocul care mi s-a transmis prin brațe, când ceafa lui *chinpira* a izbit sec pavajul. Am auzit cum craniul i-a crăpat în urma impactului, apoi, peste numai o clipă, alt trosnet – genunchii lui s-au izbit de beton, deoarece picioarele continuaseră să accelereze peste țeasta distrusă și mai departe.

M-am rostogolit pe o parte și m-am ridicat rapid, exact când cei doi au ajuns la mine. Poate că aș fi putut scăpa cu fuga, dar doboară-și-fugi nu făcea încă parte din trusa mea de instrumente de

luptă corp la corp. Stilul de atunci era ofensiva permanentă. De aceea m-am apropiat de cel din dreapta mea, un golan cu aspect dur, urât ca un gargui, am încasat un pumn în pomete, dar m-am dus drept spre ochii lui. Celălalt *chinpira* s-a întins spre mine, mi-a prins geanta de pe umăr și m-a tras spre înapoi odată cu ea. M-am răsucit către el, am strecurat brațul între cureaua genții și corp și m-am aplecat în față. Geanta s-a desprins și el s-a clătinat, pierzându-și echilibrul. Garguiul mi-a sărit pe spinare. Am încercat să-l răstorn, dar m-am dezechilibrat. Am căzut amândoi, însă în timpul căderii m-am întors și am izbutit să-i plasez un cot în coaste, așa că el a încasat majoritatea impactului. M-am străduit să mă sui peste el, neavând încă destulă experiență ca să cunosc importanța de a te îndepărta rapid când există, sau pot exista, mai mulți atacatori, apoi l-am prins de cap și mi-am afundat degetele mari în găvanele ochilor lui. A urlat și s-a zbătut, iar eu am răcnit la rândul meu, o mașinărie de distrugere, strângând mai tare, străduindu-mă să-mi împing degetele prin ochii lui, până în creier. Apoi tovarășul i-a revenit, lovindu-mă cu pumnii – am avut noroc că n-avea un cuțit sau chiar o țeavă – și i-am dat drumul garguiului, ca să-mi îndrept atenția asupra problemei stringente. Indiferent ce anume o fi zărit în expresia mea, a decis că nu dorea să mai insiste. S-a întors și a luat-o la fugă. Aproape că am pornit după el, comutarea de luptă fiind mult mai ușor de pornit decât de stopat, dar, cumva, m-am oprit. Am privit în jur. Mai mulți oameni se strânseseră în cerc în jurul nostru, într-o tăcere rău-prevestitoare pe fundalul sonor din Ueno. Primul *chinpira* zăcea nemișcat; al doilea se zvârcolea pe trotuar, ținându-se cu mâinile de față și urlând. „Drace!” Instinctiv, am plecat privirea și mi-am croit drum printre spectatori.

Am revenit în mulțimile din Ameyoko, am mai zăbovit câteva minute, timp în care am verificat

discret dacă nu eram urmărit, apoi m-am îndreptat spre stația Okachimachi, unde am suit într-un tren JR. Inima îmi bubuia, mâinile îmi tremurau și mă simțeam ca și cum aș fi părut vinovat de ceva. Totuși niciunul dintre pasagerii de după-amiază ai trenului, în majoritate elevi în uniforme și câțiva pensionari care transpirau în cămășile lor cu mâneci lungi, nu a părut să mă bage prea mult în seamă.

Am coborât în stația Tokio și m-am îndreptat spre stradă. Nici măcar nu m-am gândit că cineva ar fi putut încerca să mă urmărească și am avut noroc că n-a făcut-o nimeni; voiam doar să mă îndepărtez cât mai mult de locul incidentului. Odată ajuns afară, am început să mă gândesc.

Cât de rău o încurcasem? Nu eram sigur. Mi-am dat seama însă că nu abordasem situația așa cum s-ar fi cuvenit. Eu nu eram un civil și nu-mi puteam permite să-mi asum aceleași riscuri ori să mă las pradă impulsurilor unui civil. Da, făcusem deja schimbul de genți când se întâmplase totul, însă continuam să particip la o operațiune sub acoperire și trebuia să accept disciplina aferentă. Eu nu puteam fi discret numai când „era important”. Trebuia să-mi amintesc, trebuia să știu, că *întotdeauna* era important.

În regulă, fusese o lecție bună. Dar ce mă costase s-o învăț? Poate… nu prea mult. Cu nițel noroc, cel pe care-l doborâsem cu supleul avea să scape teafăr. Dar chiar dacă îl omorâsem – și știam că asta era posibil după sunetul care se auzise când capul lui izbise pavajul –, cum ar fi putut cineva să mă asocieze cu moartea aceea? Fusese o întâlnire întâmplătoare într-un loc oarecare. Chiar dacă poliția ar fi vrut să ancheteze moartea unui bătăuș de stradă, și probabil că n-ar fi vrut, martorii n-ar fi fost de mare ajutor. Tot ce le rămăsese de la mine era o geantă, care era pesemne un model pe atât de anonim și de larg răspândit pe cât reușise Agenția să procure. Poate că avea amprentele mele, dar

oare *chinpira* care fugise cu ea avea s-o predea poliției? Mai degrabă o și aruncase deja. Și chiar dacă ar fi predat-o poliției, și chiar dacă ei ar fi putut să preleve amprentele, aveau cum să mă identifice pe baza lor? Nu. N-ar fi putut-o face. Eram scutit de griji.

Totuși, geanta… Ceva legat de geantă nu-mi dădea pace. Și atunci mi-am dat seama.

Existau trei genți, toate identice. Potrivit procedurii, eu luam o geantă plină de la McGraw și-i dădeam lui o geantă goală. După aceea repetam operațiunea cu Miyamoto, dar invers. Cineva avea mereu o geantă goală pe care s-o dea în schimbul uneia pline. Așa că eu trebuia să am o geantă pentru următoarea mea întâlnire cu McGraw.

Perfect! Nu era cine știe ce chestie. Îi puteam spune pur și simplu lui McGraw că pierdusem geanta goală.

Dar nu, așa ceva n-ar fi mers. Dacă fusesem atât de neglijent încât să pierd geanta când era goală, puteam fi la fel de neglijent încât s-o pierd când era plină. Nu doream să las impresia că o dădusem în bară, deși pe moment definiția aceea părea al naibii de exactă. Îmi plăcea jobul ăsta și aveam nevoie de bani. Unde altundeva m-aș fi putut duce? Pe atunci nu exista o industrie de contractori pentru veteranii operațiunilor speciale. Eu tocmai fusesem dat afară din armată și știam că deasupra capului meu atârna un nor. Printr-un noroc mă alesesem cu un job frumușel, unul dintre puținele de felul acela, și nu doream să-l periclitez.

Bun, în cazul ăsta puteam să cumpăr pur și simplu o geantă nouă. Nimeni nu ar fi observat diferența.

Brusc mi-am dat seama că nu-mi puteam reaminti cum arăta geanta cu exactitate. Era neagră și făcută din piele… sau era din vinilin? De fapt, n-o privisem chiar așa de atent. Era largă de vreo cinci centimetri și se închidea în partea de sus cu

un fermoar… un fermoar de alamă. Oricum, avea culoarea alamei.

„La naiba!” M-am întors în stație și am intrat în câteva magazine. Existau numeroase modele asemănătoare genții pe care o foloseam noi pentru schimburi, dar nu vedeam una despre care să fiu sigur că era identică.

Am ieșit din nou, simțindu-mă frustrat și furios pe propria mea persoană. În junglă învățasem să fiu extrem de atent la împrejurimi. La sunete și mirosuri. La forme și umbre. O ramură ruptă, niște fire de iarbă culcate. Cântecele păsărilor sau absența lor. Totul însemna ceva și adesea asta era deosebirea dintre viață și moarte. Și trebuia să înveți să zărești tiparele în avans, fiindcă atunci când un dușman tăcut încearcă să te ucidă, de obicei nu capeți o a doua șansă.

Am înțeles fulgerător că asta era la fel de adevărat și în mediile urbane, doar că eu fusesem prea idiot ca să-mi dau seama. Orașele aveau propriile lor ritmuri, propriile lor tipare, propriile lor detalii care erau importante. Trebuia să învăț să fiu atent la ele. Trebuia să mă autoeduc.

Perfect, mai deprinsesem o lecție bună. Totuși, cum trebuia să procedez în cazul de față?

Vedeam doar două opțiuni. Puteam să cumpăr o geantă și, dacă McGraw sesiza o discrepanță, să-i spun pur și simplu că era cea pe care mi-o dăduse Miyamoto… după care să sper că el nu dispunea de nicio modalitate bună de a verifica. Ba chiar puteam să cumpăr trei genți și să le înlocuiesc una câte una, până când toate gentile utilizate redeveneau identice.

Însă dacă McGraw observa ceva în neregulă, ar fi fost mult mai rău decât dacă aș fi dat-o-n bară. Aș fi părut și necinstit. Pentru asta era posibil ca ei să întrerupă colaborarea cu mine. Dar nu știam ce s-ar fi putut întâmpla dacă mă prindeau că mințisem pentru a încerca să-mi acopăr fapta.

Știam totuși că întreruperea colaborării putea fi răul cel mai mic.

În felul acela eram redus la o singură opțiune reală. Să iau legătura cu McGraw și să-i explic. N-ar fi fost mare chestie, nu? De fapt nu făcusem nimic rău. Cel puțin, nimic care să fi fost din vina mea. Vreau să spun, ce aveau să facă – să m-omoare?

Capitolul 2

L-am contactat pe McGraw, care mi-a spus să mă întâlnesc cu el în seara aceea în barul Kamiya din Asakusa, unul dintre cartierele cele mai vechi din oraș. Am fost intrigat de locul ales. Asakusa se găsea în estul orașului Tokio și, cu excepția complexului templului Sensô-ji și a unor atracții turistice asociate, nu era tocmai popular printre străini și oricare alții care preferau atmosfera mai cosmopolită a vestului orașului.

După antrenamentul de seară din Kodokan, am pornit spre est pe motocicleta mea, o Suzuki GT380J model 1972, în roșu-vișiniu și alb-egretă, pe care nu mi-o puteam permite, însă pe care o cumpărasem oricum. Îmi plăcea motocicleta aceea, îmi plăcea totul la ea: felul cum lua curbele, mârâitul motorului, până și schimbătorul de viteze temperamental. O botezasem Thanatos. Destul de neghiob privind retrospectiv, totuși mi se păruse cuvenit după cele ce făcusem în timpul războiului.

Aproape că se întunecase când am trecut pe lângă stația Asakusa; spre vest, cerul mai era brăzdat de câteva linii trandafirii, iar vântul reprezenta un contrapunct salutar pentru căldura ce continua să radieze din pavaj. Am privit în jur, nefiind sigur unde anume era localul, și am zărit imediat o clădire din beton pe vârful căreia era scris cu litere din neon roșu, imposibil de ratat: Bar Kamiya.

Am parcat motocicleta, am traversat strada și am intrat într-o sală spațioasă și puternic iluminată, cu șase-șapte mese comune mari, la care puteau lua loc, după aprecierea mea, vreo șaptezeci și cinci de persoane. Majoritatea scaunelor din lemn acoperite cu vinilin erau ocupate, iar clientela părea formată exclusiv din muncitori *edokko,* reprezentanții onești ai vechiului Tokio, în majoritate de vârstă mijlocie și mai vârstnici. Aerul

umed părea compus din părți egale de oxigen, fum de țigară și iz de bere la draft, iar pereții și plafonul scund reverberau de râsete și de conversație zgomotoasă.

Mi-a trebuit vreun minut până să-l descopăr pe McGraw. Era așezat cu spatele la perete, la o masă mai mică dintr-un soi de firidă în stânga mea, unicul loc din sala altfel deschisă, care oferea un minimum de intimitate. El era unicul non-japonez dinăuntru, un scoțian-irlandez înalt și solid, pe la vreo patruzeci și cinci de ani, cu păr roșcovan-închis care începuse să fie presărat de fire sure. Nu trecea tocmai neobservat în Tokio, mai ales în epoca aceea, când erau mai puțini străini, și am presupus că alesese locul aflat în afara traseelor turistice tocmai pentru a reduce șansele de a fi observați împreună de cineva important. Când l-am zărit, mă privea deja și a fluturat din braț, chemându-mă.

M-am așezat pe scaunul de vizavi de el. Nici pe atunci nu mă simțeam în largul meu dacă nu stăteam cu spatele la un perete, dar el nu-mi lăsase de ales.

— Ai venit de mult? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu-mi place să mă las așteptat.

McGraw mi se părea genul de ins care l-ar fi ținut pe papă să-l aștepte fără să aibă cea mai mică reținere, așa că răspunsul acela mi s-a părut ciudat. Pe tăblia din lemn a mesei am văzut cercuri de umezeală… prea multe și prea mari ca să fi fost lăsate de unicul pahar, aproape gol, pe care-l avea acum în față. Oare venise aici de suficient timp ca să bea câteva beri? Am simțit că așa fusese. Și am fost imediat încântat că zărisem detaliul revelator. Era exact genul de observație pe care știam că trebuia să mi-o îmbunătățesc… și poate că o și făceam deja. Totuși, de ce să fi venit el atât de devreme? Ca să se așeze în locul superior tactic, am decis. În general, o acțiune de prevenire a

ambuscadelor. Dacă cineva se pregătește să te atace, atunci iei măsuri de prevenire. Aceleași principii în oraș, ca și în junglă.

Dacă nu cumva, desigur, tu ești cel care se pregătește să atace. Și asta ar necesita să sosești mai devreme. Eu însă aveam convingerea că tacticile lui McGraw erau în primul rând defensive, nu ofensive. Încă nu-mi dezvoltasem paranoia sau, dacă vreți, spuneți-i „înțelepciunea experienței”.

— O bere? m-a întrebat el.

— Sigur că da.

A făcut semn chelneriței să aducă două beri, apoi m-a privit.

— Ce-ai pățit la față? Arată mai rău ca de obicei.

Învățasem să ignor împunsăturile lui McGraw – sau, cel puțin, să încerc s-o fac reamintindu-mi că era lipsit de importanță atâta timp cât eram plătit. Întrebarea lui de acum se referea la ochiul meu stâng, care era parțial închis în urma unuia dintre pumnii încasați în Ueno, iar zona din jurul lui era purpurie și umflată. Nu tocmai un ochi vânăt clasic, dar pe aproape. Aș fi putut să explic că mă accidentasem la judo, dar n-avea rost să mint – mă aflam aici pentru a-i spune adevărul. În cea mai mare parte.

— Azi am fost atacat în Ueno, i-am răspuns. După schimbul genților. De aceea am telefonat.

Fusese prima dată când îl contactasem pentru a stabili o întâlnire. În mod uzual, se întâmpla invers. Foloseam telefoane publice și un cod prestabilit pentru a ne asigura de securitatea legăturii.

El mi-a studiat fața și s-a încruntat.

— Cum adică „atacat”?

I-am povestit ce se întâmplase. A ascultat atent, cerând un detaliu aici, o clarificare dincolo. Chelnerița ne-a adus berile, însă nu m-am atins de a mea, pentru că voiam mai întâi să termin de

istorisit. Din purtarea lui răbdătoare și întrebările pertinente, am simțit că McGraw ar fi fost un anchetator bun și am fost încântat că nu încercasem să-l mint. Deși am minimalizat felul cum ajunsesem în fața acelui *chinpira.*

După ce am terminat, el și-a ferit ochii pentru o clipă, răpăind cu degetele pe masă, de parcă ar fi reflectat la ceva.

— Ești sigur c-a fost o coincidență? m-a întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Geanta aia are înăuntru o mulțime de bani. Să nu-mi zici că n-ai tras niciodată cu ochiul.

Cel mai bine era nici să nu confirm, nici să nu neg. De aceea, am spus:

— S-a întâmplat după schimbul genților.

McGraw m-a privit îndelung, ca și cum s-ar fi întrebat cum puteam fi atât de prost.

— Poate că acei trei băieți geniali nu știau că tu făcuseși deja schimbul. Nu uita că genții sunt identice.

Nu mă gândisem la asta. Am tăcut din gură. El a sorbit din bere.

— Ești la fel de discret la întâlnirile tale cu Miyamoto pe cât sunt eu la întâlnirile cu tine? Vii de după un colț, stai lângă el în tren, drăguț și firesc, pac-pac și-ai terminat, da?

Caracterizarea lui mi s-a părut destul de apropiată de felul cum acționau cei din aparatul de stat.

— Exact.

— Atunci poate că ei te urmăreau, n-au observat schimbul pe care l-ai făcut cu discreție și au crezut că ai asupra ta tot geanta originală. Ai zis că al treilea individ a fugit cu ea.

— Da, totuși… mi s-a părut că a tras pur și simplu de mine ca să-l elibereze pe prietenul lui.

— Și atunci de ce ar fi fugit cu ea?

Mi-a venit greu s-o articulez, dar am făcut-o.

— În încăierări, în lupte… oamenii repetă chestii. Indiferent dacă ele funcționează sau nu. Când apucă ceva, nu-i mai dau drumul. Nu se gândesc să-l arunce din mână. Chiar dacă-i ceva complet inutil pentru ei. Asta a fost impresia cu care am rămas.

Deși, trebuia s-o recunosc, putea să fi fost și ceea ce descrisese McGraw.

El a încuviințat fără grabă din cap, privindu-mă ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile.

— Tu faci o RDU bună după schimb?

RDU era jargonul Agenției pentru Rută de Detectare a Urmăritorilor. Era o rută concepută pentru a sili eventualii filatori ori să se trădeze, ori să-ți piardă urma.

— Bineînțeles, am replicat automat.

Adevărul era că n-o făcusem. Mă întâlnisem cu Miyamoto, făcusem schimbul, însă după aceea nu întreprinsesem absolut nimic pentru a mă asigura că nu-mi luase urma cineva care poate că-l filase pe Miyamoto și nici măcar nu părăsisem scena. Nu rulasem prin minte scenarii ale posibilelor vulnerabilități pe care le putuse crea schimbul, nu întreprinsesem niciun pas pentru a le diminua impactul; considerasem pur și simplu că terminasem treaba pentru ziua aceea și că puteam hoinări printre tarabele stradale din Ueno, ignorant și nepăsător ca un civil. Era neglijent, era prostesc și nu era defel ceva ce să recunosc față de McGraw. Îmi învățasem lecția. El nu trebuia să știe în ce fel o învățasem.

McGraw a tras o dușcă zdravănă de bere și a râgâit.

— Mai zi-mi o dată… ce i-ai spus tipului ăla?

Am ridicat din umeri.

— A fost în japoneză.

— Tradu-mi.

— A fost, mai mult sau mai puțin, ceva de felul: „Ești enervant și ar trebui să fii mai atent pe unde calci”.

McGraw a izbucnit în râs.

— Asta-i traducerea literală?

Am sorbit și eu din bere.

— E destul de apropiată.

— Fiule, nu minți un mincinos. Nu te-am întrebat ce ai spus, ci vreau să știu ce a însemnat.

Prima dată când îmi spusese „fiule”, făcusem greșeala să-i zic să nu mă mai numească așa. Poate că așa obișnuia el, pur și simplu, să le spună tuturor celor mai tineri de să zicem, patruzeci de ani, dar mie nu-mi plăcea. Evident, el își făcuse un obicei din a-mi spune mereu așa. Iar eu îmi făcusem un obicei din a-mi înfrâna pornirea de a-i trage una în beregată.

— Poate că… „Du-te-n mă-ta, lăbarule”, am rostit încetișor, imaginându-mi că-i spuneam cuvintele acelea lui McGraw însuși.

El a râs iarăși.

— Îți dai seama, nu-i așa, că „Du-te-n mă-ta, lăbarule” nu-i deloc o destindere a situației.

— Mda.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Nu m-am gândit.

— Se va mai repeta?

Nu-mi plăcea să mi se vorbească de parcă aș fi fost un copil prost, chiar dacă de fapt mă comportasem ca un asemenea copil. Aveam totuși nevoie de jobul ăla nenorocit. Și am înțeles că, dacă mă înfuriam acum pe el, aș fi oferit demonstrația cea mai elegantă posibil că se va întâmpla *din nou* sau cel puțin că era extrem de probabil să se întâmple. Or, eu trebuia să demonstrez exact opusul.

— Nu, am rostit cu glas egal. A fost o greșeală prostească, n-ar fi trebuit să las să se-ntâmple, nu se va mai repeta.

McGraw a încuviințat din cap și a tras o dușcă de bere.

— Uite ce-i, a zis el, nu vreau să fac prea mult tam-tam pe chestia asta. După cum sună, nu pare

să se fi întâmplat nimic rău, nimic grav. Deși ar fi bine să sperăm că nu l-ai omorât pe tipul ăla și că nu va urma o anchetă serioasă, dacă totuși a murit. Astea le pot monitoriza însă eu. Mai important este dacă pot să am încredere în tine. Ai o oarecare reputație, știai asta?

L-am privit și mi-am stăpânit furia. Mai întâi, vorbise cu mine ca și cum ar fi dojenit un copil. Iar acum aducea rahaturile astea în discuție. Mi-am reamintit, din nou, că era posibil ca el să mă testeze – să încerce să determine o reacție sau să afle dacă aveam suficient autocontrol ca să nu reacționez.

Am sorbit din bere și am rostit cu un aer deliberat nepăsător:

— Sigur că da, știu că există inși care ar putea dori ca tu să crezi asta.

A zâmbit, părând încântat de răspuns.

— Da, există. Dar de ce?

Am dat să răspund, apoi m-am oprit. Nu trebuia să răspund la întrebările lui; el doar mă făcea *să simt* că ar fi trebuit. Probabil în mod premeditat. Am încercat senzația bruscă și inconfortabilă că, oricât de letal mă dovedisem în lupta corp la corp, în alte contexte eram naiv. Iar o parte din naivitatea aceea era cauzată de presupunerea mea că cei cu care aveam de-a face nu erau mai vicleni sau mai sofisticați decât mine. O greșeală pe care n-aș fi făcut-o niciodată în junglă.

De aceea, în loc să răspund, am zis:

— De ce nu mi-o spui chiar tu?

De data asta n-a mai zâmbit.

— Nu fi sfios cu mine. Este vorba de omul de contact al Agenției cu GOS[5], William Holtzer. Tu ai avut o problemă cu el și i-ai spart nasul. Nu-mi spune că n-a fost așa – doi ofițeri de armată au asistat la incident și au înaintat un raport. Și nu-mi spune că tipul era un idiot și c-o merita – sunt sigur că așa era, în ambele privințe. Nu asta-i important, tot așa cum nu asta a fost important cu

golanii ăia cu care te-ai luat la harță sau poate chiar i-ai omorât, mai devreme în cursul zilei de azi.

Mă săturasem până peste cap de condescendența lui. Cu cine credea că vorbea? M-am închipuit prinzându-l de păr, smulgându-l din scaun, înfricoșându-l și poate chiar învinețindu-l nițel, ca să mă asigur că înțelesese lecția. Am alungat totuși imaginea aceea, știind că dacă n-o voi face, va ieși la suprafață.

El m-a privit.

— Și atunci ce este important, fiule? De ce purtăm noi conversația asta?

„Este un test. N-o considera ca pe un atac la persoană. Nu-i îngădui să-ți apese butoanele”.

N-a fost ușor, dar am izbutit. Am rostit:

— Important este că va trebui să judec mai bine și să-mi folosesc mai bine autocontrolul. Am făcut o pauză și l-am privit. Chiar și atunci când am de-a face cu lăbari.

McGraw a lăsat capul pe spate și a hohotit.

— Da! Exact, asta-i important.

Și-a întins paharul. Fără chef, l-am ridicat pe al meu. Am ciocnit și am băut.

El și-a pus paharul pe masă, apăsat, după care s-a șters la gură cu dosul palmei.

— Ei bine, vestea bună este că, din câte mi-ai spus, sună ca și cum ar fi fost pur și simplu una dintre chestiile alea. O să monitorizez reacția poliției, ca să m-asigur, și-o să te anunț.

Am încuviințat din cap.

— Mulțumesc. Și… cred că vom avea nevoie de o geantă nouă.

El s-a ridicat și a aruncat niște yeni pe masă.

— O să-ți cumpăr o geantă nouă, asule. Dar să nu mai pierzi alta.

Capitolul 3

În seara următoare m-am antrenat în Kodokan ca de obicei. Mă simțeam bine. Peste zi nu primisem nicio veste de la McGraw și am bănuit că nu aveam probleme. Indiferent ce anume se întâmplase cu tipul pe care-l izbisem cu capul de trotuar, oricât de mult ar fi investigat poliția, nu puteau face nicio legătură cu mine.

Daidôjô, unde se țineau antrenamentele libere, era o sală imensă: patru saltele cu dimensiuni oficiale, plafoane înalte, tribune pentru spectatori, loc suficient pentru mai bine de o sută de partide *randori* de antrenament. Nu exista aer condiționat, iar în timpul verii aerul era impregnat de mirosul greu al deceniilor de sudoare și efort. *Kangeiko* – zece zile consecutive de antrenamente dure în timpul iernii – avea loc dimineața devreme, când aerul din *daidôjô* era atât de rece, încât răsuflările ieșeau pe guri sub forma aburilor, iar tatami era la fel de iertător precum cimentul. Echivalentul din timpul verii se ținea după-amiaza, când zilele arzătoare tokiote ajungeau la nivelul cel mai ridicat de fierbințeală. Sporirea dificultăților ca mod de obținere a *gaman* – perseverență, rezistență, tărie morală – era un fetiș japonez, care-mi plăcea enorm. Am schimbat mai mulți parteneri, cu *gi*-ul îmbibat de transpirație, iar sala din jur răsuna de icnete, strigăte și impactul corpurilor aruncate pe tatami.

Tocmai făceam o pauză pe tușă, când o centură neagră cu aspect dur – cam de vârsta și înălțimea mea, dar cu cel puțin zece kilograme mai greu – a făcut un semn din cap spre mine și a indicat salteaua pe care stătea el. Avea buze groase, ochi prea mici pentru restul feței și smocuri de tuleie negre pe obraji. Ceva din el mi-a displăcut instantaneu. Poate că din cauza acelui gest, cu care parcă mi-ar fi poruncit, iar eu eram silit să mă

supun. M-am întrebat ce voia. Rareori o centură neagră chema o centură albă să-i fie *sparring-partner* – cel mai probabil, avea să fie plictisitor și, oricum, ce glorie i-ar fi adus înfrângerea unui începător? L-am privit îndelung, spunându-i în gând Ochi-de-Porc și neîncercând deloc să-mi ascund gândul acela, apoi am pornit spre el. M-a salutat cu o plecăciune aproape insesizabilă și a început să se deplaseze în cerc spre dreapta mea.

Am ajuns să ne prindem de brațe și eu am atacat cu combinațiile mele favorite pe atunci – *kouchi-gari,* urmat de *ouchi-gari*, urmat de *osoto-gari*; *ouchi-gari,* urmat de *uchi-mata*; *tai-otoshi* urmat de o vicleană strangulare în picioare, urmată apoi de *tai-otoshi.* N-am putut aplica niciuna dintre ele. El era puternic și asta ridica în sine o problemă, însă nu era doar atât. Simțeam că își folosea experiența superioară pentru a-mi anticipa combinațiile și-și ajusta subtil postura și priza pentru a-mi bloca procedeele cu o clipă înainte de a le lansa. Ocazional, chicotea disprețuitor față de eforturile mele inutile. Am început să mă enervez și de aceea am devenit neglijent.

Ne dădeam ocol în sens invers acelor de ceasornic, amândoi cu piciorul drept mai în față. Am întins brațul drept, căutând o priză sus, dar Ochi-de-Porc m-a interceptat, strecurându-și brațul stâng prin interiorul brațului meu, pentru a-mi prinde mâneca deasupra cotului. Nu mi-a plăcut priza aceea și am încercat să mă smucesc înapoi, dar imediat ce am făcut-o el și-a repezit mâna dreaptă înainte, m-a prins de sus, dinapoia gulerului, și s-a lansat în aer de pe piciorul stâng. Piciorul lui drept m-a izbit între umăr și gât, capul i-a coborât spre spate și, înainte de a avea timp să înțeleg măcar ce făcea, greutatea lui mă purtase în jos și eu eram ghemuit deasupra lui, cu brațul drept și capul prinse între picioarele sale care forfecau; spinarea lui era pe tatami, de unde mă privea, cu chipul lui urât schimonosindu-se într-un zâmbet.

M-am forțat să mă trag înapoi și vederea mi-a lunecat peste tribune, iar atunci l-am văzut pe unul dintre *chinpira* care mă atacaseră în Ueno, cel care fugise cu geanta, aplecându-se peste balustradă și privindu-ne cu multă atenție. Și el zâmbea.

Înainte de a putea procesa mental toate astea, Ochi-de-Porc mi-a tras brațul drept peste corpul său și m-a smucit înainte și în jos, folosindu-se de picioare. I-am simțit piciorul stâng lunecând înainte pentru a se încrucișa peste glezna lui dreaptă – *sankaku-jime,* o strangulare în triunghi. Îmi simțeam gâtul ca și cum ar fi fost strâns în menghină, și într-adevăr exact așa era. Am încercat să-i trag genunchiul drept în jos și să descriu un cerc în sens invers acelor de ceasornic pentru a reduce apăsarea, însă strânsoarea era prea puternică. Am auzit un vuiet surd în urechi, ca spargerea valurilor pe plajă, și am știut că creierul meu nu mai primea oxigen – peste câteva secunde aveam să-mi pierd cunoștința. L-am bătut pe umăr cu mâna mea liberă, semnalul tradițional al predării în judo.

Multe tehnici de judo, mai ales cele de priză și luxare a articulațiilor, sunt atât de periculoase, încât judoka își dezvoltă reflexul condiționat față de simțirea unei bătăi de palmă și-l eliberează imediat pe oponentul care a cedat, în loc să riște să-i rupă un braț ori să-i disloce un umăr. Reflexul poate fi atât de puternic, încât acei judoka interesați de judo pentru aplicațiile sale în luptă, nu doar pentru sport, trebuie să ia măsuri să se păzească de declanșarea sa accidentală în condiții de luptă reală.

Însă Ochi-de-Porc nu numai că nu și-a oprit strangularea ca răspuns la lovirea mea cu palma, ci a întețit-o, ba chiar a rânjit.

Am simțit un fior de groază. Nu puteam vorbi, dar l-am bătut din nou cu mâna liberă, de data asta mai tare. Ochi-de-Porc m-a privit, cu un rânjet atent și sadic, iar în clipa aceea am înțeles

fulgerător totul. Natura conexiunii cu insul din tribună, felul cum mă găsiseră, cum intenționau să scape după ce mă lăsau pe tatami… nimic din toate astea nu mai conta acum și nu m-am mai gândit nicio clipă la ele. Conta doar faptul că Ochi-de-Porc intenționa să mă ucidă și că, brusc, eu trebuia să lupt pentru viața mea.

Ceea ce însemna că el lupta acum pentru viața lui, de asemenea. Diferența era că el nu știa asta. Eu o știam.

Mi-am retras piciorul stâng, creând un spațiu prețios între corpurile noastre, în timp ce lumea îmi devenise acum cenușie la periferia vederii, iar în urechi nu puteam auzi decât un vuiet. Am bâjbâit cu mâna stângă după testiculele lui. El a înțeles imediat ce intenționam și s-a mișcat la stânga și la dreapta, dar trebuia să facă un compromis între mobilitate și forța strangulării și nu putea să se ferească decât într-o anumită măsură. I-am prins boașele prin pantalonii *gi*-ului, dar s-a cabrat și s-a eliberat. Cenușiul s-a apropiat încă și mai mult, iar la marginea vederii mele au apărut punctulețe negre. Mi-am prins din nou ținta și el s-a eliberat din nou. De acum nu mai vedeam decât cenușiul care eclipsa totul, iar vuietul din urechi părea încețoșat, înăbușit, redus la tăcere. Cu un ultim efort mi-am repezit mâna înainte, iar de data asta mi-am pus toată greutatea corpului în gestul făcut, îndoindu-l din umeri și ridicându-i zona inghinală. Am simțit conturul unui singur testicul între vârfurile degetelor ce-mi tremurau. Mi-am apăsat toată greutatea pe el, țintuindu-l. Lumea se topea și simțeam cum mă dizolvam în nimic, nimic… nimic, doar o umflătură micuță care ajunsese cumva între degetele mele, alături de nevoia, apelul final și disperat expediat de un creier muribund, de a o strivi, transformând-o într-o masă informă.

Și brusc am putut auzi din nou zgomotele ce reverberau în sala uriașă, iar puncte luminoase mi

s-au strecurat timid în raza vizuală, apoi am putut simți ceva, un bărbat dedesubtul meu, zbătându-se, tușind, horcăind ca și cum ar fi fost pe punctul de a vomita. În ciuda derutei și vertijului ce mă încercau, am izbutit să-mi păstrez greutatea peste el, nedezlipindu-mă când a încercat să se îndepărteze, fixându-mă de spatele lui, cuprinzându-l cu picioarele, călărindu-l, rostogolindu-l, astfel încât amândoi eram cu fața spre tavan, câștigând timp pentru a-mi recăpăta simțurile.

Au trecut secunde și mi-am amintit unde eram și ce se întâmplase. Mi-am dat seama că strânsoarea precisă pe care o aplicasem pe unul dintre testiculele lui îl afectase mai rău decât mă afectaseră pe mine secundele cât fusesem lipsit de oxigen. Continua să zbată din brațe și să horcăie, nereușind să mă oprească să-mi duc mâna dreaptă pe sub bărbia lui, apoi peste gât și după el, până când degetul mare mi-a ajuns sub urechea lui stângă, cu încheieturile falangelor peste carotidă. Mi-am băgat brațul stâng pe sub brațul lui stâng, l-am prins de reverul stâng și l-am dus în mâna mea dreaptă. În ciuda stării în care se găsea, a înțeles că pregăteam o *okuri-eri-jime*; s-a străduit să-și tragă capul între umeri și a izbutit chiar să-și ducă o mână la propriul rever pentru a-mi împiedica priza. Era însă prea târziu. Mi-am încrucișat mâna stângă pe deasupra și i-am prins reverul drept, am tras în jos, și am procedat la fel cu brațul drept, transformându-i gulerul *gi*-ului într-o ghilotină. Fără să scoată un sunet, s-a zbătut spre stânga, apoi spre dreapta, dar era fixat între picioarele mele și n-avea unde să se ducă. M-am arcuit pe spate și i-am strâns gulerul atât de tare, încât l-aș fi putut decapita. In extremis, a început să-mi lovească disperat coapsa cu palma, de parcă eu l-aș mai fi putut elibera după ceea ce-ncercase să-mi facă. Pentru o clipă a încercat să-mi zgârie mâinile, după care au început convulsiile. Mi-am dat seama

că vomita, dar, fiindcă era strangulat, voma nu putea să iasă. Din cauza ei avea să se înece.

Am ridicat ochii spre tribună. Amicul lui Ochi-de-Porc era acolo, încleștat de balustradă, cu chipul încremenit de șoc. I-am zâmbit, dar zâmbetul n-a fost decât o grimasă, din cauza efortului pe care-l depuneam în strangulare. Își privea prietenul murind sub mâinile mele și eram încântat. Doream ca el să vadă ce-l aștepta din partea mea.

Apoi însă s-a smuls din paralizie, s-a întors și a luat-o la fugă. În expresia chipului său și în postura corpului n-am văzut niciun pic de hotărâre, ci doar panică pură, și am înțeles că nu venea în ajutorul prietenului său, ci doar încerca să se salveze pe sine. Trebuia să aleg: să-l termin pe Ochi-de-Porc sau să plec în urmărirea celui pe care-l simțeam că juca un rol mai important?

Și, brusc, am înțeles că nu putea fi vorba despre niciun fel de alegere. Nu-l puteam omorî pe insul ăsta, în niciun caz în sala mare din Kodokan în fața a două sute de martori. Bineînțeles că aș fi putut susține că fusese un accident, totuși principala mea grijă nu era să fac față unei acuzații. Nu-mi puteam îngădui investigația în sine, atenția inevitabilă ce mi-ar fi fost acordată. Văzusem zeci de oameni care fuseseră strangulați pe tatami, două comoții și un picior fracturat în mod oribil. Judoul este un sport de contact și au loc accidente. Dar un deces? Așa ceva ar fi ajuns cu siguranță pe pagina întâi a ziarelor.

Detestând că trebuia să fac asta, am oprit strangularea și l-am împins pe Ochi-de-Porc la o parte de pe mine. Spinarea i s-a cutremurat și o cantitate remarcabilă de vomă sub presiune i-a țâșnit pe nas și pe gură. Am presupus că asta însemna că va supraviețui. M-am ridicat iute și m-am repezit spre scară. Sala mare mi s-a înclinat brusc în fața ochilor și am întins un braț ca să mă echilibrez, încă nesigur după efectele lipsei de

oxigen. Oamenii mă priveau, întrebându-se poate dacă nu cumva îmi venea și mie să vomit și încercam să ies de pe tatami înainte să se întâmple. Am țâșnit prin ușă și am suit pe scara spre tribune, câte trei trepte odată, cu o mână pe balustradă, fiindcă încă nu aveam încredere în propriul meu echilibru. Am tras de ușă, dar *chinpira* dispăruse. Mai exista o scară și probabil că el ieșise pe acolo.

Poate că mai aveam totuși o șansă. M-am întors, am coborât iute scara și am ieșit în holul mare al recepției de la intrare, unde am privit într-o parte și-n cealaltă. Nu era nimeni, în afară de *oba-san* ridată de la standul de închirieri.

— A ieșit cineva pe-aici? am întrebat. A coborât cineva scara?

Nu mi-a răspuns, ci s-a mulțumit să înalțe din sprâncene și să încline din cap spre ușa principală. Am alergat afară, pe trotuar, unde am privit la stânga și la dreapta. Câțiva trecători, în general *sarariimani,* „salariați" corporatiști, în costume, care mergeau spre casă după programul lung de la birou și priveau acum curioși la un judoka asudat, care stătea pe asfalt desculț și cu ochi sălbatici. N-am zărit nici urmă de *chinpira.*

La naiba! Dar poate că izbuteam să aflu ceva de la celălalt tip. M-am întors și am urcat scara în fugă. M-am oprit imediat în fața ușii de la *daidôjô* și am văzut un grup mic strâns în jurul lui Ochi-de-Porc. Îl ajutau să se scoale și în același timp ocoleau pe departe zona de tatami recent decorată cu voma lui. Ideea mea nu părea să aibă succes. Trebuia să plec de aici.

Am coborât la vestiare, m-am schimbat repede în haine de stradă și mi-am strâns lucrurile. Nu mai aveam timp de duș. Nu aveam de gând să răspund la niciun fel de întrebări, din partea nimănui, și nici nu voiam să mai zăbovesc vreun moment în plus, acum, când oamenii aceștia, indiferent cine ar fi fost ei, știau că mă puteau găsi aici. Trebuia să plec. Nu mi-am dat seama în momentul acela – și

chiar dacă mi-aș fi dat seama, n-aș fi putut înțelege –, însă eram pe punctul de a începe un deceniu de viață ca fugar.

Capitolul 4

Am mers cu Thanatos spre Nishi Nippori, nord-estul orașului. Nishi Nippori era o zonă plictisitoare, populată în majoritate de muncitori și absolut deloc remarcabilă – genul de loc pe care nimeni dintre cei care nu locuiau acolo nu se sinchisea vreodată să-l viziteze. Eu închiriasem un apartament aici, fiindcă era cel mai ieftin pe care-l putusem găsi și îmi oferea în același timp acces rapid la linia în buclă Yamanote. Cu ajutorul trenului și al motocicletei, puteam să ajung oriunde în centrul orașului în mai puțin de o jumătate de oră. Nu mi-ar fi displăcut să stau într-un cartier mai răsărit, ca și la o distanță mai mică față de Kodokan, totuși chiar și pe atunci exista ceva ce mă făcea să doresc să mă izolez de societatea din jur. Războiul juca un rol important în atitudinea aceea a mea, dar nu însemna totul. Pe când crescusem în Tokio, mi se spusese într-o sută de feluri că nu eram bine-venit, că nu aparțineam cu adevărat societății japoneze. Poate că ținerea orașului la distanță era felul meu de a spune: *Perfect, nici eu nu te doresc pe tine.*

Simțindu-mă ușor paranoic, am dat ocol cvartalului înainte de a ajunge la clădirea mea, o structură pătrățoasă din lemn, înconjurată de buruieni și tufe scheletice. Avea panorama, dacă pot folosi cu îngăduință termenul respectiv, șinelor trenului Yamanote, care se găseau în plin proces de extindere, pentru a face față populației în creștere rapidă din Tokio. Am parcat-o pe Thanatos în față și am privit locul acela. Scena, pe care reflectoarele de deasupra o decolorau făcând-o de un alb orbitor, era o masă amenințătoare de blocuri din beton, transformatoare gigantice și căi de rulare din oțel. Dincolo de ele, alte clădiri gri și un cer de culoarea cenușii pe fundalul strălucirii de neon a orașului de dedesubt.

Mi-am dat seama că eram norocos închiriind locul acesta și nu unul pe strada principală, printre magazinele și restaurantele ce înconjurau stația. Decizia fusese determinată în totalitate de chiria mai convenabilă – pe măsură ce te apropiai de stație, chiriile creșteau dar acum am observat că aici existau și avantaje tactice. Dacă cineva știa unde locuiam – și după incidentul din Kodokan totul părea posibil –, i-ar fi fost mult mai ușor să-mi întindă o ambuscadă în tumultul din jurul stației de tren. Aici însă nu avea unde să se ascundă. Trebuia să țin minte asta pentru data viitoare când îmi alegeam o locuință.

Am intrat în clădire, am urcat pe scară până la etajul doi și am descuiat ușa camerei de șase rogojini. Rogojinile tatami sunt o unitate standard de măsură în Japonia, iar șase rogojini înseamnă un spațiu cam de trei metri pe patru. Am deschis ușa larg, apoi am aprins lumina înainte de a intra. Nu-mi imaginam că m-ar fi putut aștepta cineva înăuntru. Pe de altă parte, până cu foarte puțin timp în urmă nu mi-aș fi putut imagina nici că cineva m-ar urmări în Kodokan. Camera era încinsă, nemișcată și pustie – cu excepția unei saltele într-un colț, a unei mese cu scaun în alt colț și a unui birou în al treilea colț. O chicinetă care de fapt nu însemna decât un aragaz, o baie la fel de spațioasă precum cele din avioane, un *genkan* minuscul cu un dulăpior uzat pentru încălțăminte. Mai degrabă un bivuac decât un apartament, dar în clipa aceea nu-mi părea deloc rău că nu aveam mai mult de atât. Mi-am strâns iute bagajul: niște haine, pașaportul, o periuță de dinți. Câteva amintiri din copilărie – scrisori de la părinți, fotografii decolorate, genul acela de obiecte. Dovezi și talismane ale trecutului. Nu știu de ce am luat lucruri care nu erau strict practice. Poate din dorința de a împiedica pe oricine care ar fi scotocit ulterior pe aici să descopere ceva personal. Poate din superstiția că trecutul era un soi de

ancoră ce avea să mă împiedice să plutesc în derivă peste un orizont pe care mă temeam încă să-l traversez.

Am ieșit din cameră, oprindu-mă pe fiecare palier la coborâre, ca să verific treptele de sub mine, cu sudoarea prelingându-mi-se pe spinare. Eram obișnuit din junglă să mă mișc cu foarte multă grijă – „pauză, privește, ascultă, mergi mai departe; pauză, privește, ascultă, mergi mai departe" – și părea cumva nepotrivit să procedez la fel acum, pe o scară din lemn. Mi-am spus că precauțiile erau temporare. Războiul din Vietnam nu durase veșnic; nici acesta n-avea să dureze la nesfârșit.

După ce am ieșit, mi-am trecut cureaua genții pe după gât, am suit pe Thanatos și am răsucit cheia în contact. M-am oprit să mai privesc încă o dată la deșertul industrial de sub mine. Era hidos și până acum îl ignorasem de fiecare dată. Pe neașteptate însă îmi părea un loc confortabil care avea să-mi lipsească. Știam că nu puteam reveni aici până nu înțelegeam ce naiba se petrecea. Și, indiferent ce ar fi fost, trebuia s-o rezolv. Dar când avea să se întâmple asta? Și cum?

Am pornit, cu motorul lui Thanatos vuind, dorind doar să mă îndepărtez de apartament sau de orice alt loc în care cineva mi-ar fi putut întinde o ambuscadă. A început să plouă, însă nu-mi păsa; deja eram ud de transpirație. Orașul fulgera pe lângă mine într-o încețoșare sură și umedă, ștergătoare de parbriz, umbrele, pasarele și streșini de pe care picura, stropi atât de fini încât puteau fi ceață, suspendați în lumina farului lui Thanatos.

După ce m-am îndepărtat binișor de apartament, am început să mă relaxez puțin și să gândesc. Instinctul îmi spunea că întâlnirea cu cei trei *chinpira* în Ueno fusese o coincidență. Dacă ei continuau să mă urmărească, motivul era probabil urmarea întâlnirii inițiale – dorința de răzbunare. Totuși, cum știuseră unde să mă găsească?

Mi-am urmat raționamentul. Ei văzuseră cu câtă siguranță și abilitate îl doborâsem pe insul acela, utilizând un supleu. Poate că nu recunoscuseră procedeul în sine, dar eu eram în mod clar un luptător, ba chiar unul cu abilități notabile. Dacă erai în căutarea unui luptător în Tokio, de unde ai fi început? Desigur, n-ar fi fost o certitudine, dar, neavând niciun alt indiciu suplimentar, puteai să dai o raită prin *dojo*-urile de judo. Și probabil că ai fi început cu Kodokan, care era cea mai mare și cea mai bine cunoscută.

Am examinat atent ipoteza aceea și n-am putut găsi nimic greșit în ea. Da, era rațională. Puțină imaginație, puțină răbdare și puțin noroc… și ajunseseră la mine. Probabil că se gândiseră că n-aveau realmente mari șanse, așa că trebuie să fi fost în culmea încântării când pariul lor se dovedise câștigător.

Ei bine, nu chiar atât de câștigător cât speraseră. Dar, la naiba, fusese pe aproape. Individul acela din *daidôjô* dorise în mod clar să mă lichideze… o văzusem în ochii lui de porc. Așadar, cine erau tipii ăștia? Ei dispuseseră de suficient timp și de oameni ca să înceapă o cercetare în *dojo*-urile de judo tokiote, pornind de la o șansă redusă. Fuseseră suficient de motivați de răzbunare ca să investească timpul și oamenii respectivi. Și avuseseră pe statul de plată cel puțin un om dispus să omoare pe cineva într-o sală publică, în fața a două sute de martori, doar pentru că ei i-o ceruseră.

Unica explicație logică era că cei trei din Ueno nu fuseseră simpli derbedei, ci aveau conexiuni la un nivel mai înalt decât crezusem. Poate că unul sau mai mulți dintre ei erau membri ai unui clan *yakuza.* Poate că supărasem pe cine nu trebuia.

Pe cine nu trebuia *deloc* să supăr.

Am încuviințat din cap, continuând să gonesc pe Thanatos, încântat că ajunsesem la o explicație care mi se părea corectă. Abia mai târziu aveam să

înțeleg cât de periculos este să-ți îngădui să te lași sedus de prima teorie atrăgătoare. Dacă nu testezi întruna variante, poți ajunge să te mulțumești cu un adevăr care nu-i decât parțial și să acționezi pe baza lui. Iar un adevăr parțial, aveam s-o înțeleg în foarte scurt timp, poate fi mai periculos decât o minciună.

Dacă problema erau *yakuza,* care ar fi fost soluția? McGraw îmi putea fi de folos. Cel puțin, el ar fi avut acces la informații la care eu nu puteam ajunge. Dar nu știam cum ar fi procedat el dacă ar fi știut că eram urmărit de inși atât de periculoși. Probabil că ar fi renunțat pur și simplu la mine. La naiba, nu doream să-mi asum riscul acela! Mai bine să stau cuminte și să aștept vești de la el – spusese că va lua legătura cu mine de îndată ce afla ceva despre cele petrecute în Ueno.

Pe de altă parte, drace! Dacă eu amânam să-l înștiințez despre cea mai recentă problemă, el avea să concluzioneze – în mod corect – că-i ascundeam ceva. Nu i-ar fi plăcut.

N-a fost o decizie simplu de luat, totuși am hotărât să nu-i telefonez. Mai bine să caut iertare, decât să cer permisiune. Oricum, aveam să-l mai las o zi și să-mi acord mie o noapte care putea fi un sfetnic bun.

Și, apropo de noapte, unde naiba urma să mi-o petrec? Într-un hotel, bănuiam. Dar nu unul dintre cele mari; în primul rând, nu-mi puteam permite tarifele lor, iar în al doilea rând, nu voiam să am de-a face cu recepționeri sau cu alte forme de identificare.

Am ridicat ochii spre indicatorul rutier pe lângă care treceam și am văzut că mă îndreptam către Uguisudani – „Valea Privighetorii”, deși, dacă privighetorile fuseseră vreodată pe acolo în număr mare, plecaseră de mult spre climate mai sănătoase. Zona era cunoscută, ba chiar notorie, pentru prostituate, multe dintre ele din categoria „mature”, și pentru abundența de love hoteluri.

Acestea erau stabilimente mai mici, care se adresau, așa cum implica și numele, perechilor amoroase aflate în căutarea unui loc pe care să-l poată folosi o oră sau cel mult o noapte. Love hotelurile erau numeroase, discrete și la tot pasul. Zeci de mii de oameni intrau și ieșeau din ele în fiecare zi, uneori în fiecare oră. A găsi un individ care se caza în fiecare seară în altul ar fi fost un fel de joc alba-neagra pe care nici chiar *yakuza* nu l-ar fi putut câștiga.

Am lăsat-o pe Thanatos într-o parcare ticsită de biciclete și scutere și am pornit pe jos pe strada paralelă cu calea ferată. Seara era deocamdată caldă și ploaia încetase, totuși hainele îmi erau ude și începusem să tremur de frig. Am cumpărat o cină *bento* de la o tarabă stradală și am intrat într-un labirint de alei întortocheate, cu lămpi de neon mai țipătoare, ale căror firme anunțau *Pisicuța, Peștera lui Aladin* și *Casanova,* unele având în față statuete de amorași din ghips, altele fântâni iluminate, din ce în ce mai stridente. Prostituate îmbrăcate pentru a se adresa tuturor fanteziilor erotice – școlărițe sfioase, târfe insolente, *dominatrix* învești mântate în piele – cutreierau zona, apreciindu-mă, încercând să stabilească contactul vizual, dându-mă uitării în clipa în care nu izbuteau s-o facă.

Am intrat pe o fundătură extrem de îngustă și am fost răsplătit cu un stabiliment numit Hotel Apex. Lipsit de statuete de amorași, fântâni, ba chiar și fără firmă de neon, era în mod clar un loc fără zorzoane, care deservea pătura de jos a pieței. Exact ce căutam. Am trecut de gardul din zid și am intrat pe ușa din față. În interior exista o recepție minusculă – practic un vestibul – cu o ferestruică de tip ghișeu în stânga și un ascensor cât un sicriu drept în față. M-am apropiat de ferestruică și am fost surprins să descopăr o fată foarte frumoasă dincolo de ghișeu. Mă așteptasem la o *oba-san,*

deoarece recepționerele standard în genul acesta de locuri erau femeile bătrâne.

Fata a ridicat ochii spre mine cu o expresie neutră pe chip. Părea să citească ceva, deși nu puteam să văd ce anume. În stânga ei, pe masă, se afla un magnetofon din care se auzea muzică de jazz. Mie-mi plăcea Bill Evans – auzisem prima dată *Sunday at the Village Vanguard* pe când aveam șaisprezece ani –, dar în rest nu mă pricepeam prea bine la genul acela muzical, așa că n-am recunoscut ce asculta.

— Odihnă sau ședere? a întrebat ea, ceea ce însemna închirierea unei camere pentru o oră sau pentru toată noaptea.

Tonul indica lipsa supremă de interes și, oricât de drăguță ar fi fost, comportamentul ei avea ceva dur, deși nu-mi puteam da seama ce anume. Părul lung îi era strâns la spate într-o coadă de cal. Mi-a fost imposibil să nu observ că avea pielea foarte frumoasă și că – spre deosebire de profesionistele de afară – nu era deloc fardată. Nici hainele pe care le purta nu aveau scopul de a impresiona: o bluză de trening albastră pe pieptul căreia scria New York City cu litere cenușii, decolorate; nu avea nici cercei și nici alte podoabe. N-aș spune că pe atunci eram un ins foarte subtil sau sofisticat, dar am priceput mesajul pe care încerca să mi-l transmită: *Nu încerc să arăt bine pentru tine, așa că lasă-mă dracului în pace.*

— Ăăă, am zis, cred că ședere.

M-a privit o clipă, întrebându-se probabil cum putea cineva să fie atât de cretin încât să intre într-un love hotel fără să știe dacă dorea o cameră pentru o oră sau pentru toată noaptea. Faptul că eram singur nu era remarcabil în sine – destui bărbați se cazau în love hoteluri singuri, pentru ca după aceea să facă o comandă telefonică. Dar probabil că și aceia știau pentru cât timp vor avea nevoie de cameră.

Cu toate acestea, fata n-a spus decât:

— Patru mii de yeni.

Am pescuit banii dintr-un buzunar și i-am împins prin ghișeu. Ea i-a băgat într-un sertar și a împins o cheie în sens invers, spre mine.

— Camera trei sute doi, a spus. La stânga, cum ieși din lift.

Am luat cheia și i-am mulțumit. A încuviințat din cap și a plecat din nou privirea, către ceea ce bănuiam că ținea în poală și citea. Am vrut să mai spun ceva, dar n-am știut ce anume sau măcar de ce s-o fac. Dacă fata mi-a observat ezitarea, nu s-a trădat în niciun fel.

După încă o clipă, m-am întors și m-am dus la ascensor. Nu voiam să mă gândesc la situația mea sau la ceea ce urma să fac ca să găsesc o rezolvare. Tot ce-mi păsa în momentul acela era gândul la cea mai fierbinte baie la care aș fi putut rezista, apoi cina *bento,* apoi somnul. Aveam să-mi fac griji despre ziua de mâine odată cu sosirea ei.

Capitolul 5

A doua zi dimineață am ieșit devreme, vrând să ajung la un telefon public și să văd dacă McGraw avea noutăți pentru mine. Am coborât pe scară, deoarece nu-mi plăcea deloc liftul acela ca un coșciug, iar când am ajuns jos am auzit vocea unui bărbat, agresivă și ușor împleticită, care răcnea în japoneză.

— Ți-am zis deja – vreau doar odihnă!

Am deschis ușa de la casa scării și am ieșit în recepția micuță. În fața ghișeului stătea un japonez în costum boțit, cu o servietă ieftină și ponosită în mână. Puteam simți mirosul de sake de la trei metri depărtare. Un *sarariiman,* am bănuit, care își pierduse noaptea în oraș și acum dorea un locșor unde să doarmă câteva ore înainte de a reveni la birou.

— Am înțeles, domnule, s-a auzit un glas blând de femeie din cealaltă parte a ferestruicii. Tariful pentru odihnă este două mii de yeni.

Am recunoscut vocea. Aceeași fată care-mi dăduse cheia aseară.

— Ți-am spus că n-am decât o mie. O să-ți dau restul mai târziu, când deschid băncile. Când deschid băncile o să-ți dau chiar un miar în plus pentru înțelegere. E bine?

A vârât pe sub sticlă o bancnotă mototolită.

Fata a împins bancnota înapoi.

— Îmi pare rău, domnule. Achitarea tarifului se face integral în avans. Fără excepții. Aceasta este politica hotelului nostru.

— Îmi bag picioarele-n politica voastră! a răcnit el.

Mânat de o toană, am scos o bancnotă de o mie de yeni din buzunar și m-am apropiat de ghișeu. Am pus bancnota în fața ferestruicii.

— Plătesc eu diferența, am rostit.

Fata s-a uitat la mine de parcă eram nebun de legat. Nu s-a atins de bani.

Sarariimanul s-a răsucit spre mine.

— Tu cine dracu' mai ești?

— Se pare că sunt banca.

El a privit bancnota de o mie de yeni, apoi a întors ochii spre mine, mijindu-i.

— De ce ai vrea să plătești pentru mine?

M-am uitat la fată și am ridicat din umeri.

— O mie de yeni nu mi se pare foarte mult ca s-o lași pe ea în pace.

Bărbatul mi-a rânjit.

— La ce te-aștepți – plătești camera și dup-aia vii după mine ca să ți-o sug? Așa ți-ai spus?

Ar fi trebuit să-mi dau seama că el nu căuta decât oportunitatea de a-și salva obrazul. Fie asta, fie era un soi de tentativă cu adevărat stranie, iar el spera că voiam într-adevăr să mi-o sugă. Una peste alta, tot ce trebuia să fac în clipa aceea era să rostesc calm ceva de felul: *Vrei banii sau nu*? Era clar că i-ar fi luat.

Eram însă tânăr, fără minte și predispus să privesc totul ca pe un atac la persoană. Am rostit:

— Mă aștept să iei banii cât mai sunt încă pe tejghea. Vor fi mult mai ușor de luat de acolo, decât după ce ți-i voi îndesa în dos.

Ochii i s-au mărit și s-a înroșit la față. Colțul gurii i-a zvâcnit, dar probabil că ceea ce a citit pe chipul meu a oprit zvâcnetul acela înainte de a se transforma în cuvinte. A împins bancnota pe sub geam. Fata a luat-o și i-a împins o cheie. *Sarariimanul* a ridicat-o și a pornit spre lift. După ce a intrat în cabină, a scuipat spre mine:

— *Baka yaro*! „Ești un prost!"

După ce a dispărut, am revenit spre fată. Era îmbrăcată exact așa cum fusese când sosisem eu – în mod clar, stătuse aici toată noaptea. M-a surprins din nou cât de drăguță era, ca și faptul că nu părea să facă absolut nimic pentru a-și accentua frumusețea.

— Ești bine? am întrebat-o.

— De ce n-aș fi bine?

Am fost surprins. Mi-am dat seama că mă așteptasem mai degrabă la ceva de felul unui „mulțumesc”.

— Nu știu… am vrut doar să m-asigur. Individul era destul de beligerant.

— Nu crezi că am de-a face cu dobitoci ca ăsta în medie de cinci ori pe săptămână?

— Nu știu.

— Ei bine, eu știu. Fără ajutorul nimănui.

— Păi… m-am bâlbâit, cred că nu știu prea multe despre hoteluri.

— Atunci poți să afli că ăsta nu-i cunoscut pentru clientela lui de înaltă clasă. Dacă vrei așa ceva, încearcă la Imperial.

De ce oare insistam? Aveam mintea apăsată de chestii mult mai importante. Însă le-am alungat și am zis:

— N-am vrut să sugerez că nu le-ai fi putut rezolva și singură. Mă bucur că ești bine.

Am ieșit pe ușa hotelului, apoi pe poarta din gard, pe străduța îngustă. Eram gata să fac la stânga, când am auzit ușa deschizându-se în spatele meu. Un glas a strigat:

— Hei!

M-am întors. Era ea. Dar am avut nevoie de o secundă întreagă pentru a procesa… de ce stătea tot jos?

Ba nu, nu stătea. Era într-un scaun cu rotile.

Fata a împins roțile pentru a înainta câțiva metri, apropiindu-se de mine. Apoi s-a oprit și m-a privit.

— Mulțumesc, a zis după aceea.

Dar înainte de a-mi putea depăși momentul de surprindere și de a izbuti să răspund ceva, și-a întors scaunul și a dispărut înăuntru.

Capitolul 6

Am verificat cu serviciul de preluare a apelurilor telefonice pe care-l utilizam. Mă așteptau două mesaje. Unul era de la McGraw: trebuia să mă întâlnesc cu el în seara aceea într-un loc numit Bucătăria Chinezească Taihô din Minami Azabu. Asta era bine. Nu trebuia să-mi mai fac griji despre aspectele pro și contra a ceea ce putuse el crede despre faptul că nu-l sunasem pentru a-l anunța despre incidentul din Kodokan. Puteam să ascult ce avea de spus, după care să mă adaptez din mers.

Celălalt mesaj era de la un prieten bun, poate singurul meu prieten, pe care-l ocolisem de când mă încurcasem cu McGraw. Se numea Tatsuhiko Ishikura – Tatsu – și ne cunoscuserăm în Vietnam, unde *Keisatsucho,* Agenția Națională a Poliției japoneze, îl trimisese ca să deprindă strategii antitero. Acolo ne apropiaserăm, fiind singurii vorbitori de japoneză pe o suprafață de câteva mii de kilometri, iar după ce eu revenisem în Tokio ne mai întâlniserăm de câteva ori. Era un individ capabil, mai inteligent decât cei pentru care lucra, încăpățânat ca un buldog și de două ori mai tenace, și extrem de amuzant după ce bea prea mult sake și începea să-și descarce nervii pe „superiorii" lui. Îi duceam dorul. După moartea mamei, despre tatăl meu păstrând doar amintirea tot mai îndepărtată din mintea unui copil, și neavând frați sau alte rude apropiate, mă simțeam mai rău ca un orfan. Parcă eram naufragiat pe o insulă, lipsit de contact cu realitatea, capabil de orice, pentru că nimeni nu mă mai cunoștea, nimeni nu mă supraveghea. Aveam nevoie de o legătură cu cineva sau cu ceva – înțelegeam asta, chiar și la douăzeci de ani. Însă Tatsu era polițist, iar a lucra pentru McGraw și a mă întâlni cu un polițist nu mi se părea o combinație prea grozavă de relații simultane. Îmi

părea rău în privința asta, dar nu puteam face prea multe. Dacă nu-i răspundeam la mesaj, poate că avea să înceteze să mă mai caute. Iar asta probabil că ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Mi-am petrecut ziua citind prin parcuri și cafenele, simțindu-mă ca un homeless. Eram obișnuit să beneficiez de timp liber, dar acum situația era diferită. Știam că n-ar fi trebuit să mă duc în locurile pe care le frecventam de obicei. Bineînțeles, despre apartament nici nu mai putea fi vorba și nici despre antrenamente în Kodokan. Ba chiar și Biblioteca Metropolitană Tokio, unde zăbovisem multe după-amiezi cu câte o carte, părea dintr-odată periculoasă și nesigură. Tot ce puteam face era să mă deplasez dintr-un loc în altul pe Thanatos, cu geanta atârnată pe spate, simțindu-mă deconectat, undeva între două lumi, un *ronin* – un samurai fără stăpân, literalmente „plutitor pe valuri" –, fără să am nimic în plan, doar o singură întâlnire programată, și neavând altceva de făcut decât să aștept.

La ora 19 am ajuns în Minami Azabu și am găsit o vitrină micuță cu o firmă simplă, fără pretenții, care anunța Taihô Chûka Ryôri, câteva taburete acoperite cu vinilin roz și o tejghea lungă, abia vizibilă dincolo de perdelele *noren* de la intrare. Am trecut printre perdele și m-a izbit aroma condimentată de orez prăjit, cu porc și mirodenii. Un bărbat în tricou negru și blugi, cu un șorț alb, din al cărui comportament am înțeles imediat că era *maastaa,* adică patronul, stătea înapoia tejghelei, preocupat de plita din fața lui, de pe care sfârâitul cărnii fripte se făcea auzit în ciuda conversațiilor animate purtate de cei zece-doisprezece clienți din localul mic. De lângă el, o femeie, care părea să fie soția, a ridicat ochii, a surâs și m-a salutat:

— *Irasshaimase.*

I-am răspuns dând din cap, am privit în dreapta – singura pată oarbă din locul unde mă aflam – și

nu m-a surprins să-l văd pe McGraw. Din nou, el era singurul alb dinăuntru; din nou, avea în față o bere și bănuiam că nu era prima pe care o băuse. Mă privea ca și cum s-ar fi întrebat cât va trece până îl voi descoperi în cele din urmă.

M-am îndreptat spre masa lui și m-am așezat. El s-a uitat la geanta mea, totuși n-a comentat, ci a spus doar:

— Ți-e foame?

Nu-mi fusese foame, însă mirosurile delicioase ale mâncărurilor ce se preparau schimbaseră deja situația.

— Aș putea mânca.

Într-o japoneză acceptabilă, McGraw a strigat spre femeia din spatele tejghelei, cerând două porții de *gyôza,* două porții de orez prăjit și două beri Asahi. Părea destins, în largul lui. M-am întrebat cum găsea locurile acestea și dacă le prefera mai mult din punct de vedere operațional sau mai mult pentru mâncare. Poate pentru ambele.

O fată drăguță a apărut din spate, aducând o tavă plină cu bere. Semăna cu femeia de la tejghea – era fiica, așadar o afacere de familie. A pus pe masă două sticle și un pahar pentru mine, a luat sticla goală a lui McGraw și a continuat, servindu-i pe ceilalți clienți. McGraw a ridicat sticla plină și și-a umplut paharul. În Japonia, este foarte grosolan să nu te oferi măcar să umpli paharul tovarășului de masă. Poate că el nu știa asta, totuși mă îndoiam. De asemenea, nu s-a oferit să ciocnească ori să toasteze în vreun fel, ci a băut imediat, prelung. Nu conta… L-am imitat, stăpânindu-mi imboldul de a spune orice, reamintindu-mi propria teorie că McGraw se folosea de tăcere pentru a-i determina pe ceilalți să vorbească primii.

El a coborât ochii spre paharul meu, din care abia sorbisem.

— Poate că ar fi bine să bei toată berea, a rostit după aceea, cu glas destul de ridicat pentru a se face auzit de mine, totuși nu îndeajuns de tare pentru a răzbate prin fundalul de conversații din jur. Și poate chiar să mai bei încă una, înainte să te informez.

Oare intenționase să mă neliniștească? Reușise, dar nu voiam s-o arăt.

— Nu, mulțumesc, am zis.

— Bine. Să nu zici că nu ți-am propus. A mai sorbit din bere. Am vești proaste. Și vești… și mai proaste.

— N-ar trebui să mă-ntrebi ce vreau să aud mai întâi?

Am fost mândru de aparentul meu sânge rece, dar, în realitate, eram tot mai îngrijorat.

— Crezi că-i amuzant?

— Nu știu. Deocamdată nu mi-ai spus nimic concret.

McGraw m-a privit prelung, iar în expresia de pe chipul lui era atâta dezgust, încât am simțit că era chiar satisfăcut de ceea ce urma să-mi spună.

— Puștiul ăla pe care l-ai trântit în Ueno, a rostit el, a murit.

— Asta-i vestea proastă sau vestea și mai proastă?

— Asta-i vestea proastă. Vestea și mai proastă este că era nepotul lui Hideki Fukumoto. Numele îți sună cunoscut?

— Ar trebui?

— Da, ar trebui, dacă știi ceva despre *yakuza.* Fukumoto este capul celui mai mare sindicat *yakuza* din Tokio și, ca atare, din Japonia, Gokumatsu-gumi. Ai priceput acum? Ai belit-o. Ai omorât un prințișor *yakuza.* Sigur că da, un golan, dar un prințișor. Iar cei doi care au scăpat? Unul era un nimeni, ca să zicem așa. Este în spital, dar medicii nu sunt siguri că-i vor putea salva vederea. Ce-ai făcut, i-ai băgat degetele în ochi?

— Așa ceva.

— „Așa ceva”. Iisuse! Bun, iar celălalt derbedeu era vărul nepotului mort. Poți să ghicești ce-nseamnă asta?

— Că e fiul lui Fukumoto?

— Ia auziți-l pe Albert Einstein, aici prezent! Se pare că nu ești chiar atât de idiot pe cât te porți. Iar partea cea mai bună este că cei doi veri erau foarte apropiați. Apropiați ca frații. Vrei să știi care-i porecla lui Fukumoto Junior?

— Habar n-am. Vrei să mi-o spui?

— Câinele Turbat. Așadar, geniule, tocmai l-ai omorât pe vărul unui *yakuza* poreclit Câinele Turbat. Ești mândru de tine?

N-am spus nimic. M-am simțit brusc înfricoșat și mi-am dat seama că McGraw putea să vadă lesne prin bravura pe care o etalam.

Chelnerița a apărut cu mâncarea noastră. Nu-mi mai era însă deloc foame. Am luat o *gyôza* cu bețișoarele, am înmuiat-o în sos și am mestecat, abia simțindu-i gustul.

— Și ce-nseamnă asta?

— Ce-nseamnă? Înseamnă că trebuie să-ți muți fundul din Japonia. Și să nu te mai întorci niciodată.

Am clătinat din cap.

— Nu pot, pur și simplu…

M-am oprit. Nu știam nici măcar ce încercam să spun. Ce anume nu puteam face? Să mă întorc în SUA, pe care o simțisem ca pe o planetă străină, când revenisem pentru scurt timp după război? Să recunosc că nu eram capabil nici măcar să livrez o geantă cu mită pentru niște politicieni și afaceriști corupți? Să recunosc că-mi pierdusem cumpătul și o belisem, aruncând totul în aer?

Probabil că McGraw mi-a văzut tulburarea. În mod neașteptat, expresia chipului i s-a îmblânzit.

— Îmi pare rău, fiule. Nu-mi mai ești bun la nimic de-acum. Ești prea toxic. Se spune că deja s-a pus un preț pe capul tău.

— Mda, am simțit-o. Au încercat să-mi facă felul în Kodokan.

— Poftim?

N-am înțeles de ce era atât de surprins. Ce crezuse că însemna prețul pus de *yakuza* pe capul meu? I-am povestit ce se întâmplase.

— Să știi că-i bine că nu l-ai omorât pe individul ăla, mi-a zis după ce am terminat. E destul de rău că ai *yakuza* pe urmele tale, nu mai ai nevoie și de poliție. Uite care-i treaba, o să-ți fac rost de bilet de avion să te-ntorci acasă, dar cu altceva nu te pot ajuta.

„Pentru mine nu există «acasă»”, m-am gândit. Mai precis, nu m-am gândit, ci am înțeles. Ce naiba aveam să fac?

El a înfulecat câteva *gyôza,* apoi a atacat orezul prăjit. M-am silit să mai mănânc și eu ceva, gândindu-mă întruna, căutând o ieșire.

După câteva minute, am spus:

— Și dacă nu vreau să plec?

McGraw a tras o dușcă uriașă de bere și a râgâit.

— Dacă o să rămâi, Agenția o să te eticheteze „compromis”. Nu vrea să atragă atenția, înțelegi? Sau, și mai rău, o să răsufle o informație. Nu către poliție. Lui Fukumoto, sau Câinelui Turbat, sau cine știe cui. Mulți ar fi încântați ca niște tipi ca ăia să le fie îndatorați.

— De ce n-ai face-o chiar tu?

McGraw m-a privit; avea pielea puhavă, cuperoză cauzată de alcool pe sub ochi și pe nas, dar, cumva, pentru o secundă, l-am putut vedea pe tânărul formidabil care fusese probabil cândva.

— Pentru că eu nu sunt laș. Pentru că eu cred în karma. Pentru că dacă tu-ți pui lucrurile în ordine și înveți să-ți stăpânești temperamentul, atunci ai toată viața înainte și nu vreau ca tocmai eu să ți-o retez prematur.

Am rămas amândoi tăcuți și am mâncat, McGraw cu satisfacție, dar eu cu un entuziasm considerabil mai redus. Gândurile îmi goneau, se

răzvrăteau. Treburile merseseră bine. După unele dintre locurile prin care trecusem, „bine” însemna foarte mult. Iar acum – asta. Fusese o greșeală. Nu trebuia să se fi întâmplat. Eu nu voiam să plec.

Mi-a venit o idee. Era cu bătaie foarte lungă, dar nu vedeam multe opțiuni.

— Cine-i problema mea aici? am întrebat.

McGraw m-a privit suspicios. A mestecat și a înghițit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, cine-i motivat să vină după mine?

— Ți-am zis: Fukumoto și fiul lui.

— Pentru că eu l-am omorât pe nepotul lui Fukumoto, pe vărul fiului.

— Ce-i așa de greu de înțeles?

— Ai zis însă că nepotul era un derbedeu. Un prințișor, dar un derbedeu. Ce-nseamnă asta?

McGraw a fluturat din mână cu un gest de ignorare.

— Puștiul avea reputație proastă. Necazuri cu poliția. Un incapabil. Acțiuni foarte vizibile cu profituri foarte mici. El și Câinele Turbat erau ca două boabe de mazăre în aceeași păstaie, și tot atât de apropiați.

— Prin urmare… problema asta pe care o am eu este impulsionată doar de onoarea familiei?

— „Doar” de onoarea familiei? Tu nu știi chiar nimic despre *yakuza*? Tu crezi că un tip care este poreclit Câinele Turbat va întoarce și obrazul celălalt când cineva i-a omorât vărul care-i era ca un frate? Iar Fukumoto Senior nu poate lăsa lucrurile așa. Ar părea slab. Și-ar afecta reputația. Inamicii l-ar asalta. Dacă el vrea să împiedice toate astea – și-ți garantez că vrea –, atunci trebuie să te ucidă. Nimic mai simplu.

— Exact, el are inamici. Oameni pe care nu-i doare câtuși de puțin de nepotul ăla. Oameni care s-ar bucura din plin dacă Fukumoto însuși ar păți ceva.

McGraw m-a privit îndelung, după care a chicotit. Chicotitul s-a transformat în râs. Râsul a devenit hohot. Hohotele nu se mai opreau. Se uita la mine, ștergându-și ochii de lacrimi. A încercat de câteva ori să vorbească, dar n-a izbutit. L-am privit. Am fost ispitit să-l fac să se oprească din râs. Mai mult decât ispitit. Și aș fi putut s-o fac. Aș fi putut să fac astfel încât să nu mai râdă niciodată. Dar aveam nevoie de el. Poate că învățam să-mi stăpânesc temperamentul. Dacă așa era, McGraw n-avea habar cât noroc avea.

În cele din urmă accesul de râs i s-a oprit.

— Haide, fiule! Știu că voi, cei din GOS, sunteți duri. Dar ce intenționezi, să lichidezi toată mafia japoneză?

— Din câte mi-ai spus, eu nu am nicio problemă cu toată mafia japoneză, ci doar cu Fukumoto. Și cu fiul lui, Câinele Turbat.

McGraw mă privea atent. Nu mai râdea.

— Tu vorbești serios.

N-am răspuns.

— Nu, a urmat el. Nu pot să autorizez așa ceva. Este…

— Cine a spus ceva despre autorizare? Noi doar… discutăm totul în mod ipotetic.

El a pufnit.

— Ipotetic vorbind, de unde îți vei obține informațiile? Unde se află tipii ăștia, care le sunt mișcările – genul ăsta de detalii?

— Cine poate ști? Poate că aud vreun zvon. Vreun pont anonim.

— Da? Și ce ar avea de câștigat de la tine informatorul acela ipotetic?

M-am uitat fix la el.

— Asta va depinde de ce dorește informatorul.

Și-a frecat bărbia. Mi s-a părut că arăta interesat. În tot cazul, părea că se gândea la ceva concret.

A revenit la orezul prăjit. După câteva secunde, a rostit:

— Tu ai nevoie de informații despre două persoane. Dar dacă informatorul îți va da amănunte utile despre trei persoane?

Nici măcar n-am stat să mă gândesc.

— Atunci m-aș ocupa de toate trei.

McGraw a încuviințat din cap.

— Atunci, poate că asta ar merita.

— În același timp, ar însemna că vom fi chit. Eu și informatorul, vreau să zic. Informatorul ipotetic.

Amintindu-mi acum toate astea, mă uluiește că la momentul respectiv am fost în stare să cred că negociam dur.

— În mod sigur veți fi chit, a spus McGraw.

— În regulă. Cine-i a treia persoană?

El a tăcut mult timp, privindu-mă fix. După aceea a spus:

— Fiule, ești sigur că poți să faci așa ceva? Te-ai gândit cu toată atenția?

— Dar tu te-ai gândit?

— Tocmai am făcut-o acum. Tu însă vei fi cel care-și va asuma riscurile. O dorești cu adevărat?

— Cine-i a treia persoană?

McGraw a ridicat din umeri. După o pauză a spus:

— Ipotetic? A treia persoană ar fi Kakuei Ozawa.

Numele îmi era vag familiar, totuși nu-l puteam plasa.

— Kakuei Ozawa…

— *Sômukaicho* al PLD.

— Partidul Liberal Democrat… PLD?

Acesta era partidul politic care condusese Japonia după război. Și, se presupunea, principalul beneficiar al dărniciei americane pe care o livrasem cu regularitate lui Miyamoto.

— Exact.

— Și… *sômukaicho,* adică președintele Consiliului Executiv?

— Da.

— Te referi așadar la al doilea cel mai important politician din Japonia.

— Al treilea, de fapt, sau chiar al patrulea. Secretarul general și președintele Consiliului Cercetării Afacerilor Politice au mai multă influență, cel puțin teoretic. Însă *sômukaicho* are influența cea mai mare asupra distribuirii de zi cu zi a patronajului. Chiar mai mult decât prim-ministrul.

— Și tu vrei să-l lichidez pe individul ăsta?

McGraw a făcut o grimasă față de exprimarea mea directă.

— Vrei să te ajut la problema ta? Ajută-mă la problema mea.

— N-am nevoie de la tine decât de informații. Pe de altă parte, tu-mi ceri să apăs pe trăgaci. Împotriva unei ținte foarte vizibile și mediatizate.

— Nu știam că voi, ăștia din GOS, sunteți așa de mofturoși.

— Dacă așa numești preferința mea pentru a nu-mi petrece restul vieții într-o închisoare japoneză, atunci, perfect – sunt mofturos.

— Nu ajungi la închisoare decât dacă ești prins.

Nu-mi plăceau replicile lui atât de prompte și convingătoare.

— Ce-i ăsta – sloganul CIA oficial?

— Nu, sloganul nostru oficial este: „Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera”. Ioan 8,32.

— Bizară alegere de slogan pentru niște tipi a căror meserie este minciuna.

— Fiule, uneori suntem definiți de paradoxurile noastre.

— Și alteori de aburelile noastre.

McGraw a râs.

— Câteodată ele sunt totuna.

— Oricum… n-o voi face.

A ridicat din umeri.

— Tu decizi, campionule. Nu te amenință nimeni cu arma.

Am aprobat din cap, întrebându-mă dacă asta era adevărat, sincer vorbind.

El și-a terminat orezul prăjit și a împins scaunul înapoi.

— Atunci îți doresc multă baftă în toate. Sunt convins că se va termina cu bine.

— Stai așa! Și… informațiile? Despre Fukumoto. Și despre fiul lui?

— Crezusem că nu le mai vrei.

— Asta… știi bine că le vreau. Ți-am spus că le vreau.

— Și eu ți-am spus ce te-ar costa. Ai zis că nu vrei să plătești. Perfect. O simplă aplicare a principiilor capitalismului.

— Ăsta nu mai e capitalism. Încerci să mă extorchezi.

— Spune-i cum vrei. În orice caz, este ceea ce va suporta piața. Sau nu.

Nu i-am răspuns. Mă gândeam la o cale de ieșire și nu întrezăream niciuna.

McGraw s-a uitat la mine, de parcă s-ar fi întrebat câtă răbdare putea să mai aibă. După aceea și-a apropiat iar scaunul de masă și s-a aplecat înainte.

— Fiule, dă-mi voie să-ți explic ceva. Noi doi nu suntem parteneri. Nu suntem prieteni. Nu suntem camarazi de arme. Aceasta este o relație de afaceri. Tu asiguri un beneficiu și în același timp reprezinți un cost. Prostia ta blestemată a crescut acum costul pe care-l reprezinți, fiindcă te-a transformat într-un magnet de tot rahatul pentru *yakuza.* Vrei să te mai păstrez oricum pe statul de plată? Perfect! Spune-mi atunci ce am eu de câștigat. Cum vei crește beneficiul pe care-l asiguri, ca să compensezi creșterea costului? Spune-mi. Eu te ascult.

N-am spus nimic.

— Bine atunci, cred că-nțeleg. Tu vrei ca eu să continui să te păstrez, deși vor crește riscurile asociate propriilor mele operațiuni, și vrei să-ți

furnizez și dosare secrete de informații, care să te ajute să comiți ceea ce sistemul judiciar japonez ar numi cu siguranță „crimă”, și te aștepți ca eu să fac asta… din ce motiv? Pentru că am inima bună?

Am continuat să tac. Pe dinăuntru, clocoteam. Pe de o parte din cauza situației în sine, pe de altă parte din cauza modului brutal de direct în care o caracterizase McGraw. El mă avea la mână, într-o măsură atât de mare, încât nici nu trebuia să pretindă altceva. Detestam asta. Detestam să nu am de ales.

— Bine, am rostit. Ai câștigat.

El a chicotit.

— Fiule, nu gândi în felul ăsta. Nu uita – este o afacere. Amândoi avem de câștigat de pe urma ei.

Am expirat prelung, încercând să uit de umilință.

— Ce-a făcut Ozawa?

McGraw s-a încruntat.

— Cum adică?

— De ce vrei ca el să moară?

— Fiule, ascultă aici, nu-ți uita niciodată nivelul de responsabilitate. Tu nu trebuie să știi „de ce”. Trebuie să știi doar „cine”. Asta-i tot.

Poate că am simțit că treaba asta nouă pe care o dorea el îmi oferea o putere pe care n-o avusesem anterior. Poate că pur și simplu nu mai puteam să-mi înfrânez furia, indiferent de consecințe. Am spus:

— Rahat! Vrei să mă ții în necunoștință de cauză despre niște mălai dintr-o geantă? Perfect, mă doare fix în cot. Dar îmi ceri să-l lichidez tocmai pe președintele Consiliului Executiv al PLD? Ei bine, vreau să știu în ce mă bag!

A surâs ușor, parcă impresionat de tupeul meu.

— Bine. Să presupunem că guvernul american susține unele elemente din guvernul japonez. O face în schimbul continuării acelor politici pe care guvernul american le consideră dezirabile. Continuarea tratatului de securitate și cooperare

reciprocă… Menținerea Flotei a Șaptea la Yokosuka… A pușcașilor marini la Okinawa… Achiziția de avioane de la contractorii Departamentului Apărării SUA… Chestii din astea.

— Adică guvernul american mituiește politicieni japonezi?

— Capitalismul în acțiune, fiule, de câte ori să ți-o repet? Fiecare tabără are ceva ce-i trebuie celeilalte tabere.

— Vrei să zici că una are politici pe care să le vândă, iar cealaltă are bani cu care să le cumpere.

— Cum am zis mai devreme, nu ești pe atât de prost pe cât te porți. Ține-o tot așa și ai putea să-nțelegi cum funcționează lumea adevărată.

M-am întrebat pentru o clipă dacă insultele lui puteau fi realmente înțelese ca termeni de afecțiune. M-am gândit că mi-ar fi fost de ajutor dacă le consideram așa. În caz contrar, la un moment dat mi-aș fi putut pierde cumpătul, așa cum îi plăcea lui să spună.

— Deci care-i problema cu Ozawa? Cere prea mult?

— Oferă prea puțin. Pare să considere că programul este o rentă viageră privată. Nu-i așa ceva. Iar cei pe care el îi exclude din afacere încep să țipe. Ceva de felul: „Dacă nu căpătăm și noi o parte bună, ne vom adresa presei”. Ei îi vor speria pe finanțatori și vor distruge astfel tot programul. Noi avem nevoie de cineva care să distribuie mai echitabil banii. Cineva cu abilități de diplomat, nu un puțoi egoist, care crede că totul i se cuvine de la sine, ca Ozawa. Acum ai înțeles tabloul general?

— Cred că da. Cum ajung la el?

— O să-ți fac rost de datele necesare. Nu-i o țintă dificilă. Ar trebui să fie floare la ureche pentru un dur din GOS cum ești tu. Modul de operare depinde de tine. În cadrul anumitor parametri.

— Ce parametri?

McGraw a tăcut câteva secunde, după care a zis:

— Trebuie să pară un deces natural.

— Și cum o să fac asta?

— Ce-mi ceri acum – micromanagement? O să te gândești tu la ceva. Noi nu vrem însă ca președintele Consiliului Executiv al PLD să moară de glonț, decât dacă medicul legist va dovedi că glonțul fatal a provenit din propria lui armă și a fost tras de propria lui mână. El nu-i prim-ministru, nici măcar pe departe, totuși asasinarea directă a unei figuri politice proeminente va crea mai multe tensiuni decât suntem dispuși să acceptăm. Procedează așa cum trebuie și vei ajunge într-o poziție din care să soliciți multe favoruri. Dar să n-o dai în bară. În cazul acela te vei găsi într-o poziție a naibii de neplăcută.

— Dă-mi mai întâi informațiile despre cei doi *yakuza.*

McGraw a izbucnit în râs.

— Fiule, ai auzit de așa-zisul „principiu call-girl”?

— Nu tocmai.

— Principiul ăsta afirmă că valoarea serviciilor oferite se prăbușește imediat după ce au fost oferite. În clipa asta, tu ai nevoie de mine, așa că-ți convine prețul meu, sau cel puțin ești dispus să-l plătești. După ce-o să-ți dau datele despre *yakuza*, nu vei mai dori să știi decât ce am făcut pentru tine foarte, foarte recent.

— Dar dacă mă voi ocupa mai întâi de Ozawa, cum aș putea să știu că te vei ține de cuvânt și-mi vei da informațiile de care am nevoie?

— Și dacă n-o voi face, mă vei ucide?

L-am privit și m-a străbătut un fior rece.

— Da, cred că va trebui s-o fac.

El a chicotit.

— Ți-am zis eu: nu ești pe atât de prost pe cât te porți.

Capitolul 7

Am revenit în șaua motocicletei și am gonit prin noaptea tokiotă, sfâșiat de emoții contradictorii. Ușurare, deoarece dispuneam de o soluție potențială la problema mea cu *yakuza.* Teamă față de caracterul extrem și în același timp nesigur al soluției. Anxietate față de implicațiile acțiunilor pe care tocmai fusesem de acord să le întreprind – cele pe care mi le puteam imagina și, într-o măsură chiar mai mare, cele pe care probabil nu le sesizasem. Deocamdată însă nu puteam să fac nimic, doar să aștept informațiile lui McGraw și să continui să evit locuri precum Kodokan, unde aveau să mă caute Câinele Turbat și prietenii lui.

Am alungat toate grijile acelea și m-am gândit în schimb la fata de la hotel. Îmi plăcuse cât de imperturbabilă fusese în fața abuzurilor *sarariimanului* aceluia băut. Și cât de dură fusese cu mine după aceea. Iar scaunul cu rotile… ce era oare? Ceva congenital? Un accident? Vederea lui mă surprinsese în asemenea măsură pentru că ea mi se păruse foarte competentă, sigură pe sine, stăpână pe situație. Îmi dădeam seama că acestea nu erau calități pe care să le asociezi cu cineva care avea nevoie de un scaun cu rotile și că așteptările subconștientului meu erau pur și simplu ipoteze bazate în primul rând pe o prejudecată prostească, ea însăși pricinuită probabil de lipsa de gândire și de experiență. Era oare ciudat că o găseam atrăgătoare? Am decis că nu-mi păsa. Nu știam nici măcar dacă era capabilă de sex. Și totuși… am căzut pe gânduri. Oricum, gândurile despre fată erau mult mai plăcute decât cele despre războiul de gherilă pe care eram pe punctul de a-l purta împotriva unor mafioți decișI să mă omoare.

Știam că n-ar fi trebuit să mă întorc în același hotel, mai ales nu pentru două nopți consecutive. Mi-am spus însă că n-ar fi fost nimic rău în asta.

De altfel, fata nu-mi cunoștea numele, ba chiar nu știa absolut nimic despre mine. Era imposibil să mă poată urmări cineva aici. O noapte sau două nopți – nu era mare diferență. Aveam nevoie de un loc în care să dorm. Iar un loc familiar n-ar fi fost cel mai rău.

Nu mi-a luat mult să ajung în Uguisudani, să parchez motocicleta și să trec din nou prin strâmtoarea prostituatelor. Când am intrat pe ușa hotelului, am fost cuprins brusc de îndoială. Poate că eram un prost. Poate că, dacă mă întorceam, fata avea să creadă că eram un obsedat. Poate că nici măcar nu avea să mai fie înapoia ghișeului.

Ea se găsea însă acolo. De data asta avea altă bluză de trening – cenușie și fără niciun logo. În rest, arăta absolut la fel. La fel de bine.

A ridicat ochii și m-a văzut. A tăcut câteva clipe, după care a spus:

— Nu mă așteptam să te revăd aici.

A pus un accent ușor pe „te”. În rest, tonul i-a fost la fel de neutru ca expresia feței.

Asculta din nou jazz. M-am întrebat cine cânta și de ce părea să-i placă ei atât de mult.

— Da, păi… la Imperial erau toate locurile ocupate.

Mă gândisem că era o replică rezonabil de amuzantă, dar ea a primit-o doar cu o foarte vagă urmă de zâmbet.

— Dă-mi voie să ghicesc… Ședere?

— De unde ai știut?

— Intuiție.

Expresia chipului continua să-i fie neutră, așa că tot nu știam ce-i trecea prin minte. De aceea am spus:

— Ce… faci aici? Adică… mă refer la jobul ăsta.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Adică… ești tânără. În general, astea sunt joburi pentru *oba-san.*

— Frecventezi des love hotelurile?

Am simțit că mă înroșesc la față.

— Nu, dar asta-i ceva ce știe toată lumea.

Ea a ridicat din umeri.

— Dacă spui tu…

Dumnezeule, eram jalnic!

— Așadar – realmente, de ce?

— Pentru oamenii interesanți pe care-i întâlnesc.

Comportamentul acela neutru, de robot, mă scotea din fire. Râzând pentru a-mi ascunde stânjeneala față de ceea ce mi se păruse o concediere din partea ei, am scos o bancnotă de cinci mii de yeni și am împins-o pe sub sticlă.

— Cred că pentru așa ceva merită.

Ea a pus bancnota într-un sertar, din care a scos alta, de o mie de yeni, restul. A ținut-o însă în mână, fără s-o împingă la rândul ei pe sub sticlă, și m-a privit ca și cum ar fi încercat să decidă ceva.

— Un job bun este cel la care pot să stau așezată. Este chiar și mai bine dacă pot să stau așezată și să studiez.

Am profitat imediat de grațierea acordată.

— Ce studiezi?

— Engleza.

— De ce?

— De ce nu?

De data asta, tonul nu i-a mai fost neutru, ci ușor iritat.

Doamne, se părea că nu puteam spune nimic ca lumea!

— Adică… vreau să-ntreb la ce o s-o folosești?

Mi s-a părut că am detectat ceva în ochii ei – poate amuzament? Ca și cum aș fi fost un animal de companie acceptabil, poate chiar nițel drăgălaș pentru a merita un pic de răbdare. Dar pe ansamblu, exceptând faptul că fata continua să vorbească cu mine, nu vedeam nicio dovadă că aș fi interesat-o câtuși de puțin. Era derutant.

— Poate că ai observat că am nevoie de un job care-mi permite să stau mult timp așezată. Dacă o

să vorbesc engleza, poate că voi putea găsi ceva mai bun decât am în prezent.

— Nu știu. Eu vorbesc engleza și nu m-a ajutat să capăt jobul pe care-l doresc.

— Și ce job îți dorești?

— Nu știu și poate că asta-i o parte din problemă.

Scânteia de amuzament i-a apărut iarăși în ochi, apoi a dispărut.

— Vorbești cu adevărat engleza?

Am încuviințat din cap.

— Sunt pe jumătate american.

Nu știu de ce am spus-o. Nu era ceva ce să obișnuiesc să împărtășesc cu japonezii.

Ea mi-a cercetat fața, căutând, o știam, metisul din mine.

— Acum, că ai menționat-o, a spus după aceea, cred că-mi pot da seama. Mama ta a fost japoneză?

Am clătinat din cap.

— Tata.

— Unde ai crescut?

— În ambele țări.

— Ești norocos. Eu îmi doresc să ajung în America.

— De ce?

A privit în jur.

— Fiindcă urăsc tot ce-i aici.

Ținând seama de propria mea relație de dragoste și ură cu Japonia, n-am știut ce să-i răspund. De aceea m-am mulțumit să aprob din cap.

Fata s-a uitat cu atenție la mine.

— Tu nu gândești la fel?

— E mai complicat.

— Au fost duri cu tine?

Nu trebuia să fie mai specifică. Se referea la *ijimekko* – bătăușii intimidatori din școli.

— Uneori.

Un eufemism monumental.

M-a privit drept în ochi încă o clipă, apoi a împins bancnota de o mie de yeni pe sub sticlă,

urmată de cheia unei camere. Le-am luat pe ambele, simțind că fusesem concediat, străduindu-mă să mă gândesc la ceva ce aș fi putut folosi ca s-o intereseze mai mult, dar nu mi-a venit nicio idee.

În cele din urmă, într-un acces de creativitate, am zis:

— Mă numesc Jun.

Jun era numele meu de botez, care fusese adaptat în engleză în John.

Ea a încuviințat ca și cum ar fi fost informația cea mai puțin interesantă pe care o auzise vreodată.

— Pe tine cum te cheamă? am întrebat, riscând totul sau nimic.

S-a uitat la mine prelung. Mi-am imaginat că știam cum se simțea un microb sub microscop.

— De ce vrei să-mi știi numele? a întrebat până la urmă.

— Nu știu. Bănuiesc că vreau să știu cum să-ți spun când vorbesc cu tine. Stai – acum o să mă-ntrebi de ce ar trebui să-ți spun într-un fel anume, așa e?

A arcuit sprâncenele și a aprobat fără grabă din cap, de parcă era impresionată de viteza gândirii mele.

— Nu știu, am răspuns simțind că mă prăbușesc în gol, totuși am continuat neabătut: În caz că mai vin aici. Dacă mai vin, ar putea fi a treia oară când să vorbesc cu tine. Sunt de părere că, dacă vorbesc cu cineva pentru a treia oară, ar trebui să-i cunosc numele. Nu sunt sigur care-i motivul. Simt doar… că așa ar trebui.

Mi-am dat seama că mă bâlbâiam și se părea că nu pot găsi întrerupătorul.

— Nu sunt la curent cu acest obicei.

„Iisuse!”

— Mda, păi cred că asta-i pentru că tocmai l-am inventat.

Fata a zâmbit la auzul cuvintelor acelora și m-am gândit că o făcuse pe jumătate amuzată, pe

jumătate compătimitoare.

— Ei bine, Jun, a zis ea, dacă te vei mai întoarce și vom mai vorbi pentru a treia oară, poate că atunci o să-ți spun și numele meu.

Am încercat să replic ceva spiritual, dar n-am reușit. De aceea m-am mulțumit să încuviințez din cap, am luat cheia și am pornit spre ascensor. Am sperat că fata va crede că plecarea mea în tăcere dovedea siguranță și sânge rece. Eram totuși aproape sigur că ea știa adevărul.

Capitolul 8

A doua zi dimineață am plecat devreme, la aceeași oră ca ziua trecută. Doream s-o prind pe fată din nou înainte să-i vină schimbul.

Când am împins cheia pe sub sticlă, ea m-a privit fără niciun cuvânt.

— Tu chiar nu dormi niciodată? am întrebat-o, căutând un început de conversație.

A ridicat din umeri.

— Uneori mai moțăi. De obicei este destul de liniște după ora trei-patru.

— Ei bine, am zis apoi adunându-mi tot curajul, asta-i a treia oară.

S-a uitat la mine fără niciun cuvânt.

— Așa că… știi… obiceiul. Crezusem că-mi vei spune numele tău.

— Mie nu mi se pare defel că ar fi fost trei ocazii distincte. Eu am fost trează toată noaptea.

— Hmm. Cred că ăsta-i un aspect de formă, nu de fond.

— Nu făceam decât să-ncerc să-ți respect obiceiul.

Oare se străduia să nu zâmbească? Nu-mi dădeam seama.

— Chiar nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Câți ani ai?

Întrebarea aceea m-a luat prin surprindere.

— De ce?

— Vârsta ta este un secret?

— Poftim? Nu! Am douăzeci de ani.

Era adevărat. Îi împlinisem de vreo săptămână. Ea a ridicat sprâncenele.

— Mă minți?

— Nu, de ce te-aș minți?

— Pentru că arăți ca un puști.

Am simțit că mă înroșesc la față, ceea ce, bineînțeles, i-a confirmat impresia.

— Oamenii spun asta mereu despre mine. Cred că-i din cauză că am urechile mici.

— Poftim?

— E-adevărat. Urechile mici te fac să arăți mai tânăr. Pentru că urechile ne cresc cam cu un sfert de milimetru pe an. De aceea bătrânii au urechile mari. Am citit într-o revistă.

Am răsucit capul. Nu mai aveam părul tuns periuță ca în armată, totuși era destul de scurt ca ea să poată vedea.

S-a uitat atentă, după care a izbucnit în râs.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Era prima dată că o auzisem râzând. Mi-a plăcut asta, ca și vocea ei. Înainte de a mă putea gândi la un mod prin care să întrețin conversația, ea a zis:

— De fapt, nu pot să-mi dau seama câți ani ai. Mă gândisem că ești destul de tânăr. Dar ieri, cu bărbatul acela beat, ai părut…

Nu și-a terminat fraza. Am așteptat, întrebându-mă ce gândea. În cele din urmă, a spus:

— Nu știu… Serios, cred. Ba chiar periculos. Deloc ca un puști.

În etapa aceea din viața mea, fetele continuau să fie un mister și încercarea de a naviga pe teritoriul nefamiliar al conversației cu o femeie atrăgătoare îmi provoca stângăcie și anxietate. Pe de altă parte… la violență mă pricepeam. Bănuiam că era firesc să par nepriceput în scenele romantice, dar sigur pe mine, chiar dominant, într-o confruntare. Puteam înțelege de ce contrastul acela o derutase. Totuși nu era ceva ce să doresc să explic. Așa că am zis doar:

— Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Tu câți ani ai?

— Douăzeci și cinci.

— Asta-i o vârstă bună.

Ea s-a încruntat.

— Bună… pentru ce?

— Nu știu. Atât doar că pare… bună.

Mi-am închipuit un avion cu reacție, prăbușindu-se chiar acolo peste mine și explodând în flăcări.

Fata a clătinat din cap și a râs iarăși.

— De ce nu ești la școală?

— Adică la colegiu?

— Asta presupunând că ai absolvit liceul.

Într-adevăr, nu-l absolvisem, deoarece chiar în primul an mințisem nedeclarându-mi vârsta adevărată și mă înrolasem în armată. Nu mă așteptam însă ca ea să considere asta ceva impresionant.

— Nu știu… Cred că n-am ajuns pur și simplu acolo.

Realitatea era mult mai complicată. În epoca aceea, viața în universitățile tokiote era dominată de facțiuni radicale studențești, dintre care unele se plângeau de complicitatea Japoniei în războiul purtat de SUA în Vietnam, altele de faptul că militarii americani vor rămâne pe Okinawa chiar și după ce insula va fi restituită Japoniei, pe când altele manifestau energic pentru socialism, comunism, dezarmare reală, oprirea construirii noului aeroport din Narita și alte subiecte similare. Câteva universități din Tokio fuseseră paralizate de studenții care le ocupaseră ducând lupte cu poliția – lupte reale, ce implicaseră gaze lacrimogene, bolovani și bâte. Avuseseră loc acte de violență, explozii de bombe, incendieri și sute de arestări. Eu nu vedeam nicio deosebire reală între studenți și Armata Roșie Japoneză, care se ocupa cu deturnarea avioanelor și luarea de ostatici în căutarea paradisului pe pământ. În cazul cel mai fericit, toți mi se păreau narcisiști răsfățați și visători, greșit și periculos îndrumați. Poate că doreau binele, dar mie îmi lăsau impresia că erau aceeași gloată nediferențiată care dorise binele în timpul tulburărilor ce-mi uciseseră tatăl. Eu văzusem cum funcționa lumea de fapt și plătisem pentru privilegiul acela. Nu aveam nimic în comun

cu niciunul dintre ei. Aveam să mă descurc în felul meu personal.

— Dar tu? am continuat. Tu… ești la colegiu?

Ea s-a încruntat, dar cu o urmă de amuzament.

— Chiar nu ai nimic mai bun de făcut decât să pierzi vremea aici, vorbind cu mine?

— Nu prea. Adică, ba da, dar…

M-a privit cu o expresie ce putea fi probabil cel mai bine descrisă drept „caritabilă”.

— Îți place jazzul? am continuat, simțind că pășeam în gol.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Păi asculți mereu la magnetofonul ăla.

— Fusesem sarcastică.

Am înțeles că ar fi fost mai bine să plec cât timp eram în avantaj.

— Bine, am rostit. Cred că-i timpul să pornesc.

— Bine.

— Poate c-o să te mai văd.

— Poate.

— La revedere.

Dinapoia sticlei, ea a fluturat aproape imperceptibil din mână, un gest pe jumătate prietenos, pe jumătate concediator.

Pentru o vreme am mers spre sud pe Thanatos, fără vreo destinație anume, ci doar alinându-mi demnitatea rănită. Apoi am lăsat deoparte subiectul și am început să mă concentrez. M-am oprit la un telefon public și am sunat la serviciul meu de preluare a apelurilor, sperând că mă aștepta o veste de la McGraw. În loc de așa ceva, operatoarea telefonică mi-a spus:

— Aveți un mesaj de la un Miyamoto-san, care vă roagă să-l sunați.

Miyamoto? M-am întrebat de ce mă contacta. De câteva ori băuserăm o cafea împreună – Miyamoto era destul de vorbăreț pentru un curier, dar deși îmi dădeam seama că socializarea cu el ar fi atras în cazul cel mai fericit încruntături din partea celor pentru care lucram, eram prea

neexperimentat ca să știu că ar fi trebuit să-l resping. El era prietenos și curios, nesfiindu-se să pună întrebări neobișnuit de directe pentru un japonez: cum fusese pentru mine să cresc în ambele țări, cum era viața în armata SUA, dacă nu mă simțisem inconfortabil să lupt într-un război al Occidentului împotriva asiaticilor, chestii de felul ăsta. Îmi plăcea că se dovedea interesat și că întrebările lui dovedeau mai degrabă simpatie decât condamnare. El însuși luptase în armata imperială japoneză în Filipine și, cu toate că susținea că nu se făcuse remarcat, simțeam că era modest. Toți soldații sunt mincinoși: fie exagerează, fie minimalizează. Îl întrebasem de ce naiba făcea pe curierul la vârsta lui. Râsese și-mi spusese că în tinerețe își făcuse din greșeală un dușman și că, prin voia întâmplării, dușmanul acela ajunsese într-o poziție importantă printre cei cu care lucra el acum. Jobul inferior ar fi trebuit să însemne o permanentă umilire, însă Miyamoto susținea că lui nu-i păsa. El spunea că iubea Tokio și că-i plăcea să vadă cum se schimba, să vadă perindarea anotimpurilor conturându-se pe orizontul orașului. Iar mersul pe jos era sănătos. Viața era ciudată și, dacă asta era karma lui, să transporte banii altcuiva, de ce ar fi trebuit să se plângă?

Am căzut pe gânduri. Apelul telefonic putea să fi fost ceva de rutină – o anulare a întâlnirii, o schimbare a locului de întâlnire sau altă problemă de natură logistică. Sau poate că avea pur și simplu chef să flecărească la o cafea cu alt curier omolog. Însă ținând seama de cele întâmplate recent, îmi era imposibil să nu fiu suspicios.

M-am dus la alt telefon public și am format numărul.

— *Hai, Miyamoto desu,* a rostit glasul de la celălalt capăt al firului. „Da, sunt Miyamoto”.

— Sunt Rain, am spus în japoneză.

— Ah. Mulțumesc că m-ai apelat așa de prompt.

— Ce se-ntâmplă?

A urmat o pauză.

— Aș prefera să discutăm în persoană. Poate… la o cafea?

Cu câteva zile în urmă, m-aș fi întâlnit cu el fără să clipesc. Acum nu mai eram la fel de sigur. Încercând să trag de timp, am zis:

— Unde? Când?

— Unde vrei tu. Acum, dacă îți convine.

Faptul că era de acord să mă lase pe mine să aleg locul era oarecum liniștitor. Și totuși, ce știam eu de fapt despre tipul ăsta? Era perfect posibil să fie el însuși *yakuza* și poate că mă contacta pentru această „întâlnire” din partea lui Fukumoto & Fiul, Inc.

În același timp, mi-am dat seama că nu dispuneam de nicio modalitate bună prin care să-l evit. În niciun caz, dacă doream să-mi păstrez slujba. Cam o dată pe săptămână, noi doi trebuia să ne întâlnim pentru a face schimb de genți. Ceea ce însemna că, dacă Miyamoto făcea parte dintr-o cursă, ei îmi puteau întinde o ambuscadă aproape oricând mă duceam să-l întâlnesc.

Asta în sine era de asemenea ușor liniștitor. De ce să se străduiască să aranjeze o întâlnire cu mine acum, când avea să urmeze una „oficială” foarte curând? De ce să riște, alertându-mă prin ceva ce se abătea de la normalitate?

În plus, era posibil ca el să dețină informații utile. Poate că încercam să mă justific, dar pe ansamblu apreciam că riscul merita.

— Ne putem întâlni și acum, am spus, străduindu-mă să mă gândesc la locul cel mai sigur cu putință, pentru orice eventualitate. Unde ești?

— În Shinjuku.

— Probabil că pot ajunge acolo în douăzeci de minute. O să te sun din nou și-o să-ți comunic locul.

— Perfect. E foarte bine așa. Mulțumesc.

Părea cumva nesigur. Poate că era surprins de faptul că nu dorisem să-i comunic locul de întâlnire decât mai târziu. Un alt amănunt liniștitor – dacă ar fi fost complet indiferent față de reticența mea, aș fi presupus că avea motive să se aștepte ca eu să fiu alarmat. După cum vorbise, deocamdată el părea pur și simplu nepăsător.

Nu intenționam totuși să-mi asum niciun risc.

Am mers cu Thanatos până în Shinbashi, un district de business din sud-estul orașului. Acolo l-am sunat pe Miyamoto de la un telefon public, lângă ieșirea din stația JR.

— Scuze, i-am spus, nu cred că pot reuși să ajung la Shinjuku. Cât de repede poți veni în Shinbashi, ca să ne vedem?

— În Shinbashi? Păi, cred c-aș putea ajunge acolo în jumătate de oră.

— Știi șirul ăla de bănci – Taiyô Bank și Bank of Tokio and Fuji? Pe Sotobori-dôri, cu vedere spre Kasumigaseki?

— Da.

— Ne întâlnim peste treizeci de minute în holul de la intrarea în Taiyô Bank.

El a închis fără să obiecteze față de propunerea mea cu totul neobișnuită pentru întâlnire. Poate credea că aveam ceva de rezolvat la bancă și intenționam să împușc doi iepuri dintr-un foc. De fapt nu credeam că dorea să mă atragă într-o cursă și măsurile acelea de prudență mi se păreau aproape ireale. În junglă, ele deveniseră a doua mea natură, dar, așa cum se întâmplase și în cazul apartamentului, aici toate indiciile din mediul înconjurător erau diferite. Aici eram în oraș. Sticlă, beton și lumini; costume, automobile și restaurante. Nu era jungla. Nu era un război.

Apoi mi l-am amintit pe Ochi-de-Porc în Kodokan. Felul cum i se strâmbase chipul într-un rânjet când își întărise strânsoarea.

Tokio *era* o junglă. La dracu', *lumea* era o junglă. Iar eu trebuia să-mi amintesc asta

permanent, înainte ca altcineva să decidă să mi-o amintească.

Am parcurs pe jos distanța mică până la Taiyô Bank, cunoscută în prezent ca Sumitomo Mitsui. Pe Sotobori-dôri erau șase benzi de circulație și toată zona era animată, însă clădirile neîntrerupte de pe ambele părți ale arterei erau destul de scunde, neavând niciuna mai mult de zece etaje, ba în majoritate chiar mai puține, astfel că cerul se vedea larg deasupra, conferind aspectul general de oraș mai vechi, de dimensiuni mijlocii, nu de metropolă modernă. Totuși clădirea Kasumigaseki, care domina orizontul spre vest, anunța clar și răspicat că acum Tokio creștea, ba chiar într-un ritm aproape imposibil de rapid. Blocul cu treizeci de etaje, altfel deloc remarcabil, fusese clădirea cea mai înaltă din Japonia cu patru ani în urmă, un titlu pe care-l păstrase numai doi ani, fiindcă în 1970 fusese depășit de Tokio World Trade Center. După care World Trade Center însuși fusese rapid întrecut de Keio Plaza Hotel în 1971. Alți doi zgârie-nori – Shinjuku Sumitomo și Shinjuku Mitsui – se aflau deja în plină construcție, urmând ca fiecare dintre ei să dețină pentru scurt timp supremația după terminare… și așa mai departe. Iar pentru fiecare dintre acești doborâtori de recorduri existau zeci de alți monoliți ce se înălțau stranii spre cer prin tot orașul. În clipa aceea Tokio mi se părea ca un oraș ce continua să se agațe de vestigiile copilăriei sale și care își pierdea, inexorabil, priza. Orașul pe care mi-l reaminteam se topea rapid, impulsionat de forțe pe care nu le putea înțelege, îndreptându-se către uitare, pentru a fi înlocuit de ceva ce nu știam ce va fi.

Alesesem banca pentru întâlnirea noastră, deoarece mă gândisem că prezența financiară masivă de pe strada aceasta, cu agenții de pază și măsurile de securitate asociate, ar fi dezarmat pe oricine ar fi putut plănui ceva necurat. Am decis totuși să nu intru deocamdată. Acela era locul unde

eram așteptat și mi-am spus că ar fi fost mai bine să privesc intrarea de la o distanță discretă, ca să mă asigur că Miyamoto venea singur. Așa că am căscat gura la vitrinele de pe trotuarul de vizavi, pândind de sub umbrele copertinelor pentru a fi mai puțin vizibil și pentru a scăpa în același timp de soarele ucigaș al dimineții.

Miyamoto a apărut exact la ora pe care o anunțase, sosind pe Sotobori-dôri din direcția stației. Probabil că venise pe linia Yamanote din Shinjuku. L-am privit cum a intrat în bancă, după care am mai petrecut câteva secunde examinând cu multă atenție trotuarul din urma lui. Părea să fie neînsoțit, totuși nu puteam fi sigur.

Am pornit spre bancă și am ajuns la intrare exact când ieșea el.

— Ah, a spus, crezusem că vei ajunge înaintea mea.

— Nu, abia am ajuns. Te deranjează dacă luăm un taxi până altundeva? Și dacă după aceea doar ne plimbăm?

— Un taxi? Crezusem că… da, sigur că da, dacă așa preferi.

Părea derutat și posibil ușor nervos, totuși nu în mod exagerat. Dacă aceasta era o capcană, mă gândeam că ar fi trebuit să fie mai agitat. Cum ziceam însă, nu avea rost să risc.

Am luat un taxi până la Hamarikyu Teien, o grădină veche de secole, aflată la doi kilometri spre sud-est, fostă proprietate a shogunilor și împăraților, dar care fusese de curând deschisă publicului. Combinația dintre drumul cu taxiul și plimbarea pe jos prin grădină mă asigura că puteam detecta pe oricine l-ar fi putut fila pe Miyamoto.

Grădina era aproape pustie și noi am mers în tăcere pe una dintre aleile ei câteva minute, umblând prin umbra arborilor de pe o parte, evitând căldura monotonă, ca de plumb, a soarelui; nu se auzeau decât scrâșnetele tălpilor noastre pe

pietriș și croncăniturile răgușite ale ciorilor în copaci. În prezent grădina este înconjurată aproape complet de blocuri-turn și dă senzația unui acvariu, însă pe atunci era o oază neîntinată de dâmburi înverzite, pâlcuri de arbori deși ca tulpinile de broccoli și helești înfrumusețate de podețe lin curbate de lemn, fără niciun indiciu al metropolei din jur, cu excepția uruitului îndepărtat al vreunui tren. În timp ce înaintam, am avut câteva ocazii să arunc o privire în urmă. Nu ne urmărise nimeni.

— Uitasem ce frumos poate fi Hamarikyu, a zis Miyamoto tamponându-și cu batista fruntea transpirată. Oare de ce nu l-am folosit ca loc pentru schimburile noastre?

Vocabularul lui japonez, de obicei simplu, era azi evident protocolar. M-am întrebat care putea fi motivul.

— Păi, nu-i prea târziu.

El a chicotit.

— Ai dreptate.

L-am așteptat să continue, gândindu-mă la felul cum McGraw părea să folosească tăcerea pentru a obține informații. Eu însă nu m-am ales cu nimic.

Am ajuns la spalierele acoperite cu glicină de la capul podețului Otsutai. O plăcuță discretă din lemn anunța că în capătul opus al podețului aștepta, pe picioroange în centrul unui helești larg, Ceainăria Nakajima, care servise ceai verde *matcha* potent și oferise panorame de invidiat ale grădinii încă din 1707.

— Poate o ceașcă de ceai? am spus eu.

— Da, cu siguranță. Ar fi grozav să stăm jos. Și să scăpăm de soarele ăsta.

Nu-l puteam contrazice în niciuna dintre privințe. Și ar fi fost bine, de asemenea, să am vedere panoramică peste grădină, în cazul în care scăpasem din vedere ceva din urma noastră atunci când intraserăm. M-am întrebat dacă precauția mea nu era cumva excesivă. Am decis că nu-mi păsa. Nu aveam ce pierde de pe urma ei, iar

câștigurile ar fi fost oricum mai însemnate. În plus, era ceva doar temporar.

Am traversat podețul de lemn și adierea ușoară de pe suprafața apei a fost un dar zeiesc, după care am ajuns la o insuliță de piatră, cu tufe dese, ocupată aproape în întregime de clădirea ceainăriei, care avea doar parter și acoperiș verde. Ne-am scos încălțămintea la intrare și am urmat o picoliță în chimono către un colț deasupra helești eului, unde ne-am așezat pe tatami și am comandat *matcha* pentru care era faimoasă Nakajima. Eram singurii clienți și spațiul nemișcat, cu aromă intensă de lemn de cedru și tatami vechi, mi s-a părut solemn, pătruns de prezența spectrală a generațiilor de clienți anteriori care stătuseră aici și vorbiseră, la fel ca noi, toți dispăruți de multă vreme. Chelnerița ne-a adus ceaiul pe o tăviță lăcuită, l-a așezat în fața noastră, a făcut o plecăciune și s-a retras.

Am ridicat ceașca din lut ars și am sorbit.

— Nu așa, a zis Miyamoto. Lasă-l să se răcească puțin. Acordă-ți un moment ca să-i apreciezi aroma, senzația ceștii în palmele tale.

Am fost puțin surprins și n-am răspuns, deși nici n-am mai băut din ceai. Miyamoto s-a înroșit la față.

— Scuză-mă, a zis el. De aceea copiii mei preferă să mă evite. Atât doar că… mi se pare că-i păcat să nu-ți acorzi puțin timp ca să apreciezi detaliile. De multe ori ele sunt mai importante decât ceea ce credem noi că ar fi important.

Cumva, observația lui nu m-a iritat.

— E-n regulă, am spus. Cunoști multe despre ceai?

Miyamoto a clătinat iute din cap, parcă stânjenit.

— Foarte puține.

Am simțit că era modest.

— Cred că ai studiat *sadô,* am spus, referindu-mă la ceremonia japoneză a ceaiului – literal,

„calea ceaiului”.

— Poate că i-am fost expus cumva, în tinerețe. Cu toate acestea, nu-i corect pentru mine să le sugerez altora cum să se comporte.

— Nu, nu mă deranjează, am zis lăsându-mi ceașca pe masă. Arată-mi cum ai proceda tu.

A surâs radios.

— Bine, dacă mi-ai cerut-o. Important este ce am spus deja. Scopul este să apreciezi, să fii foarte atent… să conștientizezi. Să nu treci cu privirea ceea ce pare mărunt, dar de fapt este important. Restul sunt comentarii, nu?

Cuvântul pe care l-a utilizat el pentru „conștientizezi” a fost *nen,* care înseamnă de obicei „senzație” sau „sentiment”. Dacă n-ar fi oferit contextul suplimentar, nu i-aș fi priceput prea bine înțelesul. Am încuviințat din cap, după care i-am urmat exemplul, ținând ceașca, apreciind aromele, savurând gustul. La început am fost doar politicos, dar după câteva momente, am început să mă întreb dacă nu era posibil ca el să fi avut dreptate. Știam că în jobul meu actual existau aspecte pe care le ratasem. De ce n-ar fi existat aspecte similare și în existența de zi cu zi? Ce m-ar fi costat să devin mai atent la ele… și oare practicarea sporirii atenției față de unele nu m-ar fi determinat în mod firesc să-mi sporesc atenția și față de celelalte? Mi-am spus că această *nen* era o atitudine ce merita cultivată. Nu doar ca să apreciezi lucrurile pentru care viața merită trăită, ci ca să fii acordat la cele ce te pot ține în viață.

Când am ajuns la jumătatea ceaiului și el tot nu menționase motivul pentru care mă contactase, am apreciat că sosise momentul să-l îmboldesc.

— Așadar, am rostit, care ar fi problema?

Miyamoto a dat apăsat din cap, ca și cum aproape că uitase și era recunoscător că-i reamintisem.

— Ah, a zis și a pus ceașca pe masă, este vorba despre o situație stânjenitoare. Deși dispun de o

oportunitate ca s-o rezolv.

— În regulă.

— Este vorba despre… fondurile pe care le schimbăm între noi. Ele sunt oferite mai multor beneficiari recunoscători, în conformitate cu o formulă concepută și implementată de persoane mult mai valoroase ca mine.

— Bun.

— Și, se pare, unul dintre acești beneficiari este mai puțin recunoscător decât s-ar cuveni. El a făcut amenințări nefericite despre dezvăluirea existenței acestui program de… asistență, pe care atâția alții îl înțeleg și-l prețuiesc. Ca gest de bunăvoință, acei alții au încercat să-l împace.

— Și n-au reușit.

— Se pare că doar pentru o vreme. Dar se mai pare că, deoarece situația s-a desfășurat așa cum își dorise, asta l-a încurajat. A reînceput amenințările.

— Regretabil, am spus, imitându-i stilul oficial, gândindu-mă că asta l-ar ajuta să se relaxeze.

— Așa este. Sunt totuși sigur că situația se va rezolva. De fapt, exact oportunitatea de a o aranja mi-a fost încredințată mie.

N-am spus nimic.

— Ar fi util și extrem de apreciat dacă cineva ar putea face să dispară problema aceasta neplăcută. Pentru zece mii de dolari și fără să se pună absolut nicio întrebare.

De acord, poate că stilul lui de exprimare nu era cel mai rafinat, însă mesajul era cât se poate de clar. Și nu tocmai surprinzător, ținând seama de conversația ce dusese la el.

M-am întrebat dacă era doar o coincidență. Sau karma? Sau altceva legat de purtarea mea care-i făcea brusc pe toți să-mi dorească aparentul potențial de ucigaș plătit.

— Iartă-mă dacă voi fi mai direct, am zis, dar subiectul acesta, despre care vorbim, este mai degrabă delicat. De ce te-au pus pe tine să te ocupi

de el? Crezusem că ești un simplu curier de genți, pentru că figurezi pe lista neagră a cuiva.

— Ah, în mod sigur figurez pe lista aceea. Este ca în filmul acesta nou cu Clint Eastwood, *Inspectorul Harry.* „Rezolvă toate treburile murdare ce apar”. Ăla sunt eu.

— Te-au pus pe tine să te ocupi de asta ca să fii țap ispășitor în cazul unui eșec?

— Asta numai dacă s-ar întâmpla ceva neprevăzut. Desigur, aș prefera că așa ceva să nu aibă loc. De aceea sper să mă pot baza pe tine. Te cunosc. Simt că pot să am încredere în tine. Și… din conversațiile noastre, cred că deții genul de experiență pe care o consider relevantă.

Nu m-am oprit să mă întreb dacă toate conversațiile anterioare, aparent inocente, din fața unei cești de cafea fuseseră similare mai degrabă unor interviuri pentru angajare. Nici nu m-am întrebat dacă noi recunoaștem vreodată răspântiile din calea noastră la care ajungem uneori. Ele nu sunt obișnuite în viață și nu sunt niciodată însemnate ca atare. În mod cert, eu n-o recunoșteam pe aceasta. Sau poate că, de fapt, nu doream s-o recunosc.

— Sunt onorat că te-ai gândit la mine pentru ceva atât de important, am spus cu glas tare, totuși experiența mea a fost exclusiv în război. Și, așa cum știi prea bine, războiul este ceva diferit în cel puțin o duzină de moduri.

— Da, dar…

— Dar asta nu-i decât o parte. Mai important – așa ceva nu este pur și simplu genul de job pe care să-l doresc. Nu știu ce mă așteaptă în continuare, însă… nu va fi asta.

— Poate că nici nu trebuie să fie vorba despre o „continuare”. Te-ai putea gândi la ea ca la o acțiune care nu se va mai repeta. Și care s-ar bucura, desigur, de o bonificație generoasă.

— Da, este într-adevăr generoasă și poate că dacă aș fi puțin mai îndrăzneț, aș fi ispitit. Te-ai

gândit vreodată să încerci să rezolvi problema asta… tu personal?

A aprobat din cap.

— Da, m-am gândit. În mod bizar însă o asemenea acțiune personală n-ar fi privită cu ochi buni. Cei aflați la putere doresc să pună o distanță între ei și rezultat. Nu le-ar plăcea ca același individ care a primit instrucțiunile din partea lor să le și execute.

Am ridicat din umeri.

— Păi, nu trebuie să le spui că tu ai fost autorul.

Iar în clipa aceea o idee mi-a înflorit în minte, completă și profundă ca un *satori* Zen arhetipal. Îi puteți spune „iluminare”. Îi puteți spune „pătrundere în propria natură”.

Îi puteți spune „revelație”.

— Într-adevăr, ideea respectivă m-a atras, însă mă tem că dacă aș fi prins că am recurs la un asemenea tertip, aș suferi consecințe foarte… neplăcute. Mi-ar fi plăcut să fiu mai îndrăzneț, dar nu sunt.

— Înțeleg. Nici eu nu sunt. Îmi pare cu adevărat rău.

Miyamoto a încuviințat din cap. În mod clar, insistase pe cât de mult simțea că o putea face și părea descurajat că eforturile lui nu se concretizaseră.

— Nu există chiar nimeni altul căruia să i te adresezi? am întrebat.

A zâmbit șters.

— Sunt sigur că superiorii mei vor avea alternative. Ca să fiu sincer, în ciuda riscurilor, am fost încântat că oportunitatea mi-a fost oferită mai întâi mie. Știu că mă foloseau ca pe un intermediar dispensabil – sunt obișnuit cu asta. Pe de altă parte, dacă aș fi putut soluționa problema, aș fi putut impresiona anumite persoane. Sunt… stânjenit să recunosc că m-am putut gândi la așa ceva. N-aș fi menționat-o, dar ai întrebat și ar fi

fost grosolan din partea mea să ofer un răspuns lipsit de onestitate.

— Înțeleg.

Am oftat, ca și cum aș fi fost pe punctul de a face o concesie și am spus:

— Ți-ar fi util dar dacă te-aș pune în contact cu cineva care te-ar putea ajuta?

Miyamoto m-a privit cu o scânteiere de speranță în ochi.

— Ai putea?

Am ridicat din umeri.

— S-ar putea să cunosc niște indivizi despre care cred că n-ar obiecta față de genul acesta de job. Și care dețin genul de experiență pe care l-ai găsi relevant. Dacă vrei, pot pune niște întrebări. Dacă sunt interesați, le voi da numărul tău de telefon. Dar mai mult de atât nu m-aș implica. Îmi pare rău.

— Nu, te rog, nu-ți cere scuze. Ar fi foarte util și ți-aș fi profund îndatorat. Aș insista chiar să-ți plătesc un onorariu pentru contribuția importantă de a găsi pe cineva.

— Este foarte amabil din partea ta, am zis revenind la stilul lui protocolar, dar nu – eu n-aș face decât să asigur cunoașterea reciprocă a două persoane, despre care cred că ar putea dori să se știe mai bine. Ar fi incredibil de grosolan din partea mea să accept orice fel de compensație pentru un favor așa de mărunt.

Miyamoto a zâmbit, înțelegând acum că vorbisem cât se putea de serios când spusesem că nu doream să fiu implicat.

— Atunci voi accepta favorul tău amabil ca pe unul ce mi-a fost dăruit cu generozitate de un prieten prețios. Dar numai cu o condiție.

— Da?

— Ca prietenul meu prețios să știe că-i voi fi acum îndatorat și că sper ca într-o bună zi să fie îndeajuns de amabil să-mi îngăduie să mă revanșez în mod similar.

Capitolul 9

L-am lăsat pe Miyamoto în Hamarikyu și am revenit pe jos în Shinbashi, ca să-mi iau motocicleta. M-am întrebat dacă făcusem o nebunie, oferindu-mă să-l prezint cuiva care l-ar fi putut ajuta în „situația stânjenitoare”. Simțeam totuși că fusese modul corect de a proceda. Cel puțin în general, fiindcă detaliile continuau să-mi fie inaccesibile. Trebuia să le deduc și știam că ar fi fost bine s-o fac corect de la prima încercare. Mă îndoiam că mi se va oferi a doua șansă.

M-am oprit la un telefon public și am verificat serviciul de preluare a apelurilor. McGraw îmi lăsase un mesaj: dorea să ne întâlnim în cimitirul Zôshigaya în cursul după-amiezii. M-am simțit în același timp ușurat și surescitat. Speram ca alegerea locului de întâlnire să nu conțină niciun mesaj ascuns. Poate că voia pur și simplu să fie amuzant.

Am mâncat un prânz cu *ramen* în apropierea stației, apoi am plecat pe Thanatos spre nord-vest, către Zôshigaya. Cunoșteam bine cimitirul: o întindere senină de verdeață în districtul Tôshima, care fusese un loc favorit al mamei, mai ales în anotimpul înfloririi cireșilor, când, deși era minunat, se bucura de mai puțină popularitate decât alte locuri *hanami*[6] renumite din oraș, și astfel era mai puțin aglomerat. Ea mă dusese acolo de multe ori când eram mic, de obicei cu Arakawa-sen, actualmente unica linie de tramvai public ce a supraviețuit în Tokio. Chiar și pe atunci tramvaiele erau în curs de dispariție, fiind îngropate de șinele trenurilor, cu aceeași viteză cu care erau demolate casele din lemn din oraș și înlocuite cu altele din beton armat.

Era încă prea devreme pentru întâlnire, așa că, mânat de un capriciu, am parcat-o pe Thanatos lângă stația Waseda și m-am dus la linia Arakawa,

care ajungea la Zôshigaya. Un tren galben-pastelat aștepta deja la terminal – o descriere destul de pompoasă pentru o platformă sub cerul liber aflată la nivelul străzii și adiacentă trotuarului așa că am plătit biletul și am trecut pe lângă o duzină de alți pasageri spre partea din spatele trenului care avea un singur vagon și nu era mai mare ca un autobuz. O mămică tânără stătea lângă una dintre ferestre, ținându-și fiul de mână.

— De ce nu plecăm? a întrebat copilul, iar femeia a zâmbit și i-a explicat că trebuia să-i așteptăm și pe ceilalți pasageri, dar că vom pleca în curând.

Mi-am ferit ochii, surprins de un sentiment de tristețe copleșitoare. Unele dintre amintirile mele cele mai vechi erau ale mamei care mă ducea într-o plimbare cu *chin-chin densha,* trenul „ding=ding", poreclit așa după clopotul dublu specific pe care conductorul îl bătea când pleca din stație, iar acum, când trenul s-a pus în mișcare și clopotul a răsunat, am simțit cum mi se umezesc ochii. Mama murise de cancer de mai bine de un an, pe când eu eram în Vietnam. Continuam să-i resimt absența ca pe o durere acută, iar prezența mea aici, în tren, o amplifica. Nu era vorba doar despre sunetul clopotului dublu, ci totul din jur mi-a reamintit deodată ce pierdusem. Cartierele adormite și senine ce treceau lent pe lângă noi, șinele pe jumătate năpădite de buruieni, legănarea lină a trenului și țăcănitul regulat al roților la trecerea peste rosturile dintre șine. *Chin-chin densha* continua să funcționeze, constant și robust, și pentru asta eram fericit. Eu însă mergeam singur în el acum, un *ronin* întors dintr-un loc îndepărtat, iar trecutul meu și toți cei care îi aparținuseră erau acum de nerecuperat, accesibili doar sub forma unor amintiri dureroase și obsedante, unele încă vii, altele tot mai neclare.

Trenul a continuat în ritmul său fără grabă, *te-duc, te-aduc,* oprind în stațiile de pe traseu,

așteptând pasageri să urce și să coboare, înaintând apoi din nou cu *chin-chin*-ul său muzical. Am fost singurul pasager care a coborât la Zôshigaya. Am așteptat ca trenul să plece din stație și apoi am traversat peste șine. Vizavi de mine, de cealaltă parte a unei străzi înguste și somnoroase, se afla cimitirul. Dacă n-ar fi existat mulțimea de pietre funerare ce se ridicau din solul acoperit de mușchi, puteai crede că era o pădurice plantată în mijlocul orașului.

Am intrat pe aleea din nord-vest, apoi m-am oprit. În jurul meu bâzâiau insecte și se auzeau foșnete slabe de frunze. În rest totul era perfect nemișcat, însă ceva părea nelalocul său. Aici îmi spusese McGraw să ne întâlnim, dar mi-am dat seama că nu exista niciun motiv pentru care eu să vin din partea asta, adică ceva așteptat de el. La fel de bine puteam să fi intrat în cimitir din partea opusă, sau din oricare alta.

Mi-am alungat senzația aceea, gândindu-mă că de vină era probabil vederea bruscă a vegetației abundente și auzul insectelor nevăzute – că ele declanșau reflexe de luptă instaurate în junglă. McGraw nu avea niciun motiv să-mi întindă vreo cursă. Eram pur și simplu paranoic. Și totuși nu vedeam nimic greșit în a intra pe o rută mai puțin evidentă. Am dat să mă întorc, dar apoi l-am văzut apărând în dreapta mea, pe una dintre aleile est-vest, cu o hartă într-o mână și un aparat foto în mâna cealaltă. Aducea perfect cu un turist străin ieșit la plimbare. Ceea ce, am bănuit, era exact ce-și dorea. A încuviințat din cap și a venit spre mine. Da, eram paranoic. Foarte bine!

Trebuia să recunosc că am fost impresionat de alegerea locului. Nu credeam că mulți străini care locuiau în Tokio aveau măcar habar de existența cimitirului Zôshigaya. Era complet în afara traseelor turistice bătute, deși era deservit de linia Yamanote.

— Te descurci destul de bine prin Tokio, am rostit când s-a apropiat.

S-a oprit în fața mea și și-a șters fruntea roșcovană cu o batistă.

— Fiule, aș fi un ofițer de caz jalnic dacă n-aș cunoaște terenul local suficient de bine ca să-l exploatez.

Hristoase, ce mai jigodie îngâmfată era!

— Vreau să spun că tu nu ești un localnic. Nu cred că mulți străini știu de Zôshigaya.

McGraw mi-a privit geanta.

— Iar tu știi?

M-am gândit la mama.

— Eu am crescut aici, ai uitat?

Nu intenționam să împărtășesc și alte detalii.

— Da, cred că ai dreptate.

M-am uitat la aparatul lui foto.

— Așadar, dacă cineva te oprește, ce faci… fotografiezi locurile?

— Fiule, intenționezi cumva să-mi dai acum lecții despre metodele de acoperire? Crezi că am doar harta și aparatul ăsta? Am folosit aparatul, nu-i doar un simplu obiect de recuzită. Dacă mă va întreba cineva, fac un pelerinaj la mormintele unor personaje celebre care au fost înhumate aici. În mod special, Lafcadio Hearn. Am și fotografiile care s-o dovedească. De aici și din alte cimitire din Tokio – Aoyama, Yanaka… tot ce vrei. De fapt, cimitirele tokiote sunt un hobby al meu, te-ai prins? Dacă vrei o acoperire pentru activitatea ta, trebuie să muncești nițel.

Nu am răspuns. Nu puteam nega: se pricepea la ceea ce făcea.

— Ești mulțumit? a continuat McGraw. Acum vrei să rulez același test și asupra ta? Dă-mi voie să ghicesc, ai venit aici pentru o gură de aer proaspăt, așa-i? Ar fi bine să speri că asta va fi suficient în ziua când cineva îți va pune cu adevărat la încercare acoperirea. Hristoase, aș vrea

să mai progresezi! Cred că nici măcar n-ai habar în ce constă „meseria” asta.

Am simțit cum mă cuprinde furia.

— Serios? Atunci de ce nu mă-nveți?

— Cum ai numi ceea ce tocmai am făcut?

Am rămas locului, rănit și clocotind. Avea dreptate. Eu aș fi zis că fusese o insultă, dar fusese de asemenea, nu puteam nega, o lecție. Acum depindea doar de mine ce interpretare să aleg.

Am renunțat să răspund.

— Unde-s informațiile? am întrebat.

— Nu sunt aici. Nu ți le voi da direct.

— De ce?

— Pentru că n-am de gând să fiu prins transmițând informații secrete ale statului american ce ar putea fi utilizate pentru a dovedi că am fost complice la comiterea unui asasinat. Poți să zici că ăsta-i planul meu ca să nu-mi mănânc pensia la închisoare.

— Mi se pare un motiv rezonabil.

— Așa și este. Mă bucur că unul dintre noi știe ce înseamnă meserie.

Am optat să nu răspund nici de data asta.

— De unde le iau?

— Știi Shibuya Lion?

— Cunosc Shibuya, dar nu și locul ăsta.

— Este o cafenea pe dreapta lui Dogenzaka, cum ieși din stația JR. Funcționează de vreo douăzeci de ani. Încă și mai mult, dacă incluzi și încarnările anterioare, care au fost distruse în timpul războiului, dar au fost reconstruite cu exact același design. O poți găsi în Pagini Galbene. Du-te la etaj și așază-te în al patrulea separeu de la fereastră.

— Și dacă-i ocupat?

— Atunci te așezi altundeva și aștepți până se eliberează. Dar probabil că nu va fi ocupat.

— Bine.

— Sub șezutul scaunului vei găsi lipit un plic. Mai e nevoie să-ți spun să citești conținutul, să-l

memorezi și după aia să-l arzi naibii?

— Cred că tocmai ai făcut-o.

— Fiule, o să spun acum ceva de bine pentru tine. Poate că nu te prinzi foarte repede, totuși nu ești un tip needucabil.

— Mă bucur să știu că există speranțe.

A izbucnit în râs.

— Eu n-aș merge chiar atât de departe. Hai să vedem cum va merge treaba cu Ozawa.

Capitolul 10

M-am îndreptat spre Shibuya și de acolo spre locul descris de McGraw. Se afla în vârful unei coline ce se desprindea din Dogenzaka, principala arteră care pleca din stație, o clădire mică și banală cu uși și ferestre arcuite, acoperiș cu țigle albastre și roșii, și o grădiniță improvizată din plante în ghivece înșiruite la baza zidului. Am parcat-o pe Thanatos, am străbătut zona pe jos și, nevăzând nimic anormal, am intrat.

M-a surprins ce am descoperit: un spațiu care aducea mai degrabă cu o catedrală decât cu o cafenea. Plafonul era scund în partea din spate, dar se deschidea spre un etaj înalt în capătul opus; în lungul pereților se rânduiau separeuri capitonate cu catifea roșie, ce puteau foarte bine să fie strane, iar în față, ridicate pe un altar și înălțându-se până la etaj, se găseau două difuzoare masive din lemn, cu aspect vechi, din care răsuna o piesă interpretată la orgă pe care am recunoscut-o din muzica clasică îndrăgită de tata: „Toccata și fuga în re minor” de Bach. Bucata aceea muzicală ar fi fost tulburătoare în sine, dar, combinată cu decorul general, era de-a dreptul stranie. Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva soarta râdea de mine, mai întâi cu amintiri despre părinți, apoi cu cimitirele și clădirile ca niște biserici – toate prevestiri, poate, ale direcției în care călătoream și care era mai puțin o arteră majoră, cât mai degrabă o stradă cu sens unic.

Lângă ușă existau câteva pliante publicitare: pentru un local cu *yakitori,* pentru un soi de teatru, pentru un tip pe nume Terumasa Hino care cânta la trompetă în clubul de jazz Taro din Shinjuku. Am bănuit că stabilimentele respective îi plăteau lui Lion pentru privilegiul de a-și face reclamă aici, sperând că pasionații de cafea iubeau de asemenea *yakitori*, teatrul și jazzul.

Am intrat și am privit în jur. Iluminatul era discret; mai ales lumină ce pătrundea de afară prin sticla opacă a unui perete, dar existau și câteva aplice murale slabe și un candelabru în partea din față. Aerul era îmbibat de decenii de cafea și tutun. Cel mai surprinzător dintre toate era însă faptul că nu se auzea nicio conversație – cei cam o duzină de clienți, bărbați și femei având diverse vârste și ținute vestimentare, erau tăcuți – unii citeau, unii dormeau, iar alții se legănau lent, extaziați, în ritmul muzicii. Cu excepția notelor dramatice ale piesei de Bach, sala era tăcută. Aveam impresia că praful care se adunase aici, pe curbele coloanelor din lemn întunecat și printre teancurile de sute de albume muzicale, rămăsese netulburat de decenii.

Am traversat partea din spate a cafenelei și am suit scara abruptă, ale cărei trepte din lemn scârțâiau puternic, iar când am ajuns la etaj m-am oprit și am privit în jur. Atmosfera și decorul erau destul de asemănătoare celor de la parter, cu alți șase-șapte clienți bucurându-se în tăcere de răgaz și reverie. Cei mai mulți ocupau separeurile din centru, poate pentru că preferau acustica din mijlocul încăperii. Am înțeles că McGraw fusese conștient de tendința aceasta a clientelei și de aceea alesese drept cutie poștală oarbă un separeu cu șanse mai mici de a fi ocupat. Nu-mi plăcea de el, dar trebuia să recunosc, o dată în plus, că era un ofițer de caz competent.

Am luat loc în separeul pe care mi-l descrisese și am așteptat puțin. O chelneriță care nu zâmbea deloc, purtând un șorț peste blugi, a apărut și a așezat un meniu laminat de dimensiunea unei cărți poștale pe măsuța de lemn din fața mea. Hârtia din meniu era îngălbenită și pătată, și mi-am dat seama că oferta săracă din Lion – în principal, cafea, ceai și lapte, calde și reci – rămăsese probabil neschimbată aproape de la înființare. Am indicat spre cafea. Chelnerița a încuviințat din cap și a plecat. În clipa aceea am observat că lacul de pe

masă era atât de uzat, încât lemnul era practic neacoperit. M-am uitat în jur, am văzut același efect peste tot – podeaua, spătarele scaunelor, până și lemnul din jurul mânerelor ferestrei – și am simțit brusc un surprinzător val de afecțiune pentru locul acesta. Într-o duzină de feluri mărunte, Lion arăta că nu-i păsa absolut deloc cum sau cât de rapid se putea schimba Tokio în exteriorul său. Nu-i păsa câtuși de puțin de Tokio, punct! Găsise modul corect de a funcționa și avea să continue s-o facă fără să țină seama deloc de modă sau de tendințe.

Chelnerița a revenit în mai puțin de trei minute și a aranjat cu grijă în fața mea o ceșcuță albă care conținea o cafea incredibil de neagră, un bol încă și mai mic cu zahăr, plus frișcă într-un recipient argintiu de dimensiunile unui degetar. A așezat apoi nota de plată alături, ca să pot achita oricând aș fi dorit, după care a dispărut, tot fără să fi scos un cuvânt. Reticența ei nu se simțea totuși ca fiind neprietenoasă; mai degrabă aici exista o înțelegere, un consens reciproc, pe lângă care cuvintele ar fi fost de prisos și poate chiar grosolane.

Am strecurat mâna sub scaun și am atins o hârtie, lipită exact acolo unde spusese McGraw că va fi. Nu simțeam totuși o grabă anume să recuperez plicul și să-l deschid. În loc s-o fac, am închis ochii, am ascultat muzica și am început să sorb din cafea. Era extraordinar de tare, însă de asemenea delicioasă și mi-am dat seama că cineva dedicase multă atenție pentru a transmite atâta bogăție de arome fără ca gustul să-i fie copleșit de amăreală sau de altceva. Mă așteptasem la o cafea banală și am fost șocat de ideea că până și ceva atât de prozaic ca pregătirea cafelei putea fi făcut bine, cu grijă și poate chiar cu devoțiune. Poate că asta încercase Miyamoto să descrie când băuserăm ceai în Nakajima. Nu eram nefamiliarizat cu ceea ce însemna pregătirea exemplară – întrebați orice soldat veteran despre atenția acordată planurilor,

antrenamentelor, îngrijirii armamentului și a tuturor celorlalte aspecte de care îți poate depinde viața pe câmpul de luptă –, dar aici era altceva. Lion vorbea despre dăruirea față de lucrurile mărunte, cotidiene, lucruri ce altfel ar putea părea lipsite de importanță sau trecute complet cu vederea și, la fel ca încrederea în sine ce caracteriza localul, am simțit că genul acesta de devoțiune zilnică era de asemenea ceva la care puteai dori să aspiri.

Am dezlipit apoi plicul, l-am deschis și am scos un dosar. Înăuntru se aflau multe informații utile: adresa de domiciliu și de la locul de muncă, prieteni și obiceiuri cunoscute, șase-șapte fotografii, o biografie scurtă. Însurat, doi copii mari. Fără vicii cunoscute. Fusese căpitan în armata imperială. Primise o mențiune pe unitate pentru bravură și fusese rănit la picior în Manciuria. Dar toate astea se petrecuseră cu ceva vreme în urmă. Bărbatul pe care-l vedeam în fotografii era acum trecut de șaizeci de ani, uscățiv și pământiu la față, probabil după o viață de fumat. Zilele sale de războinic rămăseseră în urmă. Împreună cu, în scurt timp, toate celelalte.

Am înțeles imediat valoarea numărului de fotografii furnizate de McGraw. O singură poză te poate induce în eroare. Pe de altă parte, vederea subiectului din mai multe unghiuri, la momente diferite, în haine diferite și în împrejurimi diferite duce la identificarea sa pozitivă mult mai ușoară și mai sigură. N-ai vrea să lichidezi un civil inocent din cauza unei asemănări accidentale cu o singură fotografie de filaj cu rezoluție mică.

Mă simțeam ciudat privind fotografiile acelea. Nu pentru că mi-ar fi trezit scrupule, ci mai degrabă pentru că n-o făceau. Examinam chipul unui bărbat pe care urma să-l ucid și eram la fel de implicat emoțional de parcă aș fi rezolvat un careu de cuvinte încrucișate. Am căzut pe gânduri. Să fi fost oare din cauză că după atâta timp petrecut în

junglă devenisem insensibil la omoruri? Să fi fost oare din cauză că nimeni nu mă mai cunoștea, nimeni nu mă privea și nu trebuia să dau socoteală nimănui?

„Dar cum rămâne cu Dumnezeu?”

Aproape că am izbucnit în râs. Mama încercase să mă crească în credința catolică, dar războiul smulsese din rădăcini sărmanele vlăstare pe care le plantase cu atâta efort. Niciun fel de Dumnezeu n-ar fi putut vreodată să rămână spectator tăcut la cele ce văzusem eu în Vietnam. La cele ce făcusem eu acolo. Fie că Dumnezeu nu exista, fie că el exista și nu-i păsa deloc.

Și în plus, era oare cu adevărat stranie absența sentimentelor? Ozawa făcea parte dintr-un sistem corupt. Când iei parte la un asemenea sistem, trebuie să înțelegi că nedreptățile nu vor fi aduse în fața tribunalului, nu vor fi soluționate prin terapie de grup și nici prin mediere. Bărbatul ăsta știa care sunt riscurile și le acceptase. Nu era vina mea că raportul risc/recompensă nu avea să ofere rezultatul la care sperase.

Era o justificare, bineînțeles. Chiar și pe atunci știam asta. Poate că aveam nevoie de justificare, ca de un păhărel de tărie pentru a-mi face curaj. Curios era faptul că, deși știam că era o justificare, asta nu-i reducea cu nimic eficacitatea.

Oamenii vorbesc despre moralitate. Mă gândesc că uneori există doar două opțiuni: ceea ce poți să faci și ceea ce nu poți.

Ei bine, eu puteam. Și urma să fac.

Capitolul 11

Înainte de a pleca de la Lion, am memorat dosarul Ozawa, apoi am ieșit și l-am ars, așa cum mă instruise McGraw. Pentru câteva clipe m-am gândit să-l păstrez ca pe un atu de utilizat dacă ceva mergea prost, dar am ajuns la concluzia că nu avea rost. Pe niciuna dintre pagini nu exista nimic care să poată fi asociat cu McGraw sau cu oricare altul. Ajunsesem să apreciez cât de grijuliu era McGraw și mi-am închipuit că ar fi fost în stare să umble cu materialele astfel încât să nu lase amprente, concret sau figurativ. Pe de altă parte, persoana pe care dosarul o putea asocia cu Ozawa eram eu. Mai bine să mă descotorosesc de dosar.

Am mers mult și fără țintă pe Thanatos, ignorându-l deocamdată pe Ozawa și gândindu-mă în schimb cum să comunic cu Miyamoto – determinând logistica necesară, creând o poveste de acoperire coerentă, verificând totul amănunțit. Când am avut un plan pus la punct, mi-am parcat motocicleta în Shibuya și am plecat pe linia Ginza. Nu a durat mult să găsesc ceea ce doream – stația Gaienmae avea să fie suficient de adecvată. Am mers înainte și înapoi pe peron, am decis cum doream să procedez, apoi am suit iarăși în tren.

Când am revenit în Shibuya, era sfârșitul după-amiezii. Mai aveam timp să-mi încep acțiunile de recunoaștere pentru Ozawa. Drumul spre rezolvarea problemei mele cu *yakuza* trecea prin el și doream să încep treaba.

Potrivit dosarului lui McGraw, Ozawa locuia în Kita-Senju, un cartier aflat destul de departe în nord-est, de cealaltă parte a râului Sumida. Nu fusesem niciodată acolo, pentru că nu avusesem niciun motiv s-o fac. Ei bine, acum aveam unul. M-am oprit la o benzinărie ca să umplu rezervorul lui Thanatos, apoi mi-am reluat drumul, neștiind ce voi găsi, sperând că va fi ceva ce să pot utiliza.

Una era să ucizi pe cineva, dar cu totul altceva era să procedezi astfel încât să pară un deces survenit din cauze naturale… nu știam cum aveam să pot reuși asta.

Kita-Senju s-a dovedit a fi un cartier liniștit și lipsit de pretenții, alcătuit în mare parte din case modeste pentru o singură familie, intercalate cu magazine de familie, conduse fără doar și poate de cupluri ce locuiau la etajul aceleiași clădiri. Străzile acestea, aflate departe de arterele principale, abia dacă erau destul de late pentru Thanatos, iar îngustimea le era accentuată de tendința rezidenților de a ocupa cei câțiva centimetri de trotuar din fața caselor cu ghivece cu plante și de a-și parca motocicletele tot acolo. Casele erau din lemn sau din beton armat, unele chiar din tablă ondulată, majoritatea fiind micuțe și grupate laolaltă, însă toate erau bine întreținute. Cartierul mi-a plăcut. Sigur că da, nu ieșea cu nimic din comun, dar transmitea senzația realității.

Am găsit strada lui Ozawa și am cotit pe ea, încetinind pe măsură ce mă apropiam de casa lui. Spre deosebire de celelalte case pe care le văzusem, era construită parțial din cărămidă; nepretențios, totuși denotând un nivel de importanță și succes. Un etaj, cu doar puțin teren în față și pe părți, înconjurată cu un gard scund din metal; într-o parte exista o platformă din beton pentru parcarea mașinilor, în spatele unei porți glisante. Parcarea era ocupată acum de un sedan Toyota strălucitor. Dosarul lui McGraw menționa că în familie exista un singur automobil și că lui Ozawa i se asigurase un șofer personal grație poziției sale de *sômukaicho* al PLD. Așadar, soția era acasă. Ozawa probabil că nu era – unul ca el s-ar fi întors rareori înainte de cină, ba chiar probabil destul de târziu după ora respectivă, când termina cu activitățile de socializare determinate de afaceri.

Am depășit casa, simțindu-mă descurajat. Reședința în sine părea să ofere puține posibilități. Bănuiam că aș fi putut intra în absența soției, dar ce aș fi făcut după aceea? Și dacă mă înșelam, iar soția era de fapt înăuntru, sau dacă acolo era un părinte sau o rudă? În prezent este mai puțin uzual ca familiile japoneze extinse să trăiască sub același acoperiș, dar pe atunci era un lucru obișnuit. M-am imaginat interceptându-l pe Ozawa când cobora sau suia în mașina lui cu șofer. Sigur că da, o puteam face, dar rezultatul n-ar fi fost nici pe departe asemănător unui deces natural.

Am dat ocol cvartalului și am ajuns la o clădire mare cu acoperiș autentic japonez, foarte elaborat. Pe trotuarul din față erau parcate zeci de biciclete. Să fi fost un templu budist? M-am întrebat de cât timp era acolo; judecând după stilul și măreția curbelor grațioase, probabil că fusese construit la începutul secolului. În japoneză, cuvântul pentru „acoperiș” este *yane* – literalmente, „rădăcina casei”, ceea ce implică importanța rădăcinii ca bază pentru toate celelalte. Proiectanții priviseră cu toată seriozitatea filosofia aceea și am simțit un respect straniu pentru arhitect, ba chiar o conexiune cu el, un individ care nu-mi era cunoscut și care murise probabil de mult.

M-am apropiat. Intrarea era acoperită cu o perdea *noren* albastră, pe care scria Daikoku-yu – cele trei pictograme *kanji* însemnau „Marile ape fierbinți întunecate” – și în compartimentele dulăpiorului din vestibulul mic erau câteva zeci de pantofi, așezați ordonat. Interesant… Indiferent care i-ar fi fost scopul original, clădirea era acum în mod evident o *sentô* – o baie publică. Deși dispăruseră treptat după război, pe atunci *sentô* – literalmente, „apă fierbinte pentru un bănuț” – îndeplineau o funcție vitală, asigurând atât sentimentul comunitar, cât și o bună igienă, iar în Tokio încă mai existau câteva mii, de la localuri

micuțe de cartier, lipsite de zorzoane, până la unele impresionante, ca aceasta.

M-am gândit din nou la casa lui Ozawa. Era impresionantă, dar părea veche de cel puțin cincizeci de ani. Casele mai noi erau construite cu propriile lor camere de baie, totuși exista o șansă reală ca reședința Ozawa să nu aibă așa ceva. Într-un astfel de caz, mi-am imaginat că Ozawa ar fi vizitat *sentô* cu regularitate, poate chiar în fiecare seară. De altfel, chiar dacă locuința lui avea propria baie, ar fi fost păcat să locuiești atât de aproape de o *sentô* așa de spectaculoasă și să nu beneficiezi de serviciile ei. Ba chiar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se întărea convingerea că, bineînțeles, Ozawa era un vizitator frecvent aici. Politicienii japonezi se amestecau deseori cu electoratul lor. Ei trebuiau să-și arate originile modeste, să demonstreze că făceau parte din *shomin,* oamenii obișnuiți. Deși casa lui Ozawa era mai răsărită decât una medie, cineva aflat în poziția lui și-ar fi putut permite cu ușurință ceva mai bun. Faptul că n-o făcuse era un alt motiv pentru care mă așteptam să-l găsesc în *sentô.* La urma urmelor, n-ar fi lăsat o impresie bună să locuiască retras în casa aceea mai-bună-decât-media și să nu se angajeze niciodată într-o mică *hadaka no tsukiai* – comuniune în pielea goală – de modă veche, împreună cu gloata. Instinctul mi-a spus că *sentô* era oportunitatea de care aveam nevoie; fie stabilimentul în sine, fie un loc de pe ruta dintre el și reședința Ozawa. Trebuia doar să găsesc metoda potrivită.

Am parcat-o pe Thanatos și am pornit pe jos prin cartier. Ozawa ar fi putut folosi două rute: fie pe micuța *shôtengai,* strada comercială din cartier, fie pe un fel de scurtătură pe câteva străduțe încă și mai înguste. Nu aveam cum să știu pe care dintre ele o prefera, sau dacă avea s-o folosească în mod repetat pe una dintre ele în detrimentul celeilalte. Și chiar dacă aș fi știut, niciuna dintre rutele

potențiale nu oferea un drum pe care aș fi putut zăbovi fără să atrag atenția. Am decis să intru eu însumi în *sentô.*

Mi-am lăsat încălțările în dulăpiorul din vestibul. Interiorul era vechi, dar bine întreținut: stâlpi de susținere cu aspect robust se ridicau spre un plafon din lemn minunat sculptat, cu sofale din piele pentru cei care doreau să se relaxeze înainte sau după baie, iluminat de calitate și podele impecabil lăcuite. M-am dus la *mama-san* așezată la o masă amplasată între intrarea pentru femei și cea pentru bărbați, și am plătit biletul de intrare, plus săpun, șampon, prosop de spălat și prosop de uscat. Fără doar și poate că locul era popular în cartier, totuși faptul că vindeau articole de baie și închiriau prosoape sugera că atrăgea și vizitatori de mai departe – poate din cauza vechii și maiestuoasei structuri în sine, poate pentru că, pe lângă *sentô,* ofereau și un *onsen* sau o *rotenburo,* un izvor natural sau o baie în aer liber. În tot cazul, *mama-san* n-a fost surprinsă la vederea unui chip necunoscut – alt semn bun.

Am intrat în vestiarul bărbaților, m-am dezbrăcat și mi-am pus hainele și geanta într-un dulăpior, care se zăvora cu o încuietoare fermecător de rudimentară. După aceea am trecut prin ușile de sticlă glisante și am intrat în baia bărbaților. Am fost imediat învăluit de aburi, căldură și mirosul floral al săpunului. Sus pe un perete era fresca obligatorie a Muntelui Fuji, practic o regulă națională. Lumina abundentă provenea nu doar de la becuri, ci și de la două ferestre mari situate sub tavanul înalt și de la o lucarnă. Vreo douăzeci de bărbați de toate vârstele erau așezați pe taburete scunde între robinetele înșiruite pe pereți – unii se bărbiereau, alții se frecau cu osârdie, iar alții își turnau peste ei apă fierbinte din hârdaie de lemn. Un bărbat îl ajuta pe un băiețaș să suie în cadă și pentru o clipă am fost izbit de amintirea propriului meu tată, care mă

dusese într-o *sentô* din cartier când nu mai eram așa de mic ca să pot fi îmbăiat în chiuveta din bucătărie. Îmi aminteam cu claritate ziua aceea, aburii, săpunul și imaginile bărbaților care umblau nepăsători în pielea goală. Mi se păruse un soi de ritual de inițiere, iar părinții mei avuseseră grijă să-l reliefeze ca atare: mama se agitase de zor și repetase că acum eram băiat mare, ba până și tata, de obicei distant, poate apăsat de propriile lui amintiri despre ritual, zâmbise cu un sentimentalism deloc caracteristic și, pentru a doua oară în ziua asta, m-am gârbovit sub povara paradoxală a amintirilor unor oameni și lucruri care acum nu mai existau.

Mi-am alungat sentimentul acela și m-am îndreptat spre partea din spate a sălii, unde se aflau căzile. Erau patru, dispuse în L în lungul a doi pereți: cada principală și un bazin cu apă rece în care să plonjezi formau latura lungă a L-ului, iar două căzi cu apă minerală, cu indicatoare ce anunțau beneficiile pentru dureri musculare și o sumedenie de afecțiuni ale pielii, formau latura scurtă. Cada principală se găsea la baza L-ului, între bazinul cu apă rece și căzile cu apă minerală, și era de cel puțin două ori mai mare decât toate celelalte trei împreună.

Am trecut prin alte uși glisante și m-am pomenit într-o grădină în aer liber, împrejmuită, care avea în centru altă cadă, construită din piatră naturală, pentru a fi în armonie cu decorul. O *rotenburo,* neobișnuită pentru o *sentô,* și, așa cum bănuisem, făcând probabil parte din atracția pentru clienții veniți din afara cartierului. Pentru moment, *rotenburo* era goală, dar pe ansamblu locul era destul de aglomerat. Ca atare, deși un flux constant de străini îmi îngăduia să petrec o vreme aici pentru a mă familiariza cu interiorul, aceleași mulțimi ar fi prezentat o problemă serioasă când sosea momentul să acționez. Deocamdată însă aveam să iau lucrurile pas cu pas.

Am revenit înăuntru. Eticheta băii japoneze implică întotdeauna săpunire, frecare și clătire prelungite, chiar elaborate, înainte de a intra în cadă, dar eu le-am executat chiar mai pe îndelete decât cerințele deja stricte, dorind să-mi prelungesc șederea cât puteam de mult, fără să devin bătător la ochi. În timp ce-mi frecam apăsat fiecare centimetru al corpului cu prosopul de spălat pe care-l săpunisem meticulos în prealabil, m-am gândit. Existau șanse bune să-l pot găsi pe Ozawa aici. În cazul acela, n-ar fi fost greu să ies cu puțin timp înaintea lui, după care să-l surprind din spate pe când se îndrepta spre casă. Totuși cum să procedez astfel încât să pară un deces natural? M-am gândit la o strangulare din judo, dar am respins imediat ideea. Strangulările mele erau destul de bune, totuși știam că nu aveam nici pe departe finețea necesară ca să aplic una letală fără să las urme vizibile pe beregată.

M-am frecat pentru a doua oară, apoi mi-am turnat apă peste mine cu o găletușă, pe care o umpleam cu apă din ce în ce mai fierbinte. Tata mă învățase trucul afundării în apele opărite din *sentô* chiar de prima dată când mă adusese la baia publică și nu uitasem niciodată lecția aceea. Nu poți să te speli cu apă călduță și după aceea să intri direct în cadă, îmi explicase el – șmecheria era să crești treptat temperatura apei cu care te clăteai, până abia mai puteai rezista. În momentul acela corpul îți era aclimatizat și puteai intra direct în cadă. Am făcut așa cum învățase și când am terminat, cu pielea roșie de parcă suferisem arsuri de soare, m-am ridicat de pe taburet, m-am îndreptat spre cada cea mare și am intrat în apa ei fierbinte din care se înălțau aburi.

În câteva minute căldura pulverizatoare mi-a transformat mușchii în gelatină. Pe măsură ce încordarea mi-a părăsit corpul, am simțit cum anxietatea legată de abordarea lui Ozawa mi se disipa din minte. Dintotdeauna iubisem *sentô,* iar

aceasta era minunată. Pentru moment am uitat de Ozawa și mi-am îngăduit să conștientizez momentul, așa cum mă învățase Miyamoto despre băutul ceaiului. Aceasta era o clădire nobilă și veche, utilizată pentru un ritual care se întindea milenii în trecut, iar eu mă aflam aici și eram conectat la toate, iar asta era bine. Asta era suficient.

Un *oyaji* zbârcit a apărut cu pași lenți, a prins balustrada cu degete noduroase de artrită și s-a cufundat în una dintre căzile cu apă minerală. Probabil că mineralele îi erau de folos pentru artrită. M-am gândit că, dacă eram norocos, puteam ajunge și eu atât de bătrân într-o bună zi. Dar de fapt nu mă așteptam la așa ceva. M-am uitat cum au venit și au plecat câteva grupuri de oameni. Nu l-am văzut pe Ozawa.

Stătusem cât de mult fusesem în stare să rezist și eram pe punctul să intru în bazinul cu apă rece ca să mă răcoresc, când în sală a intrat un bărbat. Am mijit ochii prin aburi. Era oare Ozawa? În toate fotografiile din dosar el fusese îmbrăcat, bineînțeles, și nu-mi era tocmai ușor să încerc să fac potrivirea cu individul acesta în pielea goală. Iată însă – șchiopătatul cauzat de rana căpătată în război! S-a apropiat, a tras un taburet și s-a așezat în fața unui robinet. Era cu spatele la mine, dar îl puteam vedea clar în oglinda spre care era orientat. El era.

Am sărit în bazin și șocul contactului cu apa rece a spulberat efectul pe care vederea lui Ozawa îl avusese asupra reveriei mele. După aceea am stat pe margine câteva clipe, răcorindu-mă și privind fără să atrag atenția asupra mea. Câțiva inși l-au salutat pe Ozawa, care a schimbat câteva amabilități, ici și colo, totuși zona aceasta era dedicată îmbăierii serioase. Majoritatea conversațiilor reale aveau să se desfășoare pe sofalele din zona de așteptare de afară.

După ce a terminat cu spălatul, Ozawa s-a ridicat cu un efort vizibil și a pornit spre căzi. Șchiopătatul era destul de pronunțat. M-am uitat cum a ocolit baia principală și s-a cufundat în cada cu apă minerală disponibilă. Am bănuit că, la fel ca în cazul artriticului *oyaji*, apa minerală supra-încălzită îi ușura disconfortul cauzat de rana căpătată în timpul războiului.

Am făcut o pauză și cuvintele acelea *apă minerală* mi s-au repetat în minte fără niciun motiv evident. Spre deosebire de celelalte două căzi, cele cu apă minerală erau pentru o singură persoană, fiind cam cât niște căzi obișnuite de baie. Erau închise de jur-împrejur. Erau mici. Și, desigur, erau umplute cu substanțe minerale. În principal, săruri. Așadar, apă sărată.

Iar apa sărată conduce foarte bine curentul electric.

Brusc m-am simțit surescitat și a trebuit să mă concentrez pentru a-mi menține postura relaxată. Puteam oare să fac asta? Avea oare să funcționeze?

Oyaji s-a ridicat și s-a dus să se clătească. Eu m-am întors în baia fierbinte. De data asta abia dacă am simțit fierbințeala. Am așteptat și am privit discret. După vreo zece minute, Ozawa s-a întins înainte, s-a prins de robinetul căzii și s-a tras afară.

Felul cum prinsese robinetul… era oare un obicei? Totul era mai primitiv pe atunci, ergonomia nu devenise încă o știință, iar căzile din Daikoku-yu erau lipsite de balustrade, mânere și trepte. Pentru orice persoană cu probleme de mobilitate – ca *oyaji,* ca Ozawa –, robinetul era mânerul cel mai firesc pe care puteau să-l folosească pentru a ieși din cadă.

Robinetul din metal. Robinetul din metal *împământat.*

Am părăsit din nou baia și, în timp ce mergeam, mi-am cufundat discret mâna în cada cu apă minerală. După aceea mi-am pus vârful degetului pe limbă. Era sărată, așa cum bănuisem. În colțul

sălii, imediat în stânga căzilor cu apă minerală și pe același perete cu ele, exista o ușă pe care scria „Servicii”. În stânga ei, pe peretele alăturat, erau un robinet și un taburet – ultimul spațiu pentru spălare dintr-un șir de zece. Dacă mă puteam așeza în spațiul acela, aș fi fost la doar o lungime de braț de cea mai apropiată dintre cele două căzi cu apă minerală. M-am gândit că, dacă în spațiul de alături nu s-ar fi aflat nimeni, aș fi putut avea libertatea necesară pentru a îndeplini ceea ce începeam să întrevăd în imaginația mea.

Problema era că nu zăream nicio priză electrică. Nu era însă surprinzător. Standardele instalațiilor electrice erau mult mai puțin riguroase pe atunci și nu erau deloc răspândite articole de felul întrerupătoarelor de siguranță cu împământare. Prezența unei prize în vecinătatea căzilor ar fi fost periculoasă – îi putea încuraja pe eventualii idioți să folosească radiouri sau uscătoare de păr sau cine știe ce alte aparate electrice care ar fi putut ajunge accidental în apă. Undeva trebuia totuși să existe o priză și aveam convingerea că un asemenea loc putea fi cămăruța pentru servicii. Desigur, trebuia să verific și tabloul siguranțelor electrice și să mă asigur, într-un fel sau altul, că protecțiile la suprasarcina electrică erau inadecvate. Însă aceea era o problemă în mod clar minoră. Important era că, dacă executam totul bine, nu aveau să existe niciun fel de urme, nicio dovadă, niciun indiciu de acțiune criminală. Doar un bărbat care, fie din cauza căldurii, fie din cauza surmenajului, fie din cine știe ce alt motiv nebulos, își pierduse cunoștința și lunecase silențios sub apă. Poate că fusese o aritmie. Poate o embolie. Poate actul aleatoriu al unui Dumnezeu crud și capricios. Era imposibil de știut, realmente, așa că n-ar fi urmat nicio investigație, ci doar compătimire, tristețe și speculații, ba chiar și acelea, bănuiam eu, aveau să fie de scurtă durată.

Acțiunile imediate pe care trebuia să le fac erau să găsesc o modalitate de a examina locul, să pregătesc scena și să efectuez o repetiție generală. Nu era recomandabil să arunc ceva în cadă, doar pentru ca – *vai*! – să sară o siguranță de suprasarcină, care să stingă toate luminile. Trebuia să revin aici când locul era pustiu.

M-am clătit, m-am șters și m-am uscat, apoi m-am schimbat în vestiar și am ieșit. Ozawa plecase deja. Nu era nicio problemă. După felul cum se îndreptase direct spre cada cu minerale, îmi dădusem seama că era un client regulat. Avea să revină. Iar atunci aveam să fiu pregătit pentru el.

După ce am ieșit, am îngenuncheat și mi-am încheiat șireturile de la pantofi, astfel ca să pot examina încuietoarea ușii. Nu părea complicată – era totuși o baie publică, nu o bancă –, deși nu era nici ca broaștele rudimentare ale dulăpioarelor din vestiar. Eram sigur că aș fi putut forța ușa, dar o asemenea acțiune ar fi fost sesizată. Mi-am dat seama că nu știam absolut nimic despre spargerea încuietorilor. Era ceva ce trebuia să învăț. Și rapid.

În apropiere de stație am mâncat un *ramen* și am băut o bere, plus vreun litru de apă ca s-o înlocuiesc pe cea pierdută în *sentô*. Fusese o zi lungă și, pe lângă oboseală, mă simțeam ca și cum aș fi fost pe jumătate drogat după timpul exagerat pe care-l petrecusem cufundat în apa fierbinte, așteptându-l pe Ozawa. În același timp însă doream să încep cât mai rapid cursul accelerat de spargere a încuietorilor. M-am întrebat unde aș fi putut găsi pe cineva care să mă învețe. Trebuia să fie cineva iscusit, evident, și care să nu fie, în același timp, preocupat în mod inutil de respectarea normelor și celorlalte drăgălășenii similare ce guvernau activitatea lăcătușilor. Iar asta implica… un individ pe care societatea japoneză nu-l accepta complet și care, la rândul lui, se ținea departe de ea. Cineva ca mine. Mintea mi s-a

îndreptat imediat spre Shin Ôkubo, cartierul coreean din Tokio. Da, acela părea locul potrivit.

Nu aveam chef să străbat din nou orașul pe motocicletă dintr-o parte în alta, ba chiar și în aceeași zi, dar ce conta? Shin Ôkubo avea destule love hoteluri, iar apropiatul Shinjuku avea încă și mai multe. Puteam încerca să găsesc persoana potrivită și apoi să petrec pur și simplu noaptea în zonă. La urma urmelor, nu aveam o adresă fixă la care să revin.

Am clătinat din cap cu tristețe. Problema nu era revenirea pe motocicletă în vestul orașului. Problema era locul unde doream de fapt să-mi petrec noaptea – aici, în est. Mai exact, în Uguisudani. Aș fi vrut să mă întorc la hotelul Apex și s-o văd din nou pe fata care lucra acolo. Ceea ce era o tâmpenie, ținând seama de câte griji aveam pe cap, și totuși…

Bun – bănuiam că puteam să merg în Shin Ôkubo, să caut genul de individ de care aveam nevoie și apoi să mă întorc aici. De fapt, nu era chiar atât de departe și ora de vârf trecuse de mult, așa că n-aveam să mă confrunt cu ambuteiaje, nici la dus, nici, mai ales, la întors. Sigur că da, acționam contra-cronometru și eram implicat într-un viitor asasinat, dar ce legătură aveau astea cu posibilitatea de a cunoaște nițel mai bine o fată?

Desigur, eram încă tânăr. Încă nu înțelegeam cât de periculoasă poate fi o justificare.

Capitolul 12

Am gonit spre vest pe Thanatos, deplasându-mă pe una dintre autostrăzile suspendate, cu luminile transformate într-o ceață ce alerga pe lângă mine, iar aerul răcoros al serii se simțea minunat după căldura izbitoare din *sentô*. În mai puțin de o jumătate de oră am ajuns la stația JR Shin Ôkubo, unde am parcat, apoi am pornit pe jos către est, pe Ôkubo-dôri, artera principală. După ce m-am îndepărtat de luminile orbitoare și de muzica electronică amețitoare din saloanele de *pachinko* din jurul stației, parcă nu aș fi fost în alt cartier din Tokio, ci într-un alt oraș. Clădirile ce se înșiruiau în lungul străzii erau dărăpănate, cu o varietate nebunească de localuri micuțe ce serveau *bulgogi* și *ogokbap* și tot felul de *kimchi,* toate făcându-și reclamă prin fotografii laminate cu legende în coreeană și japoneză, și prin promotori ce strigau într-un amestec din ambele limbi către trecători. Strada în sine părea îngustă, relativ la densitatea de magazine și restaurante, doar cu câte o bandă în fiecare direcție, iar trotuarele ticsite ar fi fost aproape întunecate dacă n-ar fi existat atât de multă lumină indirectă ce se revărsa dinspre vitrinele practic lipite între ele. Existau cluburi de karaoke și saloane de masaj, vânzători de poșete și parfumuri contrafăcute, magazine non-stop cu discount, care vindeau tot ce-ți puteai imagina la prețuri de sub o sută de yeni. Am trecut prin arome de carne friptă pe grătar, legume condimentate, foitaje dulci, tutun, bere și transpirație. Totuși genul de individ pe care îl căutam n-ar fi avut o prăvălie pe strada principală. Chiria ar fi fost prea mare aici, iar ceea ce oferea el de vânzare n-ar fi necesitat *shôtengai,* trafic pietonal. Clienții lui ar fi știut unde se găsea și ar fi venit la el.

La vreun kilometru de stație, mulțimile de oameni au început să se rărească. Pe măsură ce

restaurantele lăsau loc magazinelor cu obloane trase, trotuarele se întunecau treptat și străzile deveneau mai tăcute; atmosfera era, pentru scopurile mele, mai promițătoare.

Am cotit pe o stradă strâmtă, luminată doar de un grup de distribuitoare automate. Clădirile de pe ambele părți erau în majoritate din lemn, uscat și înnegrit de decenii de căldură și umiditate, cu copertinele din tablă ondulată rupte și zdrențuite; de sub niturile expuse se întindeau pârâiașe de rugină. O încâlceală nebunească de cabluri și conducte era fixată pe fațade aidoma tentaculelor unui parazit extraterestru exotic; dedesubtul tapiseriei aceleia învălmășite tronau maldăre de saci din plastic cu gunoi. Toate magazinele păreau închise. Cu toate acestea, în față, prin semiobscuritate se întrezărea strălucirea câtorva luminițe. Am înaintat spre ele.

Primul loc la care am ajuns era un bar micuț, plin cu opt clienți care râdeau veseli. Al doilea era un local pentru tăiței coreeni, la fel de mic, la fel de ticsit. Al treilea era o prăvălie pe a cărei firmă scria în japoneză – și probabil și în coreeană, pe care n-o puteam citi – *Spaaki,* ceea ce părea o deformare a cuvântului englez *sparky*, care înseamnă „scânteietor”. M-am gândit că putea fi de asemenea un joc de cuvinte pornind de la expresia englezească *spare key,* „chei de rezervă”, și, într-adevăr, desenul mare al unei chei în partea de jos a firmei sugera că era posibil să fi ajuns la locul pe care-l căutam.

Înăuntru, un bătrân numai piele și os stătea așezat la o măsuță. O veioză cu braț articulat proiecta în jos un cerc de lumină, astfel că fața îi era adumbrită. Tricoul îi cădea în falduri pe corp, iar bentița albă înnodată în jurul tâmplelor și ochelarii cu lentile groase cocoțați pe vârful nasului făceau ca țeasta să-i pară prea mare față de restul trupului. Un capăt de țigară îi atârna dintre buze ca o excrescență. În fața lui erau înșiruite

câteva cuțite de bucătărie, iar el ascuțea unul pe o tocilă, cu mișcări prelungi și precise. De jur-împrejur erau îngrămădite tot felul de aparate electrocasnice: prăjitoare de pâine, ventilatoare, un aspirator. Ăsta părea să fie omul pe care-l căutam – un *benriya,* mai recent cunoscut ca *nandemoya,* literalmente „Dl Drege-toate”, un meșteșugar local la care locuitorii din cartier puteau veni cu orice obiect casnic pentru care aveau nevoie de ajutor.

Am ciocănit în geam. Bătrânul a ridicat privirea de la cuțitul pe care-l ascuțea și a mijit ochii.

— Închis, a zis el în japoneză cu accent coreean, fără să scoată țigara din gură. Vino mâine.

În mod evident era un *zainichi*, așa cum sperasem. Coreean etnic, rămas „naufragiat” în Japonia după Războiul Coreean, care nu era văzut cu ochi buni în niciuna dintre țări și nu aparținea niciuneia. Care nu avea obligații față de niciuna.

— Nu pot s-aștept până mâine, am spus, apoi am scos din portofel o bancnotă de zece mii de yeni și am lipit-o de geam. Ești sigur că nu mă poți ajuta nici acum?

El m-a privit o clipă peste rama ochelarilor, apoi a lăsat din mână cuțitul la care lucra și a stins țigara. Nu părea periculos, totuși am fost mulțumit că nu mai ținea arma în mână. Gestul lui implica un soi de încredere, fără de care n-aș fi avut multe speranțe că era dispus să mă ajute.

S-a apropiat și s-a oprit de cealaltă parte a geamului.

— Care-i urgența?

— Trebuie să-nvăț cum se deschid încuietorile.

El a îngustat ochii.

— Ai rămas pe dinafară?

— Nu. Vreau pur și simplu să învăț.

Ochii lui s-au îngustat și mai mult.

— Vrei să devii ucenic? N-am nevoie de așa ceva.

— Nu vreau să devin ucenic. Vreau doar să mă-nvețI.

— Ești sigur că n-ai rămas de fapt pe dinafară? Pentru mine ar fi mai rapid să-ți deschid ca să intri, decât să te-nvăț să te descurci singur.

— Ți-am spus, nu am rămas pe dinafară. Nu știu nimic despre încuietori și vreau să-nvăț. Te plătesc.

El s-a uitat la bancnota de zece mii de yeni și în ochi i-a apărut o sclipire încurajatoare de lăcomie.

— Sigur că te-aș putea învăța, dar e bine să știi că nu-s un profesor ieftin.

Mi-am dat seama că ar fi trebuit să-i fi arătat o bancnotă de valoare mai mică. Acum însă era prea târziu.

— Bine, învață-mă.

— Revino mâine.

— Nu. Acum.

— Ești nebun?

— Îți par a fi nebun?

A mormăit.

— Nebunii nu par întotdeauna a fi nebuni.

Nu am avut replică la așa ceva. În loc să caut una, am îngenuncheat și am vârât bancnota pe sub ușă. După aceea m-am ridicat.

— Vreau să-ncep să-nvăț acum.

El s-a aplecat să ia bancnota, după care s-a îndreptat și a examinat-o în tăcere un moment. A scos apoi o cârpă din buzunar și și-a suflat nasul atât de sonor, încât practic pereții prăvăliei s-au cutremurat. După aceea și-a dres vocea, a pus bancnota și cârpa în buzunar, a privit în spatele meu și, fără doar și poate, împotriva voinței sale, a deschis ușa.

— Pot să intru? am întrebat, nedorind să-l alarmez dacă aș fi intrat prea brusc sau fără acceptul lui explicit.

Bătrânul a mijit ochii, ceea ce am bănuit că era expresia lui standard pentru neînțelegere.

— Cum o să te-nvăț, dacă o să stai acolo?

Avea dreptate. Am intrat și el a încuiat ușa în urma mea. După aceea, fără niciun cuvânt, a îndepărtat cuțitele pe care le ascuțea și a început să

scoată tot felul de încuietori demontate din diverse sertare și rafturi, înșiruindu-le pe masă.

— De unde știi că-i vorba despre încuietori de uși? am întrebat.

El m-a privit atent.

— Ești hoț de biciclete?

— Nu.

— De mașini?

— Nu.

— Spărgător de seifuri?

— Nu.

— Atunci sunt încuietori de uși.

Insul era mai șiret decât părea. Mi-am dat seama că-l subestimasem, judecându-l exclusiv după corpul slăbănog și vârsta evidentă. Privindu-l cum pregătea atelierul nostru de studiu improvizat, m-am întrebat dacă asta nu era oare ceva valoros. Să-i determini pe oameni să te subestimeze. Să nu le îngădui să vadă ce se află sub capota motorului. Să-i împiedici să vadă apropierea atacului. M-am gândit la expresia japoneză *Nô aru taka wa, tsume o kakusu.* „Șoimul iscusit își ascunde ghearele”. Pentru mine fusese dintotdeauna doar atât, o expresie, dar acum, pentru prima oară, am simțit un indiciu despre ce ar fi putut implica de fapt.

Bătrânul a terminat de strâns ceea ce voia să folosească în lecție, apoi și-a suflat iarăși nasul. Urechile mi-au țiuit realmente și am sperat că acela nu era obiceiul lui. Deși simțeam că așa era de fapt.

— N-am alt scaun, a spus el îndesându-și cârpa înapoi în buzunar. Așază-te tu.

— Nu, e-n regulă. E foarte bine să stau în picioare. Dă-i drumul.

A încuviințat din cap și s-a așezat de cealaltă parte a mesei. După o secundă mi-am dat seama că știa că voi refuza să mă așez, dar în felul acela căpăta credit fiindcă fusese politicos, plus beneficiul mult mai tangibil al utilizării scaunului. Începeam să mă gândesc că era un bătrân nemernic

și viclean, totuși asta nu mă deranja deloc. În niciun caz n-aș fi vrut un prost ca profesor.

— Vom începe cu elementele de bază, a zis el și a scos dintr-un sertar un set de instrumente pentru spargerea încuietorilor, apoi și-a aranjat veioza așa cum îi plăcea. Încuietoarea cea mai uzuală de uși este butucul sau cilindrul cu pini. Toate cele de pe masă sunt exemple.

M-am uitat la ce pusese acolo.

— Cât va dura? am întrebat.

A fixat o încuietoare într-o menghină.

— Să înțelegi mecanismul? Cinci minute. Să înveți să descui o încuietoare cu butuc cu pini fără grabă și în condiții bune? O oră. Să înveți să descui încuietori diferite rapid, cu scule diferite, în condiții diferite? Mult! O să știi că ești bun atunci când o să poți descuia o încuietoare pe întuneric și purtând mănuși.

— Și de ce aș dori vreodată să fac așa ceva?

Bătrânul a râs. Știa cu exactitate de ce aș fi putut dori să fac așa ceva. Dar, din fericire, nu-i păsa.

Am privit în jurul prăvăliei și m-am simțit pe neașteptate fascinat.

— Cum ai învățat să faci asta? Mă refer la încuietori… Și să repari fel de fel?

S-a uitat la mine, poate încântat pentru că văzusem ceva mai mult decât doar fațada.

— Iau obiectele în mâini, a zis el. Le întreb cum funcționează și le ascult ce spun. Apoi le demontez și le montez înapoi. Am făcut asta din copilărie.

L-am privit și am încercat să mi-l imaginez copil. Da, am crezut că aproape reușeam. Era ca și cum, în mod brusc, l-aș fi văzut… mult mai bine. În trei dimensiuni, nu doar în două.

— O mai poate face cineva?

El a ridicat din umeri.

— Nu știu, mulți n-o fac, oricum, ci preferă să vină la mine. Până acum nimeni nu mi-a cerut să-l învăț.

Comentariul acela mi-a trezit sentimente ambigue – tristețe pentru bătrân, dar și respect. Învățase de unul singur toată viața, iar acum urma să-mi împărtășească cunoștințele lui pentru numai zece mii de yeni. Faptul că, doar cu câteva minute în urmă, fusesem iritat pe mine însumi pentru că nu negociasem un preț mai bun mă făcea acum să mă simt ușor rușinat.

Timpul s-a scurs repede. Uneori bătrânul mi-a oferit câte un sfat – ia-o-ncet, ușor cu pontoarca, începe cu alt pin –, dar în majoritatea cazurilor m-a privit în tăcere, cu excepția suflărilor periodice, și asurzitoare, ale nasului. După o oră puteam descuia, deși destul de lent, diversele încuietori pe care mi le înșiruise în față. De fapt nu era chiar așa de greu – în principiu era o chestiune de înțelegere a mecanismului, de răbdare și deliberare. După ce am deschis de câte două ori fiecare încuietoare, el a încuviințat din cap:

— Ai mână bună, a spus. Cred că dacă vei exersa, o să poți învăța cum funcționează lucrurile.

Mi-am făgăduit în gând s-o fac. Și nu doar încuietorile. Și alte chestii. Totul. După cum am spus, era vorba doar despre exersare. Și despre conștientizare, bineînțeles.

Am făcut o plecăciune, adâncă și prelungă, pentru a-mi dovedi respectul, apoi în am îndreptat.

— Am un dascăl bun, am rostit.

În Japonia, complimentarea unui profesor ar fi fost considerată grosolană – de unde până unde ajunsese elevul la ideea că el se găsea într-o poziție din care să opineze asupra calității superiorilor săi? –, totuși am simțit că era ceea ce trebuia să spun cuiva care nu mai fusese profesor până atunci. În plus, bătrânul nu era japonez.

Mi-a răspuns tot printr-o plecăciune.

— Nu mai sunt multe ce te-aș putea învăța. Oricum, despre încuietorile cu butuci cu pini.

Am zâmbit, presupunând că asta însemna fie că era timpul să plec, fie să plătesc mai mult.

— Dacă o să mai revin, o să mă înveți și alte tipuri de încuietori?

A mijit ochii și s-a frecat pe ceafă.

— E cam greu, fiind atât de ocupat.

Ocupat? Mie mi se părea că n-avea nimic de făcut decât să stea toată ziua aici, meșterind aparatele pe care i le aduceau oamenii la reparat și ascuțind cuțite, poate ridicându-se ocazional pentru a-l ajuta pe cineva să intre în casa ale cărei chei le pierduse.

Iar apoi am înțeles brusc. Se târguia. Așa funcționa chestia asta.

— Serios? am întrebat. Chiar și în aceleași condiții? Cu zece mii de yeni pe oră?

A oftat prelung, de parcă era pe punctul de a face concesia cea mai dificilă din istoria negocierilor. Și poate că așa și era, deoarece trebuia să fi știut că mă putea mulge de mai mulți bani. Totuși n-a făcut-o, ci a zis doar:

— Mda, cred că mi-aș putea face niște timp. Ești totuși un elev bun.

M-am ridicat să plec.

— Încă ceva… Pot să cumpăr de la tine un set de scule din astea? Ca să am cu ce exersa.

Bătrânul a mijit ochii.

— Tu nu ești un lăcătuș autorizat. Ar fi ilegal.

M-am întrebat ce mi-ar fi arătat dacă aș fi cerut să văd autorizația *lui*. Apoi mi-am dat seama că prin „ilegal” voia să spună doar „scump”.

— Ce părere ai de alți zece mii de yeni? am rostit.

S-a frecat din nou pe ceafă și a părut îndurerat.

— Douăzeci? am spus.

Probabil că bătrânul mă plăcea cu adevărat, deoarece n-a încercat să mă stoarcă de mai mulți bani. I-am mulțumit în mod sincer pentru timpul și cunoștințele experte pe care mi le acordase și i-am spus că-l voi mai vizita. După care, înarmat și periculos cu noile mele abilități și instrumente, m-am întors la Thanatos. Fusese o zi lungă și plină de

evenimente și abia așteptam o noapte odihnitoare în hotelul din Uguisudani. Și s-o văd pe fată, desigur. Ar fi fost a treia noastră întâlnire, așa că speram că-mi va spune până la urmă cum se numea.

Capitolul 13

Fata era acolo când am intrat. Dacă a surprins-o vederea mea, n-a dat niciun semn în privința aceea. De fapt, n-a dat niciun fel de semn.

M-am apropiat de ferestruică.

— Bună, am rostit demonstrându-mi creativitatea.

— Bună, mi-a răspuns.

Cumva, auzit de la ea, cuvântul părea să sune minunat.

— Uite că m-am întors.

— Văd.

Arăta bine, în felul ei obișnuit. Părul strâns în coadă de cal, bluză de trening, fără machiaj.

— Vreau să spun că-i a treia noastră întâlnire.

S-a încruntat, încrețind fruntea.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Bănuiesc că da.

— De ce tot vii aici?

N-am putut recunoaște că veneam fiindcă doream s-o văd pe ea și nici nu mi-a venit altceva în minte, așa că am tăcut.

— Vreau să zic că prima dată n-am avut nicio idee. M-am gândit că aveai pur și simplu nevoie de un loc unde să-ți petreci noaptea, din cine știe ce motiv. Ești mai tânăr și nu arăți la fel de corporatist ca majoritatea clienților, dar mi-am spus că, cine știe?, poate că prietena te-a dat afară din casă.

Am continuat să tac și fata a urmat:

— În a doua seară mi-am spus același lucru. Dar acum mă gândesc că fie ai intrat în cine știe ce necaz și încerci să te ascunzi, fie că este vorba despre mine. Sau ambele.

„Iisuse”, mi-am zis. Mă concentrasem prea mult asupra propriilor mele necesități, asupra propriei mele perspective, încât nu mă gândisem cum putea arăta totul din perspectiva ei. Ignorarea punctului

de vedere al celeilalte părți fusese o prostie. În cazul de față, sancțiunea fusese doar stânjeneala mea, dar în alt context, putea fi considerabil mai rea.

— Câte un pic din ambele, am spus neștiind cum aș fi putut sugera altceva într-un mod coerent.

— În ce necaz ai intrat?

M-am simțit ușor dezamăgit că era interesată mai degrabă de aspectul acela al situației.

— Nimic ce să nu pot rezolva.

Fata a izbucnit în râs.

— Câți oameni crezi că au fost băgați până peste cap în necazuri și au spus exact aceleași cuvinte înainte de a se îneca?

N-am avut ce să comentez, așa că am zis doar:

— O să-mi spui cum te cheamă?

— De ce vrei atât de mult să-mi cunoști numele?

— Nu știu. Când mă gândesc la tine, ești „fata de la hotel”. Mi se pare jignitor.

Încercasem să fiu amuzant, dar ea n-a râs. Dimpotrivă, buzele i s-au întredeschis puțin și ochii s-au îngustat, după care m-a privit mult timp, ca și cum s-ar fi uitat *cu adevărat* la mine, ca și cum ar fi încercat să stabilească ceva.

După care căutătura aceea a dispărut, înlocuită de o încruntătură.

— Jignitor pentru care dintre noi doi?

— Păi… eu mă gândeam la tine. Dar bănuiesc că-i jignitor pentru amândoi.

Au mai trecut niște clipe nesfârșite. M-am gândit că n-avea să-mi spună numele ei și că ar fi trebuit probabil să renunț. Însă apoi ea a suspinat și a rostit:

— Sayaka.

Mi-a plăcut numele aceia. I se potrivea. Fără să gândesc, am zis:

— Bună, Sayaka.

Am regretat imediat, gândindu-mă că va râde de mine fiindcă spusesem ceva atât de jalnic. Ea a

continuat însă:

— Bine ai revenit, Jun. Numai să nu te aștepți la bombonele pe pernă, da?

Nu mi-am dat seama dacă fusese doar o glumă sau dacă mă anunța că n-aveam să mă trezesc alături de ea. Sau ambele.

— Tu lucrezi în toate nopțile? am întrebat.

— Din când în când, îmi mai iau câte un liber. Tu stai aici în toate nopțile?

Am înălțat din umeri.

— Așa cum ai spus chiar tu, sunt într-un soi de necaz. Am nevoie de un loc unde să stau până rezolv toate lucrurile. Nu-i vorba totuși despre vreo prietenă.

Mi-am dat seama că fusese o completare de-a dreptul idioată. Ar fi fost foarte bine dacă ea ar fi dedus că gustul meu pentru cazare în love hoteluri era asociat unei probleme sentimentale. Nu trebuia să speculeze ori să întrebe dincolo de asta.

— Sper că nu-i nimic prea serios, a zis Sayaka.

— Am trecut și prin chestii mai rele, am spus și era perfect adevărat.

În Cambodgia fusesem urmărit de un batalion de nord-vietnamezi. Cel puțin aici era posibil să-i rezolv pe *yakuza* în orice zi.

— Deci… o ședere?

— Da, ca de obicei.

Am împins bancnotele pe sub geam, iar ea mi-a întins o cheie.

— Știi, am rostit apoi, cred că în scurt timp îmi voi rezolva situația în care mă aflu. Iar după aceea nu voi mai veni. Dar m-am gândit… am găsit azi o cafenea grozavă, în Shibuya. Ai ieși să bem o cafea?

Ea s-a înroșit la față și pentru o secundă pe chip i-a licărit o expresie de consternare.

— E drăguț din partea ta, Jun, a zis, dar… nu.

La naiba! Fusesem sigur că va accepta.

— Ești sigură?

A încuviințat din cap.

— Da, sunt sigură.

Ar fi trebuit să pricep aluzia. Totuși păruse oarecum interesată. Nu mai înțelegeam nimic. Fără să gândesc, am zis:

— De ce? Nu-i decât o cafea. Știu că sunt nițel mai tânăr, dar…

A urmat o pauză stânjenitoare.

— E… greu pentru mine să mă deplasez. Shibuya e nițel cam departe.

M-am simțit ca un idiot.

— La naiba, îmi cer scuze! Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Sayaka a surâs.

— Știu că nu te-ai gândit.

— Bun, dar ce-ai zice dacă aș putea găsi un loc mai aproape?

A izbucnit în râs.

— Poate.

— O să-ncerc. Nu știu. Mi-ar plăcea să te văd și în alt loc decât în hotelul ăsta.

Fata m-a privit atentă.

— Realmente, Jun, nu știu ce să cred despre tine…

— Asta-i bine sau rău?

— Încă n-am decis.

Am surâs larg, simțindu-mă ceva mai încrezător.

— Îmi place că te gândești la asta.

— Da. O să te anunț cum și ce va fi.

Capitolul 14

Deși eram obosit, mă simțeam și agitat de toate evenimentele ce avuseseră loc în cursul zilei și poate în mod special de conversația cu Sayaka de la sfârșitul zilei. Sayaka… Îmi plăcea numele ei. Îmi plăcea foarte mult. Și-mi mai plăcea că mi-l spusese.

Am adormit atât de târziu, încât nu m-am trezit decât după ora 8. Când am părăsit camera, Sayaka plecase deja, fiind înlocuită de o *oba-san* cu chip împietrit care mi-a luat cheia cu aceeași animație de care este capabil un distribuitor automat.

Primul pe listă era Miyamoto. De fiecare dată când discutasem cu el o făcusem în japoneză, dar îmi spusese că la răstimpuri mai avusese de-a face cu americanii, așa că presupuneam că engleza lui avea să fie cel puțin acceptabilă. Urma să o aflu în curând. Am exersat o voce schimbată, încetinind-o, coborând tonalitatea, făcând-o mai răgușită și mai vârstnică, acutizându-mi inflexiunile și schimbând pronunția vocalelor, ca și cum engleza n-ar fi fost limba mea nativă. Când am simțit că eram pregătit, m-am dus la un telefon public și l-am sunat.

— *Miyamoto desu.* „Miyamoto la telefon”.

— Salut, am rostit. Avem un prieten comun care mi-a spus că ai o problemă cu care te-aș putea ajuta. Să nu-i rostim numele.

Am vorbit lent și precis, ca să fiu sigur că mă înțelesese. A urmat o pauză, în timp ce el a procesat informația. Poate că nu se așteptase că-l voi pune așa de repede în legătură cu cineva.

— Da, da, așa-i. A vorbit cu tine?

— Da. Pot să te ajut cu problema ta. Știu că nu mă cunoști, dar sper că prezentarea prietenului nostru comun va fi dovada că poți avea încredere în mine.

— Bine.

— Vrei să te ajut?

Altă pauză.

— Da.

— Atunci, uite ce vreau să faci. Ia toate informațiile de care voi avea nevoie: nume, adresa de la serviciu, adresa de domiciliu, fotografii și orice alte date pe care le deții și care mi-ar putea fi utile în mod rezonabil, ținând seama de circumstanțe. Pune totul într-un plic, împreună cu jumătate din suma pe care ai oferit-o prietenului nostru comun. În dolari.

Am crezut că va obiecta să plătească unui străin un avans de jumătate din onorariu, dar n-a făcut-o.

— Bine, a zis el. Dar unde să ne…

— Nu vreau să te întâlnești cu mine. Nu vreau să cunoști despre mine nimic altceva decât glasul meu. Așa este mai bine pentru amândoi.

De fapt, chiar dacă aș fi fost terțul al cărui rol îl jucam, evitarea întâlnirii ar fi fost bună doar pentru mine, dar m-am gândit că era mai politicos să sugerez că eram de fapt mult mai grijuliu.

— Și atunci cum îți transmit plicul?

Și eu îmi pusesem aceeași întrebare. Răspunsul la ea fusese motivul pentru care călătorisem ieri pe linia Ginza.

— Știi stația Gaienmae de pe linia Ginza?

— Bineînțeles.

— Intră pe la poarta trei. Mergi pe peronul unde sosesc trenurile spre Shibuya. Pe peron vei vedea în stânga două rânduri de câte cinci scaune fiecare. Ai reținut până aici?

— Da.

— Lipește plicul cu bandă adezivă pe spatele primului scaun pe lângă care treci, cel aflat chiar în colț. Fă asta la ora opt seara și eu îl voi recupera de acolo ulterior. După terminarea jobului, vom proceda la fel cu restul onorariului.

— Dar… este o sumă foarte mare pe care s-o las pur și simplu în stație.

— Când vei vedea locul, vei înțelege că este suficient de sigur. Îți garantez că nu va rămâne acolo mult timp. Trebuie să mai știi însă ceva foarte important.

— Da?

— Ar trebui să-ți fie evident motivul pentru care este cel mai bine să reducem la minimum conexiunea noastră. Și la fel de evident că, pentru propria mea securitate, vreau ca nimeni să nu-mi vadă chipul. Mă aștept din partea ta să-mi respecți dorința pentru intimitate. De aceea, când voi sosi pe peron – poate cu trenul, poate pe jos, poate dintr-o parte, poate din cealaltă –, dacă voi vedea pe cineva despre care voi putea aprecia că se află acolo pentru a mă identifica, nu vei mai auzi niciodată vreo veste de la mine. Ne-am înțeles?

O pauză.

— Da, ne-am înțeles.

— Repetă-mi instrucțiunile, ca să mă asigur că totul a fost înțeles corect.

Le-a repetat. După ce a terminat, am zis:

— Bine. Plicul va fi la locul lui diseară la ora opt?

— Da, va fi.

Am închis, gândindu-mă că așa ar fi procedat în momentul acela un asasin profesionist, apoi m-am dus să iau micul dejun. Metabolismul unui tânăr de douăzeci de ani nu poate fi ignorat mult timp. După ce m-am alimentat, am suit pe Thanatos și am mers la Akihabara, Mecca aparaturii electronice tokiote. Am intrat în diverse magazine și am cumpărat cinci articole: un fier de călcat, un ondulator, un prelungitor, o rolă de bandă izolatoare și un voltampermetru pentru măsurarea curentului electric. Nu eram specialist în aparatura electrică, deși, treptat și chinuitor, am dobândit experiența aceea, în mare parte prin „ascultarea” obiectelor, așa cum se exprimase bătrânul *nandemoya*, totuși cunoșteam elemente de bază. Pericolul șocurilor electrice nu-i cauzat de voltaj,

cât de amperaj. Altfel spus, în condiții identice, nu puterea totală este pericolul cel mai mare, ci viteza cu care ne traversează corpul. De aceea, până și sisteme cu voltaj relativ mic, ca instalațiile electrice din casă, pot fi letale. Curentul se deplasează foarte rapid. Atâta timp cât rezistența este redusă – așa cum se întâmplă, de pildă, când pielea e umedă –, un șoc de voltaj mic poate fi suficient pentru a cauza fibrilație ventriculară și pierderea imediată a cunoștinței, urmate rapid, în absența intervenției medicale, de moarte.

Am făcut o ultimă cumpărătură de la o farmacie: niște săruri minerale, care afirmau că oferă ușurare pentru suferinzii de artrită și de diverse boli de piele, și ca atare erau similare cu ceea ce proprietarii de la Daikoku-yu puneau în apa căzilor lor speciale. După aceea mi-am dus cumpărăturile într-un love hotel dărăpănat din Ueno, care abunda în beton armat și amorași din plastic, unde am plătit pentru ședere într-o cameră de lux, dotată cu *ofuro* – cadă.

Imediat după ce am încuiat ușa camerei înapoia mea, am deschis robinetul căzii, umplând-o cu apă fierbinte pentru a simula cât mai bine condițiile din Daikoku-yu. Am închis ochii și mi-am imaginat băile cu apă minerală de acolo. Mă gândeam că dacă între Ozawa și scurgere sau robinet – oricare dintre ele ar fi funcționat ca împământare – s-ar fi introdus curent electric, o mare parte din acesta l-ar fi ocolit, însă dacă Ozawa s-ar fi găsit între sursa de electricitate și scurgere, sau robinet, atunci curentul ar fi trebuit să treacă prin corpul său.

După ce cada s-a umplut, am oprit robinetul, am pus voltampermetrul pe capacul vasului de toaletă, am afundat în apă unul dintre firele sale și am fixat celălalt fir de robinet cu bandă adezivă. În preajma căzii nu exista nicio priză și am fost încântat că mă gândisem să cumpăr un prelungitor. Am băgat ondulatorul în prelungitor, iar prelungitorul în

priza din dormitor. După aceea am revenit în camera de baie, am învelit un prosop în jurul ondulatorului și l-am băgat în apa din cadă.

N-a părut să se întâmple nimic și mi-am dat seama că mă așteptasem mai degrabă la ceva spectaculos: scântei, șuierături, descărcări electrice. Am zâmbit, spunându-mi că văzusem prea multe filme. Am smucit prelungitorul, scoțându-l din priză, și m-am uitat la voltampermetru. Acul se deplasase la 35 mA – un șoc zdravăn, fără doar și poate, dar avea să fie și fatal? Am repetat operațiunea, de data asta cu fierul de călcat, și am fost răsplătit cu 76 mA.

După aceea am turnat în cadă sărurile de baie și le-am amestecat energic până la dizolvare, după care am repetat experimentul. Amperajul a crescut de cel puțin două ori din cauza conductivității superioare a apei sărate: 72 mA pentru ondulator și un excepțional 160 mA pentru fierul de călcat. Am bănuit că acesta producea rezultatele cele mai impresionante pentru că avea un element de încălzire mai mare.

Indiferent ce protecție la suprasarcini electrice avea hotelul – și ținând seama de starea lui jalnică, „indiferent ce” putea să însemne „niciuna” –, 160 mA în baie nu fusese suficient pentru a o declanșa. Cu nițel noroc, situația avea să fie similară în Daikoku-yu. Iar dacă gestul lui Ozawa de a se apuca de robinet pentru a se ridica era un obicei înrădăcinat și dacă eu puteam sincroniza acțiunile, aș fi expediat șocul electric în apă și de acolo direct prin pieptul lui și apoi afară din corp prin intermediul brațului, care urma să fie prins de un obiect metalic ce avea să ofere calea de rezistență minimă, și ca atare cea mai atractivă.

Brusc m-am simțit cuprins de îndoială. Da, apa sărată era un conductor mai bun, totuși electricitatea caută calea de rezistență minimă. Ce s-ar fi întâmplat în cazul în care corpul lui Ozawa avea o rezistență mai mare față de apa sărată decât

față de apa dulce și de aceea ar fi fost străbătut de mai puțin curent electric?

Am decis că trebuia să-mi asum riscul acela. Oricum, nimic din toate astea n-avea să funcționeze dacă Ozawa nu se afla în una dintre căzile mici – care conțineau amândouă apă minerală. În cada principală era prea multă apă, acolo aveau să fie și alți bărbați și de altfel eu nici n-aș fi avut acces în mod discret acolo. Indiferent de salinitate, dacă puneam fierul de călcat în apă în locul corect și dacă mâna lui Ozawa era pe robinet la momentul potrivit, atunci corpul său ar fi condus destulă electricitate ca să-i oprească inima.

Am plecat din hotel și m-am îndreptat spre Biblioteca Metropolitană Tokio, unde am petrecut câteva ore răsfoind tomuri vechi de medicină și inginerie despre efectele electricității asupra corpului uman. Se părea că pentru inducerea fibrilației ventriculare exista un interval optim: între 100 și 200 mA. Sub o sută de miliamperi, inima în sine n-ar fi fost suficient afectată, chiar dacă mușchii din imediata vecinătate a șocului își puteau înceta activitatea. Iar șocurile de peste 200 mA păreau să determine inima însăși să acționeze, protejându-se de aritmie, pe lângă faptul că implicau riscul apariției unor arsuri. Totuși cifrele acelea se refereau la conductivitatea în apă sau în contact cu pielea. Ele nu țineau seama de posibilitatea de a direcționa șocul direct prin corpul cuiva. Reflectând, am decis că ondulatorul ar fi fost totuși alternativa mai bună. Oferea un amperaj suficient de mare pentru a induce aritmie, însă nu atât de mare încât să lase urme pe piele ori să împiedice pur și simplu aritmia. De asemenea, ondulatorul era mult mai mic și mai puțin vizibil decât fierul de călcat.

După ce am plecat de la bibliotecă, m-am oprit în câteva magazine de fierărie și am cumpărat mai multe încuietori. Apoi m-am dus la un magazin cu prețuri reduse și am cumpărat o șapcă de baseball,

o pereche de ochelari de soare, o mască chirurgicală și o jachetă groasă de lână, care m-ar fi făcut să par cu zece kilograme mai solid. Da, ar fi apărut ca o deghizare pentru oricine ar fi fost înclinat să bage în seamă astfel de lucruri, dar asta se întâmpla cu mult înainte de 11 septembrie și de nașterea supravegherii naționale. Dacă cineva dorea să călătorească cu metroul tokiot arătând ca un star de cinema care se ascundea de paparazzi în timp ce slăbea un kilogram pentru că transpira într-o jachetă de iarnă, nimeni n-avea să cadă pe gânduri în privința aceea.

La ora 23, cam cu o oră înainte ca trenurile să se retragă peste noapte, am suit din stația Shibuya într-un tren de pe linia Ginza care se îndrepta spre Asakusa. Am mers în vagonul din față și am stat în stânga, pe latura trenului de unde vedeam peronul opus. Când garnitura a intrat în stația Gaienmae și a încetinit pentru a opri, am putut vedea în totalitate peronul de pe partea trenurilor ce mergeau spre Shibuya. Cinci-șase funcționari care lucraseră peste program așteptau pe peron, dar niciunul nu mi-a atras atenția în sens negativ. I-am privit pe toți cu atenție. Dacă vreunul dintre cei pe care-i vedeam acum ar mai fi fost pe peron când reveneam pe partea cealaltă, atunci aș fi știut că aveam o problemă.

La Aoyama-itchôme, cu o stație mai departe pe aceeași linie, am coborât și am așteptat un tren în direcția opusă. N-a trebuit să stau prea mult. Chiar și în afara orelor de vârf, trenurile de pe linia Ginza vin la câte trei minute. De data asta am suit în ultimul vagon. Când ne-am apropiat de stația Gaienmae, mi-am ridicat masca chirurgicală peste nas și peste gură. Japonia este o societate remarcabil de grijulie și era uzual ca suferinzii de guturai să poarte măști pentru a reduce răspândirea microbilor. Din fericire, măștile au și alte utilizări. Cu șapca, ochelarii de soare, masca și jacheta, eram sigur că n-aș fi fost recunoscut nici de cineva

care m-ar fi știut realmente bine. Iar dacă cineva ar fi izbutit totuși să mă fotografieze, instantaneul respectiv ar fi fost de-a dreptul inutil.

Trenul a încetinit și s-a oprit. Am coborât repede și am pornit pe peron către poarta trei. Toți cei pe care-i văzusem că așteptau pe peron au suit în tren. Cele vreo douăzeci de persoane care coborâseră s-au îndreptat spre diversele ieșiri din stație. Totul părea în ordine.

Mi-am continuat drumul pe peron. Trenul a plecat. Nimeni n-a zăbovit în stație. După ce garnitura a dispărut, m-am uitat pe peronul de vizavi. Acolo erau zece-unsprezece oameni, dar nu-l văzusem pe niciunul dintre ei când trecusem pe acolo cu câteva minute în urmă.

Am ajuns la cele două șiruri de scaune pe care i le descrisesem lui Miyamoto. M-am așezat pe ultimul și am privit în jur. Pe peronul meu nu era nimeni în raza mea vizuală. Pe cel de vizavi, doi *sarariimani* cu cravatele slăbite la gât mergeau, discutând între ei și râzând. Nici măcar nu m-au privit. Acesta era momentul. Am dus mâna înapoia spătarului scaunului și am simțit un plic. L-am prins de o latură și am tras. S-a auzit sunet de bandă adezivă care se dezlipea, apoi l-am avut în mână, gros de aproape cinci centimetri și înfășurat strâns în bandă adezivă industrială. L-am băgat în geantă și am pornit spre ieșire. Pe drum am trecut pe lângă câțiva oameni și un agent de pază, dar dacă vreunul dintre ei s-a întrebat de ce Halloween părea să fi sosit mai devreme în Tokio, n-a lăsat să-i scape vreun semn. Am ieșit din stație și după ce m-am asigurat că nu eram urmărit, am găsit o toaletă publică și m-am uitat în plic. Banii era acolo: cinci mii de dolari, o avere pentru mine la momentul acela. Plicul conținea de asemenea un dosar despre un bărbat pe nume Mori, pe care urma să-l citesc ulterior. I-am telefonat lui Miyamoto și, schimbându-mi glasul, i-am spus că ridicasem plicul și-l voi contacta în curând.

Am suit pe Thanatos și am pornit spre Ueno, unde am tras la un hotel ieftin. Doream s-o văd pe Sayaka, desigur, însă n-ar fi fost bine să mă zărească venind și plecând în toiul nopții. N-aș fi vrut să fiu nevoit să mă explic și nici ca ea să fie mai îngrijorată sau mai suspicioasă decât era deja cu privire la problemele mele. În mod ciudat, m-am întrebat dacă se gândea la mine. Probabil că eram un idiot. Probabil că fata nici măcar n-avea să observe că petrecusem noaptea altundeva. Dacă ceva nu mergea bine, dacă eram văzut de Câinele Turbat sau de unul dintre ceilalți *yakuza* care încercau să încaseze banii puși pe capul meu, ea s-ar fi putut întreba despre mine o dată sau de două ori, după care probabil că nu mi-ar mai fi acordat niciodată vreun gând.

Și de altfel, mi-am dat seama, nimeni nu mi-ar mai fi acordat vreun gând. Trebuia să-mi dau seama de asta într-o cameră semiîntunecată dintr-un hotel sărăcăcios, nesigur și pe fugă. M-am întrebat cum de ajunsesem așa.

Nu am găsit un răspuns.

Capitolul 15

În timp ce așteptam să se facă o oră suficient de înaintată în noapte, am examinat dosarul despre Mori. Nu știu de ce mă așteptasem la cineva mai vârstnic, însă Mori avea doar treizeci și cinci de ani. Era un bărbat chipeș, care prefera costumele italienești și-și pieptăna părul peste cap ca vedetele de cinema; avea, de asemenea, reputația de fustangiu. Fusese promovat neobișnuit de rapid în Ministerul Comerțului International și Industriei, cunoscut în prezent ca Ministerul Economiei, Comerțului și Industriei și se părea că nemulțumise pe cineva. Impresia cu care am rămas după parcurgerea dosarului a fost a unui individ încântat de sine, care-și disprețuia superiorii și nu voia să aștepte la rând pentru a dobândi puterea și prestigiul pe care simțea că le merita. Nu-l învinuiam pentru că-și amenința șefii ca mod de a obține ceea ce dorea, însă nu-i învinuiam nici pe cei care deciseseră că trebuia să iasă anticipat din activitate.

Se părea că era un entuziast al concursurilor de karaoke, iar calitățile de cântăreț îi erau remarcabile, aproape de ale profesioniștilor. Îi plăcea să-și invite asociații de afaceri și politici la barul de animatoare Higashi West din Akasaka, unul dintre districtele de divertisment cele mai scumpe din Tokio. *Higashi* este cuvântul japonez pentru „est”, așa că numele clubului putea fi citi ca „Est Vest”, poate o referire la animatoarele sale, dintre care multe proveneau din Europa. Peste vreun deceniu, animatoarele *gaijin* aveau să fie o temă comună în Tokio, însă la momentul acela prezența lor continua să atragă atenția. Mulți bărbați japonezi erau simultan fascinați și intimidați de femeile străine și se părea că Mori considera că frecventarea lor era un semn al bunului său gust, încrederii și sofisticării. Poate că

avea dreptate. Eu nu aveam de unde s-o știu – la vârsta mea de atunci, toate femeile erau în esență un mister pentru mine, indiferent de locul lor de proveniență.

M-am gândit apoi în ce fel să mă ocup de el. Un pistol ar fi fost alegerea cea mai evidentă, dar de unde să fac rost de așa ceva în Japonia, care avea un regim foarte sever de control al armelor? Bănuiam că McGraw ar fi putut procura ceva, dar, fiind evident un ins precaut, probabil că n-ar fi făcut-o. Armele erau prea zgomotoase și lăsau în urmă multe dovezi de natură balistică, prin urmare multe posibilități de a fi urmărite până la el.

Un cuțit ar fi fost următoarea posibilitate la care s-ar fi gândit un om obișnuit. Însă și cuțitul avea potențialele lui neajunsuri. Din experiențe neplăcute de luptă, știam că, exceptând filmele, rareori oamenii mor rapid sau în tăcere când sunt omorâți cu un cuțit. O singură lovitură bine plasată, să zicem în artera femurală, poate avea succes – lovești și treci mai departe –, dar dacă ratezi locul ce trebuie atins, atunci tot ce reușești pentru riscul enorm pe care ți l-ai asumat este să alertezi ținta că-i vizată pentru asasinare. Dacă vrei să fii absolut sigur, trebuie să înjunghii ținta în mod repetat, iar apoi să stai călare pe ea în timp ce urlă, se zbate, sângerează și moare. Desigur, poți să eviți o dramă lungă și zgomotoasă prin retezarea traheii și carotidei, așa cum am fost învățat în armată, dar trebuie să ai nevoie de al naibii de mult noroc, în cazul unei asemenea tăieturi, să nu te alegi cu o erupție vezuviană de sânge, care să te scalde din cap până în picioare. Cam greu să treci după aceea neobservat în aglomeratul Tokio. Și problema nu-i doar sângele care-ți acoperă hainele și fața. O cantitate așa de mare de sânge miroase, iar oamenii știu ce este mirosul acela chiar dacă nu l-au mai simțit niciodată până atunci.

Pe de altă parte, amănuntul din dosar despre pasiunea față de femei… asta suna interesant. M-

am gândit că aș fi putut-o cupla cu altceva decât un cuțit sau un pistol. La urma urmelor, un bărbat care avea multe aventuri sexuale putea să aibă mulți inamici. Dacă lucram bine, aș fi putut lăsa poliția să creadă că fusese o răzbunare personală, nu un asasinat profesionist. Exista deja un trecut… poate că dacă-i cream câteva date asociate, ele i-ar fi distras pe anchetatori din formularea unei ipoteze alternative și, în acest caz, mai exacte.

Oare analiza aceea a mea era impersonală și indiferentă? Bănuiam că răspunsul era afirmativ, însă expunerea frecventă te obișnuiește cu orice, inclusiv cu omorurile. Dacă n-ai fost niciodată expus la așa ceva, dacă n-ai supraviețuit niciodată unor astfel de circumstanțe, dacă n-ai trăit niciodată în asemenea medii, probabil că planificarea cu sânge rece a unui asasinat pare oribilă. Dar după câte văzusem – și făcusem – în junglă, mi se părea pur și simplu firească. Ba chiar normală. Exista o problemă pe care trebuia s-o rezolv, și voiam s-o rezolv în modul cel mai sigur și mai eficient cu putință. Mă gândeam că doar asta conta.

Pentru moment am abandonat totuși gândurile despre asasinarea lui Mori, întrucât problema imediată era Ozawa, ceea ce însemna că trebuia să exersez spargerea încuietorilor pe care le cumpărasem. Întrucât nu aveam o menghină în care să le prind, m-am folosit de un sertar, pe care îl țineam apăsat cu genunchiul în timp ce lucram. Asta îmi îngreuna considerabil munca, ceea ce nu era un lucru rău. După cum spusese *nandemoya,* de acum înainte era o chestiune de practică.

La ora 3 noaptea, după care aș mai fi beneficiat doar de o singură oră până la crăpatul zorilor, am plecat cu Thanatos în Kita-Senju, purtând în geantă ondulatorul, voltampermetrul și prelungitorul; în buzunare aveam doar bani și uneltele de spărgător. Am parcat motocicleta în apropierea stației și de acolo am mers pe jos.

Ultimele trenuri încetaseră să mai circule de ore bune, iar la scurt timp după aceea ultimele taxiuri îi transportaseră pe cei din urmă *sarariimani* întârziați. Aerul era răcoros, umed și complet nemișcat. Cu excepția unei pisici singuratice, care mă examina silențioasă dintre două pubele, n-am zărit pe nimeni.

M-am apropiat indirect de Daikoku-yu, mai întâi dându-i ocol, ascultând cu grijă, dar n-am auzit nimic. Partea din față a clădirii era complet iluminată, la fel ca în seara anterioară, când era deschisă pentru funcționare. Nu mă gândisem la așa ceva. Era totuși improbabil ca vreo persoană să privească din una dintre puținele case cu vedere spre intrarea ei. M-am strecurat pe sub perdeaua *noren,* mi-am pitit uneltele de spărgător în spatele unui compartiment din dulăpiorul pentru încălțăminte și am așteptat în vestibul. În cazul cel mai rău, dacă poliția apărea acum, cel puțin nu aș fi avut asupra mea instrumentele acelea acuzatoare. Desigur, situația ar fi stat altfel dacă aș fi fost prins dând târcoale pe lângă o bancă, dar mi-am spus că ideea spargerii unei *sentô* ar fi fost suficient de absurdă pentru ca, în eventualitatea sosirii unor polițiști, ei să-mi dea drumul, ca să nu-și mai bată capul cu întocmirea de hârțoage justificative.

Desigur, dacă urma să se întâmple așa, eu tot aveam nevoie de o altă soluție prin care să ajung la Ozawa, de aceea trebuia neapărat să am succes.

După zece minute în care nu s-a întâmplat nimic, am apreciat că era sigur să încep treaba. Am ciocănit la ușă și am așteptat. Nimic. Am ciocănit din nou, de data asta mai tare. Era cu totul improbabil să fie cineva înăuntru, totuși era mai bine să bolborosesc vreo minciună despre un portofel pe care îl uitasem înăuntru în timpul zilei, decât să fiu prins în flagrant pe când meșteream la încuietoare. Tot nimic. Perfect! Am recuperat uneltele și m-am apucat de treabă. Era mai multă

lumină decât sperasem – ba chiar neplăcut de multă, în ciuda intimității parțiale asigurate de vestibul și de *noren* –, dar așa, cel puțin, nu trebuia să lucrez ghidându-mă exclusiv după pipăit, o abilitate pe care aveam s-o deprind mult mai târziu. Grație instruirii de calitate a lui *oyaji,* timpului pe care-l petrecusem practicând și, ca să fiu sincer, calității slabe a încuietorii în sine, mi-a trebuit doar un minut ca să intru. Am păstrat pantofii în picioare, violând tradiția stringentă a Japoniei în această privință, dar dacă se întâmpla ceva rău n-aveam chef s-o iau la fugă desculț spre Thanatos. Înăuntru lămpile erau stinse, totuși exista destul lumină indirectă, pătrunsă prin ferestre și lucarna din sala de baie, ca să mă orientez. M-am folosit de mâneca de la cămașă pentru a șterge clanța și alte suprafețe pe care le atinsesem, după care am luat un prosop din coșul cu rufe murdare și mi-am curățat cu atenție tălpile, nu atât din respect pentru tradiție, cât mai degrabă pentru a nu lăsa urme de murdărie pe podelele imaculate, care ar fi fost observate cu certitudine.

Am intrat în vârful picioarelor în sala de baie. Interiorul spațios era spectral acum și razele de lumină infiltrate din exterior scânteiau pe apele nemișcate din *ofuro.* De undeva am auzit un picurat ritmic de apă și zumzetul slab al unui ventilator, dar în rest locul era tăcut.

Am verificat ușa pe care o văzusem în ziua anterioară, cea de lângă căzile cu apă minerală, și am fost încântat s-o găsesc încuiată, încântat, deoarece, dacă o țineau încuiată, nu s-ar fi gândit că cineva putuse pătrunde acolo. Probabil că personalul nu intra frecvent în locul acela, pentru că, altfel, necesitatea de a o descuia și încuia întruna ar fi fost un deranj mai mare decât merita.

Am deschis încuietoarea atât de rapid, încât, pentru o clipă, m-am speriat că o stricasem. Dar nu, era pur și simplu veche și avea pinii neobișnuit de maleabili. Spațiul dinapoia ușii nu avea ferestre

și era întunecat. La naiba, ar fi trebuit să aduc o lanternă! Am închis ușa și am apăsat întrerupătorul de lângă ușă. Un bec chior s-a aprins pe tavan, dezvăluind un interior cât o debara micuță. Pe pereți se înșiruiau rafturi pe care se aflau diverse scule: un ciocan, un fierăstrău, o bormașină. Am văzut cutii cu vopsea și chit pentru rosturi. Uneltele erau ruginite, iar pe cutiile de vopsea se adunase praful. Nu exista nimic care să fie utilizat zi de zi – nici detergent pentru curățenie, nici teancuri de prosoape curate. De asemenea, se simțea un iz vag de mucegai, de parcă ușa nu fusese deschisă de multă vreme. Așa cum sperasem, spațiul acesta era utilizat pentru depozitarea unor obiecte care nu se foloseau frecvent. Se părea că cele de uz curent erau ținute altundeva. Perfect!

Am îngenuncheat și am cercetat sub umbrele proiectate de rafturi. Pe peretele adiacent căzilor cu apă minerală am zărit o priză. Am surâs.

Mă pregăteam să pun în priză prelungitorul pe care-l adusesem, dar apoi m-am gândit la bormașina pe care tocmai o văzusem, într-adevăr, pe unul dintre rafturile superioare am găsit un prelungitor de uz industrial. Tocmai întinsesem mâna după el, când mi-am amintit că trebuia să fiu atent la ce atingeam cu degetele. La naiba! Trebuia să fi adus și mănuși, nu doar lanternă. Nu era nimic, învățam. După aceea aveam să trec în revistă totul, pentru a observa ce aș fi putut face mai bine, urmând ca pe viitor să implementez îmbunătățirile – ceea ce militarii numeau „raport post-acțiune”. Deocamdată trebuia să improvizez.

Lângă cutiile de vopsea erau și niște cârpe vechi, cu care am luat prelungitorul și l-am băgat în priză. Mă pregăteam să cuplez și ondulatorul, când m-am gândit dacă nu cumva priza era acționată de întrerupătorul de lângă ușă. Era destul de improbabil într-o magazie micuță ca asta, unde nimeni n-avea să bage vreo lampă în priză, totuși

nu doream să risc nimic. Am conectat ondulatorul și am stins lumina. În câteva secunde, a început să se încingă. Bun, deci priza funcționa independent de becul din plafon! Am reaprins lumina, am ieșit la cada cu apă minerală și am montat voltampermetrul, punându-i firele în apropiere de scurgerea căzii. M-am întors în debara, am luat ondulatorul, am inspirat adânc și l-am aruncat în capătul îndepărtat al căzii.

Am așteptat o clipă. Lumina n-a pâlpâit, nu s-a produs niciun scurtcircuit… absolut nimic. Excelent! Desigur, experimentul nu era perfect, deoarece în timpul programului de lucru era posibil să funcționeze aparate electrice care erau decuplate acum, totuși încă un amper, sau cam așa ceva, adăugat la un sistem care avea deja conectate, să zicem, o mașină de spălat și un aparat de aer condiționat ar fi reprezentat un surplus nesemnificativ. Am observat că ondulatorul în sine, care era alb și avea firul alb, nu era foarte vizibil pe culoarea de fundal a căzii. Bineînțeles că în timpul zilei ar fi fost mai ușor de văzut, totuși credeam că aveam o soluție în privința aceea.

Am scos ondulatorul din priză și l-am tras afară din cadă, apoi m-am uitat la voltampermetru. Cincizeci și opt de mA – mult mai mult decât obținusem în hotel, ceea ce bănuiam că se datora concentrației mai mari de săruri decât cea folosită în sesiunea mea de „antrenament”. Materialele citite în bibliotecă susțineau că 100 mA era pragul inferior al domeniului letal, dar asta era valabil pentru punctul de intrare. Ce conta de fapt era ceea ce se petrecea în cavitatea toracică, iar acolo 6 mA erau considerați letali. Dacă introduceam aproape 60 mA în apă în aceeași clipă în care Ozawa se „împământa” prin punerea mâinilor pe robinet, eram aproape sigur că o cantitate suficientă de curent electric avea să-i treacă direct prin inimă.

Am lăsat prelungitorul conectat și am stins lumina, având grijă să apăs întrerupătorul cu

încheieturile degetelor, nu cu buricele lor care lăsau amprente. Am scos apoi din debara mufa-mamă a prelungitorului și am închis ușa cu grijă peste ea. Între partea de jos a ușii și prag exista un spațiu destul de mare și am putut îndesa mufa în interstițiul aflat imediat sub ță ță nă. Am mai împins-o vreo doi centimetri înapoi cu vârful pantofului, după care m-am ridicat în picioare și am privit. Era practic invizibilă și mă gândeam că nici în timpul zilei n-ar fi fost observată. Cine examinează cu atenție spațiul minuscul de sub ușa unei debarale, aceeași ușă care existase acolo zi după zi de atâția ani, dacă nu chiar decenii?

Am încuiat ușa, am șters-o cu mâneca și am părăsit clădirea, repetând procesul pe drum. Am mers după aceea cu pas iute spre stație, simțindu-mă amețit de adrenalină. Aveam s-o fac! Nu m-am gândit nici măcar un pas mai departe, nu am examinat deloc costul potențial a ceea ce întreprindeam.

Capitolul 16

Când m-am trezit a doua zi dimineață, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost: „Astăzi voi ucide un om”.

Era un gând ciudat. În timpul războiului, toate diminețile în care mă trezisem fuseseră ale unor zile în care puteam ucide pe cineva. Dar în război nu știusem niciodată pe cine voi omorî. Și oricum se presupunea, desigur, că voi omorî pe cineva, ba poate chiar mai multe persoane… la urma urmelor era război, nu? Așa cum spusese generalul Patton, țelul era să-l faci pe alt ticălos fără minte să moară pentru țara lui. Acum situația diferea. Acum era ceva specific. Și acțiunea nu fusese validată. Dar oare asta înrăutățea lucrurile? Să omori un ins anume, specificat, era ceva mai rău decât să omori un ins oarecare? Să omor pe cineva pentru propriile mele motive era mai rău decât să omor pe cineva pentru motive ce-mi fuseseră transmise de un politician?

Poate că nu era decât altă justificare, totuși nu puteam contrazice raționamentul. Iar în cele din urmă aveam s-o fac oricum.

În ziua aceea am cumpărat și mai multe încuietori și mi-am petrecut vremea exersând. Am descoperit că toate difereau între ele, având grade diferite de duritate sau vulnerabilitate, fiind mai largi sau mai strâmte, ușor de deschis prin pipăit sau inflexibile. Totuși numărul tipurilor de încuietori era finit și bănuiam că existau niște principii generale. Dacă urma să exersez destul, aveam să învăț prin pipăit cu care tip anume mă confruntam și astfel îl puteam aborda mai ușor.

Orele treceau teribil de încet. Am văzut la știrile TV că președintele Nixon anunțase că ultimii infanteriști americani fuseseră retrași din Vietnam. Nu menționase însă Cambodgia. Nimeni nu i-a pus nicio întrebare despre Cambodgia. Bănuiam că

oamenii preferau să fie mințiți. Oricum nu conta. Orice idiot știa că războiul fusese pierdut. Eram mulțumit că-l părăsisem, că puteam accepta sfârșitul lui. Ceva mai devreme în anul acesta, în jungla de pe insula Guam fusese descoperit un sergent al armatei imperiale japoneze, pe nume Shôichi Yokoi. El credea că războiul nu se terminase și continua să lupte. *Hazukashinagara, kaette mairimashita,* fuseseră cuvintele faimoase rostite de Yokoi după ce ajunsese în Japonia. „Deși rușinat, m-am întors". Eram mulțumit că nu eram ca el. De acum încolo, orice luptă urma să port avea să fie doar pentru mine.

Pe la sfârșitul după-amiezii, am suit pe Thanatos și am pornit spre Kita-Senju. Purtam cămașă, pantaloni și pantofi. Nimic altceva – nici șosete și nici măcar lenjerie intimă. Geanta îmi era atârnată peste umăr, dar îmi băgasem efectele personale și banii de la Miyamoto sub salteaua din camera hotelului. Nu era tocmai locul cel mai inspirat din lume, dar până a doua zi dimineață nu trebuia să-mi fac griji despre serviciul cameristelor și eram destul de încrezător că totul va fi în siguranță acolo. Arsesem deja dosarul despre Mori. Cheia de la camera hotelului o lipisem cu bandă adezivă în spatele unui vas de WC în toaleta stației de tren. Călătoream cât de „curat" o puteam face, ținând seama de circumstanțe.

Am parcat la două intersecții de Daikoku-yu, în direcția stației de tren. Dacă trebuia să plec urgent de acolo, voiam să beneficiez de un mic avantaj înainte de a porni motocicleta. Cu o monedă i-am deșurubat plăcuța de înmatriculare. Mă îndoiam că cineva i-ar fi observat absența la o motocicletă parcată. Oricum, asta mă îngrijora mai puțin decât posibilitatea ca ulterior cineva să-și reamintească numărul ei.

Am străbătut zona, descriind fără grabă o buclă. Bucla începea din preajma locuinței lui Ozawa, pe care o zăream la limita vederii, și avea celălalt

capăt la Daikoku-yu, pe care o vedeam în depărtare. Parcurgând traseul acela în douăzeci de minute, le dădeam locuitorilor cartierului mai puține ocazii de a se întreba cine și de ce dădea ture pe aici. Deoarece acum știam că Ozawa șchiopăta, eram dispus să pun rămășag că va folosi în mod repetat scurtătura spre *sentô* în locul drumului principal, ceea ce-mi înlesnea anticiparea. Speram că nu voi fi nevoit să recurg zilnic la acțiunea asta. În ciuda manierelor diferite de mers pe care le adoptam pentru a reduce posibilitatea de a fi remarcat, o asemenea plimbare în buclă nu era tocmai discretă și, deși mă îndoiam că cineva i-ar fi acordat prea multă atenție într-o singură zi, comportamentul meu repetat în timp ar fi început să atragă privirile.

După două ore, pe strada lui Ozawa a apărut un sedan negru cu ferestrele acoperite de perdelițe. El trebuia să fie – nu-mi puteam imagina pe altcineva cu șofer personal în cartierul acesta. Perfect, sosise acasă. Acum trebuia doar să sper că avea obiceiul de a merge în fiecare seară la *sentô.* Am folosit momentul ca să mă strecor într-o fundătură de pe traseul meu și să urinez. Mă deshidratasem în mod deliberat, știind că nu voi avea multe asemenea ocazii în timp ce-l așteptam, dar acum, după ce-l văzusem, eram nervos și știam din experiența de luptă că, indiferent de gradul meu de deshidratare, în curând voi fi nevoit să folosesc o toaletă.

După cum s-a dovedit, Ozawa m-a făcut să-l aștept o oră, probabil ca să mănânce cina sau cel puțin să stea de vorbă cu soția ori poate cu niște rude. Începuse să se însereze și mă aflam pe porțiunea de întoarcere spre Daikoku-yu a buclei, când l-am văzut apropiindu-se – șchiopăta încet, în halat de baie și papuci, și ținea într-o mână o găletușă de plastic și un prosop. Am cotit într-o fundătură, ca să nu aibă ocazia de a-mi zări chipul, și am așteptat trei minute. După aceea am intrat în *sentô,* descheindu-mi larg șireturile pantofilor

pentru a-i putea încălța în grabă dacă ar fi fost necesar, și i-am pus într-un compartiment la nivelul mijlocului, ca să nu trebuiască să mă aplec pentru a-i lua la ieșire.

De data asta îmi adusesem propriile obiecte de toaletă și prosoape de la hotel, așa că trebuia să plătesc doar intrarea. Era aceeași *mama-san,* care părea să nu-și mai amintească de mine. Bineînțeles, dacă totul mergea bine, n-ar fi contat oricum.

Am folosit toaleta, apoi mi-am pus hainele cu grijă într-un dulăpior din vestiar, a cărui ușiță am închis-o, însă n-am încuiat-o. Dacă se întâmpla ceva rău, dar mai dispuneam totuși de câteva secunde, voiam să mă pot îmbrăca foarte rapid, poate chiar în timp ce încercam să scap cu vorba. Întrucât nu erau decât pantaloni, o cămașă și o geantă, n-aș fi avut nevoie de mult timp.

Am înfășurat ondulatorul într-un prosop, lăsând ștecărul accesibil la un capăt, și am pus obiectele de toaletă în alt prosop, apoi am intrat prin ușile de sticlă glisante. Aburii și căldura m-au cuprins imediat, dar abia dacă am băgat în seamă. Eram concentrat asupra lui Ozawa, care stătea în fața unui robinet și se săpunea cu un prosop de spălat. În cada principală erau zece bărbați, iar alți zece se săpuneau sau se clăteau pe margini. Ambele căzi cu apă minerală erau goale. Ultimul robinet din șir, cel de lângă căzile acelea, era liber. M-am așezat în fața lui. Am privit în jur. Nimeni nu-mi acorda nici cea mai mică atenție. Aceasta era eticheta din *sentô*; cu atâtea trupuri goale în jurul lor, oamenii au grijă să nu se holbeze, iar obiceiul funcționa acum în avantajul meu. Mufa-mamă a prelungitorului era abia vizibilă în locul unde o îndesasem sub ușa debaralei. Perfect!

Am pus prosopul în care învelisem ondulatorul pe jos, lipit de ușa debaralei. Pentru oricine care s-ar fi întâmplat să-l privească, ar fi părut doar că cineva încerca să-și păstreze prosopul uscat și-l

pusese cât mai departe în timp ce se spăla. Am băgat ștecărul în mufă, m-am așezat pe taburet și am început să mă săpunesc. După un minut m-am aplecat și am atins prosopul, confirmându-mi că ondulatorul începea să se încălzească. Nu aveam niciun motiv să bănuiesc altceva după repetiția pe care o făcusem mai devreme, dar războiul te învață să nu presupui nimic de la sine înțeles, ci să verifici totul. Deoarece umblasem cu el anterior, știam că dacă îl voi lăsa prea mult va începe să pârlească prosopul. Nu credeam totuși că va fi cazul să aștept atât.

M-am terminat repede de spălat, mi-am lăsat obiectele de toaletă și prosopul în fața robinetului, anunțând astfel că era ocupat, și am pornit spre căzile cu apă minerală înaintea lui Ozawa. Trebuia ca el s-o folosească pe cea mai îndepărtată, așa că m-am afundat în ea. Dacă ar fi venit altcineva și ar fi utilizat-o pe cealaltă, aveam timp s-o eliberez pe asta, pentru ca Ozawa să poată intra în ea. Iar dacă, atunci când el se apropia, cealaltă era goală, aș fi trecut eu acolo. Un comportament bizar, era adevărat, totuși mă îndoiam că bărbatul ar fi comentat în vreun fel. Avea probabil să se întrebe într-o doară de ce ar fi procedat cineva în felul acela, după care ar fi profitat de cada eliberată.

Planul s-a dovedit a fi bun. La un minut după ce intrasem în cadă, un bătrân s-a instalat în cea de lângă mine.

— Îndeajuns de fierbinte? a întrebat și mi-a zâmbit, dezvăluind o dantură aproape comic de perfectă.

Am încuviințat scurt din cap și i-am întors spatele. Nu-mi păsa dacă el concluziona că eram grosolan, însă nu doream să interacționez cu nimeni dacă nu era necesar și nici să fac orice altceva ca să fiu amintit.

Însă bătrânul a ignorat indiciul acela.

— Ești de pe-aici? a întrebat el, afundându-se și mai mult, până ce apa i-a atins bărbia.

— Nu tocmai.

Am folosit un accent de Osaka, gândindu-mă că dacă cineva mă va descrie, ar fi fost preferabil să menționeze ceva greșit. Ozawa se terminase de săpunit și acum se clătea, utilizând găletușa pe care și-o adusese.

— Îmi dau seama. Din Kansai, nu?

Kansai este vestul lui Honshu, insula principală a Japoniei, unde se află Osaka. Ozawa s-a ridicat și s-a dezmorțit.

— Și ce te aduce aici?

— Apele minerale, am răspuns, gândindu-mă la filmul *Casablanca.*

Bătrânul a râs și m-am întrebat dacă identificase referința.

— Voiam să zic ce te aduce aici… în Tokio?

Ozawa a privit spre noi, apoi a pornit către *rotenburo,* cada în aer liber. „La dracu'!"

Oare intenționase să utilizeze căzile cu apă minerală, dar se răzgândise când le văzuse ocupate? Oare avea să renunțe complet la ele în seara asta? La naiba, fusesem extrem de aproape, dar acum nu mai aveam aceeași siguranță.

— Poftim? m-am adresat bătrânului, dându-mi seama că mai spusese ceva, însă nu-l auzisem limpede.

— Am zis: cu ce te ocupi în Tokio?

— Ah, lucrez pentru Matsushita.

Așa se numea pe atunci Panasonic.

— Serios? Eu am lucrat la Matsushita. Acum am ieșit la pensie, dar ginerele meu este tot acolo. Cu ce te ocupi?

„Iisuse", mi-am spus simțind că pierdeam controlul situației, „cât ghinion pot să am cu o asemenea coincidență?"

— Ăăă, la aparatele de condiționare a aerului.

„Dacă-mi spui că și ginerele tău lucrează la aparatele de condiționare a aerului, o s-arunc ondulatorul ăla-n cada ta!"

El a zis însă:

— Eu am lucrat la sisteme de iluminat. Tot acolo e și ginerele.

— Da? Grozav.

— Mă rog, înseamnă o leafă, nu? Programul este totuși lung. N-ai timp decât de muncă și iar muncă. De când a-nceput lucrul, ginerele s-a îngrășat cu zece kilograme. Nu-i ca tine.

— Ce vrei să spui?

— Arăți ca un sportiv. Ești norocos dacă mai ai timp să faci exerciții.

„Ajunge!”

— Pfui, am spus și m-am ridicat din apă. Nu rezist mai mult. Mi-a făcut plăcere.

El a râs.

— La vârsta mea e mai ușor. Am mai puțin de slăbit.

Când am ieșit, am aruncat o privire spre prosop. Era tot acolo – un simplu prosop rulat, pe care cineva îl pusese la baza ușii debaralei.

Am plonjat în bazinul cu apă rece și am așteptat. Bătrânul a ieșit și s-a dus la un robinet, ca să se clătească. Ambele căzi cu apă minerală erau goale. M-am gândit să repet ceea ce făcusem anterior, dar mi-a fost teamă de un rezultat similar. Am decis ca de data asta să aștept.

După câteva minute, Ozawa s-a întors în sala principală. A privit spre căzile cu apă minerală și, văzându-le goale, a pornit spre ele. Am ieșit din bazin și mi-am dat seama că supraestimasem timpul de care el ar fi avut nevoie să ajungă la căzile acelea; avea să fie acolo înaintea mea – trecuse de cada exterioară și intenționa să suie în cea interioară. „La naiba!”

— Scuză-mă, am rostit ajungând lângă el în ultima clipă. Nu-i treaba mea, dar nu cred că ai vrea s-o folosești pe aceea, întâmplător am observat că bătrânul care tocmai a ieșit a avut un mic… accident înăuntru, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu vreau să fac gălăgie, ca să nu-l pun într-o

postură stânjenitoare. O s-o anunț pe *mama-san* ca să se ocupe discret și să curețe.

Ochii lui Ozawa s-au lărgit și a privit spre cadă, poate pentru a verifica dacă accidentul respectiv fusese din categoria *shoben* sau *daiben* – „treaba mică” sau „treaba mare”. Nu putea să vadă nimic, totuși cine ar fi dorit să se afunde în urină?

Mi-a mulțumit și a intrat în cada din exterior. Inima îmi bubuia. Am privit în jur. Nimeni nu ne acorda nici cea mai mică atenție. Ozawa s-a rezemat de peretele căzii și s-a afundat complet în apa din care se înălțau aburi.

Eu m-am așezat în fața robinetului pe care-l folosisem anterior și am fost brusc străfulgerat de o idee. M-am aplecat și am luat prosopul în care se afla ondulatorul, lăsând o lungime suficientă de fir, când m-am îndreptat pe taburet. După aceea m-am întors către Ozawa și, ținând prosopul rulat pe marginea căzii, m-am uitat în apă și am spus:

— Vai de mine, dar se pare c-a avut loc un accident și aici. Cred că înapoia ta e un rahat.

El s-a îndreptat brusc și a privit peste umăr.

— Poftim?

„Haide, haide…”

— Nu, nu acolo. În partea cealaltă. Înapoia ta.

Ozawa a privit și în partea cealaltă, după care, nezărind nimic, s-a aplecat și s-a prins de robinet ca să se tragă afară. În clipa când degetele i s-au strâns în jurul metalului, am dat drumul prosopului în care se afla ondulatorul în apa din spatele lui.

Pentru o clipă, nu părea să se fi întâmplat nimic. Ozawa nu se mișca, nu reacționa deloc și m-am întrebat dacă nu greșisem ceva. Apoi însă am văzut că tremura ușor, aproape o vibrație, cu mâna ca lipită de robinetul metalic. Gura i se contorsionase într-un rictus și printre buzele care i se strâmbaseră ieșea un sunet abia perceptibil, pe jumătate geamăt, pe jumătate scheunat. Dacă ar fi stat pe o toaletă, nu într-o cadă, ar fi semănat perfect cu un bărbat care se chinuia să învingă o constipație.

L-am privit cu o fascinație oripilată. Părea să se uite drept înainte, dar simțeam că nu mai putea să vadă de acum. M-am uitat în jur. Nimeni nu privea spre noi. Nu știam dacă primise un șoc letal, totuși cu cât așteptam mai mult, cu atât creștea riscul de a fi descoperit. Am prins firul, am smuls ondulatorul din priză, apoi l-am scos din apă.

Instantaneu, corpul lui Ozawa s-a înmuiat. Mâna i s-a desprins de pe robinet, buzele i s-au depărtat și din gură i-a ieșit un suspin lung și șuierător. Ochii i s-au dat peste cap și corpul i s-a lăsat pe spate în cadă, aidoma cuiva care se întinde în pat ca să se culce. Umerii i-au coborât sub apă, apoi ceafa, după care și fața, cu ochii îndreptați acum spre tavan.

Am stors excesul de apă din prosop și am folosit flaconul de săpun lichid pe care-l adusesem pentru a împinge capătul prelungitorului înapoi pe sub ușă. Dacă cineva s-ar fi uitat în debara, ar fi fost destul de ciudat să-l găsească în priză, totuși nu la fel ca în cazul în care era și înțepenit sub ușă. Totuși mă îndoiam că proprietarii s-ar fi grăbit să împărtășească eventualele suspiciuni pe care le-ar fi avut. Confirmarea unei electrocutări ar fi fost dăunătoare pentru *sentô,* fapt care i-ar fi ajutat să decidă că orice bănuieli erau exagerate și nu merita să fie făcute cunoscute.

— *Daijôbu*? am auzit pe cineva întrebând. „A pățit ceva?”

Am tras cu coada ochiului. Un bărbat din cada principală se ridicase în picioare și arăta cu degetul spre Ozawa, totuși întrebarea fusese adresată celor de lângă el, nu mie. Am înfășurat al doilea prosop în jurul obiectelor de toaletă și al prosopului ud în care se afla ondulatorul, după care m-am ridicat în picioare și am privit în jur, ca și cum n-aș fi înțeles la ce se referea bărbatul. Alt bărbat s-a ridicat din cadă, cu apa curgând în șuvoaie de pe el, și a pornit spre Ozawa. M-am retras un pas, de parcă aș fi fost nesigur și aș fi vrut să-i fac loc să treacă.

Un alt bărbat a pornit în fugă spre noi de la un robinet.

Am continuat să mă mișc, vrând să mă îndepărtez cât mai mult de locul către care toți aveau să-și concentreze în curând atenția. Până am ajuns la ușile de sticlă glisante, în jurul lui Ozawa se adunaseră și alți oameni și îl ridicaseră. Pielea îi era albăstruie și capul i se legăna moale pe gât. Dacă nu murise deja, era cel puțin inconștient.

M-am dus direct la dulăpiorul meu din vestiar, am vârât totul în geantă și mi-am tras pantalonii și cămașa. Nimeni n-a apărut din sala de baie. Am bănuit că de acum îl scoseseră pe Ozawa din cadă. În ziua de azi, ca urmare a largii răspândiri a defibrilatoarelor portabile, poate că el ar fi avut o șansă, dar din ceea ce tocmai văzusem, chiar dacă toți cei de acolo știau să aplice resuscitarea cardio-respiratorie, n-avea să fie îndeajuns.

Am ieșit în vestibul, silindu-mă să merg încet, așa cum fac inevitabil oamenii după ce au fiert în *sentô.* Am încălțat pantofii și am pornit cu pas constant, dar care să nu atragă atenția, spre Thanatos. Am pornit motorul și am plecat, simțind răcoarea vântului pe pielea umedă.

Am aruncat ondulatorul în apele poluate ale râului Sumida. Prosoapele și obiectele de toaletă le-am abandonat în pubele anonime. Abia după ce am intrat în interiorul liniei Yamanote mi-am îngăduit un moment de exaltare. O făcusem! Ulterior aveam să examinez ce fusese bine și ce aș fi putut face mai bine. Aveam lecții de învățat. Deocamdată însă o făcusem.

Am tras în umbra unei parcării pustii și m-am lăsat în voia tremurăturilor care-mi străbăteau corpul. Foarte multe ar fi putut merge prost. Probleme de logistică, probleme electrice, probleme cu martorii… Dar în cele din urmă totul fusese bine.

Este foarte ușor să nu vezi pădurea când te concentrezi asupra fiecărui copăcel.

Capitolul 17

I-am telefonat lui McGraw. Nu știam unde se afla la ora aceea, dar centralista ambasadei mi-a făcut legătura.

— Gata, am spus.

A urmat o pauză.

— Arată așa cum trebuie să arate?

— Sunt sigur că vei citi totul în ziarele de mâine.

— Abia aștept.

— Îmi datorezi alte două dosare.

— Dacă voi citi în ziare ceea ce tocmai mi-ai spus că voi citi, ele sunt ale tale. Să ne întâlnim mâine dimineață. Știi Turnul Capsulelor Nakagin?

Citisem despre turn. Fusese terminat chiar în anul acela și cauzase multă surescitare în Japonia, ca exemplu al mișcării numite „metabolism", care susținea că reprezenta o nouă abordare a clădirilor și locuințelor, fuzionând concepte arhitecturale cu cele de creștere biologică. Fiecare unitate rezidențială din Nakagin era atașată individual și putea fi modernizată sau înlocuită – se presupunea că acela va fi viitorul reședințelor urbane pentru oameni. În prezent doar câteva dintre cele o sută patruzeci de capsule mai sunt locuite. Restul sunt utilizate pentru depozitare sau ca spații de birouri, ori au fost complet abandonate și clădirea în sine pare o fantomă, un monument dedicat unui ideal care a fost făgăduit, dar care nu s-a împlinit niciodată, cu exteriorul înnegrit de rugină și putregai, cu ferestrele rotunde, cândva luminoase, dar acum opace, semănând cu niște ochi afectați de cataractă, o ruină de măreție ce continuă să stea mută, neajutorată și singură, în vreme ce edilii care i-au binecuvântat nașterea se agită acum înaintea planurilor pentru demolarea ei.

— Da, îl știu.

— În față, la ora zece.

Nu-mi plăcea ca el să-mi spună ce să fac.

— Ar fi bine să ai nenorocitele alea de dosare, am rostit și am închis.

Am urcat pe Thanatos și am pornit, întrebându-mă unde să trag peste noapte. Aveam senzația că Sayakei avea să-i fie de ajuns o privire ca să înțeleagă ce făcusem, sau cel puțin să știe că făcusem ceva. Totuși era ridicol. Nu exista niciun semn al lui Cain. Sau dacă exista, eu îl purtam deja. În ciuda tuturor celor întâmplate, continuam să doresc s-o văd. Ba nu, nu în ciuda lor, ci din cauza lor. În clipa aceea nu aveam absolut nimic altceva. Nu voiam să zac treaz și singur în altă cameră anonimă, în tovărășia propriilor gânduri și neavând să aștept decât alt set de dosare și alt set de asasinate. Doream ceva în afara lor. Doream ceva ce să aștept cu surescitare. O doream pe ea.

Am mers în Uguisudani, am parcat-o pe Thanatos lângă stație, ca de obicei și m-am îndreptat spre hotel. Sayaka a ridicat ochii când am intrat și a zâmbit. N-am putut să nu observ noutatea ambelor gesturi. De obicei, ea auzea ușa și făcea o pauză înainte de a ridica ochii din manualele ei, fiind în mod evident mai interesată de studii decât de clienții care cereau o cameră. Și până acum nu zâmbise niciodată la vederea mea.

— Mă întrebam dacă vei reveni în seara asta, a zis când m-am apropiat de ghișeu.

I-am răspuns la zâmbet.

— Este casa mea departe de casă.

— Da? Ei bine, aseară n-ai fost aici.

— Ți-ai făcut griji pentru mine?

A dat ochii peste cap cu un gest teatral.

— Nu fi încrezut.

De fapt, nu mă simțeam deloc încrezut, deși eram bucuros că ea părea să arate un pic de interes. Pur și simplu nu doream să întrebe mai multe despre locul unde fusesem.

— Oricum, am zis, iată-mă-s.

— Cred că asta înseamnă că încă n-ai ieșit din necazuri.

— Mă… apropii de momentul acela.

Sayaka m-a privit atentă.

— Ești bine?

Ar fi trebuit să-i deviez întrebarea în altă direcție, dar în loc s-o fac, am spus:

— Ce vrei să zici?

— Nu știu. Pari… diferit. Obosit sau așa ceva.

— Da, sunt nițel obosit.

A urmat un moment stânjenitor de tăcere. Ea a zis:

— Deci… o ședere?

— Da. Ca de obicei.

I-am dat banii și am luat cheia. Eram pe punctul să mă întorc și să plec, când ea a zis:

— În cazul în care nu te văd dimineață – mâine este ziua mea liberă. Mai exact, seara mea liberă.

În mod instinctiv, am întrebat:

— Da? Vrei să facem ceva?

A râs.

— Ești cam încrezut.

— Nu, vorbesc serios. Ce părere ai despre cină?

Râsul i s-a oprit și m-a privit direct și sincer, într-un mod pe care-l găseam pe jumătate mișcător și pe jumătate intimidant.

— Uite care-i treaba, a spus, nu mă pot deplasa prea bine.

— Nu-mi pasă.

A încuviințat din cap.

— Știu că nu-ți pasă și n-o să neg că există ceva ce-mi place la tine. Dar dacă ți se pare că știi cum este să ieși cu mine în oraș, atunci te-nșeli.

Mă simțeam ușor amețit înaintea protestelor ei. Toate mi se păreau griji practice, iar problemele practice puteau fi atacate întotdeauna, nu?

— De ce nu-ncercăm să aflăm? am spus.

Continua să se uite direct la mine.

— Pentru că, Jun, aflarea de către tine poate fi stânjenitoare pentru mine.

Mi-am dat seama că nu-i fusese ușor să-mi spună cuvintele acelea. Fațada dură pe care o prezenta mereu… era un soi de armură, iar Sayaka îndepărta acum o parte din ea. Era incitant, încurajator. Și mă făcea de asemenea să mă simt în mod straniu onorat și îndatorat ei. Avea încredere în mine și trebuia să-i arăt că-i meritam încrederea. *Trebuia* să i-o merit.

— Să fiu sincer, am spus, nu cred că există ceva legat de tine care să poată fi stânjenitor. Cel puțin, nu pentru mine.

Mi-a zâmbit.

— Asta a fost drăguț din partea ta.

— Vorbesc serios.

— Știu. Mulțumesc.

Am clătinat din cap.

— Nu-mi mulțumi. Permite-mi doar să te invit la cină.

Sayaka a izbucnit în râs.

— Bine.

— Grozav! O să găsesc un local care să fie… la parter. Adică… înțelegi, să n-aibă scări. Ce fel de mâncare-ți place?

— Îmi place orice.

— Sushi?

— Cred că sushi este inclus în „orice”, da.

— Bine, o să găsesc un local. Tu unde stai?

A clătinat din cap, ca și cum ar fi fost uimită că puteam fi atât de idiot.

— În apropiere.

— Ah… Da… Bineînțeles… Ce-ai zice atunci să ne întâlnim în fața stației JR Uguisudani? La intrarea dinspre nord? La ora șapte?

A încuviințat din cap.

— Bine.

Mi-a fost imposibil să nu zâmbesc cu gura până la urechi. Ea a dat din nou ochii peste cap și a revenit la studii, cu armura reinstalată ferm.

Atât doar că eu întrezărisem ceva dedesubtul ei. Puțin.

Am făcut dușul cel mai lung și mai fierbinte la care puteam rezista, apoi m-am afundat într-o cadă la fel de opărită și am rămas acolo până când apa a început să se răcească. Îmi relaxa corpul, totuși mintea nu răspundea la fel. Eram surescitat de cina cu Sayaka și am încercat să mă concentrez asupra ei, folosind-o pentru a eclipsa toate celelalte probleme. Dar n-am putut. Nu complet.

Mă simțeam… neplăcut. Nu pe atât de neplăcut pe cât bănuiam că ar fi trebuit. Totuși poate că eforturile mamei mele de a mă iniția în doctrina catolică nu fuseseră chiar atât de inutile pe cât crezusem. Simțeam că în seara asta trecusem de un prag, făcusem ceva pentru care trebuia să dau socoteală, să mă spovedesc. Dar simțisem la fel și după primul om pe care-l omorâsem în război. Atunci trecusem peste sentimentul respectiv și mi-am imaginat că va fi și acum la fel.

Ceea ce diferea, mi-am spus, era faptul că până acum totul fusese justificat de război. Ei bine, în cazul acelui *chinpira* din Ueno nu fusese război, dar fusese autoapărare, iar asta era îndeajuns de aproape. Până și civilii omorâți – și existaseră civili, iar eu aveam să port de-a pururi povara aceea – fuseseră încadrați tot la rubrica războiului; totul fusese sub înfierbântarea luptelor. Eu fusesem soldat și prezența mea în bătălii fusese aprobată, chiar dacă unele dintre cele petrecute îmi scăpaseră de sub control. Ba nu, *din cauză* că unele dintre ele îmi scăpaseră de sub control. Spre deosebire de situația actuală, când totul fusese deliberat din partea mea. Aceea era deosebirea și mi se părea important s-o înțeleg.

În chip straniu și tulburător, nu mă simțeam însă nici pe departe atât de teribil pe cât ar fi trebuit să mă simt. Ar fi trebuit să am conștiința sfâșiată, să fiu chinuit de vinovăție, să fiu îngrozit pentru că făcusem ceva monstruos și irevocabil. Ar fi trebuit să fiu cuprins de ceea ce poetul spusese: „Îngrozitoarea cutezanță a unei clipe de supunere/

Pe care o vârstă a prudenței n-o mai poate retracta nicicând”[17]. Ar fi trebuit să știu că trecusem peste un pod prea îndepărtat și ajunsesem pe un tărâm care nu oferea nicio speranță de întoarcere.

În loc de așa ceva, mă simțeam mai degrabă ca și cum aș fi făcut pur și simplu un alt pas, o mișcare incrementală pe un drum pe care mersesem de multă vreme.

Capitolul 18

A doua zi dimineață, am ieșit din cameră la ora 6. Sayaka moțăia când am coborât scara, dar s-a trezit auzind ușa.

— Scuze, am zis, apropiindu-mă de ghișeu; dinspre casetofonul ei susura muzică de jazz. N-am vrut să te trezesc.

— E-n regulă. Te-ai trezit devreme.

— Am de făcut niște drumuri și de-ntâlnit niște oameni.

S-a uitat la mine.

— De rezolvat niște probleme.

Am clătinat din cap.

— De fapt, nu-i mare lucru. Aproape c-am terminat.

— Cum zici tu…

A încuviințat din cap și a zâmbit cu o ușoară tristețe. M-am întrebat dacă nu cumva intenționa să se răzgândească. Am fost gata să spun ceva care să n-o mai oblige cu nimic, însă apoi m-am gândit că era posibil ca ea să-mi interpreteze greșit cuvintele și să creadă că mă răzgândisem. Mai bine să las lucrurile cum erau.

Am luat micul dejun compus din ton și orez la o tarabă din Tsukiji, în imediata apropiere a întinsei piețe angro de pește cu același nume, apoi am mers pe jos până la apropiatul Turn Nakagin. Era devreme, însă McGraw sosise deja. Avea aparatul foto cu el și bănuiam că, dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi explicat că venise pentru a surprinde imaginea Turnului Viitorului în lumina puternică a dimineții. A dat din cap când m-a văzut și s-a apropiat.

— Frumoasă trebușoară, a rostit, în loc de salut. Am citit azi dimineață în ziar.

Nu am răspuns. N-aveam nevoie de evaluarea lui. Știam că lucrasem bine. Deși simțeam de

asemenea că fusesem mai norocos decât aș fi meritat.

— Dacă nu m-ai fi sunat aseară, a urmat el, ci aș fi aflat pur și simplu despre cele întâmplate, aș fi crezut că era o coincidență.

— N-ar fi fost prea bine dacă mi-ai fi spus că era o coincidență și că nu-mi datorezi nimic.

El și-a șters fruntea cu o batistă.

— Cum ai procedat? În ziar scria că a decedat în urma unui infarct într-o baie comună.

— Poate că așa a fost.

— L-ai electrocutat, da?

— Cum aș fi făcut una ca asta?

— De aia te-am și întrebat.

— De fapt, ce-ți pasă? S-a rezolvat și gata. Acum dă-mi ce-mi datorezi. Dosarele despre *yakuza.*

— Vreau să-ți spun că, dacă ai o abilitate pentru genul ăsta de acțiuni, ai putea trăi împărătește. Să fii curier e un rahat. Știi cât ar plăti unii pentru ca niște indivizi ce ridică probleme să moară din cauze naturale?

— Nu vreau să-mi câștig existența din așa ceva. Vreau doar să trăiesc liniștit ca și până acum. Unde-s dosarele?

Dacă McGraw a dedus ceva din comportamentul care-mi trăda iritarea și încrederea dobândită, n-a comentat nimic. A ridicat din umeri și a zis:

— Café de l'Ambre.

— Ce-i asta?

— O cafenea în Ginza. 8-Chôme, numărul 1015. Nu departe de stația Shinbashi. Cum ți-a plăcut Lion?

— Mi-a plăcut, da.

— O să-ți placă și asta. Așază-te la tejghea, pe penultimul taburet, numărând de la intrare. Dosarul este sub scaun. Ah – și încearcă *blendul* Numărul Trei. Este specialitatea casei.

— Care-i treaba ta cu cafenelele?

A chicotit.

— Fiule, în Tokio se prepară unele dintre cele mai bune cafele din lume, și crede-mă că am fost în multe locuri. Dacă tot trebuie să-mi petrec timpul undeva pentru o cutie poștală oarbă, atunci măcar să mă simt bine. Trăiești doar o singură dată. Nu uita asta.

Nu-mi plăceau deloc cercurile prin care mă silea să sar pentru a căpăta dosarele alea, dar mi-am spus să nu privesc situația așa. Era pur și simplu un mod profesionist de a-și face munca. La urma urmelor, nici eu nu dorisem o întâlnire față în față cu Miyamoto, nu? McGraw era doar precaut, nu recurgea la jocuri cu mine.

— Încă ceva, a spus el. În clipa aceasta există doar un singur dosar – despre Fukumoto Senior.

L-am privit și mi-am spus: „Dacă-ncerci cumva să mă-nșeli…”

— Relaxează-te, a zis el. O să ți-l procur și pe cel despre Câinele Turbat. Nu avem prea multe date despre cei doi pe baza cărora să se poată acționa și mi s-a părut prioritară întocmirea dosarului despre tată. El se află la conducere. Vreau să spun, la conducerea vânătorii tale. Le-aș fi avut gata pe amândouă, dar nu am crezut că-l vei rezolva așa de repede pe Ozawa. Cel puțin acum ai ceva ce să lucrezi cât timp strâng informațiile despre fiu.

Am încuviințat încet din cap; situația nu-mi plăcea, dar nici nu găseam un motiv pentru a protesta. Știam că, dacă McGraw încerca să mă păcălească, aveam să-l ucid. Aș fi fost nevoit s-o fac, așa cum de altfel i-o spusesem chiar lui mai devreme. Deja eram urmărit de *yakuza.* Să fiu urmărit și de CIA nu mai părea cine știe ce.

— Relaxează-te, a repetat el, citindu-mi probabil expresia feței. O să-ți fac rost și de celălalt dosar.

M-am întrebat dacă să-i spun ce se va întâmpla dacă nu se va ține de cuvânt, dar am înțeles că ar fi

fost o copilărie să procedez așa, un produs al egoului. Mai rău încă, deoarece el știa deja ce se va întâmpla, verbalizarea respectivă putea doar să slujească la diluarea forței amenințării. Pentru că, de ce s-ar mai fi obosit cineva să descrie o situație care era deja axiomatică?

Nu înțelesesem atunci, dar acela a fost un moment însemnat în evoluția mea. Conștiința de sine care să ducă la stăpânirea de sine. Mai aveam încă mult de parcurs, dar trebuie să începi de undeva.

Am avut nevoie de ceva timp până să găsesc cafeneaua. Era micuță și firma era modestă, doar o placardă iluminată deasupra vitrinei, pe care scria: „Café de l'Ambre. Numai cafea". Dintr-un motiv pe care nu l-am putut defini, anunțul acela mi-a plăcut. Era foarte încrezător, foarte hotărât. Aproape ca un „hai sictir!" adresat oricui ar fi fost înclinat să comande un *macchiato* sau o brioșă.

Am intrat în răcoarea de aer condiționat a unui local mic și fără pretenții. O femeie de vârstă mijlocie aflată înapoia unei case de marcat de modă veche, în stânga mea, a întrebat:

— Câți?

I-am spus că eram singur și ea s-a ridicat și m-a condus cei doi-trei metri până la tejghea. În dreapta mea erau șase măsuțe pentru câte două persoane și o banchetă lipită de peretele opus, cu scaune în fața ei; în stânga, o tejghea în formă de L cu zece taburete – ultimele două formau latura scurtă a L-ului. Toate mesele erau ocupate, dar la tejghea mai erau locuri libere, printre care și penultimul, imediat după cotul făcut de tejghea, cel pe care McGraw îl folosise pentru cutia poștală oarbă.

M-am așezat acolo și am privit în jur. Totul era făcut din lemn vechi, închis la culoare: pereții, tavanul, tejgheaua. De „modă veche" nu părea să descrie nici pe departe atmosfera. În spatele tejghelei se găsea un cântar vechi cu ac indicator, o

râșniță manuală de cafea și un răcitor – nu un frigider, ci un dulăpior de lemn, căptușit cu tablă, care avea înăuntru un bloc de gheață. Aerul era plin de aroma delicioasă de cafea.

Pe răcitor se afla un televizor mic, alb-negru, reglat pe un canal de știri. PLD-ul anunțase înlocuitorul lui Ozawa – un anume Gai Kawasaki, care arăta surprinzător de tânăr. M-am întrebat cum de reușise să sară peste toți septuagenarii care se aflau fără doar și poate înaintea lui. Poate că McGraw dăduse o mână de ajutor în privința asta – o favoare pentru Kawasaki, în schimbul promisiunii acestuia că va juca pentru echipă mai bine decât o făcuse Ozawa. Un reporter i-a băgat microfonul în față și Kawasaki a vorbit elegant și calm despre moștenirea lui Ozawa, despre faptul că nimeni n-ar fi putut spera să ajungă la nivelul mărețului său predecesor, dar că el, Kawasaki, va încerca s-o facă, cu modestie, pentru binele partidului și al țării etc.

Am înțeles imediat gândirea atentă de la baza planului lui McGraw: de obicei, clienții care stăteau la tejghea erau singuri. În mod firesc, locul cel mai îndepărtat, din extremitatea tejghelei, avea să fie atrăgător pentru cineva care nu voia să stea între două persoane. Dacă ar fi existat mai multe scaune libere, ar fi fost cam straniu să te așezi lângă unul deja ocupat. Iar asta însemna că, statistic vorbind, penultimul loc era liber mai frecvent decât celelalte. McGraw ar fi putut utiliza separeul dinapoia unei mese, dar cei care veneau însoțiți zăboveau de obicei mai mult, iar dacă cutia poștală oarbă era ocupată, asta ar fi putut însemna o așteptare substanțială. La tejghea, locurile aveau să se elibereze mai rapid. Bineînțeles, nu existau garanții, totuși soluția lui McGraw creștea probabilitatea unui rezultat mai favorabil. Concentrarea asupra detaliilor, gândirea asupra desfășurării evenimentelor… toate astea ofereau avantaje. O dată în plus, nu era ceva cu care să nu

fi fost familiarizat din contextul războiului. În același timp, puteam să înțeleg importanța adaptării conceptului la mediile urbane. McGraw era un ticălos, dar asta nu însemna că nu puteam să învăț nimic de la el.

Am stat și am așteptat în timp ce *maastaa* a preparat o ceașcă de cafea. Era un bărbat cu aspect necioplit, de vreo șaizeci de ani, în cămașă cu mâneci scurte și vestă fără nasturi, cu păr abundent de culoarea sură a oțelului și ochi solemni îndărătul ochelarilor cu lentile mari. Nu exista un ibric din care să toarne; se părea că în Café de l'Ambre se prepara pe rând câte o singură ceașcă de cafea. Am privit în timp ce el a pus cafeaua proaspăt râșnită într-un filtru textil susținut de o sârmă, a așezat filtrul deasupra unui ibricel din aramă, după care a turnat foarte încet apă peste cafea dintr-un ceainic ce fierbea permanent. În același timp, brațul lui deplasa lent filtrul, într-o mișcare circulară, iar el îl privea cu capul aplecat într-o parte, pentru a putea observa mai bine cum firicelul de apă din care se înălțau aburi curgea peste cafeaua râșnită, începând din centru, îndreptându-se către periferie și revenind în centru. După câteva clipe, a pus jos ceainicul, a așteptat ca și ultimele picături de apă fiartă să treacă prin cafea, a ținut pentru scurt timp ibricelul deasupra unei flăcări deschise, a turnat cafeaua într-o ceașcă de porțelan și a așezat-o pe farfurioara din fața unui client. După aceea s-a îndreptat spre mine.

Am plecat capul în semn de salut.

— *Omakase de onegai-shimasu.* „Aleg ceea ce-mi recomandați".

Poate că McGraw se pricepea la cafele, dar mă-ndoiam că era la fel de priceput ca bărbatul acesta.

El a încuviințat din cap.

— Tare? Slabă?

— Te rog, știu puține despre cafea, dar încerc să învăț. Voi accepta orice crede maestrul însuși că-mi va face plăcere.

M-a privit o clipă, apoi a încuviințat din nou și a pus o farfurioară înaintea mea. S-a întors către rafturile din spatele lui, privind cu atenție recipientele din sticlă de pe ele. După un moment a ales unul și mi-a preparat cafeaua la fel ca pe cea dinainte, de data asta măcinând în prealabil boabele în râșnița manuală. A pus ceșcuța pe farfurioară și a spus:

— Aceasta este Brazilia Bourbon 1952. Rară și delicată. Puțin mai scumpă, dar dacă nu este pe gustul tău, îți voi cere prețul pentru o cafea obișnuită.

— N-am știut că există și cafele maturate. Crezusem că este mai bună cu cât e mai proaspătă.

Și-a dres glasul discret.

— Este la fel ca vinul. N-o să strâmbi din nas față de un Beaujolais, dar a bea un Premier Cru Bordeaux imediat după ce a fost produs ar fi infanticid. Cafeaua bună poate deveni destul de specială pe măsură ce îmbătrânește. Mai subtilă, mai complexă. Trebuie să știi însă ce să cauți în boabe.

La momentul acela nu știam absolut nimic despre vinuri, așa că am decis să-l cred pe cuvânt. Am ridicat ceașca și am ținut-o în palme pentru o clipă, simțindu-i căldura, lăsând aroma să se înalțe, amintindu-mi să conștientizez. Mirosea delicios: intensă, dar echilibrată, tare, totuși nu copleșitoare. Am apropiat ceașca mai mult de nări și am fost răsplătit cu un spectru diferit de parfumuri: acadele, poate, sau caramel. Am închis ochii și am sorbit puțin. Era delicioasă: bogată, însă fără să fie amară, cu urmele de caramel pe care le promisese aroma.

Am încuviințat recunoscător, gândindu-mă că orice cuvinte ar fi fost superflue. *Maastaa* mi-a imitat gestul, mulțumit în mod clar.

— Spui că nu te pricepi prea bine la cafea. Poate că te pricepi mai bine decât îți dai seama.

— Încerc cu adevărat doar să învăț.

El a făcut o plecăciune.

— *Sekiguchi desu.* „Mă numesc Sekiguchi”.

Am plecat fruntea la rândul meu.

— *Yamada desu.*

M-am gândit că era mai bine să nu-mi folosesc numele real. Yamada era echivalentul japonez al lui Smith sau Jones.

— Mai vino pe aici, Yamada-san. Va fi plăcerea mea să învăț despre cafea pe cineva care o apreciază așa de mult.

Am făcut o plecăciune înaintea complimentului. Sekiguchi s-a îndepărtat pentru a servi alt client și eu m-am bucurat de ceașca pe care mi-o preparase. Era cu adevărat remarcabilă. Mă uluia când mă gândeam ce porcării băusem, când în Tokio existau asemenea locuri.

După câteva minute am privit în jur. Oamenii vorbeau, citeau sau contemplau în tăcere subtilitățile propriilor cafele. Nimeni nu-mi acorda vreo atenție. Am dus mâna sub scaun, am simțit plicul lipit cu bandă acolo, l-am tras, desprinzându-l, și l-am pus în buzunar. Deloc surprinzător, McGraw îl lipise drept în centru, probabil pentru a reduce cât mai mult șansa ca vreun client care ar fi apucat cu mâinile marginile scaunului să poată simți ceva cu vârfurile degetelor. Mi-am terminat cafeaua, i-am mulțumit lui Sekiguchi și l-am asigurat că-l voi revedea, după care am ieșit în arșița umedă din Ginza.

Am mers cu motocicleta până la apropiatul parc Hibiya, unde m-am așezat pe o bancă în umbra unor copaci și am deschis dosarul. Fukumoto locuia în Denenchofu, o suburbie luxoasă, plină de vegetație, cu case pentru o singură familie, aflată în sud-vestul orașului, dincolo de linia Yamanote. Gokumatsu-gumi își avea sediul în Shinjuku și probabil că Fukumoto petrecea timp substanțial acolo, însă atacarea unei fortărețe *yakuza* părea o idee proastă și nici măcar nu m-am gândit la ea. Gokumatsu-gumi controla prostituția din Shinjuku,

conducea majoritatea saloanelor de *pachinko* din oraș printr-o bandă coreeană afiliată și administra interesele mai multor cluburi de noapte. La astea se adăugau camăta, extorcarea, spartul grevelor și traficul de droguri. Fukumoto avea investiții personale în câteva baruri cu animatoare din tot orașul. Totuși încercarea de a-l ataca într-un club mi se părea un joc alba-neagra, cu o probabilitate redusă de succes.

Am făcut o strâmbătură. Era dosarul unui analist, nu al unui operator. McGraw îmi dăduse o porcărie.

Am răsuflat după aceea adânc. Poate că exista și alt mod în care să privesc situația. Probabil că McGraw dorise de mai mult timp să-l elimine pe Ozawa, iar dosarul acela reflectase dorința respectivă, dar nimeni nu plănuise asasinarea lui Fukumoto. McGraw fusese luat prin surprindere și nu avusese timp să adune ceva mai adecvat.

Bun! Aveam cel puțin adresa de domiciliu. Puteam trece pe acolo să arunc o privire. Vederea terenului real era abordarea cea mai bună în plănuirea unei tactici.

Mi-am pus geanta într-un dulăpior de bagaje cu cheie din stația Tokio, apoi am plecat cu Thanatos spre Denenchofu. Am găsit destul de ușor locuința lui Fukumoto – era cea mai impresionantă dintr-un cartier și așa bogat. Stilul era elegant și contemporan și era evident că Fukumoto n-o alesese doar pentru aspectul exterior, ci și pentru securitatea pe care o oferea. Situată pe colț, era o clădire cu două etaje înconjurată de un gard metalic înalt, cu intrarea din față protejată de o poartă exterioară și o intrare laterală mai mică, asigurată în mod similar. Garajul pentru două mașini avea o ușă ce glisa pe verticală, care, deloc surprinzător, era închisă. M-am întrebat cum aș fi putut intra. Gardul părea destul de ușor de escaladat, totuși trebuia să presupun că dincolo de el existau și alte dispozitive de securitate. Ar fi fost

regretabil să execut un salt perfect, doar ca să aterizez în mijlocul unei haite de Rottweilleri. Aș fi putut încerca un atac în exteriorul curții, când Fukumoto sosea sau pleca, dar aveam îndoieli – ușa garajului părea concepută pentru ca el să poată intra și ieși din casă fără să se expună. În mod clar, nu era o țintă simplă ca Ozawa, ci mai degrabă un individ care știa că avea inamici serioși, care înțelegea că locuința lui era o vulnerabilitate potențială, unde trebuia să fie chiar mai prudent.

Am ocolit cvartalul, examinând posibilități, dar n-am văzut nimic. Am străbătut cartierul pe motocicletă. Era foarte liniștit – nici măcar nu vedeam copii pe stradă, deși bănuiam că asta urma să se schimbe în curând, când se terminau cursurile la școli. Toropeala zonei nu avea să-mi ușureze defel situația; nu vedeam niciun loc unde m-aș fi putut ascunde în exteriorul casei, de unde să culeg informații pentru mai târziu sau de unde să găsesc un mod de intrare chiar acum. Ceea ce, bănuiam, era unul dintre motivele pentru care Fukumoto alesese acest cartier.

M-am gândit că-mi puteam permite încă o trecere pe lângă casă, totuși avea să fie ultima de azi, pentru eventualitatea în care cineva s-ar fi uitat. Când am cotit pe strada din fața ușii garajului, am văzut că un automobil ieșea de acolo. „Nenorocitul!” Mergeam deja destul de încet, iar acum am redus și mai mult viteza. Însă tocmai când începusem să sper că-l voi putea urmări cu adevărat pe Fukumoto, mașina a ieșit complet. Era un Porsche 911 Targa galben, decapotabil, condus de o japoneză, singură în automobil. Purta o pereche de ochelari de soare supradimensionați, care nu reușeau să-i ascundă frumusețea. S-a oprit la marginea străzii ca să vadă traficul, m-a zărit și a așteptat. În mod reflex, am oprit și i-am făcut semn să treacă. Ea a zâmbit și a părut încă și mai superbă și sigură pe sine; a ridicat mâna la parasolar și a atins ceva, apoi a pornit. Am auzit

sunetul mecanic al unui motor și am înțeles că apăsase o telecomandă pentru ușa garajului, iar sunetul pe care-l auzisem fusese al ușii ce cobora. La naiba, dacă aș fi accelerat, poate că aș fi putut să pătrund înăuntru înainte ca ușa să fi atins solul! Dar femeia se oprise la colț ca să acorde prioritate. Exista o probabilitate mare ca ea să audă motorul lui Thanatos și să mă vadă în oglinda retrovizoare.

A cotit apoi la stânga și, imediat cum a dispărut, am accelerat, dar era prea târziu. Ușa coborâse prea mult ca să pot avea timp să sar de pe motocicletă și să mă strecor pe sub ea. M-am aplecat totuși și am văzut o bară amortizoare cromată și o singură pereche de roți, după care ușa a atins solul cu un bufnet sec. „La dracu'", mi-am spus. Dacă nu puteam improviza într-un fel, aveam să improvizez altfel.

Am suit pe Thanatos și am plecat, iar la colț am privit spre stânga. Femeia se afla în capătul străzii și becul din stânga semnaliza schimbarea direcției. Am pornit după ea, rămânând totuși la o distanță respectabilă.

Am urmărit-o apoi pe artera principală, speculând. Aspectul ei, mașina pe care o conducea… în mod clar, nu era menajera. Și era mult prea tânără ca să fie soția lui Fukumoto, ținând seama de faptul că el avea un fiu adult. Atunci ce căuta în locuința lui Fukumoto în toiul zilei?

„Tu ce crezi?"

Dar de ce în casa lui? Și de ce ziua în amiaza mare?

Cine putea spune? Poate că soția lui Fukumoto era plecată la ora aceea, la coafor ori la o cafea cu prietenele, cine știe? Poate că, din motive de discreție, Fukumoto prefera să o întâlnească înainte ca elevii să iasă de la școală, când în jur aveau să fie mai puțini oameni. Poate că fusese pur și simplu excitat și o sunase. Știam că nu era totuși o *call-girl* – în primul rând, datorită mașinii

aceleia scumpe care părea cadoul unui protector bogat. Ca și amănuntului că în mașina ei exista o telecomandă pentru ușa garajului lui Fukumoto. Nu era ceva ce să fi dat unei cunoștințe întâmplătoare. Nu, instinctul îmi spunea că femeia din Porsche era amanta lui Fukumoto.

Aspectul ăsta mă interesa totuși doar în al doilea rând. În clipa asta, pentru mine conta cel mai mult că, dacă puteam ajunge la mașina ei, puteam ajunge și la telecomanda garajului. Iar dacă puteam ajunge la telecomandă, puteam ajunge la Fukumoto.

Am urmărit-o pe femeie spre Daikanyama, la nord-est de Denenchofu și la vest de linia Yamanote, păstrând o distanță considerabilă și lăsând ca între noi să se intercaleze multe vehicule. Era greu să scapi din vedere un Porsche galben, chiar și din depărtare. Ea a parcat pe stradă și a intrat în unul dintre buticurile vestimentare pentru care era vestit cartierul.

În ziua de azi nu aș acționa niciodată cu o pregătire atât de superficială. La naiba, n-aș acționa niciodată aproape fără să mă gândesc. Dar pe atunci eram tânăr, impulsiv și prost. Nu știam cât de mult îți poți gestiona norocul și de ce este esențial ca măcar să-ncerci.

În loc de așa ceva, analiza mea a fost mai mult sau mai puțin de felul: „N-o să mai beneficiez niciodată de o șansă mai bună ca asta”.

Am parcat-o pe Thanatos nu departe și am pornit agale pe trotuar, oprindu-mă să mă uit la Porsche, ca și cum l-aș fi admirat. Era un model nou și avea una dintre plăcuțele de înmatriculare *jikôshiki* pe care autoritățile începuseră să le acorde de vreo doi ani – practic, numere personalizate care erau verzi în timpul zilei și fosforescente noaptea. Aceasta fusese emisă de Shinagawa, numărul 1972. Bănuiam că ideea era de a anunța anul fabricației mașinii celor cărora le păsa de așa ceva.

Am privit în jur – erau mulți pietoni, dar nimeni nu-mi acorda vreo atenție specială. Am șterpelit telecomanda garajului de sub parasolar, am revenit la Thanatos și am pornit. Puteam ajunge aproape imediat înapoi la Denenchofu. Mă îndoiam că Fukumoto s-ar fi așteptat la companie atât de repede după plecarea amantei sale. Cu puțin noroc, era chiar posibil ca el să se bucure acum de o mică siestă post-sex.

Deocamdată totul mersese ca pe roate, iar circumstanțele și momentele oportune se combinaseră perfect. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că fusese nițel prea ușor. Dar nu mi-am dat seama.

Capitolul 19

M-am oprit la o farmacie și am cumpărat câteva articole medicale, inclusiv mănuși din latex. De fapt nu aveam nevoie decât de mănuși, dar m-am gândit că voi atrage mai puțin atenția dacă ar fi părut că mă pregătesc mai degrabă pentru chirurgie, decât pentru crimă. Oare avea să conteze? Probabil că nu, totuși nu întrezăream niciun dezavantaj în a camufla rolul central al mănușilor. Începusem să învăț.

Am intrat de asemenea într-un magazin cu prețuri reduse și am achiziționat câteva articole pentru genul de deghizare sumară pe care o utilizasem când recuperasem dosarul de la Miyamoto, dar de data asta am ales un hanorac negru de nailon, nu de lână. Am mai cumpărat un cuțit de bucătărie ieftin, cu teacă din plastic. Un pistol ar fi fost mai bun decât un cuțit, dar n-aveam cum să fac rost de așa ceva și nu voiam să intru acolo complet neînarmat. Nu mă îngrijora felul cum aveam să mă ocup de Fukumoto; eram încrezător că, în condiții de egalitate, puteam folosi în acest scop un obiect contondent improvizat sau chiar propriile-mi mâini. Problema era că nu știam ce fel de opoziție aș fi putut întâlni și nu voiam să fiu cu mâinile goale în momentul acela.

Înainte de a o parca pe Thanatos la stație, i-am scos plăcuța de înmatriculare și am ascuns-o sub un distribuitor automat. După aceea am îmbrăcat hanoracul și am aplicat restul elementelor de deghizare, apoi am mers pe jos cale de un kilometru până la casa lui Fukumoto, neavând asupra mea decât mănușile de latex și cuțitul în buzunar, iar telecomanda garajului în mână.

Am trecut rapid prin fața casei. Totul părea absolut la fel ca în urmă cu patruzeci și cinci de minute. O doză de adrenalină mi s-a ridicat din

măruntaie. Am pornit apoi pe strada laterală. Era pustie. Am inspirat și am expirat lent, impunându-mi să rămân calm, relaxat.

Am apăsat butonul telecomenzii și am privit cum ușa se ridica încet. Am văzut mașina pe care o întrezărisem anterior – un sedan Mercedes negru. Celălalt spațiu din garaj era gol, iar podeaua din beton era pătată ici-colo de ulei și de lichid de transmisie. În mod evident, aici obișnuiau să fie parcate două automobile, dar unul dintre ele era plecat acum. Șansele mele de a-l găsi pe Fukumoto singur n-ar fi fost niciodată mai bune. Am intrat și am acționat din nou telecomanda; în timp ce ușa cobora, mi-am tras mănușile, am înaintat pe lângă peretele pe care se afla ușa de acces în locuință și am scos cuțitul. Nu știam unde va fi Fukumoto înăuntru sau dacă el va auzi ușa garajului. Dar dacă venea să investigheze, voiam să fiu pregătit.

Ușa garajului s-a închis și am rămas în întuneric. Ochii îmi erau obișnuiți cu lumina puternică de afară și aveam nevoie de câteva minute să mă acomodez. La naiba, nu mă gândisem la asta! N-aveam ce face, trebuia să aștept. Inima îmi bubuia și m-am concentrat să respir lent – inspirație, expirație –, gestionându-mi nervozitatea la fel cum procedasem în război.

De fapt, în garaj pătrundea suficientă lumină care se strecura pe lângă ușa glisantă și nu mi-a trebuit chiar foarte mult până să pot distinge împrejurimile. În afară de Mercedes, nu erau multe de văzut. Ceară pentru lustruit mașina și alte produse de curățat pe un raft. Într-un colț erau îngrămădite haltere și gantere, ce păreau neutilizate de ani buni. Câteva scule atârnate pe pereți: șurubelnițe, un bomfaier, clești. Un ciocan de dulgherie.

M-am repezit la perete, am luat ciocanul și am revenit la poziția mea lângă ușă. Ținând cuțitul și ciocanul în aceeași mână, am încercat clanța cu cealaltă mână, încet și cât mai silențios. Mă

așteptam să fie încuiată și eram pregătit să forțez încuietoarea. De aceea am fost plăcut surprins când s-a deschis.

Am inspirat și am expirat profund, apoi am întredeschis foarte puțin ușa. Am aruncat o privire, după care m-am retras. Imagini dintr-o bucătărie. În rest, nimic. M-am uitat iarăși, înăuntru nu era nimeni. Am deschis ușa mai mult și am privit scurt în jur. Tot nimeni.

M-am lăsat în jos și am deschis ușa larg, privind dintr-o parte în alta, gata să trântesc ușa și să mă retrag dacă cineva m-ar fi atacat. Absolut nimic – doar o bucătărie mare, ordonată, curată și pustie.

Am scos capul prin ușă, m-am uitat și l-am tras înapoi. De data asta am zărit o ușă în stânga și alta drept în față. Am bănuit că duceau spre sufragerie și living.

Am scos capul pentru a treia oară, dar acum am rămas pe loc și *am ascultat.* Mi s-a părut că auzeam glasuri, dar erau îndepărtate și nu înțelegeam ce spuneau. Să fi fost oameni, sau un aparat de radio ori un televizor?

Am apropiat silențios ușa în spatele meu, am traversat în vârful picioarelor bucătăria și m-am oprit lângă ușa despre care presupuneam că ducea în living. Acolo m-am oprit din nou ca să ascult cu atenție. De aici puteam auzi vocile mai bine. Erau de bărbați și în mod clar nu proveneau de la radio sau televizor, însă tot nu le puteam distinge cuvintele.

Am tras cu ochiul prin ușa întredeschisă. Am văzut în dreapta o scară, un coridor pustiu și o ușă deschisă în capătul acestuia. Dintr-acolo se auzeau glasurile.

Am pornit foarte încet pe coridor, cu spatele la un perete, privind întruna în toate direcțiile, făcându-mi planuri de urgență, stabilind rute de evadare. Probabil că exista o știință a asigurării securității unei locuințe și mi-am promis s-o învăț, dar până atunci abilitățile șlefuite în junglă se

transpuneau aici rezonabil de bine. Mocheta plușată înăbușea sunetul pașilor. Puteam auzi vocile mai clar acum: erau doi inși. Părea un fel de ședință de management, ceva despre punerea cuiva la conducerea colectărilor. Însă cu abia dacă procesam cuvintele; mă concentram asupra tonului, iar tonul pe care-l auzeam era egal, implicat, angajat. Cei doi bărbați erau atenți unul la celălalt și la conversația lor, la nimic altceva din exterior. Țineam cuțitul în mâna stângă și ciocanul în dreapta. Am făcut un pas, m-am oprit, am ascultat. Am repetat mișcarea. Și din nou.

Când am ajuns la vreo trei metri de ușă, unul dintre pașii mei a făcut să scârțâie puternic o scândură din podea.

Am încremenit. Conversația pe care o auzisem s-a oprit. Tăcere de mormânt. Niciun cuvânt, nici măcar „Ce-a fost asta?” sau „Ai auzit ceva?”

Decizia a fost luată instantaneu, automat. Dacă ar fi fost orice altceva decât tăcerea, poate că aș fi stat locului, așteptând, pentru a vedea dacă apărea vreo oportunitate de a mă mai apropia nițel și de a câștiga un plus de surpriză. Însă tăcerea aceea absolută… am simțit-o ca pe o pregătire, ca pe niște bărbați duri care se întindeau după pistoale. Am simțit că, dacă nu acționam imediat, voi ceda orice inițiativă. Unica întrebare era dacă să atac sau să mă retrag.

Am ales atacul.

Clocotind de adrenalină, am sprintat înainte și am năvălit în cameră, răcnind un *kiyai* sălbatic. Încăperea era un fel de salon, în care se găseau patru bărbați, toți în costume. Doi erau așezați de o parte și de cealaltă a unei măsuțe pentru cafea în capătul îndepărtat al camerei, iar ceilalți doi pe scaune mai apropiate de mine. Pe unul dintre cei de la măsuță l-am recunoscut după fotografia din dosar: Fukumoto. Celălalt era cam de aceeași vârstă și părea a face parte din management. Cei doi de pe scaune păreau bodyguarzi: mai tineri, cu

tunsori *punch perm* în stilul preferat de interlopii japonezi de rang inferior, cu sacourile plesnind peste corpurile musculoase. Iar Mușchi Unu și Mușchi Doi se ridicau deja în picioare, așa cum îmi imaginasem, și-și duceau mâinile spre interiorul hainelor.

Există un motiv pentru care răcnetele de luptă sunt la fel de vechi ca și războaiele înseși. Indiferent dacă este vorba despre indienii comanși, despre urletele rebelilor, sau *banzai,* sau despre orice altceva, un răcnet primar, atavic, poate fi extrem de intimidant și derutant pentru inamic. Așa că, urlând din toți rărunchii ca un dement, am lansat ciocanul spre Mușchi Unu, cel din stânga mea. Fusese uluit de apariția mea bruscă și de zbieretul cu care o însoțisem, și prea concentrat asupra încercării de a ajunge la pistol, ca să mai aibă timp să reacționeze. Ciocanul l-a izbit în plină figură, cu un trosnet sonor de metal pe os. Eu mă și întorsesem de acum, pentru a-l ataca pe Mușchi Doi. Ochii lui se bulbucaseră, trădând aproape panică, și se retrăgea cu spatele. Peste vreun deceniu, un individ pe nume Dennis Tueller din Utah avea să arate că, de la o distanță mai mică de șase metri și jumătate, încercarea de a scoate o armă când ești amenințat cu un cuțit este în general sortită eșecului, mai ales dacă te retragi în linie dreaptă dinaintea atacatorului, în loc să te ferești în lateral. Bărbatul acesta n-avea să mai vadă studiul respectiv. El a izbutit să-și scoată pistolul, dar eu i-am lovit țeava cu mâna liberă, deviind-o, și în aceeași clipă i-am înfipt cuțitul în abdomen. A țipat și s-a smucit înapoi, iar eu l-am mai înjunghiat o dată. Și încă o dată. A dat drumul pistolului și a încercat să se întoarcă. Eu revenisem de acum complet în război, contraatacând într-o ambuscadă, un diavol, un dement feroce, o mașinărie de ucis. Mușchi Doi s-a prăbușit și s-a chircit în poziție de fetus. Am îndreptat pistolul spre el și am încercat să apăs pe trăgaci. „Ce dracu’?” M-am uitat – era

un Browning Hi Power, armat și cu siguranța pusă. Nu era de mirare că Mușchi Doi nu izbutise să tragă nici măcar în aer. Am coborât siguranța cu degetul mare și l-am împușcat în cap. M-am dus la Mușchi Unu. Zăcea pe spate, iar dintr-o tăietură de pe frunte îi șiroia sânge. Am tras direct în tăietură.

Fukumoto și bărbatul celălalt se ridicaseră de acum, dar nu aveau pe unde ieși din salon și niciunul nu dorea să mă atace primul. Am înaintat cu arma ridicată, cu dinții încleștați, rânjind ca un vârcolac.

Fukumoto a ridicat brațele și a răcnit:

— *Nande temae*? „Ce vrei?”

L-am împușcat în față și s-a prăbușit. Celălalt s-a încordat și a dat să se repeadă pe lângă mine, dar eu mă roteam deja. Primul glonț l-a lovit în gât. A făcut o piruetă și a căzut. Am mai înaintat un pas și l-am împușcat în ceafă. Am revenit la Fukumoto și i-am mai tras un foc în cap, după care am procedat la fel cu Mușchi Unu și Mușchi Doi. M-am oprit, gâfâind din greu. Încăperea duhnea a fum de armă și a sânge. Și a rahat; cineva se scăpase pe el. Pentru o fracțiune de secundă n-am mai știut unde eram – carnajul și duhoarea mă purtau înapoi în junglă, însă ochii mă anunțau că eram în salonul cuiva.

M-am concentrat asupra respirației, încetinind-o, determinându-mi astfel și inima s-o urmeze. Am încercat să-mi adun gândurile. Exista ceva anume ce trebuia să fac? Oare puteam lăsa vreo dovadă în urmă, ceva cu care să păcălesc poliția și mafia?

Nu mi-a venit nicio idee. Totul îmi era prea nefamiliar, prea confuz. Nu puteam efectua tranziția de la lupta în sine la scena crimelor. Nu mă puteam gândi decât cum s-o șterg cât mai repede, înainte să apară întăririle.

Aș fi dorit să păstrez pistolul, însă mi-am dat seama că nu puteam. Mi-ar fi fost util, dar nici prin cap nu-mi trecea să umblu având asupra mea o

armă cu care fuseseră uciși patru bărbați. L-am azvârlit pe cadavrul Mușchiului Doi.

Dar, ia stai așa, și Mușchi Unu avea pistol! Sau, cel puțin, păruse că voia să-l scoată.

Am îngenuncheat și i-am descheiat haina. Da, era tot un Hi Power, pe care-l ținea la brâu. I-am percheziționat pantalonii. Nu avea încărcătoare de rezervă. Probabil că nu se aștepta la schimburi de focuri prelungite. Am verificat pistolul. Magazia era plină – treisprezece gloanțe. Nu s-ar fi putut totuși ca Mușchi Doi să aibă un încărcător de rezervă? Probabil că nu. În plus, el zăcea într-o baltă enormă de sânge și nu voiam să las urme de tălpi prin toată casa. La naiba, aș fi putut măcar să scot încărcătorul din arma lui, care ar mai fi avut cinci gloanțe. Eu însă îl aruncasem pe corpul lui, aflat acum în mijlocul unei băltoace de sânge. Să trag un scaun până acolo, să sui pe el și să-l recuperez? Nu, nu merita să mai pierd timpul. Trebuia să mă mulțumesc cu o singură armă.

Am mai privit o dată în jurul salonului. Scăpasem ceva din vedere? „Stai, cuțitul, cuțitul”. Îl cumpărasem cu bani-gheață, totuși era preferabil să nu-l las aici. Îl aruncasem după ce luasem pistolul de la Mușchi Unu… unde? Am privit agitat în jur. „Acolo!” L-am luat, l-am șters de pantalonul lui și l-am băgat în teacă. „Stai, la dracu’, și ciocanul!” Poate c-ar fi fost mai bine să nu-l las. Ce s-ar fi crezut dacă cineva ar fi atacat cu un ciocan patru *yakuza* înarmați? Pentru moment nu puteam explica motivul, dar am considerat că ciocanul trebuia să revină în locul unde fusese. L-am ridicat. Drace, era stropit serios de sânge! Am intrat iute în bucătărie, am luat câteva șervețele de hârtie și l-am șters bine. „Dar eu?” Mi-am examinat hanoracul. Da, fusese stropit pe alocuri cu sânge, dar majoritatea s-au șters cu ușurință, iar culoarea întunecată camufla restul. Am vârât șervețelele în buzunar și m-am întors în garaj. Am

pus ciocanul la locul lui, pe raft. Bun, acum puteam să plec.

Am răsuflat adânc de două ori și mă pregăteam să apăs pe telecomanda garajului, când ușa a uruit și a început să se ridice singură. Pentru o fracțiune de secundă n-am putut gândi decât „Ce mama dracului?”. Apoi mi-am dat seama: „A venit cineva”. Am ocolit fulgerător Mercedesul și m-am ghemuit sub bara de protecție, cu spatele lipit de perete și cu Browningul în mână.

Ușa a continuat să se ridice. Am tras cu ochiul pe sub mașină și am văzut roțile altui automobil care se oprise pe scurta alee de acces, așteptând ca ușa să se ridice complet. După ce aceasta s-a oprit, mașina a înaintat în garaj. M-am făcut și mai mic. Mașina s-a oprit, apoi s-a oprit și motorul, după care s-a deschis portiera din dreptul șoferului. Am văzut o pereche de pantofi cu tocuri înalte, în care erau înfipte două glezne groase. „Soția? Probabil. S-o ucid ori s-o las să se ducă?” Ar fi fost mai sigur s-o ucid. Am șovăit totuși. Portiera s-a închis. Gleznele au apărut în partea opusă a garajului, au trecut prin spatele Mercedesului și au înaintat spre ușa de acces în casă. „Acum ori niciodată!” Am șovăit însă din nou. Am auzit sunetul unei chei introduse în broască, cheia s-a întors, a urmat o pauză, un *hmmm* în barbă, cheia a fost răsucită din nou, ușa spre casă s-a deschis. Ușa garajului a început să se închidă – probabil că femeia apăsase un buton. Am auzit apoi închizându-se ușa de acces în casă. În secunda imediat următoare, am țâșnit, m-am strecurat printre cele două mașini și m-am rostogolit în ultima clipă pe sub ușa garajului. M-am ridicat în picioare, mi-am scos mănușile și le-am băgat în buzunar și am pornit spre stație, mergând cât de repede puteam fără să atrag atenția. Dacă aveam noroc, femeia s-ar fi oprit în bucătărie, ar fi suit la etaj sau ar fi trebăluit ceva, înainte de a găsi ce lăsasem eu în urmă. Dacă aveam ghinion, ea avea să meargă direct în salon și

să sune la poliție sau la *yakuza,* sau în amândouă locurile. Era posibil să nu dispun decât de câteva minute.

Am ajuns la Thanatos, am recuperat plăcuța de înmatriculare și am fixat-o la locul ei, apoi am ambalat motorul. Am traversat râul Tama și l-am urmat spre sud câțiva kilometri, aruncând în apă cuțitul și lăsând mănușile, hanoracul și celelalte articole de deghizare în diverse pubele. După aceea m-am întors la Daikanyama, sperând că aș mai fi putut găsi Porsche-ul fetei acolo, ca să pun la loc telecomanda garajului. Deloc surprinzător, ea plecase. Am străbătut aproape o jumătate de oră străzile din vecinătate, sperând că oprise la alt butic – era îndeajuns de cald ca să nu meargă pe jos –, dar n-am văzut-o. Păcat! Ar fi fost bine ca poliția să nu aibă habar în ce fel putuse cineva să intre în locuință. Deoarece nu existau urme de pătrundere prin efracție, se putea ajunge la ipoteza că fusese o persoană cunoscută de victime. Așa însă eram rezonabil de optimist că poliția va clasifica totul în mod automat ca fiind un asasinat *yakuza,* iar *yakuza* înșiși aveau să creadă la fel. Dacă niște mafioți doreau să înceapă să se ucidă între ei ca să se răzbune, era perfect pentru mine. Preferam să încerce să se omoare între ei, în loc să pornească pe urmele mele.

Apoi însă mi-am dat seama… oare fata avea să declare ceva polițiștilor când va descoperi absența telecomenzii? „Bună ziua, știți, eu am fost amanta lui și mi-am dat seama că telecomanda garajului pe care o primisem de la el a dispărut chiar în ziua crimelor”. Mă îndoiam serios că ea va declara ceva. Și chiar dacă ar fi declarat, ce s-ar fi întâmplat? Poate că fusese filată de *yakuza* care comiseseră asasinatele. Poate că ei aveau informații despre relația femeii și plănuiseră de la bun început să-i fure telecomanda cu ajutorul căreia să intre în reședință. Nu conta ce avea să se întâmple, atâta timp cât nimic din toate astea nu

putea să conducă la mine. Și nu vedeam cum ar fi putut conduce.

M-am oprit într-un parc ca să mai reflectez. „Ești bine?”, m-am întrebat.

„Poftim? N-am fost nicicând mai bine”. În filme, scenaristul și regizorul au grijă întotdeauna ca eroul să ucidă doar în autoapărare, de obicei în clipa imediat dinainte ca personajul rău să încerce să-i facă felul. Chiar și în filmul de care amintise Miyamoto, *Inspectorul Harry*, Clint Eastwood îl împușca pe răpitorul, torționarul și ucigașul unei adolescente doar când individul acela ducea mâna la armă.

Pentru mine astea sunt niște rahaturi. Mai mult ca orice altceva, a ucide înseamnă a supraviețui. Faci tot ce poți pentru a înșela, a păcăli și a-ți crește cât mai mult șansele. Nu aștepți ca insul celălalt să ducă mâna la pistol, ci-l împuști înainte să aibă ocazia respectivă. Dacă e cu spatele la tine, e încă și mai bine. Dacă poți chema trupele aeropurtate, e încă și mai bine. Nu te mulțumești doar să faci tot ce poți ca o luptă să nu fie cinstită, ci este chiar esențial să împiedici ca lupta să fie cinstită. Vrei ca inamicul să aibă tot atâtea șanse de a te ucide pe cât ai tu de a-l ucide pe el? Sau vrei să te asiguri că el nu are absolut nicio șansă? Din partea mea, cei care consideră că este de dorit o luptă cinstită n-au decât să moară într-o asemenea înfruntare. Eu doream să trăiesc, iar asta însemna să lovesc puternic în *yakuza,* și pe neașteptate, și să nu le acord niciodată, dar absolut niciodată, nici cel mai mic avantaj.

„Cu toate astea, ai mai ucis încă patru oameni – adică cinci în trei zile”.

„Și asta ar trebui să mă tulbure?”

„Nu crezi că ar trebui?”

Nu aveam un răspuns la așa ceva. Decât:

„Nu mă tulbură”.

Pentru că uneori există doar două opțiuni: ceea ce poți să faci și ceea ce nu poți.

Capitolul 20

L-am sunat pe McGraw de la un telefon public.

— S-a făcut, am spus. Care-i statutul ultimului dosar?

— Făcut… adică vrei să zici… făcut-făcut?

— Tu ce dracu' crezi c-am vrut să zic?

— A fost rapid, asta am vrut să spun. Sunt surprins, asta-i tot. Impresionat.

— Care-i statutul ultimului dosar?

— Pe punctul de a fi completat. Îmi pare rău că nu-i tocmai gata deocamdată. Trebuie să-ți mărturisesc că n-am visat niciodată că vei fi în stare să acționezi pe baza dosarelor ăstora mai repede decât sunt eu în stare să le pregătesc.

— Când îl pot căpăta?

— Cred că mâine. Să ne-ntâlnim la amiază în fața templului zeiței Benzaiten. Îl știi?

— Sunt mai multe. Shiba Kôen, Ueno Kôen, Inokashira Kôen. La care dintre ele vrei?

A urmat o pauză.

— N-am știut că sunt așa de multe.

— Se pare că-i o zeiță populară.

— Bine, mă refeream la cel din Inokashira. Ne vedem acolo.

A închis.

Am răsuflat prelung, am închis ochii și am schimbat vitezele mental. Mi-am dat seama că nu făcusem nimic pentru a găsi un local bun unde s-o duc pe Sayaka la cină. Cu excepția districtului cu love hoteluri, nu cunoșteam deloc Uguisudani. De fapt, nu cunoșteam mare lucru despre mai nimic. Mâncarea, în general, era doar o necesitate pentru mine, iar altceva decât *ramen* sau un bol cu orez ar fi fost o raritate. Ce i-ar fi plăcut ei? Ce ar fi fost special pentru ea?

„Păi, ascultă jazz întruna. Poate un local cu jazz?"

M-am gândit la pliantele pe care le văzusem la Lion în Shibuya. La naiba, de ce nu mă gândisem la asta chiar atunci?

Nu mai țineam minte numele muzicantului… doar că era un tip care cânta la trompetă. Totuși clubul… clubul se numea Taro. Și se afla în Shinjuku.

Shinjuku. Tocmai în capătul opus al orașului față de Uguisudani. Sayaka spusese că nu putea să meargă departe. Varianta asta n-avea succes.

Dar dacă ar fi existat totuși o cale? Un concert de jazz ar fi fost cu adevărat ceva special. Oare ea fusese vreodată la așa ceva? Eu unul nu fusesem.

Am găsit clubul în Pagini Galbene Tokio. Se afla în Kabukichô, una din părțile cele mai depravate din Shinjuku. Nu atât în timpul zilei, însă putea deveni de-a dreptul vulgar când lumina soarelui lăsa locul neoanelor și începeau să sosească în forță clienții nocturni, eliberați din malaxoarele mașinilor corporatiste, animați de sake, încurajați de întunericul nopții. Însă unul dintre farmecele aparte ale orașului este absența oricărei diferențieri pe zone, oficiale sau nu, astfel că poți să găsești o topitorie lângă un *izakaya*[8], lângă o mini-crescătorie de găini, lângă o reședință, așa că vei întâlni cetățeni obișnuiți și păcătoși mergând umăr la umăr chiar și prin cele mai întunecate ventricule ale inimii de neon din întunericul cartierului Kabukichô.

Unica problemă era că *yakuza* se aflau la tot pasul în Kabukichô. Pe lângă locuri precum Kodokan, unde apariția mea putea fi anticipată, acesta era probabil ultimul cartier în care ar fi trebuit să mă duc. Și totuși nu puteau exista mai mult de o mână de *yakuza* care să aibă habar măcar cum arătam și era foarte puțin probabil ca ei să se uite după mine prin Kabukichô. În plus, nu intenționam să vizitez niciunul dintre cluburile lor. M-am gândit că eram paranoic. Mai târziu în cursul vieții, de câte ori mă trezeam gândind „ești

paranoic”, aveam să mă bat încurajator pe spate. Dar pe atunci asta mi se părea mai degrabă un defect decât o laudă.

Am plecat pe motocicletă spre club în recunoaștere. Se găsea în subsolul unei clădiri combinate – birouri-divertisment – la periferia cartierului. Am privit în jos: un palier îngust și abrupt de trepte. La dracu’, avea să fie imposibil s-o aduc pe Sayaka!

Dar dacă tot ajunsesem până aici, am coborât. La intrare erau câteva pliante. Terumasa Hino, exact!, așa se numea trompetistul. La ora 21 în seara aceea. Am împăturit un pliant și l-am băgat în buzunar.

Ușa era deschisă și am intrat. Localul era micuț – puteau să încapă poate douăzeci de persoane și asta doar dacă se înghesuiau. Totul era negru: pereții, plafonul, podeaua. Pe deasupra se întindea un labirint de țevi și orificii de ventilație, iar toate mesele și scaunele erau desperecheate. Într-o parte se aflau barul cu oglinzi și cinci-șase taburete. O japoneză micuță aranja scena. Nu m-a observat când am intrat și am privit-o o clipă, impresionat de viteza și energia ei – conecta cabluri, ajusta proiectoare, deplasa echipamente. După alte câteva secunde, am rostit:

— Scuză-mă că te-ntrerup…

S-a oprit și a ridicat ochii.

— Da?

— Am o… ăăă, prietenă care-i mare amatoare de jazz. Mai exact este fan Terumasa Hino.

Ultima parte nu era neapărat adevărată, dar nu știam nici dacă era neadevărată.

— Așa?

— Și mi-ar plăcea să găsesc o modalitate prin care s-o aduc la spectacolul de diseară. Cred că ar însemna foarte mult pentru ea.

— Da, ar trebui s-o faci. Atâta doar că trebuie să ajungeți devreme. Hino-san este foarte popular.

— Acum vine problema adevărată. Ea se deplasează doar cu scaunul cu rotile.

Femeia n-a spus nimic.

— Nu știu cum să procedez, dar dacă m-ai putea ajuta, ai face pe cineva realmente fericit. Te-aș putea plăti, asta n-ar fi o problemă.

— Pentru ce să mă plătești?

— Nu știu. Să găsim un loc pentru scaunul ei… sau ceva.

— Nu trebuie să mă plătești pentru așa ceva, dar cum veți coborî scara?

— Nu știu. Deocamdată încerc să abordez dificultățile pe rând.

— Ai putea s-o duci în brațe?

— Cred că da, dacă mi-ar da voie. Sigur că da.

— Atunci tu ai coborî cu ea în brațe, iar eu v-aș urma cu scaunul cu rotile. Mi se pare că scaunele astea se pliază. Al ei se pliază?

— Să fiu sincer, nu știu. Pot să verific.

Femeia și-a privit ceasul.

— O să am grijă să aveți spațiu. Cum te numești?

— Jun.

— Eu sunt Kyoko Seki.

— Seki-san… nici nu știu ce să spun. Mulțumesc!

A aprobat din cap.

— Trebuie să mă-ntorc la treabă. Atâta doar să ajungeți aici la opt și jumătate.

— O s-ajungem. Eu… mulțumesc!

Am suit scara și am revenit pe stradă. Existau o mulțime de alte amănunte pe care tot nu le știam, amănunte care puteau nărui totul, însă… m-am gândit că poate reușeam să fac asta.

Totuși cum aveam s-o aduc aici? Thanatos era exclusă de la bun început. Iar eu nu aveam automobil. Aș fi putut închiria unul, dar mi-ar fi trebuit ceva specializat, de genul unui microbuz sau al unei dubițe pentru pasageri.

Am intrat în cabina unui telefon public și am găsit un loc care avea o dubiță Honda. Trebuia să mă duc tocmai până la aeroportul Haneda ca s-o ridic, dar nu mi-a păsat. Era un vehicul mic și cu aspect bizar – da, o dubiță cu geamuri, dar prea înaltă și prea îngustă, ca și cum cineva o apăsase din părțile laterale și masa i se redistribuise pe înălțime; în plus, avea roți ridicol de mici ce o făceau să semene cu echivalentul motorizat al unui câine teckel. Totuși ușa din spate se deschidea sus și jos, creând un spațiu îndeajuns de mare pentru încărcare, iar garda la sol era joasă, așa că podeaua se afla aproape de asfalt. Și avea aer condiționat… asta în sine putea să merite prețul. Dacă Sayaka nu se împotrivea, putea să meargă. Am suit-o pe Thanatos în spate, am mers la Ueno și am găsit un șantier de construcții, de unde am împrumutat două scânduri. Poate că aș fi putut s-o ridic în dubiță, dar ar fi fost mai ușor cu o rampă. Apoi am găsit alt hotel modest, unde am scos-o pe Thanatos din Honda și am parcat-o. M-am cazat, am făcut duș, mi-am schimbat hainele și am plecat cu dubița spre Uguisudani. Pe drum m-am simțit mai agitat decât fusesem în exteriorul reședinței Fukumoto chiar în după-amiaza aceea. Deja părea că trecuse foarte mult timp de atunci.

Capitolul 21

Am parcat dubița ilegal lângă intrarea în stația Uguisudani. Dacă apărea vreun polițist, trebuia s-o mut, dar, pe cât posibil, doream ca Sayaka să nu fie nevoită să meargă prea mult pe stradă. Am rămas înăuntru fără să opresc motorul, astfel ca aerul condiționat să funcționeze, până am zărit-o apărând pe stradă, propulsându-se prin învârtiri eficiente și sigure ale roților.

Am oprit motorul, am sărit afară și m-am dus spre ea. Sayaka arăta bine – părul îi era pieptănat spre spate ca de obicei, fără doar și poate o concesie făcută căldurii și umidității, și purta o bluză fără mâneci mulțumită căreia am putut pentru prima dată să-i văd mai mult din piele și corp. Arăta cu adevărat bine de tot.

— Asta-i mașina ta? a întrebat, privind pe lângă mine.

— Da. Arăți grozav. Pot să te-ajut?

— Mulțumesc. Să știi că n-ai voie să parchezi aici.

— Știu, dar nu vreau s-o las aici, ci sper să putem merge undeva.

Am fost conștient de faptul că vorbeam nițel prea repede. Trebuia să-mi încetinesc ritmul cuvintelor.

— Să mergem undeva? Ce vrei să spui?

Nu părea încântată.

— Uite ce-i, știu ce mi-ai spus, dar…

— Nu, Jun. Nu vreau să merg nicăieri cu mașina.

— Nu pot măcar…

— Nu. Ți-am spus – undeva prin preajmă.

Am băgat mâna în buzunar și i-am întins pliantul.

— Ăsta mi-a dat ideea, i-am zis. Îl cunoști? Știu că-ți place jazzul.

Ea l-a desfăcut și a rămas cu gura ușor căscată.

— Dacă-l cunosc pe Terumasa Hino? Glumești?

— Nu știu. E… bun?

— E extraordinar. Am toate discurile lui.

Am fost bucuros că n-o mințisem pe Kyoko când îi spusesem că Sayaka era fan al trompetistului.

— Am văzut pliantul și de acolo mi-a venit ideea. Știu că probabil n-ar fi trebuit s-o fac, dar mi s-a părut pur și simplu ceva ce poate fi plăcut. Pentru că știu că-ți place jazzul. Așa că am fost la club și m-am interesat. Am discutat cu proprietara și mi-a spus că o să mă ajute…

— Cum adică „să te ajute”?

Mi-am dat seama că atingeam sensibilități la care abia dacă mă gândisem, cu atât mai puțin să le fi înțeles.

— Păi, i-am spus că am o prietenă care este mare fan Terumasa Hino…

— I-ai spus așa ceva? Nici măcar nu știai dacă auzisem de el.

— Știu, cred că am riscat puțin, dar pe de altă parte mă gândisem că s-ar putea să-ți placă.

M-a privit cu un aer de exasperare.

— Și?

— Și i-am spus – apropo, o cheamă Kyoko – că ești în scaun cu rotile și mi-a zis că nu-i nicio problemă și că nu trebuie decât să venim acolo mai devreme, pe la opt și jumătate, iar dacă eu te pot coborî treptele în brațe, ea o să coboare cu scaunul. Dacă se pliază… Se pliază? M-a întrebat și n-am știut.

Expresia ei a trecut de la exasperare la iritare. La naiba! Nu știam nici măcar ce anume făcusem, dar o dădusem în bară.

— Crezi că vreau să mergem undeva și să fiu cărată de colo până colo?

— Nu, nu m-am gândit că va fi așa…

— Ca tu să fii nevoit să mă duci în brațe ca pe o amărâtă de păpușă, iar o femeie pe care nici măcar

n-o cunosc să ne urmeze cu scaunul? Asta-i ideea ta?

— Nu, n-a fost deloc…

— N-o să merg, da? A fost o idee proastă. Îmi pare rău.

— Nu, așteaptă. Așteaptă. Pot să spun ceva?

Sayaka a țuguiat buzele, apoi a încuviințat din cap. Am încercat să-mi adun gândurile.

— Uite ce-i, eu nu știu care-i motivul pentru care ești într-un scaun cu rotile. Știu că nu-i vina ta. Vreau să spun… ceea ce vreau să spun este că dacă ai fi oarbă și aș vrea să ies cu tine, ți-aș oferi brațul meu. Dacă ai fi surdă, aș aduce un blocnotes, ca să putem vorbi între noi prin scris. Tu ești într-un scaun cu rotile, așa că te pot împinge sau… sau te pot duce în brațe, dacă sunt trepte. Știu că nu-i doar atât și că nu m-am gândit de fapt la toate detaliile, dar simt că… e doar o problemă practică și problemele practice pot fi rezolvate. Eu pot să merg, dar tu nu poți. Bun, atunci lasă-mă să te ajut. Este ca și cum… tu cunoști jazzul, dar eu nu-l cunosc. Mă rog, știu prea puțin – Bill Evans, de pildă –, dar cam atât. Așadar, tu m-ai putea învăța. Adică m-ai ajuta, așa cum te ajut și eu în alte privințe.

Sayaka a plecat fruntea o clipă, apoi a ridicat-o.

— Nu-i deloc la fel, nu-nțelegi? Eu te pot învăța despre jazz și după aceea tu te-ai pricepe la jazz. Tu mă poți duce în brațe, dar eu nu voi putea umbla niciodată.

— Știu și-mi pare rău. Am impresia că spun întruna numai tâmpenii. Dar dacă n-o să mă lași să te ajut, sau dacă n-o să lași pe altcineva să te ajute, n-o să-l poți vedea niciodată pe Terumasa Hino și am auzit că-i extraordinar.

Ea a oftat.

— Ești sigură că nu vrei măcar să-ncerci? am întrebat-o. Eu zic că-i loc destul în dubiță. O să șofez foarte încet și grijuliu. Oricum vrei tu.

A urmat o pauză lungă. Sayaka a dat de două ori să spună ceva, dar n-a făcut-o. Am așteptat, sperând și încercând să nu sper. Până la urmă, a zis:

— Le-ai văzut baia?

— Poftim? Ah! Nu, n-am fost acolo.

— Iată doar un exemplu mărunt al zecilor de lucruri la care nu te-ai gândit, dar care fac parte din viața mea, Jun. Nu te învinovățesc. De ce te-ai gândi la ele? Dar într-un astfel de club… scaunul meu nici măcar n-ar încăpea în baie. Înțelegi cum stau lucrurile astea pentru mine? Nu-mi place să merg în locuri noi. Cu oameni noi. Lucrurile nu se desfășoară așa cum ar trebui.

— Vrei să zici c-ai încercat și n-a mers?

— Da, n-a mers.

— Dar… ai de gând să nu mai încerci niciodată?

Sayaka a clătinat din cap.

— Nu știu.

— Nu, n-am văzut baia și da, probabil că-i destul de mică.

— Sunt sigură-n privința asta.

— Pot să spun ceva?

A râs încet.

— Te-aș putea opri?

— Eu am fost în unele situații… dificile. Nu vreau să vorbesc despre ele. Nu vreau nici măcar să mă gândesc la ele, cel puțin nu acum. Dar din situațiile acelea am învățat că nu trebuie să fiu sentimental. Să fiu doar pragmatic. Oamenii trebuie să meargă la baie, tot așa cum trebuie să mănânce, să bea și să doarmă. De aceea, atunci când ai nevoie să mergi la baie, o să-mping scaunul pentru tine, sau poți s-o faci chiar tu, după care o să mă iei cu mâinile după gât, și-o să te așez pe scaunul din baie, o să ies și o să închid ușa, iar tu o să mă strigi când ești gata. Știu că va trebui să mergi la baie uneori. Vreau să spun… ești

frumoasă, dar ești totuși om. Oamenii trebuie să meargă la baie. Cel puțin așa am auzit.

Ea a râs, dar n-a spus nimic.

— O să ai încredere în mine? am întrebat-o.

Și-a ferit privirea. După un timp, a încuviințat, aproape imperceptibil.

— Bine, a spus. Bine.

Nu mă puteam opri să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Bun. Bun, grozav! Pe drum vreau să-mi spui totul despre individul ăsta, Terumasa Hino, da? Să mă-nveți despre jazz.

Sayaka a surâs, ușor nesigură.

— Bine.

Și-a împins scaunul spre dubiță. Eu am mers alături de ea.

— Fii atentă, dacă fac ceva greșit sau orice care-ți creează disconfort, să m-anunți, da?

— Da, asta-i clar.

Am deschis ușile din spate și am scos cele două scânduri.

— Pot să te-mping în sus până înăuntru, dacă vrei, i-am zis.

— Pot și singură.

A prins roțile și a suit pe rampa improvizată printr-o serie rapidă de mișcări prelungi și line. Era mai puternică decât arăta. Bineînțeles – își exersa întruna sistemul muscular superior. Din spate, am putut să-i văd mai bine picioarele. Purta blugi, dar membrele dinăuntru erau evident sfrijite. M-am întrebat din nou ce pățise. Desigur, dacă voia să-mi spună avea s-o facă. În caz contrar, eu nu aveam de gând s-o întreb. Am împins înăuntru cele două scânduri, am închis ușile, am suit la volan și am pornit. Am șofat lent și cu multă grijă, nedorind să risc ca Sayaka să fie zgâlțâită în spate. În prezent probabil că ai fi arestat dacă ai pune pe cineva într-un scaun cu rotile neasigurat în partea din spate a unei dubițe de marfă, dar pe atunci lumea era altfel. Nu existau scaune pentru copii, nici centuri

de siguranță, nici căști pentru cicliști, nici indicatoare de avertizare, nici ștecăre polarizate… e de mirare că cineva a mai reușit să supraviețuiască pentru a se reproduce.

Pe drumul spre Shinjuku, Sayaka mi-a povestit despre Hino – era trompetist de jazz și avea propriul lui cvartet despre instrumentele, influența și importanța lui. A mai spus că ajunsese la apogeul faimei și ea credea că într-o bună zi va fi o legendă. Mi-am dat seama că avusesem realmente noroc să văd pliantul acela. Nu credeam că Sayaka ar fi venit cu mine dacă ar fi fost alt concert. Am fi mâncat sushi sau ceva similar în Uguisudani. Sigur că da, n-ar fi fost rău nici așa, totuși asta era ceva complet diferit. Îmi plăcea cât de captivată era, cât de entuziastă. Îmi plăcea că asta reprezenta pentru ea ceva cu totul ieșit din comun. Ceva special. Îmi plăcea că arăta că ea avea încredere în mine.

— Deci care-i treaba cu jazzul? am întrebat-o.

— Ai zis că-ți place Bill Evans, da?

— Da.

— Spune-mi tu atunci care-i treaba cu Bill Evans?

Am căzut pe gânduri. Nu încercasem niciodată să-mi exprim sentimentele acelea prin cuvinte.

— Nu știu cum să zic. Când îl ascult… mă simt ca și cum aș fi într-un sanctuar. Are sens ce-ți spun?

Sayaka a râs.

— Absolut. Ascultă-l pe Hino în seara asta și după aceea îmi spui mai multe, de acord?

Am izbutit să găsesc un loc de parcare pe stradă, nu prea departe de Taro. Mă simțeam încrezător, optimist. O parte a minții mele a zăbovit asupra neplăcerilor recente – băltoaca de sânge, mirosul de praf de pușcă, zbieretul animalic al unui bărbat înjunghiat în abdomen dar în cea mai mare parte se simțea compartimentată. Izolată. În siguranță. Aceea era altă parte a vieții mele, altă parte a celui care eram, dar care nu avea nicio legătură cu seara

asta. Acum eu eram altcineva. Poate că noi doi aveam amintiri comune, însă cealaltă persoană nu se afla aici.

Credeam realmente că puteam menține starea aceea. Eram prea tânăr ca să știu că unele amintiri nu se destramă, nu îmbătrânesc, nu mor. Că povara unora dintre acțiunile noastre se acumulează, se extinde, se unifică, se solidifică. Nu știam că viața înseamnă să te împaci cu povara aceea mereu prezentă, să înveți cum să o duci cu tine oriunde ai merge, să înțelegi și să accepți că va fi cu tine și pe umerii tăi și în interiorul tău în toate zilele, până vei ajunge la un punct în care toată energia pe care ai avut-o vreodată va fi destinată exclusiv pentru susținerea greutății ei. Iar când vei putea în cele din urmă să lași jos povara aceea, va fi doar pentru că a sosit momentul să lași jos totul, tot ce-ai avut, tot ce ai sau vei avea vreodată. Și ar fi bine să speri că acela va fi cu adevărat sfârșitul, fiindcă nimeni nu știe ce se întâmplă după aceea.

Am împins scaunul cu rotile al Sayakei, privind atent în jurul nostru, pentru a observa orice individ cu tunsoare *punch perm* și costum ieftin care ar fi venit spre noi. N-am zărit însă niciun *yakuza,* ci doar străzi ticsite de căutătorii de plăceri: grupuri de studenți ieșiți la o cină ieftină sau la film, businessmeni care-și întrețineau clienții, *sarariimani* aflați în căutarea unei relaxări sexuale înainte de a se îndrepta spre case și a-și minți nevestele. Oamenii râdeau și vorbeau, claxoanele țipau și vânzătorii zbierau din fața magazinelor, motoarele motocicletelor vuiau și trenurile uruiau. Un gen straniu de armonie în mijlocul haosului, o cacofonie melodioasă.

Când am ajuns la intrarea în Taro, am spus:

— Acum vine partea mai dificilă. Ce vrei să fac? Pot să te ajut până jos, să te așez, iar apoi să trimit pe cineva sus să ia scaunul. Ești de acord?

Sayaka a încuviințat din cap. Părea ușor speriată.

Mă gândisem că cel mai simplu ar fi fost s-o iau pur și simplu în brațe, dar bănuiam că asta nu i-ar fi plăcut. Știam că mie nu mi-ar fi plăcut – m-ar fi făcut să mă simt ca un prunc, ca un invalid.

— Cum e mai confortabil pentru tine? am întrebat-o. Mă gândeam că dacă m-aș lăsa pe vine lângă tine, poți să-ți treci brațul pe după gâtul meu, eu pot să-mi trec brațul pe după mijlocul tău și apoi să pornim. Ți se pare OK?

Ea a încuviințat din nou.

— Mda.

M-am ghemuit lângă ea și am făcut așa cum sugerasem. Era mai anevoios decât anticipasem și mi-am dat seama că fusesem un prost – ajutasem bețivi și răniți să meargă, și mă așteptasem la ceva similar și acum. Însă Sayaka nu-și putea lăsa deloc greutatea pe vreun picior. Ele erau inutile, îi atârnau pur și simplu inerte. Dumnezeule, nu era de mirare că detesta să nu fie în scaun și să fie nevoită să se bazeze pe alții!

— Stai o clipă, am zis, nu cred că va merge așa, dar am o idee mai bună.

M-am întors cu fața la ea și cu spatele la scară.

— Pune-ți ambele brațe pe după gâtul meu. Mai strâns. Așa! Iar acum… lasă-te pur și simplu pe mine. Să nu-ți fie frică, n-o să-ți dau drumul, fiindcă mă reazem de balustradă.

Mi-am trecut brațul liber în jurul taliei fetei și m-am arcuit puțin înapoi, ca să pot prelua o parte din greutatea ei pe trunchiul meu, după care am început să cobor treptele cu spatele. Era surprinzător de ușoară. Dar, desigur… picioarele ei aproape că nu aveau greutate. M-am mișcat încet și atent. Am încercat să nu bag în seamă apăsarea sânilor ei pe pieptul meu, strânsoarea brațelor ei în jurul gâtului meu sau atingerea spatelui ei prin materialul bluzei. Sau parfumul ei minunat. N-am reușit să ignor în mod satisfăcător niciuna dintre ele.

Am ajuns jos fără incidente, dacă se poate spune că „fără incidente” includea acordul nostru tacit de a nu menționa erecția care ne-a însoțit coborârea. Ce pot spune… aveam doar douăzeci de ani. Am fost îngrozit când am simțit că începea să se întâmple, dar nu puteam face absolut nimic. Iar stânjeneala mi-a fost accentuată de zâmbetul pe care Sayaka părea că încerca să-l ascundă. Nu știam ce simțea ea la nivelul acela, însă cumva părea să fie conștientă de starea mea.

Am intrat în club. Kyoko dădea instrucțiuni unui bărbat de treizeci de ani care stătea înapoia barului și la două fete de vârsta colegiului despre care am bănuit că erau chelnerițe. Când ne-a zărit, a trimis imediat un barman să aducă scaunul și s-a îngrijit ca el să-l așeze în centru, în față. De fapt nu se putea spune că în club ar fi existat un loc mai puțin bun – încăperea era atât de mică, încât toți se aflau la numai câțiva pași de scenă. Kyoko a stat de vorbă câteva minute cu Sayaka – despre cum deschisese ea clubul acesta, pe cine invitase să cânte, ce muzicieni le plăceau ambelor. După câte se părea, Kyoko era prietenă cu Hino și i-a promis Sayakei că-i va oferi ocazia să vorbească cu el. Fata era în extaz. Au început să apară și alți clienți și într-o jumătate de oră locul se umpluse.

— Totul e bine? am întrebat-o, pe când așteptam să apară Hino și cvartetul său.

Ea a încuviințat din cap.

— Da. Kyoko e realmente drăguță. Naturală. Mulți cred că, dacă ești în scaun cu rotile, trebuie să fii un idiot și-ți vorbesc ca și cum o leziune spinală ar fi totuna cu o leziune cerebrală. Ea nu-i deloc așa. A făcut o pauză, după care a adăugat: Și nici tu.

După un minut, luminile s-au redus, iar Hino și alți trei bărbați au apărut cu pas vioi pe lângă unul dintre pereții clubului, singurul loc pe unde se mai putea trece. Încăperea a răsunat de aplauze puternice. Hino și-a ridicat trompeta deasupra

capului și a scuturat-o în semn de salut, iar aplauzele și ovațiile s-au întețit.

După aceea, Hino, pianistul, basistul și bateristul și-au ocupat pozițiile pe scenă și au început să cânte fără niciun preambul. Nu cunoșteam piesa – pe atunci mă pricepeam foarte puțin la jazz dar era minunată. Începea lin și creștea treptat, era elegiacă și plină de dor, și mă făcea să mă simt fericit și trist, uneori alternativ, alteori simultan. Aveam senzația că-mi lipsea ceva și nu știam nici măcar despre ce era vorba. Era ademenitor, însă și frustrant, să fii capabil să percepi ceva atât de profund, dar să nu-l poți defini.

Clătinam din cap în ritmul muzicii, iar când mi-am dat seama, m-am oprit, stânjenit. Am văzut-o pe Sayaka privindu-mă și zâmbind. M-am uitat în jur. Toți spectatorii dădeau din capete sau băteau din vârful piciorului sau se legănau ușor. Era aproape imposibil să te abții. Oamenii aceștia nu se cunoșteau între ei și totuși răspundeau în mod similar. Era ca o comunitate de străini, uniți prin… prin ce anume? Nu știam. Prin ceea ce simțeam grație muzicii.

După ce cântecul s-a terminat, clubul a izbucnit în strigăte și aplauze. Hino și-a prezentat cvartetul și a explicat că bucata se numea „Alone, Alone and Alone”. Probabil că eu eram singurul din sală care nu știa deja asta.

În timp ce au cântat, eu și Sayaka am ciugulit dintr-o mulțime de farfurioare. Sayaka nu bea alcool – m-am gândit că poate nu dorea să fie dusă la baie mai mult decât era absolut necesar, totuși nu eram sigur –, însă eu am comandat un whisky. Nu știam de ce, dar mi-am spus că whisky-ul era o băutură sofisticată și părea că merge cu jazzul. Desigur, când chelnerița m-a întrebat ce brand voiam, am fost stupefiat și mi-am acoperit lipsa de cunoaștere, întrebând-o ce aveau. Hibiki și Yamazaki, mi-a răspuns. Dând cu banul mental, i-

am spus că doream un Yamazaki. De doisprezece ani sau de optsprezece ani vechime? Simțind cum masca sofisticării pe care încercasem s-o afișez îmi era smulsă de pe față, l-am cerut pe cel vechi de optsprezece ani. Sec sau cu gheață? Oare își bătea joc de mine? Sec, te rog. Moment în care, din fericire, jocul acela de întrebări și răspunsuri a luat sfârșit. Din fericire, Yamazaki era atât de bun, încât am mai comandat unul și aș fi luat și un al treilea dacă Sayaka ar fi băut alături de mine și dacă n-ar fi trebuit să șofez după aceea.

Am fost surprins de cât de mult îmi plăcea spectacolul – nu doar muzica în sine, ci experiența de a o împărtăși cu atâția străini. Mă așteptasem ca plăcerea pe care aș fi putut s-o simt să fie în mare parte indirectă, dar s-a dovedit mai mult de atât. Din când în când, îmi trecea prin minte ceva discordant – o imagine sau o senzație legată de cele făcute în ultimele zile. Am fost totuși în stare să alung intruziunile acelea. Mi-am spus că dacă aș fi putut continua să conștientizez momentul prezent și nu amintirile, atunci m-aș fi. simțit realmente bine. Aceea era o viață, iar aceasta era o alta. Erau separate și aveam să le păstrez așa.

După ce concertul s-a terminat și aplauzele au încetat în cele din urmă, iar spectatorii au început să părăsească clubul, Kyoko ne-a prezentat cvartetului, așa cum ne promisese. Hino a prins o mână a Sayakei între palmele sale și a făcut o plecăciune. A fost un gest frumos, o combinație plină de căldură între salutul occidental și cel oriental. Kyoko a adus unul dintre albumele lui Hino și el i-a dat un autograf Sayakei. Fata nu se mai putea opri din zâmbit și am fost bucuros s-o văd abandonând o parte din răceala detașată ce o caracterizase în asemenea măsură când ne întâlniserăm prima dată.

Sayaka a avut nevoie să meargă la baie înainte de a pleca și totul s-a desfășurat perfect. Dacă s-a simțit stânjenită fiindcă a trebuit să fie ajutată la

intrare și la ieșire, nu s-a trădat în niciun fel. După aceea am folosit și eu baia și am achitat nota la ieșire.

— Ei bine? am întrebat apoi. Ești gata?

Ea a aprobat din cap și am suit împreună scara aproape în același fel în care o coborâsem. Și în principiu cu același impediment stingheritor din partea mea. Barmanul ne-a urmat cu scaunul. Am ajutat-o pe Sayaka să se așeze, ne-am luat rămas-bun și am revenit la dubiță.

— A fost bine? am întrebat-o, împingând scaunul prin aleile iluminate de neoane din Kabukichô, manevrând în jurul petrecăreților.

Sayaka rotea capul de jur-împrejur, ca să absoarbă totul: imaginile, zgomotele și mulțimile. Știam că eram paranoic, totuși am fost atent să țin fruntea plecată, pentru a evita orice eventualitate de a fi recunoscut.

Ea a întors capul spre mine.

— A fost extraordinar. Mulțumesc.

Asta m-a făcut cu adevărat fericit. Fără să gândesc, am rostit:

— Auzi, n-ai avea chef să facem o plimbare? Vreau să zic…

Fata a râs.

— Știu ce vrei să zici. Unde?

— Nu știu, poate în parcul Ueno? Este chiar lângă Uguisudani, așa că…

A urmat o pauză, după care ea a zis:

— Nu, haide să facem altceva. Vreau să văd ceva nou.

Asta era încurajator. M-am gândit doar o clipă.

— Știi Kitazawa-gawa?

— Locul *hanami*?

— Da, în Setagaya. E aglomerație în anotimpul înfloririi, dar altfel este pur și simplu un loc plăcut pentru o plimbare.

Chiar când am rostit „plimbare”, mi-am dat seama că nu era cuvântul potrivit. Totuși Sayaka îmi spusese deja că înțelesese ce însemna.

A zâmbit.
— Păi? Ce mai așteptăm atunci?

Capitolul 22

Am parcurs cu dubița distanța scurtă spre sud-vest, am parcat și am coborât. Setagaya era o parte suburbană elegantă din Tokio, în afara liniei Yamanote, unde bogătașii se puteau muta dacă voiau să scape de aglomerația urbană și să se bucure de mai multă verdeață. Era un loc liniștit în cea mai mare parte a timpului, iar cerul nopții putea fi remarcabil de senin. Iar Kitazawa-gawa, un soi de promenadă prin natură în măsura în care se putea spune că așa ceva exista în Tokio, era mai cu seamă fermecătoare seara, cu un pârâiaș care clipocea, cu multă iarbă și arbori, precum și umbre pitorești proiectate de felinarele înalte din fier. Am împins scaunul Sayakei, bucurându-mă de compania ei, încântat că fata avea destulă încredere în mine ca să-mi îngăduie s-o duc într-un loc nou. Începeam să înțeleg cât de dificil trebuia să-i fi fost să se deplaseze. Pe atunci lumea nu era nici pe departe atât de accesibilă pentru persoanele cu handicap cum a devenit între timp și toate suprafețele ierboase sau cu textură moale, toate spațiile înguste, toate bordurile reprezentau tot atâtea obstacole. Iar asta, când o ajuta cineva. Dacă era singură, până și câteva trepte scunde ar fi însemnat pentru ea echivalentul unui zid înalt de șase metri pentru mine.

— Aici este cu totul alt univers, a rostit Sayaka privind în jurul nostru și în sus, la copaci.

— Știu. Tokio este ca în povestea cu orbii și elefantul. Fiecare parte pe care o atingi te păcălește să crezi că știi cum arată ansamblul general. Totuși eu nu cred că cineva poate să cunoască Tokio cu adevărat. Este prea mare și prea… Nu știu. Misterios.

Ea m-a privit.

— Îți place realmente, așa-i?

Nu i-am răspuns imediat. Roțile scaunului au scrâșnit încetișor pe pavaj. Undeva a lătrat un câine. În rest, orașul era tăcut și nemișcat.

— Cred că-i un fel de relație dragoste-ură.

— De ce? Pentru că ești jumătate-jumătate?

Haafu este un cuvânt japonez neutru pentru cei cu părinți din rase diferite, cuvintele împrumutate din străinătate având un conținut emoțional mai redus.

— Mda, nu m-am simțit niciodată acceptat cu adevărat aici. Eu am iubit orașul, dar orașul nu m-a iubit pe mine. Cred că revenirea mea este cumva tulburătoare. Ca și cum m-aș întoarce la ușa unei fete care m-a dat afară. Dar, la naiba… e o poveste lungă.

— N-ai casa ta?

Se părea că nu aveam. I-am spus câte ceva despre copilăria mea din Tokio. Provocările, bătăușii, rușinea conflictuală a tatii.

— Nu-i un loc grozav în care să crești dacă nu ești sută la sută japonez, am spus. Vreau să spun că, dacă ești sută la sută altceva, nu le pasă. Este chiar posibil să te admire. Dar dacă ești pe jumătate… dacă arăți a japonez, dar de fapt nu ești… ei urăsc asta.

Fata a râs.

— Crezi că nu știu?

— Te referi la scaunul cu rotile? Ești discriminată din cauza lui? Îmi pare rău, recunosc că nu m-am gândit la asta.

— Nu la scaunul cu rotile, ci la faptul că sunt coreeancă.

M-am oprit din împingerea scaunului și am privit-o dintr-o parte.

— Ești coreeancă?

— *Zainichi* de a doua generație. Și este exact cum ai spus. Japonezii ne urăsc pentru că nu ne pot deosebi. Vreau să spun, toate prejudecățile sunt demente, dar este încă și mai dement când trebuie să angajezi un detectiv particular ca să urmărească

descendența unei persoane, astfel încât să știi dacă s-o discriminezi!

Am izbucnit amândoi în râs.

— Așadar, ești coreeancă. Nu mi-am dat seama.

— Da. Sayaka Kimura. Părinții mei au ales prenumele Sayaka, pentru că nu voiau ca lumea să-și dea seama, însă Kimura îmi trădează imediat originea.

Kimura era un prenume *zainichi* tipic, deși nu în mod exclusiv, o variantă banală a nativului Kim.

— Ei bine, eu nu mi-am dat seama.

— Te deranjează?

— Nu. Îmi place. Mă bucur să cunosc alt outsider. Ăsta-i motivul pentru care vrei să pleci în America?

— Nu, ci vreau pur și simplu să plec de-aici. Ți-am spus, pentru mine nu-i o relație de tip dragoste-ură, ca la tine. Vreau să mă duc într-un loc care să nu fie așa de mare, care să nu crească așa de rapid, care să nu fie atât de copleșitor și de impersonal. Un loc în care să nu le pese de unde vii sau de unde sunt părinții tăi.

Nu știam că Statele Unite erau așa. Pentru mine, în niciun caz nu fuseseră. Dar poate că aveau să fie pentru Sayaka. Am început să iscodesc mai departe.

— Și ce-o să faci acolo?

— Deocamdată nu m-am gândit la asta. Pentru început, colegiul, dacă voi putea economisi destui bani.

Prin urmare, nu fusese la colegiu. M-am întrebat dacă asta o stânjenise și dacă de aceea nu-mi răspunsese când o întrebasem prima dată la hotel.

— Și apoi?

A ridicat din umeri.

— Orice aș dori. Vreau să obțin un job bun. Și să fiu liberă, liberă cu adevărat. Simt că aici trăiesc o viață ciuntită. Trebuie să-mi asum mai multe riscuri. Și nu știu de ce, dar mă tem să mi le asum aici.

— Crezi că America te va face mai curajoasă?

A întors ochii spre mine și m-a privit, poate încercând să vadă dacă o tachinam. Nu era așa.

— Crezi că-i o prostie?

M-am gândit la Cambodgia.

— Nu. Majoritatea oamenilor cred că bravura provine din interior, dar nu-i așa. Depinde de multe lucruri. Poate că unul dintre ele este pur și simplu… locul unde trăiești. Cultura ta, mediul înconjurător.

Sayaka a aprobat din cap.

— Îți jur că orașul ăsta mă ucide. Aici mă simt pur și simplu inhibată. Îmi imaginez America și mă văd acolo făcând orice și de toate. Poate că acolo aș putea șofa, dacă cineva o să inventeze un automobil care să fie condus numai cu mâinile. Și aș vrea să fac scufundări subacvatice. De ce nu? N-ai nevoie de picioare pentru așa ceva. Și să sar cu parașuta… de ce n-ai putea s-o faci cu un scaun cu rotile? Crezi că pentru mine e mai greu să cad? Să știi că-i mai ușor. A făcut o pauză și a privit în jur. Atâta doar că mai întâi trebuie să plec de aici.

Nu știam despre scufundările subacvatice și salturile cu parașuta, nici despre toate celelalte. Dar de ce să trezesc pe cineva din visurile sale?

Am zărit o bancă lângă un arbore bătrân și noduros, acoperită de umbrele proiectate de unul dintre felinarele înșiruite în lungul aleii.

— Vrei să ne așezăm? Adică… la naiba, scuză-mă, greșesc întruna.

Ea a clătinat din cap.

— Nu te scuza. Îmi place. Îmi place că înțelegi că pot merge la o plimbare în scaun. Și că a sta lângă o bancă din parc nu-i același lucru cu a fi în scaun.

— Mulțumesc. Uneori mă simt chiar ca un idiot.

M-a privit într-un fel pe care nu l-am putut interpreta.

— Nu ești idiot.

I-am aranjat scaunul lângă bancă și m-am așezat aproape de ea.

— Bun, a urmat Sayaka. Acum va trebui să răspunzi la propria ta întrebare. Care-i treaba cu jazzul? Te-am văzut bătând tactul cu piciorul și legănând din cap. Ți-a plăcut?

— Da, chiar mult.

— De ce?

I-am spus despre felul cum mă făcuse să mă simt… senzația că tânjeam după ceva despre care nici nu știam că-mi lipsea. Și cum mă izbise faptul că muzica determinase genul acela de apropiere și comunitate într-o încăpere plină de străini, astfel încât toți simțiserăm la fel.

— Da, a zis Sayaka când am terminat. Asta e, exact!

— Ăsta a fost primul tău concert?

— Da. Și a fost așa cum mi-am imaginat că va fi. Ba nu, a fost și mai frumos. A fost cu adevărat special. Mulțumesc pentru că m-ai invitat. Mulțumesc pentru că m-ai… încurajat.

Am simțit că mă înroșesc și pentru o clipă am plecat ochii în pământ. Nu voiam să par ca un puști stângaci.

Fata m-a observat însă imediat și a râs.

— Te-ai înroșit?

„La naiba!”

— N-am crezut c-o să poți vedea pe întuneric.

— Nu, n-am putut, dar apoi ți-ai ferit ochii.

— Ah, grozav, am zis.

Am râs amândoi și după ceea am rămas tăcuți o vreme. M-am uitat la Sayaka.

— Pot să te-ntreb ceva personal?

Și-a îndepărtat o șuviță de păr de pe față.

— Bineînțeles. Dacă n-o să vreau să răspund, n-o să răspund și gata.

— Cum… te-ai născut în felul ăsta? Ori s-a-ntâmplat ceva? Mai devreme ai spus „leziune”, așa că…

A urmat o pauză lungă. După aceea ea a zis:

— Aveam șaisprezece ani. Mă întorceam acasă de la școală. O mașină m-a lovit din spate.

O empatie ciudată, însă clară, s-a deschis înăuntrul meu. Dar nu știam cum s-o exprim. Am spus doar:

— Îmi pare rău.

Sayaka a ridicat din umeri.

— Nici măcar nu-mi amintesc accidentul. M-am trezit în spital.

— L-au prins pe cel care te-a lovit?

— Ah, da. Și-a distrus mașina, încercând să fugă după aceea: a intrat într-un zid. Eu m-am ales cu asta, iar el n-a avut nici măcar o zgârietură.

N-am zis nimic.

— Era beat. S-a dovedit de asemenea că era un politician important. Avea multe legături. Ai lui le-au oferit părinților mei bani, ca despăgubire. De fapt, ca să-și țină gura și să nu facă gălăgie.

— La naiba!

— Ei n-au vrut să ia banii. Voiau să-l vadă după gratii. Apoi însă ne-au vizitat acasă alți tipi, care le-au recomandat alor mei să ia banii.

— *Yakuza*?

Sayaka a încuviințat din cap.

— Ai mei n-au mai putut face nimic. Au luat banii și au semnat niște acte. Banii n-au ajuns nici măcar pentru operațiile de care aveam nevoie.

M-am gândit la cei patru *yakuza* pe care-i omorâsem mai devreme în cursul zilei. Brusc mi-am dorit s-o pot face din nou. Ei bine, în curând aveam să pornesc după Câinele Turbat. Și după Mori, alt politician important. Gândul acela a fost pe cât de înverșunat, pe atât de mulțumitor.

— Unde sunt ai tăi? am întrebat-o pe fată.

— Au murit. Erau bătrâni. M-au avut târziu pe mine – crezuseră că nu mai puteau avea copii, pentru ca apoi, după atâția ani, să se pomenească cu mine.

— Îmi pare rău.

— Dacă o să mai repeți cuvintele astea, n-o să-ți mai spun nicio poveste tristă.

Am zâmbit ușor, ca dovadă că-i apreciam umorul.

— Mai știi cum se numea cel care te-a lovit cu mașina?

A încuviințat din cap.

— Nobuo Kamioka. N-o să-l uit niciodată.

— Tu ai… simt c-aș fi în stare să-l omor.

N-am vrut să spun cuvintele acelea, dar nu știu cum mi-au ieșit printre buze.

Sayaka a rămas tăcută niște secunde.

— Știu că și tata simțea la fel. Și cred că și eu am simțit-o, pentru o vreme.

— Acum n-o mai simți?

— Nu știu. La un moment dat, am învățat să nu mă mai gândesc așa la cele întâmplate. Eu cred în karma.

— Serios?

— Da. Cred că, în cele din urmă, toți vom plăti pentru ceea ce am făcut.

Speram să nu fie adevărat.

— Kamioka a plătit?

— Nu știu. Să fiu sinceră, nu mă gândesc la asta. Nu sunt responsabilă pentru karma altuia. Vreau pur și simplu să-mi trăiesc viața, să fiu recunoscătoare pentru ceea ce am și să nu fiu înverșunată din cauza celor pe care nu le am, înțelegi? Să mă concentrez pe viitor, nu pe trecut.

Am încuviințat din cap.

— Cred că-i o atitudine bună.

— Dar n-o împărtășești?

— Mi-ar plăcea.

A urmat o pauză, după care ea a spus:

— Știi, ai fost destul de intimidant cu bețivul acela, atunci când te-am văzut prima dată. Ai fost foarte calm. Ca și cum a-i face rău cuiva sau a nu-i face era pur și simplu un soi de… ecuație. Pe de altă parte, când ești cu mine, ești stângaci și dulce. Nu te pot descifra cu adevărat.

M-am foit pe bancă.

— N-ai ce să descifrezi.

— Ba da, am. Îmi dau seama că ascunzi ceva.

— Nu cred.

— Și, oricum, în ce fel îți câștigi existența? N-ai menționat-o niciodată.

— Păi, asta face parte din necazul în care sunt băgat.

— Cel pe care aproape că l-ai lămurit.

— Mai există și altul pe care eu nu-l cunosc?

— Eu nu știu – există?

— Sunt destul de sigur că nu.

— N-o să-mi spui?

Mi-am dat seama că aceasta avea să fie permanent o problemă, dacă încercam să rămân cu un picior la lumină și cu celălalt la întuneric. Fusesem naiv că n-o recunoscusem mai devreme și ar fi trebuit să fi fost pregătit pentru ea, deoarece Sayaka îmi punea acum întrebări banale, iar eu nu aveam răspunsuri.

— Am fost… în armată pentru trei ani.

— Care armată?

Șovăiam să spun mai multe. Războiul american din Vietnam era extrem de nepopular printre tinerii japonezi. N-aș fi vrut ca fata să nu mă placă din cauza asta. Și nu mi-ar fi dorit nici să fiu nevoit să mă explic. Pe de altă parte, nu vedeam cum puteam evita subiectul.

— În armata americană.

— Adică în Vietnam?

Asta era. Am aprobat din cap în tăcere.

— Ai fost în Vietnam?

Am aprobat din nou.

— Ce-ai făcut acolo?

Cum să răspunzi la așa ceva? Am zis:

— Am făcut toate chestiile oribile pe care oamenii le fac în războaie și despre care după aceea n-au chef să vorbească.

— Ai omorât pe cineva?

Încercam un simțământ straniu. Eram obișnuit să mă simt mai tânăr decât Sayaka, dar acum m-am simțit mai bătrân.

— Era război. În război, omori oameni. Mai puțin dacă te afli înapoia frontului, ceea ce n-a fost cazul cu mine.

— Îmi pare rău. Ai spus că nu vrei să vorbești despre asta.

— E-n regulă.

— Totuși, tu ai adus subiectul în discuție.

Și brusc m-am simțit din nou mai tânăr.

— Doar pentru a sublinia că ceea ce fac aici este un fel de… continuare de la unele contacte pe care le-am stabilit acolo.

— Adică… spionaj?

M-am uitat la ea. Era pur și simplu curioasă, nu mă judeca.

— Nu vreau să te mint, am rostit, și nici nu vreau să te bag în vreun bucluc spunându-ți lucruri pe care n-ar trebui să le știi. Habar n-am cum am devenit amestecat în toată chestia asta, fiindcă în afară de cele învățate în armată, nu am prea multe abilități. N-am la ce să recurg în caz de dificultăți. Iar oportunitatea asta a apărut și am profitat pur și simplu de ea. Iar una dintre chestiile care-mi plac la tine este că nu ai absolut nicio legătură cu ceea ce fac eu. Iar eu… și nu știu ce-ncerc să spun, așa c-o să mă opresc.

— Ești sigur? Ești foarte drăguț când te bâlbâi.

Am râs.

— Iar acum te-ai înroșit, a continuat Sayaka.

— Bine, n-o să mai scot un cuvânt.

— Pun prinsoare c-o s-o faci.

— Pun prinsoare că te-nșeli.

— Vezi? Am câștigat!

Am râs din nou.

— Bine. Deci… tu locuiești în Uguisudani?

— Cam la jumătate de kilometru de hotel. De ce întrebi?

— Mă-ntrebam… Vreau să zic, nu te îndepărtezi niciodată de zona aia?

A oftat.

— Nu, nu prea. Uneori îmi spun că ar trebui s-o fac, totuși mi-e teamă că nu știu ce voi găsi. Am avut necazuri de câteva ori și este… cu adevărat neplăcut. Să fii neajutorată și să fii nevoită să te bazezi pe amabilitatea străinilor. Poate fi… umilitor. Ca atare, de-a lungul timpului m-am deprins să rămân într-o zonă pe care o cunosc. În care mă simt confortabil.

— Asta înseamnă că ai avut realmente încredere în mine ca să mă-nsoțești în seara asta.

A fost o declarație neutră, dar cred că în tonul meu a existat o undă de uimire. Sayaka m-a privit.

— Vrei să știi ce m-a convins?

Am aprobat din cap.

— Bineînțeles.

— Momentul când mi-ai spus că te gândeai la mine ca la „fata de la hotel”.

Am încercat să-i înțeleg cuvintele acelea, dar n-am izbutit.

— Nu m-am prins.

Ea a chicotit.

— Vezi? O faci chiar acum, prostule. „Fata de la hotel”. Nu „fata din scaunul cu rotile”. Ca și cum nici măcar n-ai observa scaunul.

M-am aplecat spre ea, de parcă aș fi dorit s-o examinez mai atent.

— Ești într-un scaun cu rotile?

Sayaka a râs și m-a lovit în joacă cu pumnul în umăr. I-am prins degetele. Fără să gândesc, i-am dus mâna la gură și am sărutat-o.

A coborât ochii.

— Nu știu, Jun…

— Nu vrei să te sărut?

— Nu știu.

— Ei bine, am putea să-ncercăm, pur și simplu, iar dacă nu-i bine, ne putem opri.

Ea a râs iarăși, încetișor.

I-am sărutat din nou mâna și m-am aplecat mai mult. Sayaka stătea în continuare cu fruntea plecată. I-am eliberat mâna și i-am atins bărbia. Cu foarte multă blândețe, i-am ridicat chipul spre mine. M-a privit în ochi.

— Ești cu adevărat frumoasă, am zis.

A clătinat din cap și n-a spus nimic. Îmi plăcea să fiu atât de aproape de ea. M-am aplecat și mai mult și am sărutat-o cât mai gingaș. Nu mi-a răspuns la sărutare, dar nici nu s-a tras înapoi.

M-am tras însă cu înapoi, simțindu-mă fericit și amețit.

— A fost oribil?

A mai clătinat o dată din cap.

— Nu, n-a fost prea oribil.

— Bine, atunci o s-o fac din nou.

Gura îi era ușor întredeschisă și de data asta nu i-am sărutat decât buza inferioară, zăbovind acolo o clipă înainte de a mă îndepărta.

— E tot bine? am întrebat-o.

— Atâta doar că… nu știu ce vrei de la mine.

— Ce vrei să spui?

— Păi, uită-te cum arăt. Ce vrei de la mine?

Poate că nu vorbise literal, dar am privit-o îndelung. Mi-a plăcut ce am văzut. Sânii îi erau micuți și frumos modelați, gâtul prelung și zvelt, iar umerii și brațele, toată partea superioară a corpului arăta puternică și grațioasă. Pielea îi era deschisă la culoare și netedă. Iar buzele… Dumnezeule, fusese minunat s-o sărut, chiar dacă atingerea fusese atât de înceată, încât abia dacă s-ar fi calificat ca sărutare.

— Ți-aș răspunde la asta, dar cred că mi-ai trage o palmă.

Ea a râs ușor.

— Pur și simplu, nu înțeleg.

— Vrei să zici… din cauza scaunului cu rotile?

— Da.

I-am luat din nou palma între mâinile mele.

— Nu știu. Îmi place pur și simplu să fiu cu tine. Mi-a plăcut să te sărut adineauri. Nu m-ar deranja s-o repet.

A râs încă o dată.

— Realmente nu te-nțeleg.

— Îmi pare rău.

— Nu cred că este neapărat vina ta. Eu nici măcar nu… eu nici măcar nu știu dacă pot… înțelegi? Nu știu dacă aș simți ceva.

— Vrei să zici că… niciodată…

A clătinat din cap.

— Nu, niciodată. Nici chiar înainte de accident.

— Ah… Ei bine, poate că ne-am pripit nițel, da? Vreau să zic că nici măcar nu m-am gândit la asta. Mă rog, nu chiar *deloc-deloc,* dar nu m-am gândit prea mult. În tot cazul, nu constant. Uneori mă pomenesc că mă gândesc la altceva pentru câteva minute, înainte de a reveni la firul inițial, asta vreau să zic.

Sayaka a râs. Mi-am dat seama că-mi plăcea cu adevărat s-o fac să râdă. Nu fusesem niciodată tipul cel mai amuzant din lume și-i invidiam pe cei care aveau talent în privința asta, totuși fata avea ceva care mă făcea să-mi scot la lumină trăsătura aceea.

— Și nu doar atât, a zis ea, dar nici măcar n-am mai sărutat pe cineva din adolescență.

— De ce? N-ai vrut?

— Nu știu. Majoritatea celor care vor să iasă cu o fată în scaun cu rotile… fie mă compătimesc, fie cred că fac ceva nobil, fie cred că pot obține orice ar dori, pentru că eu sunt probabil disperată, sau vreo combinație a acestor trei variante. Niciodată nu m-a făcut să mă simt bine în privința persoanei mele. Așa că, după o vreme, am încetat să mai încerc.

— Nu știu de ce ar gândi cineva toate astea despre tine. „Disperată” ar fi ultimul lucru cu care te-aș asocia eu.

Ea a dat din cap.

— Mulțumesc.

— N-ai de ce să-mi mulțumești. Încerc doar să mă gândesc la ceva care să te facă să vrei să mă săruți din nou.

Sayaka a zâmbit și ochii i s-au umplut de lacrimi. M-a luat prin surprindere și se pare că a surprins-o și pe ea, deoarece a chicotit scurt, uimită, apoi și-a întors fața ca să se ascundă.

— Îmi cer scuze, am zis. Încercam doar să fac o glumă.

A scuturat din cap și și-a șters ochii, continuând să nu mă privească.

M-am simțit neplăcut. Mi-am dat seama că o tratasem mai mult sau mai puțin așa cum aș fi tratat orice fată care mi-ar fi plăcut, iar dacă pe de o parte ea răspundea clar la asta, pe de altă parte avea răni sufletești despre care nu știam nimic, tot așa cum nici ea nu știa multe despre mine.

— Dacă asta te va face să te simți mai bine, i-am zis, să știi că eu n-am ieșit decât cu o singură fată până acum.

A râs și a continuat să-și șteargă ochii.

— Mincinosule! Cu urechiușele astea ale tale, cred că fetele sar pe tine.

Am râs și eu.

— Ba nu, să știi că-i adevărat – n-a fost decât una.

Practic nu era tocmai adevărat, fiindcă nu puteam susține că aș fi evitat toate profesionistele din timpul războiului, dar în rest Deirdre Calhoun fusese prima mea „drăguță” și, până acum, ultima.

— A fost prietena mea din liceu, am continuat, și i-am spus că mă voi însura cu ea când o să mă-ntorc de la război. Însă partea cu căsătoria n-a mai avut loc.

— De ce?

Am expirat prelung.

— Am lipsit mai mult decât crezusem inițial. Iar războiul te schimbă. Când m-am întors, amândoi eram diferiți. Totul era diferit.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. Pur și simplu, n-a mers. Dar acum sunt aici.

Sayaka a coborât ochii.

— Pentru mine este însă greu.

— Cred că-nțeleg. Cel puțin în parte.

— Vreau să zic că dacă aș vrea să plec spre casă în clipa imediat următoare – și, nu, nu vreau asta… dar să presupunem că aș vrea –, nu pot să plec pur și simplu. Trebuie să mă bizui pe tine. Detest să fiu neajutorată în felul ăsta. Detest!

— Am înțeles. Și eu aș simți la fel. Ce crezi c-ar trebui să facem?

— Nu știu.

— Ei bine, în timp ce tu încerci să-ți dai seama, eu voi încerca să te sărut din nou, OK?

Ea m-a privit drept în ochi. După aceea a șoptit:

— OK.

Așa că ne-am sărutat din nou. Iar de data asta nu m-am mai retras. Am ridicat mâna și i-am mângâiat obrazul cu dosul degetelor, iar ea a întredeschis gura și i-am atins dinții cu vârful limbii puțin, doar ca s-o anunț că voiam mai mult, că eram pregătit pentru mai mult dacă și ea era pregătită, apoi i-am simțit limba și ne-am sărutat de-adevăratelea, iar eu i-am cuprins chipul în palme și ea s-a aplecat puțin înainte și a făcut la fel, și a deschis gura mai larg, strecurându-și limba în gura mea, după care a scos un sunet minunat, nu-l pot nici măcar descrie, însă era un sunet de plăcere pură, cel pe care l-ai scoate dacă ai gusta ceva neașteptat de delicios și ai fi aproape șocat de gustul acela. Ne-am sărutat și iar ne-am sărutat, și ne-am atins unul celuilalt părul și fața, iar ea și-a trecut palmele peste urechile mele, și am râs amândoi, și ne-am ținut în brațe, și am continuat, mereu și mereu. Și a fost cel mai bun sărut de care am avut parte vreodată.

După aceea ne-am ținut pur și simplu în brațe și am râs, iar spatele mă durea, fiindcă aveam o

poziție stângace, aplecat spre ea de pe bancă, dar nu-mi păsa, ba chiar, în mod bizar, mă simțeam bine. Apoi, pe neașteptate, Sayaka s-a încordat, s-a tras înapoi și a spus:

— Oh, nu, oh, la naiba, oh, nu!

Fusesem atât de pierdut în reverie, încât mă simțeam ca și cum aș fi fost pălmuit.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

Ea a coborât ochii în poală și a încercat să și-o acopere cu palmele, dar n-a izbutit. Urinase. Și nu doar puțin, dar continua și acum și nu se mai putea opri. A clătinat din cap, într-o umilință neajutorată.

Am sărit imediat în picioare.

— Haide să te duc undeva!

— Du-mă acasă.

— N-ar trebui să…

— Du-mă acasă.

— Dar ți-am zis, nu…

— Du-mă acasă!

Doream să-i zic ceva, să-i spun că nu conta, că mie nu-mi păsa, dar nu-mi găseam cuvintele. Mă simțeam groaznic. În același timp mi-am dat seama că și eu simțeam nevoia să urinez – stătuserăm acolo foarte mult timp.

Iar apoi mi-a venit o idee nebunească. Am dat să mă gândesc mai bine, după care mi-am zis: „La dracu', ce ai de pierdut?"

Am inspirat adânc și mi-am dat drumul pe mine.

— Du-mă acasă, da? a spus ea. Acum!

— Bine, doar o secundă, am eu însumi o mică problemă.

S-a uitat la prohabul meu și la țesătura pantalonilor care se întuneca, urmând curgerea lichidului pe piciorul meu.

După aceea a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ce naiba faci?

— Crezi că eu n-am mai făcut niciodată pe mine până acum? Prima dată când s-a tras asupra mea în junglă, m-am scăpat pe mine. Ce dracu', cunosc

bărbați care și-au umplut pantalonii cu rahat. Tipi duri, care te-ar fi lichidat fără să clipească dacă te luai de ei. Atâta doar că nimănui nu-i place să vorbească despre asta.

Ea rămăsese cu gura căscată.

— Nu pot să cred că faci așa ceva.

— De ce, crezi că ești singura care-o poate face? De ce să nu mă ușurez și eu?

Sayaka și-a lăsat fața în palme și umerii au început să i se scuture. Am crezut că plângea, dar apoi mi-am dat seama că râdea. A ridicat ochii, m-a privit și a clătinat din cap.

— Ești nebun. Ești nebun cu-adevărat.

M-am uitat la pata întunecată de pe pantalonii mei și am chicotit amândoi. La început râsetele au fost moderate, dar apoi s-au amplificat din ce în ce mai mult. La un moment dat, ea a inspirat și a expirat repede, de două ori consecutiv, și a izbutit să se stăpânească, doar atât cât să rostească:

— Ăsta a fost lucrul… cel mai romantic pe care l-a făcut cineva pentru mine, după care amândoi am hohotit paroxistic.

Când râsetele s-au potolit până la urmă, am spus:

— Poate c-ar trebui să ne-ntoarcem la dubiță. O să las geamurile jos.

Am râs din nou amândoi și i-am împins scaunul pe alee. Nu pot spune că mă simțeam grozav cu urina plescăindu-mi în pantofi, pe de altă parte, măcar nu mai eram apăsat de nevoia de a urina.

După ce am revenit în dubiță și am pornit spre est, Sayaka a rostit:

— Mulțumesc, Jun. Mulțumesc cu adevărat.

— Ți-am spus că nu-i mare lucru. Pe mine nu mă deranjează.

— De fapt, pot spune că eu sunt norocoasă. Leziunea pe care am suferit-o la șira spinării n-a fost totală. Mulți au nevoie de un cateter, dar nu și eu. Trebuie totuși să fiu atentă și să nu aștept prea mult. N-am mai avut o astfel de problemă de mult

timp, dar rămâne ceva de care mă tem permanent. Iar în seara asta cred că am fost surescitată… îmi cer scuze.

Am privit în oglinda retrovizoare, dar în spate era întuneric și n-am putut s-o văd.

— N-ai pentru ce să-ți ceri scuze, am zis. Absolut deloc. După care am adăugat: Ia stai, ai zis că ai fost surescitată?

Și amândoi am pufnit iarăși în râs.

După ce am ajuns în Uguisudani, Sayaka m-a îndrumat spre apartamentul ei. Am parcat și am deschis ușa din spate a dubiței, iar ea a coborât pe trotuar.

— Deci aici stai? am întrebat.

Era un bloc din beton armat cu patru etaje, care arăta destul de nou, dar părea lipsit de suflet. Cenușiu și banal, totuși nu mai rău decât cel în care locuiam eu. Sau în care locuisem. Nu eram tocmai sigur în privința statutului meu.

— Da. N-are scară, vezi? Până la lift este asfalt neted.

— Vrei să urc și eu?

Ea a făcut o pauză.

— Nu știu, amândoi trebuie să ne spălăm…

— Ah, păi dacă urc, spălatul este obligatoriu. Ai cameră de baie?

— Da, am ales blocul ăsta în bună parte din acest motiv – e nou și fiecare garsonieră are baia ei. Ar fi fost un coșmar pentru mine să mă duc în fiecare zi la *sentô.*

— Bun… așadar, ce crezi?

— Și în ce haine te vei schimba?

Am bătut cu palma pe geantă.

— Am un schimb de haine chiar aici.

— Chiar mă-ntrebam, de ce porți mereu geanta asta cu tine?

— Pur și simplu, n-am unde s-o las. Deocamdată n-am o adresă fixă și așa mai departe. Așa că… pot să urc și eu?

Îmi dădeam seama că era agitată. A spus totuși:

— Bine.

Locuia la etajul întâi, o garsonieră funcțională cu bucătărie, care în Statele Unite se numește „studio”. Un singur pat pe o platformă, spre deosebire de obișnuita saltea japoneză așezată direct pe podea. În mod vădit, era mai ușor să urce și să coboare din pat. O masă de bucătărie fără scaune. Un televizor micuț. O instalație stereo de calitate. Și cam atât.

Amândoi ne-am scos pantofii și ciorapii în *genkan.* Eu aveam însă picioarele ude de urină.

— Ar trebui să mă șterg pe picioare înainte de a intra, am spus. Ai vreun prosop?

— Da, stai așa.

A intrat cu scaunul în garsonieră, a scos un prosop dintr-un dulap și l-a așezat pe podea. Am călcat pe el. Din fericire, pantalonii nu-mi mai picurau, dar o baie și schimbarea hainelor ar fi fost de dorit. Fără să mă gândesc, am spus:

— Fă baie cu mine.

— Poftim? Nu, Jun.

— Hei, doar ca să ne curățăm. N-am niciun fel de alte intenții.

Sayaka a râs ușor nervos.

— Nu, nu cred.

— De ce?

— Nu… nu te cunosc.

— Ba da, mă cunoști. Mă cunoști mai bine decât foarte mulți oameni.

Ea a coborât privirea. A urmat o pauză lungă. După aceea a rostit:

— Nu vreau să-mi vezi corpul… Picioarele…

— Putem stinge lumina.

— Nu-nțelegi. Ele sunt ca… niște bețișoare din cauciuc. Pur și simplu atârnă din corpul meu.

— Și crezi că dacă-ți văd picioarele n-o să mai fiu atras de tine?

Fata a încuviințat din cap. Hristoase, arăta atât de sinceră și atât de rușinată, încât îmi sfâșia mima.

Am îngenuncheat în fața ei și i-am prins mâinile între ale mele.

— Sayaka, n-o să fie așa.

Nu a zis nimic.

— Vino cu mine, am spus. Va fi întuneric. Ne vom săpuni și clăti, apoi vom sta în cada cu apă caldă și eu te voi săruta și te voi ține așa cum am făcut în Kitazawa-gawa. Și nu vom face absolut nimic altceva dacă nu vrei. Da?

— Oh, Doamne, nu știu!

— Da?

A urmat o pauză lungă. În cele din urmă, Sayaka a zis:

— Lasă-mă pe mine să intru prima.

A dispărut în camera de baie. Am auzit apa curgând, apoi lumina s-a stins. După câteva minute, ea a strigat încetișor:

— Gata.

M-am apropiat de ușa băii. O vedeam din profil. Era aplecată înainte, cu brațele peste sâni. În mod uzual, băile japoneze se află într-o incintă cu duș integrat – un spațiu închis, cu o cadă pe o latură, alături de care există un spațiu la fel de mare pentru duș. Asta ușurează spălarea cu dușul înainte de a intra în cadă, care este o cerință obligatorie în Japonia și, în opinia mea, în toate celelalte locuri civilizate. N-am înțeles niciodată ideea de a te afunda într-o cadă plin cu murdăria care ți se desprinde de pe corp. Pe de altă parte, cu o jumătate de oră în urmă cu urinasem în mod deliberat în pantaloni, așa că poate că opinia mea despre curățenie nu trebuia privită chiar atât de serios. Oricum, Sayaka își lăsase scaunul în zona pentru duș de lângă cadă, cu hainele puse dedesubt. Am înțeles că ea va face duș în cadă: îi era mai ușor să stea așezată în cadă și în același timp și-ar fi lăsat scaunul în zona pentru duș. În pereți erau instalate mânere, iar în tavan era fixat un scripete cu frânghie, totul fiind conceput în

mod vădit pentru a-i ușura intrarea și ieșirea din cadă.

— Poți să stingi lumina din cameră? a zis ea. Mi se pare că tot este prea multă lumină aici.

— Ai o lumânare?

— Da, una de urgență, sub chiuveta din bucătărie.

— Vin imediat.

Am găsit lumânarea, am aprins-o de la aragaz și am pus-o în chiuvetă. Apoi am stins lumina din cameră și m-am întors. În felul acela iluminatul era discret și în același timp plăcut. Mi-am scos pantalonii umezi, după aceea cămașa și lenjeria de corp și le-am împins pe toate sub scaunul cu rotile. Aveam o erecție pe atât de serioasă pe cât o poate avea orice tânăr de douăzeci de ani care va intra într-o cadă de baie alături de o fată… adică de-a dreptul dureroasă. Sayaka s-a uitat spre mine, apoi și-a ferit ochii. M-am simțit la fel de stânjenit cât trebuia să se fi simțit și ea.

— Cum e mai ușor? am întrebat-o. Să trec în spatele tău.

A încuviințat din cap, cu brațele tot încrucișate peste piept.

Am intrat în cadă îndărătul ei, străduindu-mă din răsputeri să n-o împung în spate. Ea mi-a întins dușul. Apa curgea, dar încă nu pusese dopul la scurgere. Mi-am udat corpul, m-am săpunit pe cât am putut de bine ținând seama de circumstanțe și m-am clătit. Am lăsat dușul din mână și i-am săpunit cu blândețe spinarea.

— E-n regulă? am întrebat.

— Da, a murmurat ea.

I-am clătit spatele, apoi mi-am săpunit din nou palmele și am frecat-o pe umeri. Am tras-o spre mine și m-am lăsat ușor pe spate. I-am sărutat gâtul, urechea, iar Sayaka a întors capul și am rămas așa câteva minute, doar sărutându-ne. Ea continua să-și acopere sânii. I-am săpunit brațele, după care, cu foarte mare blândețe, i le-am

îndepărtat de trup. S-a împotrivit doar o secundă, apoi m-a lăsat. Am început să-i săpunesc sânii, iar dacă înainte mi se păruse că aveam o erecție dureroasă, acum era aproape insuportabilă. De fiecare dată când degetele îmi lunecau peste sfârcurile ei, Sayaka îmi gemea în gură și mă excita atât de rău, încât au început să mă doară testiculele. I-am săpunit gâtul și abdomenul, iar ea a început să se frece de mine, sprijinindu-se cu mâinile de picioarele mele pentru a se mișca înainte și înapoi, încât m-am temut că voi ejacula dacă nu se va opri. Mda, ce pot să zic… așa-i la douăzeci de ani. Un compromis.

Am coborât palma și am început s-o ating în zona intimă, frecând și mângâind, cu degetele lunecându-mi înainte și înapoi prin firișoarele de păr săpunit.

— E-n regulă? am zis, gâfâind.

— Nu pot… nu te pot simți acolo, jos, dar totul se simte bine. Totul.

— Ești sigură? Pentru că… juisezi realmente.

— Da?

— Da, uite.

Am clătit mâinile noastre și partea din față a corpului ei. Sayaka s-a atins, apoi m-a privit.

— Sunt… dar n-o pot simți.

— Vino aici, i-am zis.

Am tras-o, lipind-o cu spatele de mine. Ne-am sărutat și am început s-o ating din nou. Era atât de umedă, încât degetele mi-au alunecat foarte ușor înăuntrul ei.

— Asta poți să simți?

— Nu sunt… nu cred.

— Degetul meu este în tine. Îl mișc. Înăuntru și afară.

Rostirea cuvintelor acelora cu glas tare mă excita într-un fel incredibil. Cu mâna liberă am început să-i ating din nou ușor sânii.

— Vorbești serios? A coborât mâna și a pipăit în lungul mâinii mele, întrețesându-și degetele cu ale

mele. Ah… Ah. Nu știu, nu pot simți, dar mă face să mă simt bine. Nu-nțeleg. Dar… Dumnezeule, mă faci să mă simt bine.

A reînceput să se frece de mine ca mai devreme, gâfâind, lipindu-se de mine, sărutându-mă. Am prins-o cu mâna liberă de gât și am sărutat-o mai apăsat. Spinarea ei săpunită care luneca în sus și în jos pe membrul meu se simțea incredibil de bine, ca un șoc electric slab și unduitor. M-am simțit stânjenit că aveam să ejaculez în felul acela. Am șoptit:

— Sayaka, dac-o să te mai miști mult așa, o să… o să… o să mă faci să ejaculez.

— Serios? a zis ea. S-a întors puțin, m-a privit și a continuat să lunece în sus și-n jos pe mine. Te pot face să ejaculezi dacă fac așa?

— Da, am șoptit, privind-o în ochi.

— Ah, atunci vreau. Vreau să te simt cum îți dai drumul. Haide, fă-o pentru mine. Fă-o pentru mine, când fac așa.

În momentul acela nu mai conta ce spunea, fiindcă nu m-aș fi putut opri nici dacă aș fi încercat. Mi-am simțit testiculele contractându-se, apoi membrul mi-a tresărit și a urmat o explozie de plăcere topită, și eu am strigat și am prins-o de gât și am privit-o în ochi, iar șoldurile au început să mi se miște involuntar, ca și cum am fi făcut sex, iar privirea de pe chipul Sayakei era mai frumoasă ca oricând și ea a zis:

— Ah, îți dai drumul, ah, ah, ah…

S-a întins și mi-a cuprins fața între palme, în timp ce orgasmul meu a continuat la nesfârșit. Am fost rușinat că ejaculam în felul acela pe spinarea ei, dar fata continua să lunece în sus și-n jos, și era atât de excitată, încât gâfâia, iar eu mi-am spus „La dracu’!” și nu m-am mai gândit dacă trebuia să fiu rușinat, fiindcă mă simțeam prea bine și, dacă ea nu era stânjenită, de ce ar fi trebuit eu să fi fost?

Când am terminat, m-am lăsat să cad pe spate, rezemându-mă de peretele căzii, epuizat și confuz. Nu știam ce-mi imaginasem când propusesem baia – bănuiesc că fusese ceva –, dar nu asta. Sayaka s-a întors pe o parte și s-a cuibărit în mine. Am mângâiat-o pe păr și, treptat, mi-am liniștit respirația. Ea m-a frecat pe piept și a întrebat:

— A fost bine?

— Glumești? Nu ți-ai putut da seama?

A râs.

— Vreau să te aud pe tine spunând-o.

— A fost incredibil. Felul cum te mișcai… mă înnebunea. Scuză-mă…

— Să te scuz? Pentru ce?

— Păi… cred că te-am stropit peste tot.

Ea a râs iarăși.

— Vreau s-o mai faci o dată.

Am simțit că se învârte camera cu mine.

— Oh, Doamne. Dacă spui tu…

Ne-am clătit, apoi am umplut cada cu apă și am stat așa, întinși, vorbind și râzând până ce apa a început să se răcească. Sayaka mi-a spus de unde să iau un șezut curat pentru scaunul ei cu rotile, și l-am vârât pe cel murdar și toate hainele noastre în mașina de spălat. Până am terminat, ea se afla în pat, sub o cuvertură ușoară. Mi-a spus:

— Rămâi peste noapte, da?

— Numai dacă nu mă dai afară. Dar știi că n-am unde mă duce, așa că ar fi un act de cruzime gratuită.

A chicotit.

— Este un pat mic, totuși…

— Cred c-o să ne descurcăm.

Am urcat lângă ea. Am stat amândoi pe o parte, față în față, și ne-am sărutat. Am avut o erecție în nicio jumătate de secundă. Mda, asta înseamnă douăzeci de ani.

— Este în regulă…, a zis Sayaka, dacă te ating… acolo?

Am sărutat-o și am mângâiat-o pe obraz.

— Poți să faci orice dorești.

A întins mâna și degetele i s-au strâns în jurul membrului meu.

— Aha… deci așa se simte. Nu-i rău. Îmi place.

— Oho, ce-mi mai place mie!

Ea a râs. Celălalt braț i-a dispărut sub cuvertură. După o clipă a ridicat un deget umed și l-a privit surprinsă.

— Uite cum sunt.

I-am lins degetul și ea a icnit. A spus apoi:

— Poți să… poți să intri în mine? Vreau să văd dacă pot simți.

Am încuviințat din cap.

— Da. Să te întorci pe spate.

I-am depărtat picioarele și m-am așezat între ele. Erau într-adevăr inerte și atrofiate, așa cum spusese, dar nu mi-a păsat. Abia dacă am observat. Mi-am lăsat greutatea în coate și am privit-o în ochi.

— Fă-o tu, i-am spus. Condu-mă.

Așa a făcut. Am stat perfect nemișcat în timp ce ea s-a obișnuit cu poziția și s-a mișcat în propriul ei ritm. După un minut, cu mine intrat poate doi-trei centimetri înăuntru, ea a zis:

— Nu te simt, dar eu însămi mă simt bine. Nu-mi pot explica. Poți să împingi și tu nițel?

Am râs, cu respirația întretăiată.

— Am încercat să n-o fac. Gata, e bine așa?

Senzația degetelor ei ținându-mi membrul, chiar în timp ce lunecam mai mult înăuntrul ei, era extraordinară, îmbătătoare.

— E bine, a zis Sayaka. Împinge mai mult.

Am făcut-o.

— Nu-nțeleg, a spus ea. Nu te pot simți acolo, totuși simt ceva peste tot. Doamne, este minunat!

— Grozav. E minunat și pentru mine.

M-am mișcat ceva mai repede, mai adânc. Începusem să gâfâi.

Ea a tras cuvertura de pe noi și a întors capul într-o parte ca să privească.

— Ce bine este, a spus. Adică să te văd făcând asta. Doamne, e chiar frumos!

Faptul că privea așa, că percepea mișcările mele în ea prin intermediul degetelor și al ochilor era incredibil de erotic. Icnind, am spus:

— Cred… cred că trebuie să mă opresc.

— Da, oprește-te. Să nu-ți dai drumul în mine. Chiar dacă nu pot simți, tot pot să rămân însărcinată.

Cu mare dificultate, am încetinit.

— Dar vreau s-o faci, a urmat Sayaka. Data viitoare, cu un prezervativ. Vreau să simt și așa, da?

— Oh, Doamne, sigur că da. Cere-mi orice.

Ea a râs și eu am reușit să mă retrag la timp.

— Ți-ai dat drumul? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Nu. A fost cât pe ce, dar nu.

Sayaka a întins mâna și a început să-și miște degetele în sus și-n jos pe membrul meu.

— Oh, Doamne, am spus. Oh, Doamne.

Mă privea drept în ochi.

— Vreau să te fac să ejaculezi din nou.

— Păi… să-mi… asta și faci…

Am icnit și mi-am dat drumul pe abdomenul Sayakei în ritmul ferm al mâinii ei.

După ce am terminat, m-am prăbușit pe o parte lângă ea. Sayaka și-a dus mâna pe abdomen și apoi și-a ridicat degetul la buze. Pentru o clipă a părut să-și dea seama ce face și a părut brusc sfioasă.

— Am vrut… să văd ce gust ai, a rostit.

Am clătinat încetișor din cap, privind-o uluit, rămas cu totul fără cuvinte.

Ea și-a pus degetul în gură și a zâmbit.

— E bună.

— Nu-ți pot spune cât de fericit mă face asta.

A râs.

— Când ai fost înăuntrul meu, nu te puteam simți… dar în același timp, puteam. Iar acum mă simt… nu pot să explic. Foarte relaxată. De parcă

mi s-a întâmplat ceva cu adevărat bun. De parcă aș fi avut un vis minunat pe care nu mi-l pot aminti complet. E foarte ciudat. Foarte… Doamne, a fost așa de bine!

M-am uitat la ea, fără să spun nimic, doar secătuit și fericit, și simțind că eram pe jumătate îndrăgostit. Sayaka a spus:

— La ce te gândești?

— Nu, e o prostie.

— Zi-mi.

— La… felul cum ai avut încredere în mine în seara asta. Și că acum ai făcut dragoste pentru prima dată. Sunt pur și simplu… dat peste cap.

A încuviințat din cap.

— Și eu.

— Nu vreau să fii stânjenită cu mine, ai înțeles? Cu picioarele tale sau cu altceva. Nimic din toate astea nu mă deranjează.

— O să încerc.

— Până acum te-ai descurcat destul de bine.

— Serios? Cred că va trebui să mă bagi în pat mai des. Vreau să-ncerc totul cu tine, da? Totul.

Iar pentru restul nopții, asta am făcut. Până în ziua de azi, aceea a fost cea mai minunată noapte din viața mea.

Capitolul 23

Amândoi am dormit până târziu în dimineața următoare, după ce fuseserăm treji și activi aproape toată noaptea, și pentru că Sayaka obișnuia de altfel să doarmă mult diminețile. Când ne-am trezit, ea trebuia să meargă la școală, iar eu trebuia să mă întâlnesc cu McGraw. I-am spus că ne vom vedea seara la hotel.

— Știi, mi-a zis, dacă ai nevoie de un loc unde să stai, poți rămâne aici.

Nu-i puteam spune că pe moment banii reprezentau problema mea cea mai mică.

— Nu știu, am răspuns. M-aș simți ca un profitor.

— N-ai fi deloc așa. În niciun caz dacă ai fi de acord să stai nițel cu mine, după ce mă-ntorc de la job.

Am râs.

— Atunci, ce părere ai ca în seara asta să stau la hotel, iar mâine dimineață să venim la tine? Și după aceea vom vedea.

Mi-a surâs.

— Sună bine.

M-am oprit la un magazin de încălțăminte și am cumpărat pantofi și ciorapi noi. Proprietarul, un *oyaji* grizonant care părea să fi văzut la viața lui cam tot ce era posibil, a fost fie prea politicos, fie prea plictisit, ori ambele, ca să întrebe de ce acelea pe care le purtam duhneau ca un pisoar. I-am spus că voi rămâne încălțat cu cele noi. A încuviințat din cap, dar nu s-a oferit să se ocupe el de cele vechi, iar eu l-am respectat și nu i-am cerut s-o facă. Am găsit o pubelă afară.

După ce am restituit dubița, am pornit spre Inokashira, un parc împădurit din vestul orașului, locul unde McGraw spusese că voia să ne întâlnim. Inokashira era o atracție importantă primăvara când înfloreau cireșii, iar oamenilor le

plăcea să se plimbe cu bărcile prin helești cu același nume din centru, ca să admire mai bine pomii înfloriți ce se întindeau pe toate malurile până la marginea apei. Templul, aflat la nord-vest de helești, era dedicat lui Saraswati, zeița hindusă a tot ceea ce curge – apă, muzică, cuvinte, cunoaștere. Dintr-un motiv necunoscut, Saraswati se numea Benzaiten în Japonia, unde era de asemenea venerată ca zeitate șintoistă.

Am traversat puntea spre templul roșu-strălucitor, care era o fuziune de stiluri – chinezesc, indian și japonez. În jur se aflau câțiva turiști și am văzut două familii de japonezi care se bucurau de o plimbare matinală. McGraw sosise deja, destul de predictibil, și făcea poze, îmbrăcat în pantaloni largi și bluză polo, arătând ca un pasionat de urmărirea păsărilor sau ca un fotograf amator. Purta obișnuita geantă de umăr; părea că ar fi fost timpul pentru altă livrare către Miyamoto. M-a văzut și a venit spre mine.

— Fiule, ești un adevărat abator individual, ți-a mai spus cineva asta?

Vederea lui McGraw imediat după ce mă despărțisem de Sayaka părea suprareală. Ca două dimensiuni paralele, care se atingeau în mod neașteptat.

— Nu, cuvintele astea nu le-a mai folosit nimeni.

— Dar ce cuvinte au fost folosite?

— Ceva despre o fire temperamentală.

A izbucnit în râs.

— Așa-i spuneți voi? Patru *yakuza* uciși prin împușcare în locuința lui Fukumoto, printre care unul dintre căpitanii lui.

— Poliția ce crede?

— Din câte am auzit, ipoteza cea mai validă ar fi o bandă vietnameză și o dispută legată de traficul de droguri. Bandele vietnameze sunt deja celebre pentru violență, iar cine a făcut chestia aia are într-adevăr un prag al violenței foarte ridicat.

Dintr-un motiv necunoscut, am avut impresia că voia să mă momească cu ceva. În mod surprinzător, nu-mi păsa. McGraw avea un lucru pe care-l doream eu. Dincolo de asta era, pentru moment, lipsit de importanță.

— Voiam să te-ntreb de unde știai despre Benzaiten? a continuat el, ștergându-și fruntea. Eu mă ocup constant de găsirea unor astfel de locuri, pentru că sunt în afara traseelor turistice clasice și sunt bune pentru întâlniri, dar ăsta nu-i tocmai Kaminarimon din Asakusa.

— Mama a fost americancă.

— Și ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că un vizitator prețuiește multe dintre locurile pe care nativii le consideră obișnuite.

— Prin urmare mama ta americancă te-a făcut să-ți conștientizezi moștenirea ta japoneză?

— Da, cred că poți spune asta.

— Ciudat…

Am ridicat din umeri.

— N-ai spus chiar tu că uneori suntem definiți de propriile noastre paradoxuri?

McGraw a aprobat din cap.

— Am zis-o, așa-i? Nu mi-am dat seama că era adevărat.

Nu-mi păsa dacă era adevărat sau nu. Eu nu voiam decât să trec la treabă, să rezolv problema asta și s-o las în urmă.

— Deci? am spus. Unde-i dosarul?

McGraw a lăsat geanta jos. Aveam s-o ridic când ne despărțeam.

— O s-ajungem și la el, a spus. Mai întâi, Miyamoto te va aștepta mâine la amiază în holul recepției hotelului New Otani.

— Bine.

A privit geanta pe care o purtam eu pe umăr.

— O să ai două genți… va părea cam straniu.

— Este temporar.

— La fel ca viața.

A urmat o pauză bizară. Mi s-a părut ciudat că nu mă cicălea despre cum să procedez la schimbul genților: să-l urmez pe Miyamoto într-o toaletă, să bag geanta sub un stand etc. Sau că nu făcea vreo remarcă sarcastică despre abilitățile mele profesionale ori despre absența lor. Mă obișnuisem în asemenea măsură cu criticile lui, încât absența lor mi s-a părut ușor derutantă.

După încă un moment McGraw a spus:

— Tu chiar nu-ți dai seama că ești prea bun ca să fii un amărât de curier?

Am fost surprins.

— Este o muncă cinstită, am replicat, neștiind unde voia să ajungă.

El a chicotit:

— Știu că te cicălesc întruna…

— Da, așa faci.

— Și de ce n-aș face-o? Ce ești tu? Un curier și nimic mai mult. Te-ai aștepta din partea mea să-l respect pe cel care-mi lustruiește pantofii?

N-am spus nimic.

— Vrei respect? Atunci fă ceva care să merite respectul. Uite, o să recunosc – m-am înșelat în privința ta. N-am crezut că vei putea sui. Dar cât de tare m-am înșelat! Am fost un manager prost, care te-a distribuit într-un rol greșit. Acum văd unde îți este locul, văd pentru ce ai fost făcut și sunt impresionat. În rolul corect, ești excepțional. Te miști rapid, dovedești judecată bună și, să dea dracu'!, ești incredibil de letal. Eu aș putea folosi pe cineva ca tine, realmente aș putea. Un talent ca al tău este rar.

Nu mi-a plăcut folosirea pronumelui *eu* și nici a verbului *a folosi.*

— Poate c-am avut pur și simplu noroc.

A pufnit.

— Fiule, norocul este o abilitate. Să nu îngădui nimănui să-ți spună altceva.

— Nu-mi mai spune „fiule".

— Nu fi doar un curier.

Nu știu de ce eram atât de șovăitor. Poate că o parte din mine simțea că eram manipulat. Poate că o parte din mine recunoștea că, dacă mai înaintam puțin, apa avea să-mi treacă peste cap. Poate că doream pur și simplu timp ca să mă gândesc.

Sau poate că era promisiunea tuturor lucrurilor pe care le-aș fi putut avea alături de Sayaka, dacă puteam scăpa cu bine din toată mizeria asta.

— Vreau să-ți spun doar o chestie, a urmat McGraw. Programul ăsta în care ai fost tu implicat… Ceea ce crezi tu că știi este doar vârful aisbergului. El trebuie gestionat și eu am nevoie de oameni capabili să-l gestioneze.

Din nou, acel *eu*.

— O să mă gândesc.

— Ar trebui s-o faci, să știi.

— Până atunci, îmi datorezi un dosar.

— Uite ce-ți spun – dă-l uitării pe Câinele Turbat. O să găsesc altă cale să ne ocupăm de el. Poate că ar putea fi cumpărat, lasă-mă să mă interesez.

— Vrei să zici că un tip care-i poreclit Câinele Turbat poate fi cumpărat? Mi-ai zis că aici e vorba de onoare.

— Da, iar onoarea unora este mai scumpă decât a altora. Eu nu cunosc prețul Câinelui Turbat – tu-l cunoști?

— Nu.

— În plus, dacă Gokumatsu-gumi crede că se află sub atacul unei bande vietnameze ultraviolente, Fukumoto Junior va fi foarte atent pentru o vreme.

— Ai zis că e incapabil.

— Iisuse, ești mai rău decât fosta mea nevastă. Ai habar cât mă irită să fiu nevoit să discut în contradictoriu despre chestii pe care le-am zis cândva în trecut?

— Așadar, este sau nu incapabil?

— Este incapabil, dar asta nu-nseamnă neapărat c-o să-l găsești stând în toate locurile obișnuite, la

momentele obișnuite.

Asta suna promițător, așa că am întrebat:

— Există locuri obișnuite și momente obișnuite?

McGraw a oftat.

— Câteva.

— Unde-i dosarul?

El a încuviințat fără grabă din cap, ca și cum și-ar fi confirmat un gând.

— Ești bun, a zis după aceea. Fără doar și poate. În același timp însă ai o limitare evidentă și-o să-ți spun care este.

N-am rostit nimic.

— Ești ca un ciocan. Sau poate că o drujbă ar fi o analogie mai potrivită. În sfârșit, nu contează. Asta faci tu, ăsta ești tu. Dar dacă nu ești nimic altceva decât un ciocan, îți vei petrece toată viața încercând să transformi lucrurile din jur în cuie.

— Unde-i dosarul?

— Hristoase! În cafeneaua Kabaya din Ueno. Așază-te la tejghea…

— Știu unde să-l găsesc.

— Chiar așa?

— Doar dacă de data asta n-ai procedat în mod fundamental diferit.

McGraw a clătinat dezgustat din cap.

— Cum ziceam, nu ești un tip de needucat. Cu atât mai păcat…

L-am părăsit și am plecat cu Thanatos spre Kabaya. Se afla în Yanaka, lângă Ueno, în nord-estul orașului, parte din Shitamachi, un loc plin de străzi înguste și căsuțe mici din lemn. Kabaya s-a dovedit a fi una dintre acelea: o clădire cu un etaj, pe colț, care fusese cândva în mod clar o reședință, cu acoperiș tradițional din țiglă și pereți din lemn atât de vechi, încât se înnegriseră după decenii de furtuni și soare.

Interiorul era la fel de micuț precum Café de l'Ambre și tot atât de lipsit de pretenții. Podele din lemn, pereți din lemn, plafon din lemn, trei mese și douăsprezece scaune, o tejghea la care puteau lua

loc opt persoane. Când am intrat, o femeie cu aer de matroană așezată înapoia casei de marcat m-a salutat cu o plecăciune și cu *irasshaimase.* I-am răspuns la plecăciune, apoi am rămas o clipă pe loc, privind interiorul. Era pe jumătate plin, în mare parte cu clienți ce păreau că aparțineau cartierului: gospodine care se bucurau de o bârfă la cafea, pensionari ce-și ocupau într-un fel timpul. Tejgheaua era goală. M-am așezat pe penultimul scaun de la ușă. Bărbatul dinapoia tejghelei, despre care am presupus că era soțul amfitrioanei, mi-a întins un meniu mic. I-am spus că voi încerca o ceașcă din *blendul* casei și o porție de pâine prăjită cu unt. Pe când îmi pregătea comanda, am privit în jur și, văzând că nimeni nu-mi acorda vreo atenție, am pipăit sub taburet, în căutarea plicului. Acolo era, lipit chiar în centru, unde ar fi existat șansele cele mai mici de a fi descoperit accidental. L-am tras și l-am băgat în buzunar.

Cineva lăsase pe tejghea un exemplar din ziarul *Asahi Shinbun.* L-am răsfoit. Titlurile de pe prima pagină erau despre bolile cauzate de poluare ce afectau mii de japonezi. Boli neurologice oribile și malformații congenitale în Minamata și Niigata, unde Chisso Chemicals și Showa Electrical deversaseră mercur netratat în apele locale. Astm în Yokkaichi, cauzat de cantități vaste de uleiuri sulfuroase ce fuseseră arse în complexul petrochimic Daiichi. *Itai-itai-byô* – boala „doare, doare", numită așa din cauza agoniei prin care treceau victimele ei – pricinuită de cadmiul deversat de Mitsui Mining în râurile din prefectura Toyama. Corporațiile se războiau cu victimele în tribunale, oamenii lor atacaseră un fotograf care documentase ororile din Minamata, guvernul ajuta la mușamalizare. Erau aceiași inși care-i siliseră pe părinții Sayakei să ia banii și să-și țină gurile închise. M-am întrebat dacă exista vreun motiv pentru care ar fi trebuit să mă abțin vreodată să

ucid asemenea nemernici. Nu m-am putut gândi la niciunul.

După ce mi-am terminat cafeaua, am plecat în parcul Sumida, o fâșie îngustă de verdeață în lungul râului cu același nume, în Asakusa. Înconjurat de mame ce împingeau cărucioare cu prunci și țânci care se jucau pe leagăne, am răsfoit dosarul. Conținutul nu era încurajator. Fotografiile erau redundante – știam deja cum arăta Câinele Turbat, din Ueno, și din tribuna de la Kodokan de unde mă privise în timp ce Ochi-de-Porc încercase să mă ucidă prin strangulare. Cât despre adrese, Fukumoto Junior avea două apartamente: unul în Roppongi și altul în Aoyama. Se spunea că se ocupa de câteva cluburi de noapte, dar, ținând seama de cele două case și trei, dacă nu mai multe, cluburi de noapte, mă confruntam cu un joc alba-neagra foarte dinamic. Cu excepția unei informații specifice pe baza căreia să pot acționa sau a unui noroc cu totul ieșit din comun, găsirea lui Junior putea dura destul de mult. Iar în tot acel timp eu aș fi trăit ca un fugar, cu un contract *yakuza* atârnându-mi deasupra capului.

M-am gândit la Sayaka. M-am întrebat ce făcea ea chiar acum. Studia engleza? Citea o carte? Știam foarte puține despre ea, dar în același timp aveam impresia că o cunoșteam realmente. Ea mă lăsase să intru, la propriu și la figurat, și continuam să fiu copleșit de asta, de tot ce se întâmplase. Trebuia să mă silesc să nu mă mai gândesc la ea și să revin la dosar.

După ce am memorat informațiile, am ars paginile într-o scrumieră publică, plină ochi cu chiștoace de țigări, după care m-am dus la un telefon public și l-am sunat pe McGraw.

— Uite care-i treaba, i-am spus, dosarul pe care mi l-ai dat nu-i suficient. Am nevoie de ceva mai specific. Eu mi-am respectat partea din înțelegere, acum trebuie să-ți respecți și tu partea ta.

A urmat o pauză. M-am gândit că avea să-mi răspundă negativ, așa că am fost plăcut surprins când a zis:

— Știu, n-a fost nici pe departe atât de cuprinzător pe cât speram. Trebuie să ți-o repet: tu lucrezi mult mai rapid decât mă așteptasem. Genul de informații de care ai nevoie necesită timp pentru a fi asamblate. Eu voi continua să-l completez. Iar dacă apare ceva, dacă descoperim o breșă, te anunț imediat.

Nu mi-a plăcut răspunsul acela, totuși nu vedeam cum aș fi putut cere mai mult. Am închis.

Mi-am petrecut restul zilei examinând din exterior adresele Câinelui Turbat. Dacă aș fi știut cu certitudine în care dintre ele îl puteam găsi și când anume, aș fi putut găsi abordări. Însă cinci posibilități? Cele două reședințe păreau cele mai promițătoare, dar puteam să aștept toată noaptea în fața uneia dintre ele, fără să știu dacă Junior va întârzia sau dacă înnoptase deja în cealaltă. Sau dacă nu-și petrecea noaptea cu una dintre fetele din cluburile lui.

Pe măsură ce seara a cedat locul nopții, am decis că-mi iroseam timpul. Poate că aveam mai mult noroc cu Mori. Asasinatul dorit de Miyamoto nu fusese la fel de important pentru mine, deoarece Mori nu reprezenta o amenințare, ci era doar un job. Și poate că mai aveam unele îndoieli despre etica acțiunii respective. Apoi mi-am reamintit că insul era în viață. M-am gândit la Kamioka, alt politician important, cel care o schilodise pentru totdeauna pe Sayaka. Ca și la conducătorii de corporații și politicienii corupți care otrăviseră mii de oameni și care după aceea complotaseră pentru a le refuza dreptatea în tribunale. Am înțeles că nu aveam pic de milă pentru ei. Oare mă justificam din nou? Poate că da. Dar asta făcea incorectă analiza mea? Mori își făcuse singur propriile alegeri și acum trebuia să înfrunte consecințele.

Sau nu.

Capitolul 24

M-am oprit la un magazin cu prețuri reduse și am cumpărat un costum, cămașă și cravată, gel pentru păr și o pereche de ochelari pentru citit. După ce am revenit în hotelul din Ueno, mi-am făcut duș, m-am schimbat în hainele cumpărate și mi-am dat părul cu gel. Am scos lentilele din ochelari și i-am pus așa la ochi. M-am uitat în oglindă – nimic care să poată păcăli pe cineva care mă cunoștea, totuși îndeajuns ca să deruteze descrierile unor martori. Costumul în sine mă făcea să arăt ca altă persoană. Nu mai țineam minte de când nu mai purtasem unul. Poate de la înmormântarea tatii. La înmormântarea mamei, fusesem în uniforma militară.

Și nu numai că arăta neobișnuit, ci-l și simțeam inconfortabil. Când îl probasem în magazin, știam doar că eram în căutarea unui „costum” și am înțeles că probabil făceam o mulțime de greșeli în felul cum îl purtam acum. Oare făcusem corect nodul cravatei? Oare trebuia să țin haina încheiată? Pentru oricine care avea ochiul format față de asemenea detalii, erorile subtile puteau fi reamintite ulterior sau puteau atrage în alt mod atenția. Nu era bine că abia începeam să pricep asta. Acum intrasem în necazuri, Câinele Turbat continua să mă caute ca să mă omoare și n-ar fi trebuit să fiu superficial în pregătiri. Fusesem prost și mulțumit de mine, ca proprietarul unei case care nu se sinchisește să-și facă asigurare, fiindcă nu i se întâmplase nimic rău vreodată.

Am decis să nu mai fiu niciodată nepregătit pentru situațiile care pot scăpa de sub control. Aveam să fiu atent la chestiile mărunte: cum se îmbrăcau, cum vorbeau și cum mergeau oamenii. Detaliile care-i făceau să se contopească într-un mediu sau care-i făceau să iasă în relief. Aveam să-i privesc, să încerc în mod conștient să identific

semnele și comportamentele ce-i făceau să fie cei care erau, iar apoi să le imit și să le adopt ca aparținându-mi. Ar fi fost ca și cum aș fi jucat un rol, iar pregătirea ar fi fost un soi de școală de actorie. Aveam să-l transform într-un joc și să-l practic zilnic.

Dar asta avea să fie mai târziu. Presupunând că aș mai fi trăit până atunci. Deocamdată trebuia să lucrez cu ceea ce dețineam.

M-am gândit cum aș putea ajunge aproape de Mori, cum aș proceda, cum aș fugi de acolo, cum aș încerca să creez o distragere. Mi-am făcut un plan. Era rudimentar, urât și improvizat, dar, ținând seama de condiții, mă așteptam să funcționeze. La urma urmelor, acum nu trebuia să simulez un deces din cauze naturale. De data asta putea să pară oricum.

M-am oprit la alt magazin cu reduceri și am cumpărat o *furoshiki* simplă: în esență, o basma mare. În prezent nu se mai văd frecvent în Japonia, deoarece au fost în general înlocuite de sacoșele din plastic pentru cumpărături, dar la momentul acela erau utilizate pe scară largă pentru a împacheta și a transporta orice: colete, produse de băcănie sau caserole cu prânzuri.

Sau, în cazul meu, doar o piatră.

Am mers cu motocicleta până am zărit o echipă de constructori rutieri – ceva lesne de găsit în Tokio, unde înțelegerea secretă dintre *yakuza* și Ministerul de Construcții pentru simularea de lucrări fusese de mult o maladie națională. Am parcat și am căutat la periferia șantierului, departe de muncitori, în afara razei proiectoarelor, până am găsit ceva potrivit. Nu o bucată de asfalt sau de beton, care putea crăpa sub presiune, ci un bolovan de mărimea pumnului. Acesta era numai bun – cam de două ori mai mare ca o bilă de biliard și considerabil mai greu. L-am înfășurat în *furoshiki* și am plecat spre Akasaka.

Am lăsat-o pe Thanatos într-o parcare aglomerată de lângă Roppongi-dôri și am intrat în Akasaka. Aerul era greu de umiditate și de izurile de *soba*[9] prăjiți, bere și *yakitori*, de zumzetul conversațiilor, râsetele și piuiturile demente ale automatelor de *pachinko,* ca și de claxoanele taxiurilor ce se luptau să înainteze printre grupurile dense de pietoni. Clădirile de pe ambele părți erau scunde, multe dintre ele încă din lemn, dar se putea observa cât de rapid se schimba zona, unde structurile cu câte patru etaje le înlocuiau pe cele cu un singur etaj și betonul armat înlocuia lemnul. Fiecare clădire avea câte o firmă iluminată verticală, pe toată înălțimea sa, care făcea reclamă la cluburi, baruri și restaurante. Trotuarele erau ticsite de *sarariimani* ieșiți să se distreze seara, cupluri ce mergeau la braț, îndreptându-se spre cină și doar puțini turiști străini care se holbau la spectacol. Animatoare în chimonouri și rochii de seară se grăbeau spre locurile de muncă. Vânzători stăteau în fața intrărilor, întinzând pliante și strigând către trecători. Ici-colo trotuarele erau blocate de vreun sedan, al cărui șofer își aștepta pasagerul, *yakuza,* politician sau alt VIP, iar mulțimile curgeau de o parte și de cealaltă.

După ce m-am lăsat purtat câteva minute de mulțime, am văzut firma Higashi West. Se afla într-o clădire mai nouă, la ultimul ei etaj, al patrulea. Denumirea era scrisă doar în engleză, nu în *kanji,* nici în *kana*[10] – un indiciu, am presupus, al atmosferei cosmopolite pe care o făgăduia. Lângă bordură staționa o mașină, cu șoferul la volan; geamurile din spate aveau perdelițe. Desigur, nu era neapărat a lui Mori, dar mi-a dat speranțe. Totuși, dacă el ar fi fost aici și dacă acesta ar fi fost automobilul său, atunci avea să existe un interval foarte scurt între momentul când părăsea clădirea și cel în care urca în vehicul. Destul de puțin timp ca să ajung la el.

Am lăsat *furoshiki* și piatra din el într-un container de gunoi, apoi m-am îndreptat spre holul clădirii. Trei *sarariimani* amețiți de băutură au urcat cu mine în ascensor. Am ținut fruntea plecată și mi-am ferit ochii, până când ei au coborât la etajul doi, lăsându-mă să continui singur până la etajul patru.

Când ușile s-au deschis, au dezvăluit un interior destul de țipător: multă catifea roșie, draperii și dantelă, o imagine japoneză caricaturală imitând luxul european. Aerul era încărcat de arome de tutun și scotch, iar de undeva dinăuntru se auzea vocea cuiva care cânta „American Pie" a lui Don McLean, o piesă care domina topurile muzicale în anul acela. Poate că decorul nu era după gustul meu, dar acesta era în mod clar un club de clasă, iar animatoarele aveau să fie atrăgătoare, fermecătoare, educate și inteligente… și deloc vandabile. Deși occidentalii cărora li se pare absolut firesc să plătească pentru sex sunt în același timp uluiți de ideea de a plăti pentru conversație, oare diferența dintre cele două este cu adevărat atât de mare? O femeie aflată în prima situație probabil că nu ar dori realmente să se culce cu tine sau asta nu i-ar face plăcere mai mult decât ar fi încântată de conversația ta o femeie aflată în a doua situație. Dacă una din situații este nefirească, atunci nu-i la fel și cealaltă? Ceea ce nu înseamnă, bineînțeles, că sexul cu o animatoare este un lucru imposibil. Atâta doar că nu-i ceva ce poate fi cumpărat cu bani. O relație sexuală se poate dezvolta de-a lungul timpului, așa cum se întâmpla în casele pentru gheișe din care se trag cluburile moderne cu animatoare, cu clientul cuvenit, după multă curtare în afara programului de lucru, și numai dacă fata o dorește.

O animatoare japoneză mi-a ieșit în întâmpinare.

— *Irasshaimase,* a rostit ea cu o plecăciune. „Bine ai venit".

Mi-a întins un *oshibori* rece ca gheața – un prosop umed – și mi-am șters recunoscător palmele și fața. Înainte ca ea să mă conducă la o masă, am rostit:

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să-ți spun că nu am venit aici pentru a rămâne. Șeful meu mi-a cerut să-i găsesc un loc potrivit pentru divertisment în Akasaka. Am auzit lucruri favorabile despre clubul acesta, dar aș putea să arunc personal o privire? Nu cred că el ar fi satisfăcut dacă n-aș face-o.

Animatoarea mi-a zâmbit.

— Bineînțeles. Ești sigur că nu-ți putem aduce nimic să bei?

I-am răspuns la zâmbet, gândindu-mă că era inteligentă să încerce să-mi câștige recunoștința printr-o investiție măruntă.

— Mulțumesc, dar nu, cu adevărat nu vreau să dau bătăi de cap. Deja, din câte pot vedea, cred că clubul vostru arată foarte potrivit. Aș dori numai să mă uit puțin…

Ea a făcut o plecăciune.

— Desigur, simte-te ca acasă.

I-am mulțumit și am intrat. Dacă Mori nu era aici, nu știam cum urma să procedez data viitoare. Nu mai puteam utiliza de multe ori trucul cu „am venit aici doar pentru șeful meu”.

Sala avea forma literei „L”, a cărei latură mai lungă pornea spre stânga de la intrare. Am mers prin ea. Aici existau un bar scurt și patru mese, toate ocupate. La una dintre mese stătea bărbatul care cânta, însă microfonul îi acoperea parțial fața. Să fi fost Mori? Așa credeam. Două animatoare occidentale și trei comeseni japonezi râdeau și aplaudau. M-am dat într-o parte și am privit mai atent, confruntând chipul cu fotografiile din dosar. În mod clar, el era. Engleza îi era la fel de impresionantă ca și vocea și pentru o clipă am simțit un fior de ironie, deoarece cântecul era despre accidentul aviatic în care muriseră Buddy

Holly, Ritchie Valens și Big Bopper – „ziua când muzica a murit”.

Pe masa lor era o sticlă de whisky Suntory, aproape goală. Asta putea să însemne că se aflau de ceva vreme aici. Pe de altă parte, un tip ca Mori ar fi avut aproape sigur propria lui sticlă, achitată de la bun început, pe care clubul i-o păstra și i-o aducea de câte ori apărea. N-o puteam ști cu certitudine. Trebuia pur și simplu să aștept atâta timp cât era necesar. Principalul era că el se afla aici. Nu aveam să capăt niciodată o șansă mai bună.

Am mers la toaletă, după care am ieșit, mulțumindu-i animatoarei. Ea m-a însoțit până la lift și l-a chemat pentru mine, a așteptat sosirea cabinei și apoi a făcut o plecăciune adâncă pe care a menținut-o până s-au închis ușile.

Am revenit pe stradă și am căutat locul potrivit. Inițial mă gândisem să mă plimb pur și simplu cu liftul în sus și în jos până ieșea Mori, însă felul în care așteptase animatoarea mi-a sugerat că n-o puteam face. Ar fi fost un comportament bizar și ca atare atât suspect, cât și memorabil. Ca să nu mai amintesc de numeroasele oportunități pe care le-ar fi oferit multora de a-mi vedea fața.

Am privit în jur. Majoritatea clădirilor aveau scări pe exterior, care erau utilizate în primul rând pentru depozitare, încălcând reglementările locale ale pompierilor, iar Higashi West nu făcea excepție. Bănuiam că aș fi putut sta în interiorul casei scării, de unde aveam o vedere bună asupra liftului. Mori ar fi fost însă cu spatele la mine și trebuia să găsesc un mijloc prin care să mă asigur că era chiar el. Pe de altă parte, nu vedeam o modalitate mai bună.

Am recuperat piatra și *furoshiki,* rearanjând țesătura astfel încât să acopere doar jumătate din piatră – jumătatea pe care o țineam eu. Nu credeam că roca poroasă ar fi reținut amprente, dar nici nu voiam să-mi asum vreun risc. M-am întors

apoi la casa scării și am așteptat în umbră. Mă simțeam nervos și fără control. Oare o făceam cu adevărat din nou, atât de curând după Ozawa și Fukumoto și ceilalți trei? Dar ce conta apropierea în timp? Importantă era doar oportunitatea, iar aceea era acum. În junglă întinsesem mai multe ambuscade decât puteam număra și mi-am reamintit că singura deosebire importantă dintre momentele acelea și prezent o reprezenta locul. Și de ce n-ar fi trebuit s-o fac? Mori nu însemna nimic pentru mine. Aș fi plătit eu zece mii de dolari ca să-i salvez viața? Pentru că asta aveam să fac, dacă el pleca nevătămat acum.

Câteva zeci de oameni au venit și au plecat cât timp am așteptat, iar de fiecare dată când un grup ieșea din lift, aveam parte de o doză inutilă de adrenalină în timp ce încercam să apreciez, văzându-i din spate, dacă unul dintre ei era Mori. Am făcut mișcări simple de stretching și calistenice, ca să nu amorțesc, trecând dintr-o mână în cealaltă piatra înfășurată în *furoshiki* și răsuflând profund. Mi-am reamintit întruna cine trebuia să fiu eu în seara asta, cum aveam să acționez, cum voiam să pară episodul acesta în ochii oricăror martori și ai polițiștilor. Începusem să mă simt obosit și trecusem prin multe alarme false, așa că, atunci când a coborât din ascensor un grup de trei bărbați, purtând costume negre identice, am avut nevoie de o secundă întreagă să-mi dau seama după înălțimea și postura celui din mijloc că el era probabil Mori. „La naiba!”

Am ieșit din casa scării și m-am apropiat, temându-mă să mă angajez decisiv. Dacă mă înșelasem? Puțina lumină existentă era de un galben-palid și provenea de la lămpi cu vapori de sodiu inadecvate, iar bărbații erau în mare parte adumbriți. Pentru mine, era o acoperire excelentă, dar îngreuna mult identificarea pozitivă.

Bărbații se opriseră în fața sedanului. Râdeau încetișor, dar nu-mi puteam da seama de subiect.

Aș fi vrut să ocolesc mașina și să vin spre ei din direcția botului, astfel încât să-l pot vedea clar pe cel despre care bănuiam că era Mori. În același timp însă mă temeam că, dacă ratam momentul optim, ar fi putut sui în automobil înainte să fi ajuns la el.

Intrasem deja în pielea personajului. Inima îmi bubuia și clocoteam de adrenalină. „La dracu'!" M-am oprit, apoi am rostit în japoneză:

— Mori-san? Tu ești?

Toți cei trei bărbați s-au întors; cel din centru parcă puțin mai repede. I-am văzut chipul. El era.

— Da, eu sunt Mori, a răspuns pe un ton iritat. Tu cine ești?

Inima îmi bubuia încă și mai tare. Mi-am strâns mâna în jurul pietrei învelite în țesătură. Mă aflam la doar trei metri depărtare.

Mă gândisem că voi putea să mă apropii mai mult înainte ca el să reacționeze, dar ceva din atitudinea mea i-a dat un indiciu. A tresărit și s-a întors către portiera din spate a mașinii. A prins clanța. A dat s-o deschidă. Totul se derula acum cu încetinitorul prin vederea mea amplificată de adrenalină.

— Îți place să ți-o tragi cu nevastă-mea? am urlat la el. Îți place să ți-o tragi cu nevastă-mea?

Mori a smucit portiera, deschizând-o, și a dat să intre. L-am înșfăcat de guler cu mâna liberă, l-am tras înapoi și l-am lovit cu piatra în ceafă. Am auzit un trosnet mulțumitor și am simțit cum rigiditatea i se scurge din corp. Tovarășii lui au sărit înapoi și unul dintre ei a strigat:

— *Oi*!

Abia l-am auzit.

Mori s-a năruit peste portbagaj. Eu continuam să-l țin de guler și l-am tras cu fața în jos pe trotuar.

— Îți place să ți-o tragi cu nevastă-mea? am zbierat din nou, cu o voce care suna la fel de isteric pe cât mă simțeam.

După aceea m-am ridicat și l-am izbit din nou cu piatra în ceafă. De data asta capul lui nu mai avea loc să oscileze pe gât și să diminueze parțial șocul și i-am auzit pocnetul cutiei craniene. L-am lovit a treia oară, tot urlând. După aceea a patra oară.

Am lăsat apoi piatra să cadă din *furoshiki* și am luat-o la fugă în direcția din care venisem. Totul durase cel mult zece secunde. Nu oferisem nimănui timp de reacție. Poate că șoferul s-ar fi gândit să încerce să mă urmărească, dar era o stradă cu sens unic și mașina era orientată în sensul opus. M-am gândit că va dura o vreme până ce tovarășii lui își vor reveni din șoc și, chiar și atunci, mă îndoiam că vor avea curajul să pornească după cineva care tocmai comisese fapta la care asistaseră. Am intrat pe prima alee care mi-a ieșit în cale, apoi am traversat o parcare și după un minut părăsisem complet Akasaka și mă aflam pe străzile pustii și tăcute din alt cartier. M-am oprit din alergare și mi-am impus să merg cu pas normal, gâfâind apăsat. „Relaxează-te”, mi-am spus. „Relaxează-te. Ești din nou un civil. Un *sarariiman* obișnuit. Relaxează-te”.

Am pătruns într-o fundătură și m-am lăsat în voia tremurăturilor ce-mi zgâlțâiau corpul. Uciderea cu șoc electric era mai bună decât uciderea cu pistolul, iar uciderea cu pistolul era mai bună decât uciderea cu o piatră. Era o chestiune de proximitate și, prin urmare, de intimitate. Părea irațional – mortul rămânea mort, indiferent dacă-i fusese crăpat craniul cu o piatră sau dacă fusese bombardat de la zece mii de metri depărtare –, totuși era adevărat. Eu ucisesem din apropiere în Vietnam și în Cambodgia, și m-am gândit că acum nu era deloc diferit – etic, moral, cum vreți să-i spuneți. Mi-am reamintit că Mori își ducea existența în lumea interlopă și știa că-și asuma riscuri… sau ar fi trebuit s-o știe. Totuși tremurăturile au fost puternice de data asta.

Mă speriase felul cum reacționase. El zărise violența din atitudinea mea, văzuse intenția. O parte din ea fusese deliberată: am vrut să pară o crimă pasională, brutală, practic neplănuită și executată în pripă, antiteza unui asasinat profesionist, detașat. Ca să accentuez impresia aceea, jucasem rolul soțului gelos și scos din minți, și asta voiam să raporteze martorii și să investigheze poliția, iar pentru a juca rolul acela trebuia să-mi impun *să mă simt* ca atare. Și totuși asta nu era tot. Mi-am spus că o parte din ceea ce simțise Mori era pur și simplu o parte din ceea ce eram eu. Cu alte cuvinte, simpla mea prezență îl avertizase de ceea ce urma să fac. Dacă el ar fi fost doar puțin mai rapid sau eu doar puțin mai lent, avertismentul respectiv ar fi putut să fie decisiv. La fel se întâmplase și cu *chinpira* din Ueno. Indiferent dacă era vorba despre o postură afișată deschis sau de un mesaj transmis subliminal, eu îi avertizam fără să vreau pe oameni despre ceea ce urma să fac și astfel le dădeam timp să se pregătească. Oare asta îmi oferea vreun câștig? Nu, deloc. Dacă ceva reprezintă doar un cost și nu un câștig decisiv pe teren, renunți la el. Ca atare, trebuia să găsesc un mod prin care să renunț și la asta – să controlez semnalele nonverbale subconștiente, să le retrag, să le camuflez. Trebuia să existe o cale prin care să comiți violențe extreme, violențe supreme, fără nicio manifestare exterioară anterioară a violenței în sine. M-am gândit că așa ceva ar fi fost ceva rar și, în tot cazul, eu unul n-o văzusem niciodată. Dar dacă exista o cale prin care s-o pot face, ar fi oferit avantaje tactice importante.

Mi-am dat seama că nu făceam decât să-mi abat gândurile de la natura faptei tocmai comise, concentrându-mă asupra tacticii. Întocmisem atâtea rapoarte post-misiuni, încât reflexul îmi era înrădăcinat. Am constatat că eram recunoscător pentru obiceiul acela.

Am ieșit din fundătură și am aruncat ochelarii într-o pubelă. *Furoshiki* a ajuns într-o rigolă. Mi-am ciufulit părul, care fusese dat cu gel și pieptănat peste cap, am slăbit nodul la cravată și mi-am continuat mersul. După alte cinci minute eram pe Thanatos și mă îndreptam spre nord pe Uchibori-dôri. Abia după ce am ajuns sub luminile puternice ale arterei principale, am observat că mâneca îmi era stropită de sânge și de fragmente de materie cenușie. Nu se vedeau foarte bine pe materialul închis la culoare al sacoului, dar erau imposibil de ratat pe manșeta albă a cămășii.

„Drace!” Ar fi trebuit să-mi fi ascuns niște haine curate undeva. Cum putusem fi atât de idiot?

Am tras pe dreapta și mi-am suflecat mânecile, doar cât să nu iasă din ale hainei. După aceea am căutat o toaletă publică, unde m-am examinat într-o oglindă și mi-am îndepărtat de pe mâini toate urmele de materii organice. Dintr-un magazin cu reduceri, am cumpărat un tricou și o pereche de blugi. Niciuna dintre ținutele cumpărate în ultima vreme nu era scumpă în sine, totuși nici eu nu eram vreun bogătaș și, ținând seama de articolele suplimentare achiziționate, de cazările în hoteluri și de benzina pentru Thanatos, eram mulțumit că la hotel mă aștepta o sumă mare, plus alți bani ce trebuiau să sosească.

M-am oprit într-un parc și m-am schimbat în noile mele haine. Am folosit cravata ca să leg cămașa și costumul în jurul unui bolovan, după care am aruncat pachetul acela într-un hleșteu. Era îndoielnic că vor fi găsite vreodată și chiar dacă ar fi fost găsite, nu aveau să ofere nicio conexiune cu mine. Prelevarea criminalistică a ADN-ului se afla deocamdată în viitor.

Întors pe Thanatos curat și în haine noi, am început să mă simt mai calm, mai detașat. Continuam totuși să fiu oripilat când mă gândeam cât de mult mă bizuisem exclusiv pe noroc. Cât de bine cunoșteam de fapt zonele în care operam?

Kita-Senju putea să fi fost în cu totul alt oraș. Și chiar Akasaka… cunoșteam arterele principale, sigur că da, dar străduțele lăturalnice? Trecerile ascunse printre clădiri și prin ele? Și ce condiție fizică aveam? Pe saltea, da, eram într-o formă de vârf și, dacă vreodată ar fi fost nevoie să recurg la judo pentru a-mi salva viața, poate că m-aș fi descurcat, așa cum se întâmplase când Ochi-de-Porc mă atacase în Kodokan. Dar dacă trebuia să alerg, să alerg *cu adevărat*? Jumătatea de kilometru cât fugisem ca să ies din Akasaka mă lăsase fără suflu. Dacă ar fi fost nevoie să fug mai mult? Aș fi putut oare rezista mai mult decât un urmăritor? Probabil că nu. Iar asta nu era deloc bine.

Trebuia să analizez situațiile mai bine din timp. Trebuia să iau tot ce învățasem despre luptă – mentalitatea, pregătirea, concentrarea – și să aplic în viață, în general. Trebuia să încetez să mai pretind că exista o linie despărțitoare clară între militari și civili, între junglă și oraș, între război și pace. Așa ceva nu exista. Nu existase nici înainte și cu siguranță nu exista nici acum.

L-am sunat pe Miyamoto de la un telefon public.

— S-a făcut, am rostit cu glasul meu deghizat.

— Deja?

Dintr-un motiv necunoscut, comentariul acela m-a iritat.

— Cât voiai să aștept?

— Nu, nu voiam… Sunt doar… surprins. Surprins că ai putut s-o faci așa de repede.

— Vreau ca mâine să-mi dai restul pe care mi-l datorezi, în același loc, aceleași reguli. Să-l pui acolo la ora unsprezece dimineața. Ai înțeles?

— Sigur că da. Banii vor fi acolo. Dar – ascultă! Mi-ar plăcea să am un mod prin care să pot lua legătura cu tine. Pari foarte… profesionist. Sunt sigur că persoanele pe care le reprezint vor dori să mai facă afaceri cu tine.

Am fost gata să spun „nu”. Apoi însă am gândit: „Care ar fi dezavantajul?”

— O să-ți las un număr de telefon la care mă poți contacta, am spus. În același loc în care vei lăsa banii, după ce-i recuperez. Acum repetă-mi cum, unde și când o să-mi dai restul.

A făcut-o. Când a terminat, i-am spus:

— Știu că avem un prieten comun. Vreau să știi că, dacă cineva încearcă să mă urmărească atunci când merg să iau banii, te voi considera direct responsabil.

— Voi pune personal plicul acolo. Așa cum am făcut ultima dată. Nimeni nu va ști nici măcar unde să se uite.

Am închis. Nu mă simțeam foarte bine. Dar mi-am reamintit că uneori există doar două opțiuni: ceea ce poți să faci și ceea ce nu poți.

Eu o făcusem. Acum trebuia să mă obișnuiesc cu asta.

Capitolul 25

Am pornit spre hotelul din Uguisudani. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mă simțeam mai agitat. Noaptea trecută fusese fermecată, dar după aceea Sayaka și cu mine reveniserăm la viețile noastre separate. Oare ea simțea la fel ca mine? Ce gândea? Reîntâlnirea noastră avea să fie stângace? Și probabil că ea avea întrebări similare despre mine. Sau nu? Asta ar fi fost mai rău, mult mai rău.

În același timp însă, grijile legate de fată erau o ușurare. Simțeam că mă îndepărtam de cineva, de o altă parte a mea, pe care o lăsam în urmă. Gândurile despre Sayaka mă făceau să mă simt… așa cum își imagina ea că sunt. Așa cum dorea ea să fiu. Cu ea mă purtam diferit. Mi-o spusese, de altfel, și o simțeam eu însumi. Doream să procedez astfel ca una dintre lumi să n-aibă nimic de-a face cu cealaltă. Și mai doream ca, atunci când pășeam în lumea aceea, să închid etanș ușa de acces în lumea asta. Simțeam că era posibil și asta mă făcea să mă simt bine.

Sayaka era la recepție când am intrat. Mi-a surâs când m-a zărit, dar expresia chipului îi era vizibil încordată.

— Hei, am rostit și m-am apropiat. Ce bine arăți!

Asta a părut s-o relaxeze puțin.

— Da? Nici tu nu arăți rău.

A trebuit să resping în adâncul minții o imagine a lui Mori, dar am reușit.

— Fără flirturi cu clienții, vă rog!

Ea a chicotit scurt. A urmat o pauză stingheră. Mi-am trecut degetele prin păr.

— Azi-noapte…

— Știu.

Am simțit că mă înroșesc la față.

— Nici măcar n-ai habar ce voiam să spun!

De fapt, nici eu n-aveam habar. Sayaka a râs.

— Ai dreptate, scuză-mă.

— Voiam să spun că a fost… incredibil. M-am gândit toată ziua la noaptea trecută.

Cu siguranță, fusese incomparabil cu toate celelalte lucruri la care mă gândisem în timpul zilei, dar am ținut partea aceea pentru mine.

Ea a surâs.

— Da, și eu. Abia așteptam să vină seara. De fapt, să vină dimineața de mâine. Când plec de aici.

— Ești sigură că nu poți să te furișezi nițel pentru un client special și fidel?

— Aici? Chiar dacă aș putea, și nu pot, răspunsul este „nu”. Lucrez în locul ăsta doar ca să-mi pot achita facturile. Nu vreau să am nicio altă legătură cu el.

— Bine, atunci cred că pot s-aștept. Te pot săruta de noapte bună?

Sayaka a privit în jur, ușor agitată.

— Bine, dar repede – realmente nu vreau ca vreun *sarariiman* amețit să mă vadă făcând așa ceva și să rămână cu ideea că ăsta-i rolul meu aici.

Mi-a descuiat ușa și am intrat iute. Intenționasem într-adevăr să-i dau un simplu sărut de noapte bună, dar lucrurile au mers destul de iute mai departe. Sayaka s-a desprins prima, gâfâind apăsat.

— Ieși afară, imediat. Ești prea tentant.

— Oh, Doamne, și tu ești la fel.

Am ieșit din cămăruța ei.

— Trebuie să-ți iau banii, a zis fata. Din cauza cameristelor, managerii știu când este folosită o cameră. Altfel, nu te-aș taxa.

— Nu-ți face griji în privința asta. Nu vreau să ai necazuri din cauza mea. I-am dat banii și am luat cheia. La ce oră să cobor?

— Eu termin tura la șapte, dar să nu ne întâlnim aici. Nu vreau să fim văzuți împreună. Vino direct la mine, oricând după ora șapte și jumătate. E bine?

— Abia aștept.
Sayaka a zâmbit.
— Și eu.

Capitolul 26

Mi-am petrecut dimineața următoare în garsoniera Sayakei. A fost minunat; la fel de bine ca prima dată, ba poate chiar mai bine, fiindcă acum gheața era spartă și începuserăm să ne obișnuim unul cu celălalt.

După câteva ore, ea zăcea pe spate, ațipită. Eu stăteam pe o parte, cu capul rezemat în pumn, și o priveam. Nu voiam să adopt o poziție prea confortabilă; ar fi fost grozav să picotesc nițel, dar trebuia să mă întâlnesc cu Miyamoto la amiază. Iar anterior să recuperez banii. Nu voiam să-i las acolo mai mult decât ar fi fost necesar.

Sayaka m-a privit pe sub pleoapele grele de somn.

— Ce-i?

— Ce-i… ce anume?

— De ce te uiți la mine?

— Îmi place să mă uit la tine.

A surâs și mi-a atins obrazul.

— Ești drăguț.

I-am sărutat degetele.

— Chiar crezi asta?

— Da. Serios.

— Unii cred despre mine că sunt irascibil.

— Nu și cu mine.

Am sărutat-o ușor pe buze.

— Îmi place cum sunt cu tine.

N-a răspuns. S-a mulțumit să zâmbească, urmărindu-mi cu vârfurile degetelor conturul urechii, al maxilarului, al buzelor.

M-am uitat la ceasul de lângă pat.

— Trebuie să plec.

— La muncă?

— Da.

— Tot nu vrei să-mi spui?

— Nu pot.

— Jun, nu ești însurat, așa-i? Vreau să spun… ai zis că ai avut o singură prietenă, dar…

Întrebarea m-a surprinsă în asemenea măsură, încât m-a făcut să izbucnesc în râs. Dar, desigur, am înțeles imediat de ce ar fi fost Sayaka îngrijorată.

— Nu, nu sunt însurat.

— Nici eu n-am crezut asta, dar apoi… m-am întrebat… E straniu să știu atât de puține despre tine.

— Ți-am spus: tu mă cunoști mai bine decât majoritatea.

— Serios?

— Da.

— Așa simt și eu, dar apoi mă întreb dacă nu cumva… poate că sunt naivă.

I-am mângâiat obrazul.

— Nu ești naivă.

— Oricum, nu mă crezusem niciodată așa.

— Nu, nu ești. Lasă-mă să ies din încurcătura asta – e o problemă la muncă, nu-i vorba despre căsătorie sau de altă relație, ori altceva de felul ăsta. Și după aceea, vom vedea – de acord?

Am privit-o prelung. Cred că aveam o expresie de idiot, fiindcă ea a întrebat:

— Ce-i?

Am zâmbit larg.

— Mă simt pur și simplu norocos.

A urmat o pauză. Sayaka a spus:

— Vrei să stai aici la noapte? Dacă vrei, se poate.

— Cumva îmi place să te văd la hotel. Cred că ți-aș duce dorul dacă n-ai fi aici.

A râs.

— Ești cu-adevărat drăguț. Bine, atunci, ne vedem diseară?

Am sărutat-o.

— Ne vedem diseară.

Am mers pe Thanatos spre Ginza. Pe drum, cuvintele „Mă simt pur și simplu norocos” mi-au

răsunat întruna în minte. Mă sâcâiau, dar nu înțelegeam de ce. Le-am alungat. Mai exista un detaliu de care trebuia să mă ocup, iar apoi urma să recuperez banii. Trebuia să mă concentrez.

Am găsit un tip care livra prânzuri *bento* de pe scuter – un ins banal, lipsit fără doar și poate de imaginație și care, tot fără doar și poate, avea nevoie de bani, ținând seama de câștigurile probabile din domeniul livrării de *bento.* L-am întrebat dacă n-ar vrea să obțină ușor zece mii de yeni. Tot ce trebuia să facă era să deschidă un cont bancar pentru mine, Taro Yamada, echivalentul japonez al lui John Smith, chiar aici, în filiala locală a Taiyô Bank. Eu aveam să-i dau banii, el avea să semneze documentele, zece mii de yeni pentru o muncă de numai cincisprezece minute. N-a șovăit. A făcut-o și s-a întors pe scuter înainte ca prânzurile *bento* să se fi răcit. După aceea am sunat la un serviciu de preluare a apelurilor telefonice și am înființat un cont pentru un John Smith, stabilind plata prin noul cont bancar.

După ce am stabilit infrastructura necesară, am mers cu Thanatos la Aoyama-itchôme, de unde m-am îndreptat spre linia Ginza. Când trenul a ieșit din stație, mi-am aplicat mica mea deghizare, iar când am coborât la Gaienmae, n-am văzut pe nimeni zăbovind pe peron după plecarea garniturii. Am recuperat plicul, așa cum făcusem ultima dată, și am lipit în locul lui o bucată de hârtie pe care scrisesem noul număr de telefon al alter ego-ului meu. Dacă dorea, Miyamoto putea să-l contacteze acum pe asasinul sub contract cu care îi făcusem legătura. După alte zece minute, eram înapoi pe Thanatos, cu zece mii de dolari într-o geantă pe umăr. Deloc rău.

Am mers spre Akasaka-mitsuke, am parcat lângă New Otani și am parcurs pe jos restul drumului. Miyamoto încă nu sosise. În loc să-l aștept în holul recepției, m-am plimbat prin hotel, imaginându-mi cum m-aș fi atacat pe mine, dacă

eu aș fi fost inamicul. Era un joc care-mi plăcea și știam că aveam nevoie să exersez, pentru a deveni la fel de expert în oraș pe cât fusesem în junglă.

Știam că în imaginația lui McGraw, sau cel puțin în speranțele lui, întâlnirile mele cu Miyamoto erau întotdeauna ca desprinse din filmele cu spioni internaționali. Și inițial așa fuseseră, cel puțin într-o oarecare măsură. Dar cu timpul deveniseră tot mai relaxate, așa că n-am fost deloc deranjat când Miyamoto a intrat și a fluturat din mână imediat cum m-a văzut.

S-a apropiat și s-a plecat adânc.

— Mulțumesc din nou pentru serviciul important pe care mi l-ai făcut.

Bineînțeles că am făcut pe prostul.

— Ce vrei să zici?

— Prietenul cu care mi-ai făcut legătura s-a dovedit extrem de util. Profesionist și discret.

— Serios? Nu mi-a spus nimic. Da, discret, așa cum zici. Mă bucur că s-a rezolvat. Oamenii tăi au fost… mulțumiți?

— Foarte mulțumiți. Se pare că acum merit un nivel nou de respect, pe care ți-l datorez în întregime ție. Marea mea șansă a fost să te cunosc.

Șansă… din nou noroc. Și totuși, de ce oare mă deranja într-atât? O dată în plus, am respins gândul.

— Nu-mi datorezi nimic, i-am spus. Sper doar să nu fii promovat după chestia asta, fiindcă mi-ar lipsi întâlnirile noastre.

A râs.

— Ai nițel timp la dispoziție? Grădina hotelului este minunată, veche de peste patru sute de ani. O imagine frumoasă pe care s-o contempli în timp ce sorbi ceaiul.

Așa că am petrecut vreo oră bucurându-ne de ceai în salonul care dădea spre grădină. Miyamoto a comentat noua mea conștientizare, manifestată în felul cum sorbeam și savuram ceaiul, spunând că era onorat că-i ascultasem prostioarele. Am

replicat că eu fusesem onorat că el instruise cu atâta răbdare o persoană atât de nemerituoasă ca mine. A fost ușor să facem schimb de genți în mod firesc, când ne-am ridicat să plecăm. Când am pornit spre ieșirea din spate, Miyamoto a spus:

— Nu voi uita ce ai făcut pentru mine sau că-ți datorez un serviciu la schimb.

— Cu adevărat, ești prea amabil. N-am făcut altceva decât să intermediez cunoașterea cuiva.

— Iar tu ești prea modest. Îți sunt îndatorat.

— Bine, atunci plătește tu ceaiul data viitoare.

Miyamoto a râs iarăși.

— Asta n-ar fi nici pe departe o achitare a datoriei mele. În același timp, sigur că da, cu plăcere. Ne vedem la următoarea întâlnire.

Mai multe gânduri mi se învolburaseră prin minte, inclusiv noțiunea de șansă și noroc care mă tulbura într-atât, și, cu toate că o alungasem cât timp fusesem cu Miyamoto, voiam să mă gândesc cu atenție la ceea ce mă deranja acum. Așa că am străbătut pe Thanatos drumul scurt până la Zenpuku-ji, un templu mic construit în anul 824, cel mai vechi din Tokio după Sensô-ji din Asakusa. Zenpuku-ji era un lăcaș tăcut, cu un arbore *ginkgo* despre care se spunea că avea vârsta templului, iar atât templul, cât și arborele erau înconjurați de morminte, multe dintre ele fiind străvechi. Ar fi fost un loc bun unde să pun lucrurile cap la cap. Din experiența mea, nimic nu determină mai multă gândire sobră și atentă, mai multe reflecții oneste, decât să descoperi că ești unica persoană vie dintr-un sanctuar al morților.

Am parcat, am suit poteca de piatră și am început să mă plimb printre copaci și pietre funerare. În cimitir era mai răcoare, deoarece frunzișul asigura umbră, iar căldura soarelui nu era radiată de asfalt. Era de asemenea mai multă liniște, întrucât cartierul din jur era tihnit și traficul se desfășura la destulă distanță. Puțin mai departe stătea un călugăr cu țeasta rasă, în veșminte negre,

care psalmodia și aprindea tămâie în fața unui mormânt. Adierea de vânt aducea fumul la mine și mirosul pătrunzător m-a purtat în trecut, în copilăria pe care o petrecusem în orașul ăsta, așa cum se întâmpla întotdeauna și așa cum bănuiam că avea s-o facă mereu. M-am gândit la tatăl meu, îngropat în alt cimitir tokiot, nu departe de acesta, a cărui amintire îmi devenea tot mai îndepărtată, tot mai detașată și mai nesigură. M-am gândit la el și m-am întrebat dacă oare îmi reaminteam omul sau amintirile mele erau simple simulacre. Și m-am gândit la mama mea, o rană mult mai proaspătă, înhumată într-un continent îndepărtat, așa cum imploraseră părinții ei sfâșiați de durere și așa cum eu acceptasem, fără tragere de inimă, crezând – poate prostește – că principala noastră datorie este față de cei vii și că morții, infinit de răbdători, vor înțelege întotdeauna.

Un lucru care îmi revenea în minte era întrebarea Sayakei dacă eram însurat. Era aproape amuzantă la un nivel, însă la alt nivel mă tulbura profund. Deoarece existau lucruri pe care știam că nu i le voi putea spune niciodată despre mine, lucruri pe care ea nu le-ar fi înțeles sau acceptat, lucruri pe care oricum n-aș fi vrut să le știe. Lucruri pe care le comisesem nu numai în război, ci chiar în orașul acesta, cu doar câteva zile în urmă… unele dintre ele în după-amiaza nopții când făcuserăm prima dată dragoste.

„Dar i-ai spus că există lucruri despre care nu poți vorbi, nu?”

Da, îi spusesem și-mi spusesem mie însumi că era un soi de onestitate. Era însă oare adevărat? La suprafață, da, totuși la un nivel mai profund părea soiul cel mai rău de minciună – cea plăsmuită ca adevăr în beneficiul unei persoane, pentru a o amăgi mai eficient pe alta.

Nu știam ce să fac. Să fug pur și simplu cu Sayaka? Aveam zece mii de dolari primiți de la Miyamoto pentru jobul făcut pentru el… oare ar fi

fost îndeajuns ca să ne stabilim în SUA? Și chiar dacă ar fi fost îndeajuns, ce aș fi făcut eu după aceea? Aș fi fost în continuare același ex-soldat împins la o parte, fără educație, fără viitor și fără abilități utile pentru orice i-aș fi putut explica Sayakei sau altcuiva.

Am clătinat din cap. Ce ar fi zis fata dacă i-aș fi spus că mă gândeam să fug cu ea? Ar fi vrut măcar asta? Ar fi crezut probabil că eram un puști îndrăgostit, care avea o pasiune devastatoare, dar de moment.

Sau poate că n-ar fi gândit așa. Nu știam. Simțeam că noi doi trecuserăm deja de punctul în care ar fi fost posibil să încetinesc nițel lucrurile sau poate chiar să le inversez direcția. Nu văzusem când se apropiase și nu văzusem nici când trecuse, dar se părea că ne îndrăgosteam. Iar asta însemna că Sayaka se îndrăgostea de cineva despre care nu știam ce ar fi gândit, dacă ar fi știut cine era în realitate… Nu voiam să analizez ce ar fi însemnat pentru ea aflarea acelui adevăr, după ce avusese încredere în mine și își deschisese sufletul în fața mea.

Poate că lucrul cel mai bun, sau singurul lucru de făcut, era să termin pur și simplu treaba cu *yakuza* și apoi să găsesc o cale de ieșire. Să nu spun nimic din toate astea nici ei și nici altcuiva. Și, pe măsură ce aveau să treacă lunile, anii, apoi deceniile, toate chestiile pe care le făcusem aici în săptămâna asta, și anterior în război, aveau să-și piardă tot mai mult din greutate și să pară tot mai îndepărtate, până când, finalmente, vor deveni simple memorii de pe timpuri, ca stelele dintr-o galaxie aflată la mare distanță, a căror lumină are nevoie de milenii să ajungă până la Pământ și chiar atunci abia dacă pot fi întrezărite. Aș fi putut face asta. Aș fi putut ține totul separat. Până acum fusesem norocos, nu?

Revenea cuvântul acela. De ce mă deranja oare propriul meu noroc? Vreau să spun că dacă nu s-ar

fi nimerit să fiu chiar în fața casei lui Fukumoto când…

M-am oprit și m-am gândit la asta. Într-adevăr, se nimerise bine, nu? Ba chiar, miraculos de bine. Crezusem că intrarea în locuință va fi grea, dar în cele din urmă fusese ușor.

Pe de altă parte, desigur, pe ansamblu nu fusese deloc ușor. Se dovedise că în salon erau patru bărbați, dintre care doi înarmați și care aproape că reușiseră să scoată pistoalele. Iar soția care revenise acasă tocmai când mă pregăteam să ies – așa ceva nu putea fi noroc. Nu, am înțeles dintr-odată, ceea ce mă sâcâise în mod iritant în subconștient fusese perfecțiunea *sincronizării* intrării mele în casă. Chiar clipa când apărusem ca să fac o recunoaștere a locului se întâmplase să plece amanta. Amanta, care conducea o decapotabilă, care avea telecomanda ușii garajului, care parcursese o distanță scurtă, după care parcase mașina, lăsând telecomanda accesibilă în interior.

Și ce puteam spune despre ușa interioară a garajului? În mod evident, casa fusese proiectată, și poate cumpărată, pentru criterii de maximă securitate. Să lași descuiată în felul acela o ușă de acces în casă părea ceva teribil de neglijent, ținând seama de condiții. Și soția… când intrase, o auzisem răsucind cheia, apoi mormăind în barbă, apoi răsucind iarăși cheia. Acum mi se părea că înțelegeam ce se întâmplase: ea se așteptase ca ușa să fi fost încuiată și crezuse că o descuia. Rămăsese derutată când își dăduse seama că se înșelase. Și de ce ar fi fost derutată? Doar dacă ușa aceea ar fi fost de obicei încuiată. Iar dacă ușa ar fi fost de obicei încuiată, de ce fusese lăsată descuiată tocmai în momentul sosirii mele?

Da, fusesem norocos în diverse moduri încă de când îmi începusem toate activitățile astea. Ozawa în *sentô* și Mori în exteriorul clubului său… operațiunile de recunoaștere necesare pentru sincronizarea optimă a unor asemenea acțiuni

puteau să dureze zile, chiar săptămâni. Și totuși oamenii sunt sclavii obișnuinței. Ozawa trebuia să facă baie aproape în fiecare seară, mai ales în vara fierbinte și umedă a Japoniei. Lui Mori îi plăcea să dea party-uri în clubul său. Acelea păreau chestii care, într-un fel sau altul, aveau să însemne în principal pândă și așteptarea momentului optim și nu era necesar chiar așa de mult noroc ca timpul de așteptare să fie minim. Și chiar dacă acele două joburi n-ar fi mers atât de lin pe cât merseseră, era în principal vorba despre a mai aștepta și a cântări lucrurile încă puțin timp. N-ar fi fost chiar atât de dificil. Însă cu Fukumoto… sincronizarea fusese *perfectă.* Dacă n-aș fi văzut-o pe amantă părăsind locuința tocmai atunci, nu știu când sau cum s-ar fi ivit o altă oportunitate.

Am răsuflat adânc și am continuat să mă plimb înainte și înapoi. Nu voiam să privesc realitatea în față; de asta nu gândisem totul până în ultimul amănunt. Însă subconștientul căutase să mă anunțe oricum. Fusesem un idiot că-ncercasem să-l ignor. Acesta era un alt lucru pe care în junglă știusem că nu trebuia să-l fac și pe care trebuia să-l reînvăț în oraș.

„Bine. Presupune atunci că totul a fost regizat. Cum?”

Păi, să zicem… că cineva o anunțase pe amantă că eu soseam și că era timpul ca ea să plece. Poate că fusese într-o mașină parcată pe stradă și comunicase printr-un aparat de radio. Nu puteam ști cu exactitate – acolo fuseseră parcate multe mașini și nu le examinasem pe toate cu atenție. Am înțeles că aceea era o altă lecție: mă apropiasem de reședința lui Fukumoto fără să știu cum aș fi apărat terenul dacă eu aș fi fost cel care m-aș fi așteptat pe mine. Cu doar puțin timp în urmă, procedasem oarecum diferit la New Otani și m-am întrebat dacă nu cumva tot subconștientul îmi semnalase că trebuia să-mi perfecționez abordarea. Indiferent care ar fi fost realitatea, în cartierul lui Fukumoto

eu nu mă pusesem adecvat în pielea inamicului, nu mă examinasem prin ochii adversarilor potențiali. Fusesem norocos că supraviețuisem ca să mă bucur de lecția aceea și aveam să mă asigur că de acum înainte o voi aplica strict.

„Bun, așadar *cum* n-ar fi fost chiar greu. Rămâne astfel întrebarea: *cine*?"

Răspunsul evident era McGraw. Cine altul putea fi? El îmi dăduse dosarul. Eu îi demonstrasem că eram nerăbdător să acționez, nu? Cerusem mai întâi dosarele *yakuza.* De asemenea, el observase geanta pe care o purtam, mai întâi în restaurantul chinezesc unde ne întâlnirăm, apoi și în alte locuri. Era inteligent – știuse că geanta însemna că umblam cu bocceluța după mine, că eram fugar și ca atare mă simțeam presat, prin urmare dornic să rezolv totul cât mai repede. El știuse că mă voi îndrepta spre locuința lui Fukumoto de cum puneam mâna pe dosar.

„Dar… *de ce*?"

Oare a vrut el să intru în casa lui Fukumoto și să cad pradă unei ambuscade? Era lipsit de sens. Dacă ei aveau un om în exteriorul casei care o alertase pe amantă, ar fi putut la fel de ușor să alerteze și bodyguarzii *yakuza* dinăuntru. Ar fi putut să mă aștepte în capătul opus al garajului și să mă împuște când ușa acestuia se închidea. Nici măcar n-aș fi pătat cu sânge mochetele frumoase ale lui Fukumoto. În loc de așa ceva, eu îi luasem prin surprindere.

Părea că cineva ar fi uns rotițele pentru mine. Iar cel care o făcuse dorise moartea lui Fukumoto. Însă asta era lipsit de sens. *Eu* eram cel care dorea moartea lui Fukumoto. Eu îi propusesem asasinatul lui McGraw ca soluție la problema mea cu *yakuza.* Fusese ideea mea, nu a lui. În Ueno avusese loc incidentul cu *chinpira,* care fusese o coincidență absolută, după care…

Am clătinat din cap. Era o nebunie! După ce pusesem sub semnul întrebării un amănunt, acesta

cerea să pun sub semnul întrebării totul.

„Atunci poate că ești pur și simplu paranoic. Câteva coincidențe, asta a fost tot. Se mai întâmplă”.

Nu! Așa ceva mi se părea refuzul realității, similar unui narcotic. Bineînțeles că nu voiam să pun totul sub semnul întrebării, pentru că ar fi însemnat prea mult efort și era prea derutant, prea înspăimântător. Pe de altă parte însă, moartea ar fi fost ceva și mai rău, nu? Nu se mai punea problema cum mă făcea totul să mă simt. Trebuia să ignor aspectul acela. Ceea ce conta era adevărul.

„Bun! Ce știi tu în prezent? Nu ce crezi că știi, ci ce anume știi cu certitudine. Începe cu asta”.

De fapt, nu știam decât un singur lucru: că McGraw a vrut ca Ozawa să moară. Dosarul acela fusese destul de bine completat și mă dusese mai întâi la locuința lui și apoi la *sentô,* iar McGraw propusese totul ca pe un serviciu în schimbul căruia urma să mă ajute cu Fukumoto. Am examinat asta din toate unghiurile la care mă puteam gândi și n-am găsit nimic fals: unica informație certă de care dispuneam deocamdată era că McGraw a vrut asasinarea lui Ozawa.

Dar cineva a vrut și asasinarea lui Fukumoto. Cineva care avusese grijă ca eu să pot intra în reședința lui. Cine altul putea fi decât McGraw? Totuși, dacă el a *vrut* moartea lui Fukumoto, să fi fost pur și simplu o coincidență incredibilă că eu îi propusesem același lucru?

„Nu. Genul ăsta de coincidențe nu există”.

M-am plimbat printre pietrele funerare, simțindu-mă frustrat, cu transpirația șiroindu-mi pe spate. Puteam simți o formă, niște contururi, dar nu puteam distinge detaliile.

„Bun, haide s-o luăm altfel. McGraw știa unde te vei întâlni cu Miyamoto ca să-i transmiți banii în dimineața aceea în Ueno. I-a trimis pe *chinpira* ăia ca să te provoace. De câte ori îți spusese că știa că ești temperamental? El știa că vei reacționa așa

cum ai reacționat și că, drept urmare, vei avea o problemă cu *yakuza* și vei propune uciderea lor ca soluție. Te lăsa să crezi că fusese ideea ta, dar în realitate era o manipulare”.

Nu mi se părea totuși o explicație perfectă. Era destul de bună, însă nu perfectă. Cum putuse McGraw să știe că eu voi ucide un *chinpira*? Gradul de incertitudine era uriaș. McGraw era bun, o văzusem, totuși nu putea ghici viitorul. Trebuia să fie altceva.

„Bun, dar dacă *chinpira* te-ar fi jefuit pur și simplu? Dacă planul ar fi fost ca ei să ajungă la tine înainte ca schimbul să aibă loc, să te bată, să-ți ia geanta și să fugă? Ai fi fost dator cu cincizeci de miare la CIA. Ai fi fost disperat, străduindu-te să-l convingi pe McGraw că n-ai furat tu însuți banii. Moment în care el ți-ar fi propus un mod prin care să te achiți de datorie: omoară-i pe tipii ăștia pentru mine”.

Iisuse! Și pentru că evenimentele nu se derulaseră așa după aceea… el improvizase pur și simplu. Episodul nu se desfășurase cum se așteptase McGraw, așa că adaptase din mers și crease un plan B prin care obținea același rezultat. „Cum rămâne atunci cu Ochi-de-Porc în Kodokan? El a-ncercat să te omoare, nici nu poate fi vorba de altceva. Dacă ar fi reușit, cum ai mai fi comis asasinatele pentru McGraw?”

Am continuat să mă plimb agitat, examinând piesele din diverse unghiuri, cântărindu-le, rearanjându-le, văzând pe care le puteam combina.

Probabil că Ochi-de-Porc făcuse parte din planul A, cel inițial. Eu n-ar fi trebuit să omor pe nimeni în Ueno; trebuia să fi fost o ambuscadă simplă, urmată de tâlhărie. Însă eu *omorâsem* pe cineva. După care Câinele Turbat, care nu știa planurile complete ale lui McGraw sau a cărui mândrie fusese atât de rănită încât nu-i mai păsa de ele, își convocase echipa și pornise de unul singur în căutarea mea. McGraw nu știuse asta… de altfel,

nici n-o dorea, pentru că i-ar fi stricat planurile. Da, de aceea păruse surprins când îi povestisem ce se petrecuse în Kodokan. Toată povestea cu *yakuza* care pusese un contract pe capul meu fusese o simplă minciună, menită să mă manipuleze, la care eu răspunsesem: „Da, știu, tocmai au încercat să-mi facă felul”. Fusese descumpănit, deși numai o clipă, apoi revenise la conducerea jocului. Hristoase, era chiar priceput!

Bun, dar care fusese treaba cu dosarul Fukumoto? Nu era nici pe departe complet. Dacă McGraw a vrut într-adevăr moartea lui, de ce nu-mi dăduse un dosar pe baza căruia să pot acționa, așa cum mi-l dăduse pe al lui Ozawa?

„Pentru că, din perspectiva lui McGraw, Fukumoto trebuia să fie o întâmplare. Nu o acțiune pentru care el se pregătise din timp. Dacă ți-ar fi dat un dosar detaliat, pe baza căruia să poți acționa, ai fi putut deveni suspicios. El trebuia să te ducă doar până la casă, după care fata te-ar fi ajutat să intri. Tu ai urmat indiciile alea, ca o găinușă care ciugulește un șir de firimituri”.

Și totuși… *de ce*? Ce intenționa McGraw? Care era jocul? Nu știam. Dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, implica eliminarea lui Ozawa, președintele Consiliului Executiv al PLD, a lui Fukumoto, capul celei mai mari familii *yakuza* din Tokio, Gokumatsu-gumi, și a Câinelui Turbat, fiul lui Fukumoto, care avea să fie probabil moștenitorul tatălui.

M-am oprit brusc din mers. De ce presupuneam eu că McGraw dorea moartea Câinelui Turbat? Dacă într-adevăr Câinele Turbat avea să-și urmeze tatăl la conducere, atunci asasinarea tatălui n-ar fi netezit calea pentru fiu?

Dar atunci de ce m-ar mai fi manipulat pe mine să-l omor și pe Câinele Turbat?

„Nu uita, el improviza. Poate că asta nu făcea parte din planul original. Amintește-ți că McGraw a controlat ordinea dosarelor pe care ți le-a dat.

Mai întâi, Ozawa. Apoi Fukumoto Senior. După aceea Fukumoto Junior. L-a păstrat pe Junior la sfârșit, deoarece, spre deosebire de primii doi, el nu voia câtuși de puțin să-l elimine. Amintește-ți că la Inokashira a încercat să te convingă să nu mai iei urma Câinelui Turbat”.

Tot nu mă lămuream. Pentru că, până la urmă, McGraw îmi dăduse dosarul. Îl ridicasem și-l recuperasem cu o zi în urmă. Oare era plin cu minciuni? Să fi fost o pistă falsă, care avusese doar intenția de a mă liniști și a mă distrage?

„Sau poate că a avut intenția să te fixeze chiar pe tine în spațiu și timp. După care ei l-ar putea lichida rapid pe asasinul lui Ozawa și al lui Fukumoto. Iar așa s-ar acoperi toate urmele implicării lui McGraw”.

Totuși problema cu dosarul Câinelui Turbat era faptul că nu conținea informații specifice. Aceleași generalități, același exces de locuri frecventate care nu-mi permiteau să-l fixez pe fiu într-un spațiu și un timp anume ar fi împiedicat pe oricine să mă fixeze pe mine în mod similar. În plus, dacă țelul ar fi fost de a mă împinge să pornesc după Câinele Turbat, ca să pot fi localizat în timp și spațiu pentru o ambuscadă, de ce mai încercase McGraw să mă convingă să nu-l mai urmăresc pe Câinele Turbat?

Am rumegat întrebarea aceea. Am decis că era exact așa cum spusese McGraw: până atunci el mă privise ca fiind doar un curier, un idiot util, un individ consumabil. Ca atare, mă manipulase pentru a-i lichida pe Ozawa și pe Fukumoto Senior. Dacă apăreau probleme, eu aveam s-o încasez; dacă mergea bine, McGraw avea să mă lichideze pe mine. În primul caz, el nega orice legătură cu mine; în al doilea caz, reteza legătura aceea. După aceea însă, el se răzgândise. De ce? Pentru că mă descurcasem mai bine decât se așteptase. Mult mai bine. El înțelesese că aș fi putut fi mai util lui și programului lui, indiferent

care ar fi fost acela, dacă eram viu, nu mort. Iar când mă împotrivisem, McGraw decisese: *Așa să fie atunci, continuăm planul A.*

Dar care era planul A?

„Să te manipuleze să-i lichidezi pe Ozawa și Fukumoto Senior. După care, tu aveai să fii cel lichidat".

Însă dacă ar fi fost așa, de ce nu mă lichidase chiar el? Ne întâlnirăm cu doar o zi în urmă, la Inokashira. McGraw știuse că voi sosi. Ba chiar, știuse că voi fi la New Otani acum o oră. Nu i-ar fi fost greu în niciunul dintre locurile acelea.

„Poate că avea de gând s-o facă la Inokashira, dar apoi s-a răzgândit, fiindcă a ajuns la concluzia că ai fi mai util viu, așa cum ți-a și zis. Sau, mai probabil, pur și simplu nu vrea s-o facă el personal. Nu-i stilul lui. McGraw îi manipulează pe alții să se murdărească pe mâini pentru el. Nu-și asumă personal genul acela de riscuri. Decât dacă n-are încotro".

Un lucru era clar. Trebuia să-mi îmbunătățesc evoluția în joc. Privisem lumea ca și cum în adâncuri n-ar fi fost deloc diferită față de ceea ce se vedea la suprafața ei. Însă existau niveluri pe care nu le percepusem, conexiuni de care nu ținusem seama. Sub lume exista o altă lume – lumea reală. Iar eu trebuia să încep să trăiesc în ea, altfel aveam să mor acolo.

„Bun! Cum vei proceda acum?"

În primul rând, de câte ori McGraw voia să ne întâlnim, sau făcea orice altceva care mă putea fixa în timp și spațiu, trebuia să plec de la presupunerea că era o ambuscadă și să adopt contramăsurile cuvenite. Avusesem cu adevărat un noroc incredibil că nu mă lichidase deja. Cum spusese Churchill? „Nimic nu-i mai stimulator pentru viață decât să vezi că se trage în tine și glonțul nu te nimerește". Exact așa simțeam și eu. Acum toată șmecheria era de-a înceta să mă mai transform într-o țintă facilă.

M-am întrebat dacă nu cumva eram paranoic. În ultimele zile omorâsem șase oameni. Oare nu cumva gândurile mele actuale erau produsul unui ciot de conștiință, stingherit din amorțeală?

„Bun! Privește situația în felul următor: există vreun dezavantaj în a-l aborda pe McGraw ca și cum grijile ți-ar fi întemeiate?”

Nu vedeam niciun dezavantaj.

„Există vreun dezavantaj în a-l aborda pe McGraw ca și cum el nu ți-ar spune decât adevărul?”

Hmm. Probabil că doar o ambuscadă urmată de moartea mea violentă.

„Bun. Prin urmare, decizia nu-i greu de luat”.

Dacă aveam dreptate, McGraw urma să acționeze în curând într-un fel sau altul. Eu făcusem tot ce dorise. De aici mai departe, n-aveam să însemn pentru el decât un risc. Cum spusese el însuși la Taihô, în seara când propusesem – sau când fusesem manipulat să propun – să-i omor pe Fukumoto Senior și pe fiul său? *Aceasta este o relație de afaceri. Tu asiguri un beneficiu și în același timp reprezinți un cost.* Ei bine, beneficiul fusese încasat, iar acum sosise momentul pentru reducerea costului. Trebuia să fiu al naibii de atent, dar mi-am dat seama că pentru moment beneficiam de un avantaj: el mă credea un netot. Și poate că fusesem un netot, dar începusem să mă deștept. Văzusem ceva, însă McGraw nu știa că văzusem.

„Chestia cu ambuscadele este că pot acționa în ambele sensuri”.

Asta era adevărat. McGraw putea să propună o întâlnire, să creadă că întindea o cursă… iar eu puteam să apar în spatele lui și să-i zbor creierii. Iar pentru asta n-aș mai fi avut nevoie de o piatră. Aveam pistolul Hi Power luat de la *yakuza.*

Atâta doar că nu eram *sigur.* Mă puteam oare considera suficient de sigur ca să-mi revizuiesc complet părerea despre ceea ce se întâmpla și să

întreprind măsurile de securitate cuvenite? Ce dracu', bineînțeles că da! Dar mă puteam oare considera suficient de sigur ca să-mi lichidez ofițerul de caz CIA fără ca măcar să știu ce intenționase el sau în ce mă băgase?

Nu, nu eram sigur. Cazul era de genul „să sari din lac în puț". Dacă lacul devenea insuportabil, aveam să sar oriunde ar fi trebuit s-o fac. Deocamdată însă nu era vorba de insuportabilitate. Trebuia să-mi păstrez sângele rece. Să fiu inteligent. Și să am răbdare. McGraw avea să facă o mutare. O puteam simți. Sigur că da, nu știam ce va fi, dar aveam s-o știu foarte curând.

Capitolul 27

După cum s-a dovedit, n-a trebuit să aștept prea mult.

Încetasem să mai merg în recunoașterea locurilor unde ar fi trebuit să încerc să-l atac pe Câinele Turbat. Riscam prea mult să fiu atacat chiar eu. Mi-am verificat regulat serviciul de preluare a apelurilor, totuși n-am primit nimic de la McGraw. Aveam timp la dispoziție și începeam să devin agitat, dar apoi îmi reaminteam că reacția mea cea mai inteligentă era să aștept.

Îmi petreceam fiecare dimineață și fiecare zi cu Sayaka. Ne despărțeam doar când ea trebuia să se ducă la școală sau la muncă. În pat, de fiecare dată era mai bine decât data trecută. Nu știam exact de ce se întâmpla așa. Probabil fiindcă ne simțeam tot mai destinși unul cu celălalt. Dar de asemenea, mă gândeam, și fiindcă ne simțeam tot mai destinși cu noi înșine. Îmi plăcea cât de dezinvoltă era fata. Continua să-i displacă să-i văd picioarele, dar simțeam că și asta avea să dispară în timp, iar în rest era uluitor de neafectată. Dorea să încerce totul – sexul era pentru ea un experiment gigantic, un tărâm nedescoperit și fără limite, iar lipsa ei de inhibiții în pat mă excita enorm. În câteva rânduri, începuse să facă ceva, după care se oprise, parcă dându-și seama că mergea prea departe, apoi văzuse cât de mult îmi plăcea și-i dăduse drumul mai departe. Mi-am dat seama că intrasem în situația asta presupunând în mod subconștient că eu voi fi profesorul și că o voi îndruma. Ei bine, toate lecțiile mele fuseseră absorbite de Sayaka în cel mult o zi. După aceea, ea mă învățase pe mine. Ocazional întrezăream o sclipire de duritate, natura rezervată pe care o etalase când ne întâlniserăm prima dată și în serile imediat următoare, când venisem special pentru ea la love hotel, totuși momentele acelea slujeau doar pentru a-mi

reaminti câtă încredere avea în mine, cât de mult se deschidea față de mine, și asta mă mișca enorm. Uneori mă îngrijoram că păream excesiv de sentimental și mă gândeam că poate ar trebui să fiu mai cenzurat, dar orice aș fi spus sau aș fi făcut, ea părea întotdeauna să răspundă în mod similar. Era copleșitor, cu siguranță mai mult decât mă așteptasem. Însă dincolo de toate astea, continuam să mă simt vinovat pentru ceea ce, în adâncul inimii, știam că era o înșelăciune teribilă. Dar nu-i puteam spune Sayakei și în același timp nici nu puteam opri ce se întâmpla între noi. După ce reușeam să rezolv cu McGraw și cu celelalte, poate că noi doi aveam să discutăm serios despre direcția în care se îndrepta relația noastră și ce însemna ea. Totuși nu era nicio grabă în privința aceea. Atâta timp cât continuam să ne bucurăm amândoi de diminețile acelea prețioase în patul ei, nu voiam să mă gândesc la viitor și nu cred că Sayakei îi păsa.

În cea de-a patra dintre diminețile acelea minunate, pe când Sayaka era la școală, am primit mesajul pe care-l așteptam. McGraw. I-am telefonat.

— Ai înregistrat vreun progres în problema pe care încercai s-o rezolvi? a întrebat el.

— Nu, am răspuns și am simțit că inima a început să-mi bată mai repede. Până acum n-am avut noroc.

El a mârâit.

— Până acum n-a părut să te bizui pe noroc. Ești sigur că-ncerci cu adevărat?

„Ticălosule”, am gândit. „Ai pus oameni să supravegheze și să aștepte în unele dintre locurile pe care mi le-ai dat în dosar – poate în toate. Iar ei te-au anunțat că n-am apărut nicăieri”.

— Ești nebun? De ce n-aș încerca?

— Las-o baltă, așa sunt eu, antipatic. Oricum, nu contează. Cred că noi tocmai am găsit chestia la care speram.

„Oho, așadar acum suntem noi?”

— Ascult.

— S-ar putea să fi văzut la știri că… o anumită persoană a fost condusă ieri pe ultimul drum în cimitirul Yanaka.

Într-adevăr, văzusem. Funeraliile lui Fukumoto fuseseră practic un eveniment național. Nici măcar prin cap nu mi-ar fi trecut să mă apropii acolo de Câinele Turbat. Mă îndoiam că lipsise măcar un singur gangster important din Japonia.

— Așa… și?

— A fost multă pompă și ceremonie. Nu tocmai ceva intim. De la o sursă de încredere am aflat că un apropiat al decedatului își va aduce omagiile intime tot acolo, mâine după-amiază.

— La ce oră?

Doream să par nerăbdător. Și, de fapt, chiar eram. Atâta doar că nu pentru ceea ce credea McGraw.

— Iisuse, nu vrei să știi și ce-a mâncat la micul dejun? Nu-s băgat chiar așa de aproape de el. Asta-i tot ce știu. Dar este de încredere.

— Cum ai aflat?

— Fiule, așa ceva s-ar categorisi ca „surse și metode”. Și „necesitate de a ști”. Dacă vrei totuși să-mi mulțumești, îți voi răspunde „cu plăcere”.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum ascultă-mă. Tipii ăștia au o parcelă întreagă pentru familia lor. Se află chiar în centrul cimitirului și este la fel de scumpă ca terenul palatului imperial. Se pare că-i în secțiunea nouă, imediat lângă locul unde sunt îngropați shogunii Tokugawa. Asta înseamnă ceva pentru tine?

Am surâs. El continua să creadă că avea de-a face cu cineva legat la ochi. Nu știa că îmi dădusem seama cum să văd.

— Nu știu ce-i secțiunea nouă, dar știu unde să găsesc parcela Tokugawa.

— Alt locșor în care te-a dus mama ta?

— Mda, am rostit simulând iritarea, pentru că trebuia să fiu tipul temperamental cu care era obișnuit McGraw. Ai vreo problemă cu asta?

— Relaxează-te, fiule. Nimic, doar că sunt impresionat din nou.

„Ba nu, vrei să știi dacă sunt familiarizat cu terenul, ca să-mi poți ghici apropierea. Dacă nu sunt familiarizat, aș putea rătăci la întâmplare. Dacă știu destinația, voi face ceva logic. Întâmplarea nu este predictibilă. Logica este".

— Bine. Pare să sune promițător.

— Rade-l, tigrule!

A închis.

„Tigru?", am repetat în minte. „Habar n-ai tu".

Am suit pe Thanatos și m-am dus direct la cimitir. Bănuiam că McGraw nu se aștepta la așa ceva; planul lui era mai degrabă să mă atace mâine, când soseam pentru vizita privată a Câinelui Turbat. Nu era totuși imposibil să se fi gândit că voi face o recunoaștere prealabilă a terenului. Trebuia să fiu pregătit pentru asta.

Yanaka era un cimitir vechi, în cartierul vechi cu același nume, parte din Shitamachi. Numeroase personalități se odihneau în miile de parcele de acolo, printre care și, așa cum menționase McGraw, clanul Tokugawa. Cimitirul era de asemenea bine-cunoscut pentru o superbă pagodă cu cinci niveluri, pe care doi amanți o incendiaseră, cu ei înăuntru, cu niște ani în urmă, și pentru cireșii spectaculoși, care făcuseră ca aleea centrală să fie supranumită Bulevardul Cireșilor în Floare. Deși știam toate astea din vizitele făcute în copilărie în anotimpul *hanami,* nu eram nici pe departe un expert în interiorul necropolei. Însă urma să devin.

Am dat ocol cimitirului pe motocicletă, apoi l-am străbătut în interior în toate direcțiile, privind întruna în stânga și în dreapta, căutând probleme. N-am văzut nimic, așa că am coborât de pe Thanatos și am început să merg pe jos. Fermoarul

genții îmi era deschis și puteam ajunge imediat la Hi Power.

N-a durat mult până să găsesc parcela Fukumoto. Se afla într-o porțiune mai ridicată a cimitirului și era înconjurată de un zid vechi din piatră – un soi de cimitir în interiorul unui cimitir, în care se aflau rânduri simetrice de monumente funerare, atât lespezi simple din granit, cât și pagode cu multe niveluri. Locul de veci al lui Fukumoto se afla în capătul nord-vestic: un obelisc cenușiu masiv. Pământul de dedesubt era recent săpat și abia vizibil sub zeci de buchete enorme. Fiecare zid era lung cam de douăzeci și cinci de metri și înalt de doi metri. Exista o singură intrare: o poartă în zidul sudic. Am înțeles imediat de ce acesta era locul ambuscadei: Yanaka era enorm și eu puteam să sosesc din orice direcție. Dar la un moment dat, dacă voiam să ajung la cineva din interiorul parcelei Fukumoto, trebuia să intru pe poartă ori să aștept în apropierea ei. De aici rezulta și locul unde aveau să-și poziționeze oamenii.

„Tu cum ai proceda, dacă ai vrea să ajungi la tine? Așa vor proceda și ei. Iar după aceea, poți să răstorni situația”.

Totul avea să depindă de numărul de oameni de care dispuneau. Dacă aveau doar unul sau doi, ar fi fost plasați la poartă sau imediat în interiorul ei. Dar dacă aveau un observator în exterior, cineva însărcinat cu misiunea de a mă vedea apropiindu-mă, după care să-i anunțe pe ceilalți prin radio…

Am mers de-a lungul zidului, examinând diverse posibilități. În exteriorul laturii sale nordice, terenul era mai înalt și de acolo puteam să văd peste el. Mi-am dat seama că era posibil ca ei să știe ori să suspecteze că aveam pistolul luat de la *yakuza*. În cazul acela, nu se puteau bizui că voi intra pe poartă. Nu era imposibil ca eu să vin aici, în spatele zidului, de unde să deschid focul asupra Câinelui Turbat. Bineînțeles, nu și-ar fi făcut griji că-l voi lovi pe el – „vizita” lui era aproape sigur

un șiretlic și mă îndoiam că Fukumoto Junior va fi măcar prezent –, totuși trebuiau să știe locul unde mă puteau ataca. Dacă voiau cu adevărat să acopere totul, apreciam că aveau nevoie de minimum patru persoane: două în interior și două afară.

La zece metri de zidul nordic se afla altă parcelă, pe un teren și mai înalt. M-am dus acolo, am suit treptele din piatră și mi-a plăcut imediat ce am văzut. Era tot o parcelă împrejmuită, dar, spre deosebire de cea a lui Fukumoto, aceasta își asigura intimitatea nu printr-un zid, ci printr-un gard din tufișuri dese, înalt de un metru, un metru și jumătate. Am intrat pe parcelă, am trecut prin tufișurile de pe latura sudică a gardului și am fost răsplătit cu vederea panoramică a zidului ce înconjura parcela lui Fukumoto. Oricine ar fi venit spre ea, din orice altă direcție decât dinspre sud, ar fi fost vizibil cu mult înainte de a se apropia. Dacă eu aș fi organizat ambuscada, aș fi plasat un om aici, plus alți doi lângă colțurile din sud-est și sud-vest ale parcelei Fukumoto, și unul în interior. Cel dinăuntru ar fi trebuit să semene superficial cu Câinele Turbat; poate să poarte ochelari de soare negri ca să camufleze orice discrepanțe. Dacă aș fi dispus de suficienți oameni, aș mai fi pus încă unul în interiorul parcelei Fukumoto, care să joace rolul de bodyguard sau de prieten, sau poate de altă rudă îndurerată. Țelul ar fi fost doar să fie doi contra unu în eventualitatea că eu aș fi reușit să mă strecor neobservat înăuntru.

Am căzut pe gânduri. Puteam să fiu chiar sigur că nu va fi acolo și Câinele Turbat? Era posibil ca McGraw să fi regizat totul folosindu-și doar propriii oameni, fără să-l anunțe pe Câinele Turbat, totuși mă îndoiam. În primul rând, nu credeam că McGraw dispunea de atâția oameni. Dacă eu aș fi zărit orice persoană care să nu pară un japonez autentic, aș fi înțeles că era o ambuscadă și m-aș fi retras. Nu, nu credeam că McGraw ar fi putut

aranja asta fără știința și ajutorul Câinelui Turbat. Și chiar dacă McGraw i-ar fi spus că era recomandabil să se țină departe – că era suficientă simpla promisiune a prezenței sale, nu și realitatea ei –, Câinele Turbat nu părea genul de individ ascultător. La urma urmelor, venise în Kodokan ca să-l vadă pe Ochi-de-Porc încercând să mă omoare. N-ar fi dorit să profite și de șansa de a mă vedea murind aici? N-ar fi considerat că pericolul era excesiv. În niciun caz dacă ar fi fost suficienți oameni și ar fi existat și elementul surpriză.

În mod bizar, nu consideram că dinamica fundamentală se schimbase chiar așa de mult de când McGraw îmi spusese prima dată că eram urmărit de cei doi Fukumoto. Câinele Turbat continua să vrea să mă omoare și nu puteam ști dacă motivul era onoarea sau alte considerente. Totuși cauzele rămâneau secundare față de intenție. El voia să mă vadă mort și putea fi doar în beneficiul meu dacă cel mort avea să fie el.

Și nu numai Câinele Turbat. Raționamentul i se aplică în mod egal lui McGraw. Nu mă așteptam ca el să fie mâine la cimitir – părea mai degrabă să acționeze prin intermediul pionilor –, dar poate că urma să fiu norocos.

Am petrecut restul după-amiezii familiarizându-mă îndeaproape cu terenul: direcțiile de apropiere, acoperirile și camuflările. Mâine avea să fie un soi de experiment, o validare a conceptului. Dacă funcționa așa cum mă așteptam, Câinele Turbat urma să fie un simplu aperitiv. Felul principal avea să fie McGraw.

Capitolul 28

Am petrecut noaptea în hotel, după care, așa cum devenise obiceiul nostru, orele lenețe ale dimineții au fost în garsoniera Sayakei. Obișnuiam să ajungem în pat la numai câteva minute după ce intram și făceam dragoste o oră sau două, uneori ridicându-ne ca să mâncăm un mic dejun frugal, alteori prea epuizați și vlăguiți ca să ne mai clintim.

De data asta, Sayaka m-a împins pe spate, așezându-se deasupra, o poziție despre care știam că ajunsese să-i placă. Avea brațele uimitor de puternice și se sprijinea cu o mână pe pieptul meu, iar pe cealaltă o folosea ca să mă călăuzească în ea. O ținea după aceea acolo, ca să simtă prin intermediul degetelor ceea ce accidentul suferit o împiedica să simtă altfel. Eu îi mângâiam fața, sânii, șoldurile, plăcându-mi cum arăta așa, mișcându-se și legănându-se cu fața parțial ascunsă de șuvițele de păr. Periodic, Sayaka își cobora privirea, ca să vadă ce simțea cu mâna. Îmi plăcea la nebunie când făcea așa, eram încântat de cât de dezinvoltă era în privința aceea, cum părea s-o umple de uimire și încântare. După aceea se uita la mine și mă călărea mai viguros, mai insistent, cu buzele întredeschise, gâfâind apăsat, cu frustrarea și neînțelegerea alternându-i pe chip.

— Jun…, a spus și s-a mișcat mai repede, aproape cu furie.

Mă apăsa așa de tare pe piept, că abia răsuflăm, și se freca atât de puternic, încât mă durea pelvisul, deși într-un fel minunat.

— Jun…, a repetat ea privindu-mă în ochi, apoi mi-a rostit numele din nou, mai tare, după care gura i s-a deschis într-un „O” perfect, pleoapele i-au fluturat și glasul i s-a dizolvat într-un țipăt prelung, uimit.

Am continuat să mă mișc la unison cu ea, derutat, surprins, temându-mă să sper. Oare avea orgasm? Dumnezeule, era atât de minunat, atât de minunată!

A continuat așa mult timp, după care, brusc, s-a înmuiat peste mine, gâfâind. Am ținut-o în brațe, am mângâiat-o pe păr și i-am șoptit numele întruna. S-a cuibărit apoi lângă mine, și-a lipit fața de umărul meu și i-am simțit lacrimile pe piele.

— Ești bine? am întrebat încetișor, mângâind-o pe păr, încercând să-i zăresc fața.

Ea s-a ridicat într-un cot și s-a uitat la mine, cu ochii plini de lacrimi, cu obrajii umezi. A clătinat încet din cap.

— M-am simțit atât de bine… Niciodată n-am simțit așa ceva.

— Ai… crezi c-ai avut un orgasm?

A surâs și alte lacrimi au început să i se prelingă pe chip.

— Nu știu. Atâta doar că… m-am simțit incredibil de bine. A fost ca o explozie. Dar să fi avut orgasm? N-am știut că pot avea. A repetat, aproape strigând: N-am știut!

Am simțit cum propriii mei ochi se umplu de lacrimi și am tras-o spre mine, lipindu-i corpul de al meu, stânjenit că mă vedea plângând. Era însă prea târziu. S-a ridicat din nou și a râs.

— Jun, a zis ea, bărbatul meu cel dur.

Am râs și eu, însă lacrimile nu mi s-au oprit.

Ea m-a mângâiat pe obraz.

— De ce plângi?

Mi-am dres glasul și am clipit, încercând să-mi stăvilesc lacrimile.

— Nu plâng.

Sayaka a râs din nou.

— Mincinosule.

Doream enorm de mult să-i spun că o iubeam. S-o spun pur și simplu, dintr-o suflare. Dar mă temeam. Mă temeam că ea va crede că era doar o

pasiune de moment, că eram prea tânăr pentru ea, că eram prostuț.

Dar era adevărat, Dumnezeule, o iubeam!

— Sunt pur și simplu fericit, am rostit. Tu mă faci fericit.

Uneori, în prezent, mă întreb dacă ar fi contat câtuși de puțin să-i fi spus adevărul chiar atunci. Probabil că nu. Și încerc să mă conving că ea știa oricum. Dar nu voi ști niciodată adevărul. Regret că nu i l-am spus. Dar n-am făcut-o.

La scurt timp după aceea, am plecat. Nu-mi plăcea că nu-i puteam spune Sayakei ce făceam și mă îndurera și mai mult că ea nu insista să afle. Voiam să depășesc cât mai repede situația asta, însă nu puteam s-o abandonez pur și simplu, decât dacă intenționam să-mi petrec restul vieții în love hoteluri sărăcăcioase, privind întruna peste umăr. Dacă voiam să câștig, mai întâi trebuia să-mi întețesc eforturile. După aceea puteam lăsa în urmă toate episoadele în care fusesem implicat. Moarte, îngropate și dispărute. Cu timpul, poate chiar și uitate.

M-am oprit la un magazin cu reduceri și am cumpărat o pereche de pantaloni verzi, un tricou verde cu mâneci lungi și o șapcă de baseball verde. Nu tocmai camuflaj de top, totuși îndeajuns cât să-mi confere un avantaj. Am cumpărat de asemenea vopsea pentru față, dintre cele folosite de copii ca să se transforme în pisici, broaște țestoase și Dumnezeu mai știe ce altceva. Mi-am lăsat geanta într-un dulăpior de bagaje operat cu fise din stația Ueno – păstrând doar pistolul –, am parcat-o pe Thanatos și am mers pe jos spre Yanaka. Pe drum am folosit o toaletă publică. În mod deliberat nu băusem nimic toată dimineața și nu simțeam nevoia să urinez, dar în același timp știam că era probabil ultima dată când o puteam face în siguranță pentru destul de mult timp.

Sosisem cu câteva ore mai devreme, însă trebuia să mă apropii precaut în eventualitatea în care ei ar

fi anticipat asta. Nu credeam c-o vor face – la niciuna dintre întâlnirile mele cu McGraw nu sosisem mai devreme și el ar fi observat nepăsarea aceea din partea mea, ar fi presupus probabil că se putea bizui pe ea și i-ar fi informat corespunzător pe oamenii Câinelui Turbat. Nu avea însă niciun rost să risc.

Am pătruns în cimitir, sărind gardul din nord-est, în loc să folosesc una dintre intrări. Mă îndoiam că ei ar fi avut chiar așa de mulți oameni ca să-i posteze la toate intrările, dar pe de altă parte nu știam de ce forțe putea dispune Câinele Turbat după moartea tatălui său. Poate că zeci de *yakuza* de rang inferior încercau să-i intre în grații. Orice era posibil.

M-am îndreptat spre parcela mai ridicată, mergând pe scurtături printre morminte, evitând aleile principale care traversau cimitirul. Probabil că nu era necesar, dar, o dată în plus, nu există niciun dezavantaj în a fi precaut. Înăuntru era puțină lume, în majoritate pensionari care-și plimbau câinii, câțiva prieteni devotați sau membri ai familiei ce depuneau flori sau aprindeau tămâie, mame cu țânci în părculețul de alături pentru copii. Nimic nu mi-a atras atenția ca fiind anormal.

Apropiindu-mă dinspre nord, am evitat treptele din piatră și am suit direct pe pantă, după care am intrat în gardul de tufișuri de acolo. Am așteptat, privind și ascultând. Ciorile croncăneau, insectele verii bâzâiau și în depărtare se auzea un tren de pe linia Yamanote. În rest, era tăcere ca în… în fine, știți unde.

Am deschis borcănelul cu vopsea și mi-am tras dungi diagonale pe obraji, cu degetele descriind linii memorate perfect din lupte. După aceea am pus borcănelul în buzunar, am întors cozorocul șepcii la spate, m-am întins pe sol și am așteptat. Era foarte cald și umed, iar țânțarii erau groaznici și mi-am dat seama că probabil exagerasem crezând că oamenii Câinelui Turbat sau el însuși s-

ar fi supus la disconfortul ăsta. Trebuia să fii nebun. Sau cel puțin obișnuit cu chestii mult mai rele după ce mărșăluiseși cu ranița de treizeci de kilograme prin zonele rurale din Asia de Sud-Est. Chestia cu adevărat nebunească era că eu mă simțeam confortabil. Da, țineam în mână un pistol, nu un automat CAR-15, Yanaka mirosea a oraș, nu a junglă, dar pe ansamblu se simțea familiar, natural, de parcă era ceva pentru care fusesem șlefuit până la perfecțiune, ba poate chiar pentru care fusesem menit. Mă simțeam concentrat, dur și letal. Și vai de echipa care sosea aici ca să mă lichideze!

După două ore de așteptare am auzit pași pe treptele de piatră din dreapta mea. Am rămas perfect nemișcat și am privit într-acolo fără să clintesc capul. Se apropia un japonez robust, de vreo treizeci și ceva de ani, cu tunsoare *punch perm* și costum la două rânduri, ale cărui revere erau mai late decât aripile unui Boeing 747. Un val plăcut de adrenalină mi-a invadat măruntaiele. Perfect, se părea că acum trimiseseră echipa *yakuza* de șoc, nu trei *chinpira* incompetenți. Am observat că bărbatul mergea cu pas țanțoș, iar asta mi-a plăcut – mi-a plăcut excesul de încredere în sine pe care-l sugera. Nici măcar nu privea în jur. S-a dus direct către latura de sud a parcelei, a găsit un spațiu în gardul de tufe și a dat crenguțele la o parte. După aceea a scos un aparat de radio, l-a activat și a rostit:

— Am ajuns. Da, vă pot vedea pe amândoi.

Așadar erau trei. Perfect! Oare unul dintre ei era Câinele Turbat? Bănuiam că nu. Trei oameni ar fi fost numărul minim pentru a acoperi punctele de intrare. Indivizii aceștia formau echipa de asalt. Câinele Turbat, dacă era aici, avea să fie spectator, poate într-o poziție îndepărtată. Nu puteam ști, ci trebuia să-i rezolv pe ăștia trei, după care să văd dacă mai rămăsese cineva.

Bărbatul s-a ghemuit pe vine. Într-o mână avea radioul și cu cealaltă ținea crenguțele depărtate. Nu părea să aibă o poziție foarte comodă. Bănuiam însă că nu se aștepta să stea mult aici. În cazul ăsta, n-ar fi fost frumos din partea mea să-l las să aștepte.

Am înaintat, târându-mă pe coate, cu pistolul pregătit. Dacă se întorcea, aveam să-l împușc, dar dacă se ajungea la așa ceva, trebuia să bănuiesc că tovarășii lui aveau să audă focul de armă și urma să pierd elementul surprizei. Mai bine să mă apropii silențios. Am petrecut zece minute, târându-mă afară din tufe și ieșind pe iarbă. Odată ce rămurelele potențial zgomotoase au rămas în urmă, am putut să înaintez mai rapid. Am parcurs cei șase metri de la linia mea de tufișuri la linia lui în mai puțin de treizeci de secunde, înaintând în poziție ghemuit. Nu m-a auzit și n-a avut nicio clipă vreun indiciu, nici chiar când am ajuns drept în spatele lui.

Am ridicat pistolul ținându-l de țeavă și am lovit cu pumnul ca un ciocan în ceafa lui, ca și cum aș fi încercat să îngrop acolo patul armei. S-a auzit un trosnet satisfăcător, iar *yakuza* s-a cutremurat și apoi s-a înclinat fără zgomot înainte. L-am tras înapoi de guler, izbindu-l cu arma în față în timp ce cădea. A aterizat pe spate și iarba a atenuat zgomotul impactului. Ochii îi erau defocalizați, dar gura îi zvâcnea – nu era încă mort. I-am tras capul pe spate, ținându-l de părul *punch perm,* și ceva s-a desprins și mi-a rămas în mână – era o perucă! Am aruncat-o într-o parte, mi-am afundat degetele în găvanele ochilor lui, i-am tras capul pe spate și am lovit și cu patul pistolul în gâtlejul expus. Am simțit cartilajul rupându-se și am știut că era terminat.

Radioul a pârâit. „La naiba!” Un glas a rostit:

— Ești OK?

L-am ridicat și am deschis microfonul.

— Da. Trăgeam o pișare.

Se auzea suficient de prost ca să bănuiesc că n-avea să observe vreo deosebire între vocea mea și a mortului.

— Grăbește-te. Trebuie să supraveghezi zona.

— OK.

Am pus radioul jos și l-am percheziționat pe *yakuza.* Nu era înarmat – el era doar observatorul. L-am ridicat în capul oaselor, m-am poziționat înapoia lui, mi-am lipit tălpile de șalele lui și l-am împins în tufișuri; pantalonii i s-au ridicat în sus pe picioare când s-a deplasat. După ce a ajuns în locul unde putea fi văzut, am tras niște ramuri în spatele lui ca să-l proptească pe poziție. Nu arăta deloc a om viu, totuși ceilalți doi erau departe și el era camuflat de destulă vegetație ca să fiu convins că ei nu aveau să observe nimic suspect.

M-am întins pe burtă și am privit parcela Fukumoto, asigurându-mă că existau suficiente frunze care să-mi ascundă fața. I-am văzut pe cei doi camarazi, unul la colțul sud-vestic al zidului, celălalt în sud-est, exact așa cum bănuisem că vor fi. Stăteau sub copaci, pe de o parte ca să se ascundă, iar pe de altă parte ca să se ferească de soare. Asemenea poziții retrase ofereau unele avantaje, dar atrăgeau un dezavantaj esențial pentru ei: deși aveau linie de vizare directă spre poziția observatorului lor, în prezent mort, nu se puteau zări între ei.

Am ridicat radioul și m-am uitat la butoane. Eram ispitit să-l iau cu mine, dar nu vedeam niciun mod prin care să-l amuțesc, decât prin închiderea completă. Chiar dacă aș fi înăbușit difuzorul, putea să nu fie suficient și era posibil să se audă în cazul unui semnal puternic, iar dacă unul dintre ceilalți *yakuza* decidea să ia legătura prin radio tocmai când mă apropiam prin spatele lor, mi-ar fi trădat poziția. De aceea l-am închis complet, l-am șters cu grijă de amprente și l-am lăsat în iarbă lângă răposatul lui proprietar. După aceea am coborât din parcela înălțată în același fel în care suisem și am

descris un cerc larg în sensul acelor de ceasornic, folosindu-mă ca acoperire de copaci și de pietre funerare înnegrite de vreme. De data asta nu trebuia să mă deplasez în liniște absolută și am putut să ajung în câteva minute înapoia insului aflat în sud-est. Am înaintat silențios printre copaci, cu pistolul scos acum, cu inima bubuindu-mi. Apoi l-am văzut, rezemat de trunchiul unui arbore, îmbrăcat la fel ca primul *yakuza,* fumând. Tipii ăștia nu se sinchiseau să se ascundă, dar pe de altă parte bănuiesc că puțini japonezi ar fi luat la rost un bărbat care era în mod clar *yakuza* pentru că pândea într-un cimitir.

Când am ajuns la cinci metri de el, mi-am modificat puțin direcția înaintării, ca să-l pot vedea din profil. După cum se rezema de copac, nu aveam să fiu complet în unghiul mort al vederii lui, așa cum fusesem la primul. Tocmai ajunsesem la concluzia că atacul cel mai bun ar fi fost să-l lovesc cu țeava armei în ceafă, când, fie din noroc pur, fie mânat de instinct, sau poate fără niciun motiv, el s-a întors și s-a uitat direct spre mine.

Gura i s-a căscat, dar mâna i s-a îndreptat prompt spre interiorul sacoului. Eu însă aveam deja pistolul în mână și l-am îndreptat spre fața lui. L-am privit în ochi și am clătinat de două ori din cap, iar el a priceput înțelesul: *N-o face, pentru că n-o să reușești.* A coborât lent mâna, după care a vrut să ridice ambele brațe în aer.

— Scoate arma cu mâna stângă, am rostit încetișor. Foarte încet și cu multă grijă. Pune-o jos. Trăgaciul meu este pe jumătate apăsat. Ajunge să tresar și ai murit. Nu cred că vrei să mă faci să tresar.

S-a supus ascultător. După ce a lăsat arma pe pământ, a spus:

— Habar n-ai cu cine te pui, așa-i?

— De ce nu-mi spui chiar tu?

A râs.

Ei bine, era un tip dur. Trebuia s-o recunosc.

— Cu fața în jos, i-am spus. Pe pământ.

El a râs iarăși.

— Vrei să mai trăiești? Întoarce-te și fugi. Și ar fi bine să fugi repede. Și cât mai departe.

— Poate c-o s-o fac. Dar o să am un avans mai bun dacă tu vei fi cu fața în jos pe pământ. Sau mort. Tu ce preferi?

S-a supus și de data asta.

— Brațele deasupra capului, i-am poruncit. Complet întinse. Degetele rășchirate. Și depărtează picioarele.

Pe atunci n-o știam, dar psihologia supunerii este interesantă. Partea cea mai grea este obținerea primului „da”. Odată ce subiectul începe să se supună, fiecare pas următor pare doar o adăugire măruntă la ceea ce se făcuse deja, și poți obține o cooperare remarcabilă. În clipa aceasta, el era atât de ascultător, încât am fi putut la fel de bine să jucăm „Fă ce spune Simon”.

Bineînțeles, nu strica nici faptul că el presupunea, cu aroganța specifică pentru *yakuza,* că o voi șterge rapid. Dacă ar fi știut ce-i făcusem prietenului său cu numai cinci minute mai devreme, mă îndoiesc că ar mai fi fost la fel de optimist.

După ce a ajuns cu brațele deasupra capului și cu picioarele depărtate, era practic imposibil să reacționeze eficient la orice aș fi făcut. De aceea n-a avut absolut nicio șansă când am pășit pe lângă el, am ridicat piciorul și l-am izbit violent cu călcâiul în ceafă. Brațele i-au fâlfâit și corpul i-a tresărit. Era probabil deja mort, cu șira spinării ruptă, dar l-am mai lovit de două ori cu tocul pantofului, ca să fiu sigur. L-am întors după aceea pe spate și i-am luat arma – tot un Hi Power. Se părea că era arma standard în Gokumatsu-gumi. Am vârât-o sub cureaua pantalonilor la spate, am inspirat adânc și am pornit apoi în alt cerc în sensul acelor de ceasornic.

În mai puțin de un minut am ajuns la al treilea *yakuza.* M-am furișat în spatele lui și am văzut că sosisem la timp – scosese radioul.

— Hei, sunteți acolo? a zis el. Răspunde careva?

Am pășit în lateral, astfel încât eram în dreptul lui, cu pistolul ațintindu-i tâmpla.

— Bineînțeles că nu pot răspunde, i-am spus. Sunt morți.

A tresărit și s-a răsucit către mine, iar brațul drept i s-a îndreptat reflex către interiorul hainei, dar s-a oprit când a văzut țeava.

„Să fiu al naibii!" Era Ochi-de-Porc. Tipul care-ncercase să mă stranguleze în Kodokan, care aproape își pierduse un testicul în tentativa aceea.

— Vrei să trăiești sau să mori? am întrebat.

El a scuipat.

— Lasă arma jos și-o să vedem după aia ce-o să se întâmple.

— Sigur c-o s-o las jos. Dar asta după ce te-mpușc pe tine. Așa cum ai spus, o să vedem după aia ce-o să se întâmple.

A ridicat încet brațele, în timp ce nările i se dilatau de furie.

— Acum scoate încetișor arma cu mâna stângă. Și pune-o tot încetișor pe pământ.

S-a conformat.

— Acum întoarce-te și pune palmele pe copacul ăla, depărtează picioarele și apleacă-te în față, lăsându-ți toată greutatea pe copac.

A făcut-o, dar n-am fost mulțumit.

— Nu, nu-i suficient. Depărtează și mai mult picioarele. Și îndepărtează-le mai mult de copac.

S-a supus.

Când am fost sigur că nu putea să întreprindă nimic fără să aibă nevoie de cel puțin o secundă întreagă pentru a-și aduce picioarele sub el și a-și desprinde mâinile de pe copac, m-am apropiat și i-am ridicat pistolul. Tot Hi Power. L-am îndesat și pe el la brâu, astfel că pantalonii începuseră să mă

strângă din cauza celor două arme destul de masive.

— Cine v-a trimis?

A întors capul ca să mă poată vedea.

— Ce vrei să zici?

— Nu-ntoarce capul! Rămâi cu ochii la copac. Pentru cine lucrezi? Cine vrea să mă lichideze?

N-a răspuns.

— Prietenii tăi sunt morți. Asta poate fi o veste proastă pentru tine, sau o veste bună. Proastă, pentru că te pot omorî la fel de ușor ca pe ei. Bună, pentru că dacă n-o s-o fac, nu va exista nimeni care să te contrazică despre cele întâmplate aici. Le poți spune că l-am luat prin surprindere pe tipul din celălalt capăt al zidului, că ai fugit după mine, dar că am scăpat pe o motocicletă. Mda, poate că va trebui să pierzi un deget mic ca să dovedești cât de chinuit de remușcări ești, dar le-ai putea spune că onoarea nu-ți va fi niciodată complet restabilită până nu mă vei găsi și mă vei ucide. Ei te-ar lăsa să trăiești, eu nu. Zi-mi, cine vrea să mă lichideze?

A urmat o pauză, timp în care el a reflectat. După aceea a spus:

— Câinele Turbat.

— De ce?

— L-ai omorât pe vărul lui.

— Ce-i cu tatăl lui? Pe el cine l-a omorât?

— Nu știm, dar vom afla.

Interesant… Câinele Turbat fie că nu știa că eu o făcusem, fie că nu voia ca alții să știe că el știa.

— Unde-i el?

— Nu știu.

— Nu cred. Tu-l cunoști bine. A venit cu tine la Kodokan, ca să te poată vedea. E aici?

— Nu știu.

— Minți.

— Ba nu, spun adevărul.

— După ce mă lichidați aici, cum aveați să-l anunțați?

— Trebuia să-l sunăm.

— La ce număr?

— Nu-l am la mine. E scris pe o hârtie.

Știam că mințea, dar nu aveam cum să-l determin să spună adevărul. Puteam să încerc să-l sperii, să-l bat. Și în cele din urmă avea să-mi zică un număr de telefon sau o adresă, iar eu aveam să sun, ori să merg acolo și să aflu că-mi dăduse telefonul serviciului său favorit de *bento,* sau al curățătoriei de haine, sau al salonului de masaj sau cine mai știe ce.

Nu. Era o fundătură. Am făcut un pas mai aproape și am ridicat arma ca să-l izbesc în cap așa cum procedasem cu primul dintre ei.

Dar am calculat greșit. Ochi-de-Porc înțelesese că nu aveam niciun motiv să-l las în viață. Îi omorâsem pe ceilalți doi, de ce l-aș fi cruțat tocmai pe el? Știa că n-aș fi făcut-o și mai știa că l-aș fi ucis din apropiere, ca să nu risc să atrag atenția prin zgomotul unei împușcături. Iar dacă o persoană obișnuită ar fi încercat o mulțime de forme de negare pentru a evita să accepte adevărul iminentei sale morți, el nu era o persoană obișnuită. Era un criminal de carieră, dur și destul de inteligent ca să se afle într-o poziție de conducere. Expert în judoka. Iar în timpul pe care-l petrecusem inutil interogându-l, îi oferisem momente prețioase pentru a-și aduna hotărârea și pentru a se pregăti.

De aceea, în clipa când m-am apropiat pentru a-i da lovitura de grație, el a făcut singurul lucru pe care-l mai putea face. A desfăcut brațele și a lăsat gravitația să acționeze. Dacă aș fi reacționat așa cum era firesc, m-aș fi retras iute și l-aș fi împușcat pur și simplu, fără să-mi mai pese de zgomot. Eram însă hotărât să-l izbesc tot în ceafă, așa că l-am urmat cu patul armei, iar lovitura a fost slabă și a pierdut din energie, deoarece corpul lui Ochi-de-Porc se deplasa deja înainte. El s-a lovit cu tâmpla de copac, dar apoi s-a răsucit, a repezit un picior pe lângă genunchii mei și a executat o

forfecare, măturându-mă. Am căzut pe spate și șocul mi-a golit plămânii de aer, iar cele două pistoale mi-au intrat dureros în spinare. El mi-a prins pistolul și a sărit, incredibil de rapid, călare pe trunchiul meu, apucând țeava cu ambele mâini și îndepărtând-o. Degetul meu nu era în garda trăgaciului, ceea ce a fost bine, fiindcă dacă ar fi fost, mi l-ar fi rupt prin răsucirea armei; dar a fost și prost, pentru că nu-l mai puteam împușca. Totuși mâinile și încheieturile îmi erau puternice după sutele de ore în care strânseseră *judôgi* din bumbac gros. Cu oricâtă disperare a tras și a răsucit, nu mi-a putut smulge pistolul. Dar nici eu n-am putut s-o fac. Ochi-de-Porc a schimbat tactica și mi-a izbit mâna de pământ, o dată, a doua oară, încă o dată. Am simțit impactul prin tot brațul și am înțeles că voi pierde pistolul. Am dus mâna stângă la spate, am simțit patul uneia dintre celelalte arme și l-am eliberat cu un răcnet. El și-a desfăcut o mână de pe celălalt pistol și l-a prins pe al doilea, tocmai când îi coborâsem piedica. Acum amândoi țineam două arme, ambele mele mâini erau pe paturile lor, iar mâinile lui Ochi-de-Porc țineau de țevi. Poate că tehnicile lui de judo erau mai bune decât ale mele, însă în confruntarea mână contra mână, eram mai puternic. Mi-am vârât degetul în garda trăgaciului pistolului din mâna dreaptă și, privindu-l în ochi, am început să mișc țeava, implacabil, spre capul lui. Ochișorii de porc îi ieșeau din orbite și dinții îi erau încleștați, totuși brațele ce-i tremurau nu mă puteau opri. În ultima clipă a încercat să sară îndărăt, dar era prea târziu. I-am tras un glonț în partea laterală a capului. Materie cenușie și fragmente de os din craniu au țâșnit prin partea opusă și Ochi-de-Porc s-a năruit pe pământ lângă mine.

M-am târât iute de sub el, speriat de zgomotul împușcăturii. Îmi simțeam mâna amorțită după izbiturile de pământ. Oare eram stropit cu sânge? Nu-l putusem evita în totalitate, deși, din ceea ce

văzusem, cea mai mare parte țâșnise pe lângă mine. Am privit în jur. N-am văzut pe nimeni în apropiere și poate că eventualii vizitatori ce se aflau în cimitir pentru a spune o rugăciune sau a depune o coroană de flori aveau să asculte atenți câteva clipe, după care să-și reia activitatea, spunându-și că fusese altundeva. Era lipsit de importanță. Eu trebuia să plec urgent de aici. Am pus piedica la pistolul cu care nu trăsesem și l-am vârât la spatele pantalonilor, l-am ținut pe celălalt pe sub tricou și am pornit iute, cu picioarele tremurânde.

Străbătusem vreo șase metri, când am auzit un automobil în stânga. M-am întors la timp ca să văd un sedan negru care se oprea cu scârțâit de frâne pe drumul de acces pe care-l traversam. Șoferul era *yakuza* sută la sută: chip brăzdat de cicatrici, tunsoare *punch perm,* ochelari de soare negri. Iar pe bancheta din spate…

Câinele Turbat.

Am ridicat pistolul și am ochit, ținându-l cu ambele mâini. Șoferul a călcat accelerația până la podea. S-a auzit șuierul cauciucurilor rotindu-se pe loc în clipa demarajului, apoi roțile au aruncat în urmă jerbe de pietricele și mașina s-a năpustit spre mine. Am apăsat trăgaciul. Îl țintisem pe șofer, dar glonțul a trecut exact prin mijlocul parbrizului – amorțeala din mână îmi afectase precizia. Am încercat să recalibrez, însă sedanul a ajuns lângă mine. Am plonjat într-o parte, recurgând la o rostogolire de judo, și am urlat involuntar când cele două pistoale mi-au intrat în spate. Nu mi-a păsat, ci am fost fericit că blestemățiile aveau piedicile puse și nu mi-au făcut fundul praf.

M-am ridicat și am mai avut timp pentru încă un foc de armă, care a lovit portbagajul, apoi mașina a dispărut după colț. Dacă avusesem noroc, glonțul trecuse prin spătarul banchetei din spate și-l atinsese pe Câinele Turbat. Nu credeam totuși asta

– fusese prea mult spre partea opusă. Și nu credeam că-l nimerise nici primul foc.

M-am îndreptat rapid spre locul prin care intrasem în cimitir, cu șapca trasă mult pe ochi, ștergându-mi vopseaua de pe obraji cu salivă și cu batista. Am ținut capul plecat și am mers doar pe cărăruile înguste de pământ dintre parcele, evitând aleile pietonale și arterele principale. În mod inevitabil, m-am întâlnit cu câțiva oameni, totuși, ținând seama de șapcă și de chipul meu aplecat, nu mă îngrijoram că cineva m-ar fi putut identifica pentru poliție.

Prin urmare, Câinele Turbat fusese aici – ca spectator, evident, nu ca jucător, la fel ca în Kodokan. Auzise împușcătura și crezuse că cineva mă doborâse. Poate că încercase să ia legătura prin radio și nu căpătase niciun răspuns. Indiferent care ar fi fost motivul, Fukumoto Junior venise în goana mare ca să-și poată vedea trofeul, recent împăiat și montat pe perete.

„Ei bine, ți-ai greșit calculele, dobitocule!”

Am continuat să merg, cu șalele țipând de durere în locurile unde intraseră pistoalele. Cimitirul Yanaka era destul de mare ca să aibă propria lui *kôban,* gheretă de poliție, și, cu toate că bănuiam că polițiștii de acolo erau mai obișnuiți să-i ajute pe cei nou îndurerați să localizeze parcelele celor dragi și să-i instruiască pe participanții la *hanami* să curețe gunoaiele rămase după picnicuri, voiam să evit o confruntare. Absolut nimic nu trebuia să mă mai împiedice să-l termin pe Câinele Turbat. Și nemernicul ăla de mincinos, McGraw! M-am gândit din nou la cuvintele lui. *Aceasta este o relație de afaceri. Tu asiguri un beneficiu și în același timp reprezinți un cost.*

„Ai avut dreptate”, am gândit. „Într-adevăr, reprezint un cost. Și te voi costa pe tine totul”.

Capitolul 29

Revenind spre stație, am trecut prin parcul Ueno, unde am intrat într-o toaletă publică și m-am examinat în oglindă. Ștersesem vopseaua de pe față, totuși pe piele îmi mai rămăseseră destule reziduuri, astfel că bărbia îmi era destul de verzuie. M-am spălat bine în chiuvetă, apoi m-am udat pe păr și l-am pieptănat peste cap. Pe tricoul verde săriseră picături de sânge, dar l-am scos și l-am făcut ghemotoc, iar bluza polo bleumarin pe care o purtasem pe dedesubt rămăsese nepătată. Spinarea și mâna mă dureau, totuși erau funcționale. Mi-am recuperat geanta din dulăpior, am pus pistoalele în ea, am aruncat tricoul într-un container pentru deșeuri din parc, am ajuns la Thanatos și am pornit imediat. Am azvârlit în râu arma cu care-l ucisesem pe al treilea *yakuza.* Nu era nicio problemă – mai aveam două de rezervă.

După ce am mers zece minute spre vest, mi-am dat seama că scăpasem cu bine, că nu se mai putea întâmpla nimic. Imediat m-au apucat tremurăturile și a trebuit să opresc la un parc și să aștept să mă liniștesc.

Fusese cât pe-aci s-o încurc rău cu Ochi-de-Porc! Plus sedanul care apăruse după aceea. Fusesem precaut, dar avusesem și noroc.

Și, la naiba, fusesem foarte aproape să-l termin pe Câinele Turbat. Dacă mâna nu mi-ar fi fost amorțită, dacă aș mai fi dispus de încă o secundă pentru a mă pregăti, dacă aș fi avut ceva mai mult sânge rece…

Nu conta. Eram viu. Aveam să beneficiez de altă șansă. Aveam *să-mi creez* altă șansă.

M-am dus la un telefon public și l-am sunat pe McGraw. N-aș mai proceda așa în prezent, când am mai multă experiență și înțeleg că avertismentele te plasează într-o situație dezavantajoasă dacă trebuie să acționezi ulterior.

Dar pe atunci eram încă tânăr. Și eram temperamental, așa cum observase imediat McGraw. Doream să-l strâng de gât, dar pentru moment puteam doar să vorbesc cu el la telefon.

Centralista mi-a făcut legătura.

— Te surprinde să m-auzi? am spus.

— De ce ar trebui să mă surprindă?

Era foarte stăpân pe sine, trebuia s-o recunosc.

— Nu cred că te așteptai să mai ies viu din Yanaka.

— Ce tot spui?

— Acolo era o echipă întreagă de *yakuza,* care știau exact unde și când voi fi în cimitir.

A urmat o pauză.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cine ți-a spus că azi va fi acolo Câinele Turbat?

— Ți-am spus, fiule, surse și…

— Nu-mi mai spune „fiule”. Și-ncetează cu rahaturile alea cu surse și metode. Ascultă aici, McGraw. N-o să mă mulțumesc să strig la tine, ci o să-ți iau gâtul!

Altă pauză.

— Ar fi bine să ai grijă ce spui. Fiule.

— A fost o cursă, lăbarule. Iar dacă nu ai pus-o tu la cale, atunci a pus-o sursa ta. Zi-mi acum cine ți-a spus că va fi acolo Câinele Turbat?

— Nu-mi place deloc tonul tău.

— Da? Ei bine, mie nu-mi place deloc fața ta, dar nu-mi pierd timpul miorlăind din cauza asta. Te mai întreb o singură dată. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, perfect! O să știu exact ce-nseamnă asta. Cine a fost sursa ta?

Altă pauză. Pentru prima dată de când îl cunoșteam, simțeam că McGraw era în dificultate. Trăgea de timp. Încerca să vină cu minciuna potrivită, care trebuia să fie convingătoare. Coerentă cu cele petrecute. Și îndeajuns de interesantă, pentru ca eu s-o urmăresc… poate spre altă cursă.

— Câinele Turbat.

— Câinele Turbat? am repetat eu.

— Da. El trebuie să fi știut c-o să-ți spun. Bănuiesc că are un dinte împotriva ta. I-ai omorât totuși vărul. Ar fi trebuit să-mi dau seama. A fost vina mea. Îmi pare rău.

— Adică tu-l cunoști pe Câinele Turbat destul de bine pentru ca el să-ți spună agenda lui zilnică, dar tot ce-ai putut face cu dosarul ăla a fost „Ia de-aici, cred că-l poți găsi tu în Tokio”?

Știam că aici îl lovisem zdravăn. Îl dezechilibrasem, apoi îi măturasem picioarele de sub el.

Crezusem că va veni cu o minciună încă și mai disperată, pentru a încerca să explice. În loc de așa ceva, a râs.

— Cum am zis: nu ești un tip de needucat. Doamne, ce mai risipă! Tu – să fii un curier. Ar fi trebuit să te fi gândit mai bine la oferta mea.

— De ce? De ce ai făcut-o?

— Am zis și așa destul prin telefon. Dacă vrei s-auzi mai multe, haide să stăm în fața unui pahar și să discutăm ca niște oameni civilizați.

— Asta-i problema, McGraw. Eu nu sunt civilizat.

— Alege tu locul. Pot să vin oriunde vrei.

— O să-ți spun eu care va fi locul, lăbarule. Locul va fi unghiul mort al vederii tale. Începe să te obișnuiești să-l verifici mai des.

— Ia zi, asule, ce ai de gând să faci, să mă omori? Nu-i de ajuns că ai *yakuza* pe urmele tale, acum vrei să adaugi și CIA? Cine ești – Superman? Folosește-ți naibii mintea aia!

— O să te văd în curând, McGraw. Ar fi bine să-ncerci să mă vezi tu primul.

Am închis și am răsuflat adânc. Clocoteam, și nu doar din cauza lui McGraw. În timpul conversației, mă întrebasem ce avusesem de câștigat telefonându-i. Nu-mi venea în minte absolut niciun câștig, cu excepția valului de revoltă

pe termen scurt pe care ți-l aduce o izbucnire adolescentină. Și cu ce costuri? Îl avertizasem că veneam după el. Mă rog, nu că el n-ar fi știut-o oricum, totuși ce avantaj obținusem eu din asta?

Cât despre oferta lui pentru o întâlnire… de ce o respinsesem? Aș fi putut s-o folosesc. Fusesem mai pornit să-i zic *Du-te dracului*! azi, decât să-l omor mâine. Ce sens avusese?

„Relaxează-te. Nu s-a-ntâmplat nimic rău. Îi poți telefona din nou, îi poți spune că ai fost furios, dar că te-ai gândit mai bine și că ești de acord să vă întâlniți. Bineînțeles că el va crede că-i o cursă, dar oricum ar fi crezut asta".

Gândul ăsta m-a făcut să mă simt ceva mai bine. În plus, poate că ar fi fost util să aud ce avea de spus McGraw. Dacă exista o cale prin care se putea proceda fără riscuri, puteam afla câte ceva, chiar dacă ar fi trebuit să citesc printre rândurile minciunilor lui. Mă găseam într-o situație proastă și aveam nevoie de informațiile lui mai mult ca de orice altceva. Eu însă nu dispuneam de nicio cale de a le obține. M-am gândit la Miyamoto, dar nu știam dacă puteam avea încredere în el sau, oricum, dacă el știa ceva. La urma urmelor, era tot un curier; de ce să-i fi spus cineva ceva? Iar Câinele Turbat era inaccesibil și toți ceilalți la care ajunsesem muriseră. Zburam practic orbește. Și nu exista nimeni care să mă poată ajuta să văd.

M-am gândit apoi la fată, la amanta lui Fukumoto. Ea ar fi trebuit să știe ceva. Fusese îndeajuns de apropiată de el pentru a fi în locuința lui, dar lucra în același timp pentru inamicii lui care-i doreau moartea. Însă nu aveam cum ajunge la ea. Din punctul meu de vedere, ea putea la fel de bine să se afle pe fața nevăzută a Lunii. Ce-aș fi putut face – să hoinăresc prin oraș, sperând s-o zăresc în Porsche-ul ei galben și drăguț?

„Dar îi știi plăcuța de înmatriculare *jikôshiki* cea verde. Shinagawa, numărul 1972".

Da… și ce naiba puteam face cu ea? Nu aveam cum s-o urmăresc.

„Tu n-ai cum s-o urmărești, așa-i. Dar o poate face Tatsu”. Pentru Agenția Națională a Poliției ar fi fost extrem de simplu să caute o plăcuță de înmatriculare.

Să fiu al naibii! Crezusem că se sfârșise totul, dar poate că aveam un mod prin care să reintru în joc.

Capitolul 30

L-am sunat pe Tatsu de la alt telefon public. A răspuns în modul lui tipic și direct:

— *Hai*!

— Sunt eu, Rain.

A urmat o pauză.

— Rain-san. Începusem să cred că ai pățit ceva.

— Îmi cer scuze. Am fost puțin cam… copleșit.

— Totul e-n regulă?

— Mai mult sau mai puțin. Aș avea însă o favoare să-ți cer.

— Spune.

— Dacă-ți dau numărul unui vehicul, mi-ai putea spune cine-i proprietara și unde o pot găsi?

O altă pauză.

— Așa ceva n-ar fi legal.

Venind din partea lui Tatsu, cuvintele acelea nu erau un protest. Mai degrabă o observație.

— Uite ce-i, am zis. Fă-mi rost de informație și eu plătesc berea.

— Pare o afacere excelentă… cel puțin pentru unul dintre noi.

Am râs. Îmi făcea cu adevărat plăcere să-i aud glasul. I-am spus numărul mașinii, apoi am adăugat:

— Unde vrei să mergi? Fac eu cinste, așa că alege un local bun.

— Ce zici de Shinsuke din Yushima? N-am mai mâncat de mult o *izakaya* bună. Cunoști localul?

— Nu, dar sunt sigur că-l pot găsi.

— Ne întâlnim după-amiază la ora cinci. În felul ăsta pot ajunge acasă la o oră rezonabilă. Nevastă-mea e foarte strictă.

N-am putut să nu zâmbesc în barbă auzindu-l, știind că nu era decât fanfaronadă din partea unui tip care de fapt *dorea* să ajungă cât mai repede acasă la soția lui și la cele două fetițe; de câte ori vorbea despre ele, i se luminau pur și simplu ochii.

Ar fi fost însă nefiresc pentru un polițist japonez să admită că ar prefera să fie acasă cu familia, decât să bea în oraș cu *namaka,* colegii lui.

Am cumpărat un schimb nou de haine – cămașă, pantaloni și lenjerie intimă –, am luat o „odihnă" la un love hotel oarecare, pentru a face duș, apoi am petrecut o oră într-o spălătorie cu fise ca să-mi curăț hainele. După ce am terminat, am pornit spre Yushima.

Nu aveam niciun motiv să n-am încredere în Tatsu, de fapt, mă încredeam în el la fel de mult ca în oricine altul. Mi-am spus totuși că ar trebui să încetez cu obiceiul meu de a fi punctual și să încerc să ajung la întâlniri mai devreme. Așa că am sosit la restaurant la ora 16. Nu se deschidea decât peste o oră, dar nu era nicio problemă. M-am plimbat prin cartier, o zonă decentă din Shitamachi, cu o atmosferă relaxată și în același timp discretă și o puzderie de localuri de modă veche, atât pentru mâncare, cât și exclusiv pentru băuturi. Pe drum m-am oprit la Yushima Tenmangû, un templu șintoist mare, faimos pentru prunii săi și dedicat lui Tenjin, *kami*[111] al învățăturii. Era popular printre studenții de la Universitatea Tokio din apropiere, care se rugau aici înainte de examene, și părea potrivit s-o fac și eu acum, având în vedere câte încercam să învăț și timpul limitat de care dispuneam. Și mai ținând seama de ce ar fi însemnat eșecul meu la examenul final.

Am revenit la Shinsuke la ora 17. Tatsu tocmai ajungea și el, cu umerii legănându-se și capul împins înainte, așa cum făcea când umbla, de parcă cineva l-ar fi ținut într-o lesă și el încerca să scape. Judecând după cămașa albă și cravată, putea fi un *sarariiman,* dar duritatea și tenacitatea lui anunțau altceva. Ne-am înclinat reciproc, ne-am strâns mâinile și eu l-am bătut pe umăr. Tatsu avea în el ceva atât de japonez, încât mă făcea să mă simt american, prin comparație.

Shinsuke s-a dovedit a fi un *akachôchin izakaya,* un local clasic, de modă veche, nefăcând parte dintr-un lanț. Părea că funcționase de multă vreme: avea o tejghea lungă din lemn, îndărătul căruia serveau bărbați în *yukata* tradiționale din bumbac. Clienții erau numai localnici care vorbeau, citeau, râdeau, creând un zumzet plăcut și discret de conversație, astfel că nu era nevoie să ridici glasul pentru a te face auzit de cel dinaintea ta, iar meniul oferea o selecție excelentă de mâncăruri clasice. Noi am comandat farfurioare cu *sashimi,* pui *karaage* și tofu *agedashi,* salate de roșii și sparanghel, și două sticle mari de bere, suficiente pentru început, dar probabil insuficiente ca să însoțească toată mâncarea.

Ne-am umplut reciproc paharele cu bere, am toastat și am băut pe nerăsuflate.

— Informația despre care am discutat…, a zis după aceea Tatsu. Vrei să-mi spui de ce ai nevoie de ea?

Abordarea pe ocolite a unui subiect n-avea să fie niciodată punctul lui forte. Am etalat o expresie de durere exagerată.

— Nu te-am văzut de atâtea luni… și asta-i tot? Nici „Ce mai faci?”, nici „Ce-ai mai făcut?”…

El a încuviințat din cap, ca și cum ar fi acceptat o mustrare pe care o mai auzise de multe ori până atunci.

— Ce mai faci?

— Bine, mersi de întrebare. Și tu?

— Treabă multă. Cu ce te mai ocupi? Ți-ai găsit de muncă?

Pentru o clipă mi-am spus că poate ar fi fost mai bine dacă m-aș fi lipsit de banalități. Oare întrebarea lui era inocentă? Sau sugera că ar fi avut suspiciuni despre activitățile mele pe care ar fi preferat, de dragul prieteniei noastre, să le evite? Tatsu era mai subtil ca mine – deși bănuiam că asta nu spunea multe – și uneori aveam greutăți în a-l descifra.

— Nu, nimic serios. Pe de altă parte, mă-ntâlnesc cu o fată.

Și-a arcuit sprâncenele.

— Sună ca și cum ar fi ceva serios.

— Stai puțin – abia am menționat-o.

— Altfel n-ai fi menționat-o deloc.

Am izbucnit în râs. Tatsu nu se putea opri din a fi polițist, chiar și atunci când o făcea doar din reflex.

— Da, cred că-i mai serios. Ea este… specială. O să vedem. Și tu? Ce fac nevasta, fetele…?

S-a luminat la față.

— Sunt foarte bine, grozav. Am mare noroc că sunt înțelegătoare cu mine.

Deși obiceiul acesta s-a mai diminuat în epoca modernă, în Japonia trebuia să spui ceva ușor defavorabil despre perechea ta sau despre copii, chiar și când răspundeai la un compliment, ca să nu pari excesiv de mândru. Însă tot ce putea face Tatsu ca să adere la eticheta aceea era să spună ceva defavorabil despre propria lui persoană. Era mișcător.

— Eu cred că ele sunt foarte norocoase că te au pe tine, i-am zis.

A scuturat din cap și s-a întors puțin într-o parte ca să soarbă din bere. Am surâs. Izbutisem să-l stânjenesc?

Mâncarea a sosit și am trecut la treabă. Era delicioasă și nu mi-a fost greu să înțeleg de ce lui Tatsu îi plăcea aici.

— Oricum, a rostit el cu gura plină de carne de pui, te întrebam dacă mi-ai putea spune de ce ai nevoie de informația pe care mi-ai cerut-o.

Mi-ar fi putut da informația înainte să pună întrebarea aceea. Faptul că n-o făcuse sugera că putea fi vorba despre o întoarcere a favorii.

Am sorbit din paharul meu de bere.

— Mă-ntrebi în calitate de prieten sau de polițist?

— Atâta timp cât nu aud nimic care să fie ilegal, suntem doar doi prieteni care se bucură de o seară petrecută într-un *izakaya.*

Am zâmbit. Tatsu n-avea să-mi ofere nimic mai mult de-atât. Îmi transmitea să fiu fără griji, exceptând confesiunile explicite ale unor delicte.

— Am intrat într-un fel de necaz și cred că femeia asta știe cine se află în spatele lui și de ce.

— Ai… făcut ceva care să rănească sentimentele cuiva?

Am râs. În trecut, Tatsu mă văzuse intrând în câteva conflicte.

— N-ar fi prima dată, nu?

— Necazul acesta… cât de serios este?

— Am avut de-a face și cu altele mai rele.

— Cele cu care ai avut de-a face au lăsat și niște morți în urmă. Cât de serios este?

— Destul de serios.

— Te pot ajuta?

— N-am nevoie decât de informația despre femeie.

El a aprobat din cap, ca și cum ar fi reflectat, apoi a înmuiat o bucățică de *maguro* în sos de soia, a mestecat, a înghițit și a tras un gât de bere.

— Dacă ai probleme cu *yakuza,* nu cred că va fi de ajuns o informație de la departamentul de vehicule motorizate.

L-am privit, uluit de instinctul de care dăduse dovadă.

— De ce crezi că ar fi *yakuza*?

— Sunt sigur că ai auzit că Hideki Fukumoto, cel care conducea Gokumatsu-gumi, a fost împușcat în locuința lui din Denenchofu acum câteva zile, împreună cu alți trei parteneri. Iar azi trei oameni din Gokumatsu-gumi au fost uciși pe când îi vizitau mormântul.

Acel „sunt sigur că ai auzit” mi s-a părut inconfortabil de sec.

— Da, am citit. Ziarele speculau despre un conflict teritorial cu bande vietnameze sau așa

ceva.

Tatsu și-a luat o porție din salata de roșii și a mai băut puțină bere. Oare încerca să mă țină pe jar? În cele din urmă a spus:

— După mine, nu par a fi vietnamezii. Bandele acelea sunt periculoase, într-adevăr, dar impulsive. Și în esență, minore. Asta mi se pare mai degrabă o lovitură de decapitare a organizației. Eu cred că asasinii nu sunt decât pionii cuiva mai inteligent și mai ambițios. Cred că sunt amăgiți, iar când nu vor mai fi utili vor fi ei înșiși eliminați.

Nu era nici pe departe liniștitor din punctul meu de vedere, totuși el surprinsese corect liniile generale.

— Lovitură de decapitare… adică vrei să spui că fiul este acum la conducere, după moartea lui Fukumoto?

— Așa am înțeles.

— Bun, dar de ce ai crede că eu aș fi amestecat în așa ceva?

A ridicat din umeri.

— Din cauza femeii al cărei număr de înmatriculare mi l-ai dat. Ea este cunoscută prin asocierea cu Fukumoto Junior. Îi este prietenă.

Am simțit cum mi s-a uscat gâtlejul. Crezusem că eram subtil și rafinat, totuși îi oferisem lui Tatsu tot ce avusese nevoie pentru a pune piesele cap la cap. Am sorbit din bere și în secunda următoare am înțeles că el va citi în gestul acela nervozitate din partea mea. Iisuse, nu era de mirare că-l evitasem! Activitățile mele se combinau în mod prea periculos cu prietenia față de un polițist.

„Totuși el ți-a spus cum și-a dat seama despre legătura cu *yakuza,* nu? Un polițist n-ar fi făcut-o. Un polițist ar fi tăcut și ar fi văzut ce mai putea să afle, cu ce minciuni te mai putea prinde”.

Asta era adevărat și cumva liniștitor. Deși Tatsu tăcuse și el *într-un fel.* Mi-ar fi putut spune totul mai devreme în cursul conversației. N-o făcuse, ci așteptase să vadă dacă eu voi zice mai multe, dacă

voi scăpa ceva incriminator, înainte de a-și dezvălui atuul. Folosise o tehnică de interogare clasică. Trebuia să fiu precaut.

— Ce mai coincidență, am reușit să replic.

— Exact! De aceea nici nu simt nevoia să te întreb pe unde erai în momentul comiterii crimelor.

Am sorbit iarăși din bere și am expirat prelung. Tatsu mă anunța că nu va mai insista, că era în regulă. Totuși… Iisuse!

Mi-am dres glasul.

— Deci… tu crezi că pionii care au comis asasinatele vor găsi o cale de a supraviețui din chestia în care s-au băgat?

M-a privit grav.

— N-aș miza pe asta. Eu unul i-aș sfătui să fugă.

— Să fugă de *yakuza*?

— Va fi nevoie să fugă departe.

— Probabil c-o vor face, dacă vor considera că pot. Dacă vor considera că ar avea succes. Dar poate că ei apreciază că trebuie să termine ceea ce s-a început.

Tatsu a sorbit din bere. Știa că voi spune mai multe, dacă voi vrea. Și poate că spera că o voi face altă dată, dacă nu în seara asta. Oare asta să fi fost întoarcerea favorii? Eram prieteni și el ar fi preferat să nu întrebe direct. Și ar fi fost grosolan din partea mea să-l silesc.

— Ce crezi tu că a fost chestia aia de azi de la mormântul lui Fukumoto? am zis eu. Că cineva încearcă să pună capăt controlului exercitat de familia Fukumoto în Gokumatsu-gumi?

— M-ar interesa mai degrabă să aud ipotezele tale.

„Eram sigur!”

— Adevărul este că sunt ca legat la ochi. Dacă aș avea o ipoteză care să merite cât de cât, ți-aș spune-o, dar deocamdată nu știu mai mult decât s-a scris în ziare. Bineînțeles, dacă aflu ceva, o să te anunț.

Tatsu m-a privit fix, apoi a încuviințat o singură dată din cap, scurt, ca și cum ar fi zis: *Batem palma.*

— Da, eu cred că este vorba despre control, dar nu știu de către cine sau asupra cui. Și mai cred că cel care l-a asasinat pe Fukumoto Senior știa sau anticipa că fiul lui va fi azi în Yanaka. Ori informația a fost incompletă, ori fiul a scăpat. Fiul a negat că ar fi fost acolo, dar nu-l cred.

Sperasem că Tatsu știa mai multe, dar se părea că avea chiar mai puține informații decât mine.

— Superiorii tăi ce cred?

A râs.

— Că este un conflict teritorial cu vietnamezii. Ca întotdeauna, ipoteza cea mai confortabilă, cea mai conservatoare, cea mai convențională.

Aș fi putut menționa banii încasați de la CIA, rolul meu de curier, pe McGraw – piesele acelea erau importante și poate că dacă Tatsu le-ar fi știut, el le-ar fi putut combina cu alte date pe care le avea și despre care nu-mi spusese nimic, pentru a-mi oferi într-un final informații pe baza cărora se putea acționa. Dar n-am putut s-o fac. Să-i spun unui polițist din *Keisatsucho* despre plăți făcute de CIA către PLD… așa ceva era prea exploziv. Nu aveam chef să mă bag într-o asemenea situație. M-am gândit dacă să-l întreb despre Ozawa. Ceva de felul: *Auzi*, *ca simplă ipoteză, ce-ar fi dacă tipul care a murit în* sentô *din Kita-Senju ar fi fost de fapt asasinat*? Mi s-a părut totuși prea riscant. Una era omorârea unor gangsteri, dar dacă Tatsu suspecta că eu îl ucisesem pe *sômukaicho* al PLD-ului, asta ar fi fost probabil picătura ce umplea paharul. Nu era vorba doar despre grija față de propria mea piele, deși era, desigur, și asta. Dar nu voiam să-l pun în situația neplăcută să opteze între *giri* și *ninjô* – datorie și sentimente. În plus, se părea că oricum el nu știa foarte multe. Am decis să păstrez în rezervă, pentru caz de urgență, întrebările despre o posibilă legătură Ozawa-

Fukumoto. Mai întâi, să văd ce puteam afla de la prietena Câinelui Turbat.

Deși Tatsu încă nu-mi transmisese informația aceea, nu? M-am întrebat ce aștepta el, ce îmi scăpase mie.

Am petrecut o vreme compătimindu-l pentru frustrările de a fi nevoit să se supună unor superiori retardați mental și am încheiat masa cu un desert format din orez *ochazuke* și șerbet de prune. După ce am terminat, eu am achitat nota de plată și am ieșit împreună.

Soarele apusese, însă aerul continua să radieze căldura reziduală a clădirilor, străzilor și trotuarelor. Am simțit aroma unor frigărui din carne de pui și ceapă care erau fripte pe cărbuni la o *yakitoriya* stradală pe colțul de lângă noi, unde picăturile de grăsime sfârâiau pe foc. Ceva mai departe pe stradă, un bărbat cânta karaoke însoțit de strigăte de aprobare și încântare – semne distinctive ale unui *sunaku,* un mic bar de cartier. De la etajul căsuței din lemn de peste drum de noi se auzeau pocnetele specifice ale unei duzini de *shinai,* săbiile din bambus pentru antrenamente utilizate în *kendo,* însoțite de tot atâtea strigăte de luptă; casa practic tremura din toate încheieturile de violența tropăiturilor specifice atacurilor *kendôka.* Un bătrân într-un *yukata* albastru și-a târșâit picioarele pe lângă noi, îndreptându-se probabil către o *sentô* de cartier, iar *geta* lui de lemn au bocănit monoton pe pavaj. Clopotele de sosire ale trenului de pe linia Yamanote au răsunat din apropiata stație Ueno, ca o arie ce încadra toate celelalte sunete. „*Nocturne tokiote*”, m-am gândit și nu m-am putut abține să surâd față de orașul acesta pe care-l iubeam oricât de mult aș fi încercat să n-o fac.

Tatsu s-a întins, apoi s-a bătut ușor cu palma pe burtă.

— Mulțumesc pentru masă. A fost delicioasă.

— Cu plăcere.

Tot nu-mi dăduse informația despre femeie. Ce aștepta? Ratasem oare vreun indiciu?

A urmat o pauză. Tatsu și-a dres glasul.

— Pot să spun ceva, deși sunt sigur că va fi inutil?

Așadar, ratasem într-adevăr ceva.

— Nu ți-ar sta în fire, dar, bineînțeles – te ascult.

— Femeia aceea… Sper că planul tău este doar s-o urmărești sau, în cazul cel mai rău, s-o interpelezi.

— Ce altceva aș putea face?

El a oftat.

— Așa cum am spus, sunt convins că asta-i tot ce poate fi. Totuși în ultimele zile au fost multe morți violente. Și deși n-aș fi atât de naiv încât să sugerez că violența nu rezolvă nimic, am sesizat de asemenea că violența poate fi un fel de… boală contagioasă. Adesea începe cu greutate, pentru ca progresiv să devină tot mai lesnicioasă. Inițial are limite, după care limitele acelea încep să se dizolve.

— Da, știu ce vrei să spui.

— Indiferent cine i-ar fi omorât pe *yakuza* aceia se face probabil vinovat de omor calificat, dacă nu chiar de crimă, da? Juridic vorbind.

L-am privit bănuitor. Mă avertiza. Dar despre ce?

— Aș zice că da, e adevărat.

— În același timp însă, judecând din punct de vedere moral, s-ar putea afirma că este mai puțin vinovat, sau chiar deloc. La urma urmelor, ignorând aspectele juridice, lumea este un loc mai bun dacă în ea acționează mai puțini gangsteri, nu?

— Cred că-i o afirmație incontestabilă, da.

— Totuși o femeie… sau un copil… așa ceva ar fi diferit. O asemenea acțiune n-ar mai prezenta nimic moral. Nimic compensator.

Am aprobat din cap, încercând și nereușind decât în parte să alung amintiri din război.

— Sunt de acord.

— Știam că vei fi. Printre cei care utilizează violența, există de fapt o singură linie despărțitoare. Fie ai limite, fie n-ai.

— Aș zice totuși că și motivele sunt importante.

— Până la un punct. Însă toți cred că motivele lor sunt corecte. Până la urmă, limitele sunt cele care-i separă pe oameni de monștri.

În cele din urmă am înțeles. Ca întotdeauna, Tatsu era îndeajuns de manierat pentru a-și exprima îngrijorarea, vorbind exclusiv despre lucrurile care ar fi fost cele mai bune pentru mine. Exista însă o admonestare nerostită: *Dacă îți dau informația despre femeia aceea și-i vei face rău, atunci mâinile mele vor fi pătate de sângele ei. Iar pentru așa ceva, te voi pune să plătești.*

— N-ai de ce să-ți faci griji, am spus. Indiferent ce s-ar fi putut întâmpla cu ceilalți oameni, sunt sigur că fata nu va păți absolut nimic.

El a încuviințat din cap, a dus mâna la buzunarul hainei și mi-a întins o hârtie împăturită.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu orice altceva, sper să mi te adresezi. Mă tem că asta nu va fi suficient.

Din partea sa, o asemenea declarație era de-a dreptul afectivă.

— Nu-i nimic la care să nu pot face față singur, am replicat și mi-am amintit imediat răspunsul Sayakei: *Câți oameni crezi că au fost băgați până peste cap în necazuri și au spus exact aceleași cuvinte înainte de a se îneca*?

Tatsu a pornit spre stația de tren, iar eu m-am întors la templu. Era un loc bun unde să citesc ce-mi obținuse el despre femeie. Și m-am gândit că nu putea strica nici altă rugăciune pentru a avea succes în testul pe care urma să-l înfrunt.

Capitolul 31

Informațiile culese de Tatsu despre femeie erau visul absolut al unui maestru al spionajului: adresa de domiciliu, adresa de serviciu, dosarul de angajare, nume și adrese ale rudelor, informații detaliate despre asociați cunoscuți bazate pe lista de apeluri telefonice. McGraw fie că fusese incompetent în dosarul pe care-l întocmise pentru Câinele Turbat, fie că cenzurase datele, așa cum suspectasem. Și știam că McGraw nu era nici pe departe incompetent.

Numele ei era Rei Takizawa și lucra ca animatoare într-un club din Roppongi, unul dintre cele administrate de Câinele Turbat. Potrivit apelurilor telefonice și zvonurilor, era implicată personal cu Fukumoto Junior de trei ani. Ce căutase atunci în ziua aceea în reședința Fukumoto?

„Poate că… trei ani sunt destul ca ea să-l cunoască bine pe tată, poate chiar să se bucure de privilegii în privința intrării în casă. Poate Câinele Turbat a dus-o înăuntru în dimineața aceea sub un pretext sau altul, o discuție de afaceri cu bătrânul, nu contează ce anume, după care el a plecat în timp ce ea a rămas prin bucătărie. Bătrânului nu-i păsase… tipa este superbă, poate chiar îi făcea plăcere compania ei. Poate că ea flirta nițeluș cu el. Poate că Seniorul avea chiar speranțe. Era lipsit de importanță. Principalul a fost că ea a mai rămas în casă. Pe de altă parte, Câinele Turbat nu plecase cu adevărat, ci parcase undeva pe stradă, așteptând să mă vadă. Când am apărut, a anunțat-o pe Takizawa să plece, reamintindu-i să se asigure că o voi vedea cum folosește telecomanda de la ușa garajului”.

Mi se părea plauzibil. Mi se părea corect. Mă îndoiam că Takizawa avea să știe totul, dar avea să știe ceva. Poate chiar destul de multe.

Mi-am lăsat geanta într-un dulăpior de bagaje din stația Tokio, păstrând asupra mea unul dintre pistoalele Hi Power și cele zece miare câștigate de la Miyamoto, deoarece eram superstițios în privința ambelor, apoi mi-am verificat serviciul de preluare a apelurilor de la un telefon public. Mă aștepta un mesaj de la Miyamoto, care anunțase că era ceva urgent. Mi s-a părut ciudat. Un alt mesaj de la McGraw, care-mi cerea să-i telefonez, pentru că voia să-mi spună mai multe lucruri la care ar fi fost bine să mă gândesc. „Așa-i", mi-am spus. Era totuși bine că el continua să încerce. Știam că nu procedasem bine anterior, când îmi sărise țandăra și-l amenințasem, și poate că acum aveam să beneficiez de ocazia de a-l păcăli că eram de acord să cooperez, în loc să-i iau gâtul.

Înainte de a-l suna pe Miyamoto, am verificat și serviciul pe care-l înființasem pentru alter ego-ul meu John Smith – persoana pe care Miyamoto credea c-o angajase pentru a se ocupa de Mori. Miyamoto mă contactase deja la serviciul care funcționa pe numele meu real, de aceea nu mă așteptam să aud de el și de la celălalt număr. Așa că, de fapt, nici nu știu de ce am verificat serviciul acela. Poate fiindcă așa mi se părea riguros. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, am rămas uluit când am fost informat că fusesem căutat de un anume Sean McGraw. McGraw îl căutase pe asasinul tocmit al lui Miyamoto?

Asta putea să însemne un singur lucru: McGraw încerca să angajeze pe cineva care să mă lichideze. Aproape c-am izbucnit în râs la gândul acela. Idiotul voia să mă angajeze pe mine ca să mă omor. Și am fost încântat la ideea că avea resurse atât de puține, încât trebuia să recurgă la genul acela de externalizare disperată. Pentru mine era o veste excelentă.

Oare și Miyamoto fusese băgat în asta? Nu exista decât o cale prin care să aflu. I-am telefonat.

— Am primit mesajul tău, i-am zis.

— Mă bucur mult că m-ai sunat, prietene. Am fost teribil de îngrijorat. Ești liber să ne putem întâlni?

Sonerii de alarmă mi s-au declanșat instantaneu în minte.

— Să fiu sincer, nu. Nu-mi poți spune prin telefon despre ce-i vorba?

A urmat o pauză.

— Păi… cred că va trebui s-o fac. Mă simt teribil de neplăcut în privința asta, dar… superiorii mei au insistat să le dau informațiile de contact ale domnului pe care mi l-ai prezentat recent, cel care m-a ajutat cu problema mea. Și… problema pentru care ei vor ca el să-i ajute acum… ești chiar tu.

Treceam prin multe chestii nenorocite și poate că n-aveam să le pot supraviețui. Dar să fiu al naibii dacă nu m-am simțit bine să știu că pot avea încredere în bărbatul ăsta.

— Și le-ai dat informația?

— Da. M-au amenințat. Nu le-am spus însă de la cine îl cunoșteam eu pe domnul respectiv. Și vreau să știi că nu le-aș fi spus nimic, dacă n-aș fi fost destul de sigur de o chestie.

— Care anume?

— Haide să zicem că… eu nu cred că bărbatul pe care mi l-ai prezentat ți-ar putea face rău vreodată. Senzația mea este că voi doi sunteți foarte apropiați.

Pentru a doua oară în ultimele cinci minute, am fost stupefiat. Miyamoto știa… adevărul? Sau cel puțin îl bănuia?

— Nu trebuie să spui nimic, a continuat el. Și, bineînțeles, nu sunt absolut sigur. Dacă aș fi fost sigur, n-aș fi fost atât de îngrijorat, încât să te avertizez. Dar… când mi-ai spus „Nu trebuie să le spui că tu ai fost autorul”, am căzut pe gânduri după aceea.

Am rămas tăcut pentru un moment. Apoi am rostit:

— Ești un prieten bun, Miyamoto-san.

— Mi-ai făcut un serviciu important, a zis el. M-ai tratat întotdeauna bine.

M-am gândit la o expresie pe care mi-o spusese odată tata: *Fii bun cu oamenii când te afli în urcare. S-ar putea să te mai întâlnești cu ei la coborâre.*

— Nu mai bine decât m-ai tratat tu.

— Dar cum te-am răsplătit?

— M-ai avertizat, asumându-ți un risc considerabil. Dacă mi-ai fost vreodată îndatorat, acum situația s-a inversat.

— Nu fi ridicol. Sunt pur și simplu fericit că mi-ai telefonat. Trebuie să mărturisesc că am fost foarte îngrijorat.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Mă voi ocupa de situație. Și voi găsi o modalitate prin care să mă revanșez.

— Nu-mi datorezi absolut nimic. Eu îți rămân îndatorat. Indiferent de asta însă, dacă mai continui să te bucuri de ceai așa cum se cuvine, aceea va fi răsplată suficientă.

Am înțeles că asta însemna două lucruri. În primul rând, că Miyamoto aprecia cum răspunsesem față de îngrijorările lui. În al doilea rând, că-mi ura o viață lungă și lipsită de evenimente neplăcute.

I-am făgăduit că-l voi ține la curent, apoi am plecat cu motocicleta, continuând să mă gândesc la McGraw. Poate că aveam să-i telefonez, folosindu-mi glasul deghizat, să-i spun că eram de acord cu jobul, dar să-i cer o sumă scandaloasă și apoi să-l trag pe sfoară. În felul acela m-aș fi simțit încă și mai bine ulterior, când urma să-l ucid.

Am intrat în Hirô și am găsit apartamentul lui Takizawa. Se afla într-un bloc nou, cu patru etaje și garaj subteran cu ușă rulantă. Am parcat-o pe Thanatos în apropiere și n-a trebuit să pândesc prea mult în întuneric, până a ieșit o mașină. M-am rostogolit pe sub ușă. Dosarul lui Tatsu includea și numărul locului ei de parcare. Era gol. Ca să mă

asigur, am ocolit garajul pe dinăuntru. Conținea zeci de automobile scumpe, dar niciun Porsche galben.

„Bun, poate că-i la muncă”.

Am pornit spre Roppongi și de data asta am avut noroc. Clubul se numea Prelude. Se găsea pe un păienjeniș liniștit de străduțe lăturalnice de lângă Roppongi-dôri, parte din districtul ale cărui stabilimente se bazau pe relații pe termen lung, nu pe animatoare ieșite în stradă pentru a atrage trecătorii, ai căror clienți apreciau discreția, nu neoanele, și conversațiile, nu perversiunile. Vizavi de club se găsea o parcare cu multe mașini străine luxoase: Mercedesuri, Alfa Romeo, un Maserati… și un Porsche 911 Targa galben, cu plăcuța de înmatriculare Shinagawa 1972.

„Salut, Takizawa-san. Mă bucur să ne revedem”.

Parcarea era înconjurată pe trei laturi de un zid din bolțari, înalt de niciun metru și jumătate. De partea opusă a zidului se vedea o casă veche din lemn, în care toate luminile erau stinse. Am parcat-o pe Thanatos într-o fundătură de lângă casă, apoi am rămas în picioare în spatele zidului, în beznă. Puteam să văd atât intrarea în club, cât și automobilul lui Takizawa. Mă îndoiam că cineva m-ar fi observat. Iar dacă aș fi fost totuși interpelat, aș fi bolborosit ceva despre prea multă băutură, despre nevoia de a vomita și căutarea unui loc retras unde s-o fac, după care aveam să improvizez după ureche.

M-am gândit la McGraw. El ar fi întărit povestea respectivă făcând gargară cu gin și probabil stropindu-se chiar pe cămașă și pe păr, pentru a duhni a băutură. Probabil că, de asemenea, ar fi urinat pe el, pentru a fi sigur că oricine l-ar fi abordat ar fi fost dezgustat și motivat să înțeleagă că avea lucruri mai bune de făcut decât să ia la întrebări un bețiv.

Ei bine, poate că așa aveam să procedez data viitoare. Nu aveam nicio sticlă de băutură și,

deoarece urinasem relativ recent pe mine, nu doream să repet experiența. Oricum, înapoia zidului erau suficient de întuneric ca să nu cred că ar fi fost nevoie de camuflaje suplimentare.

M-am gândit de asemenea că era posibil să am șansa de a-l vedea pe Câinele Turbat. Mă interesa Takizawa, dar existau șanse ca noul cap al Gokumatsu-gumi să apară aici. Ba chiar probabilitatea respectivă era mai mare decât ca el să fi apărut altundeva, dacă aici lucra prietena lui. Cu Hi Power, nu mi-ar fi luat mult timp. Problema cea mai mare ar fi fost să-i rezolv și pe bodyguarzii care ar fi putut să-l însoțească.

Era totuși probabil ca oportunitatea aceea să nu se ivească. Eu aveam să fiu mulțumit dacă puteam beneficia de numai câteva momente singur cu Takizawa.

Câțiva clienți au venit și au plecat. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi fi luat ceva să mănânc – uneori cluburile astea funcționau până la ora trei sau patru dimineața.

Un sedan s-a oprit în fața clubului Prelude și dinăuntru a coborât un bărbat. Am avut nevoie de o secundă ca să-l recunosc.

Kawasaki. Bărbatul pe care-l văzusem la televizor – înlocuitorul lui Ozawa după decesul din *sentô,* noul *sômukaicho* al PLD.

„Ce dracu'?"

Am fost atât de surprins să-l văd, încât am reacționat cu întârziere. După aceea însă mi-am dat seama că, dacă exista o legătură între Kawasaki și Câinele Turbat, atunci cu Kawasaki trebuia să vorbesc, nu cu prietena Câinelui Turbat. Dar cum? Una era să-l omor și cu totul alta să controlez împrejurimile timp suficient pentru a-l interoga. Și, oricum, era prea târziu. O animatoare a deschis ușa și Kawasaki a intrat în club. Ușa s-a închis și el a dispărut.

M-am retras în beznă, cu gândurile învălmășite.

„O coincidență?"

Nu. Începusem să cred în coincidențe tot așa cum credeam în unicorni. Evident, important era faptul că exista un soi de conexiune între noul *sômukaicho* al PLD și noul cap al Gokumatsu-gumi. Ca și o conexiune între ei doi și McGraw, care dorise eliminarea ambilor lor predecesori.

Și… Iisuse! Dacă exista o legătură între cei doi șefi noi – și cum ar fi putut să nu existe? –, atunci prezența lui Kawasaki aici sugera că și Câinele Turbat era prezent, sau că va sosi în curând. Ar fi fost dificil să obțin suficient control asupra lui Kawasaki, sau chiar a lui Takizawa, pentru un interogatoriu, dar era mult mai ușor să apar din întuneric și să-i împușc pe Câinele Turbat și vreo doi bodyguarzi.

„Ești sigur în privința legăturii? Gândește-te bine. Indiferent ce ar fi, trebuie să fie un secret. De ce ar recurge ei la ceva atât de deschis și de vizibil ca o întâlnire chiar în clubul Câinelui Turbat?”

Cine putea ști? Poate că sărbătoreau, închinând în cinstea avansărilor lor și a viitorului glorios pe care aveau să-l inaugureze după dispariția vechii gărzi. Și de ce să nu se întâlnească pe față? Da, tatăl Câinelui Turbat murise violent, dar fusese ucis de niște gangsteri vietnamezi. Iar predecesorul lui Kawasaki nu murise deloc violent, ci suferise un infarct și răposase pașnic, lunecând sub apele din Daikoku-yu. Pur și simplu o coincidență. Toate cluburile de animatoare din Tokio erau controlate de mafioți, iar politicienii importanți se numărau printre clienții lor cei mai buni. Nimeni n-avea să ridice vreo sprânceană dacă l-ar fi văzut pe Kawasaki în clubul Câinelui Turbat.

Am încercat să potrivesc piesele laolaltă. McGraw a vrut dispariția lui Ozawa și a lui Fukumoto și mă manipulase pe mine pentru a-i asasina. De ce?

„Pentru ca operațiunile să fie preluate de Kawasaki și Câinele Turbat. Probabil ceva asociat cu programul de asistență financiară CIA”.

Da, asta părea rezonabil. Rămânea totuși întrebarea: de ce? McGraw îmi spusese că Ozawa ținuse pentru sine prea mulți din banii Unchiului Sam, că nedistribuirea sumelor mai departe cauza resentimente și periclita succesul programului. Oare el rula un program similar prin *yakuza,* cu o problemă similară ce trebuia rezolvată în mod similar? Poate că da. Însă dacă-mi destăinuise partea PLD a programului, de ce nu-mi destăinuise și partea *yakuza*?

„Pentru că de fapt nu ți-a destăinuit absolut nimic”.

Bun! Scosesem plăcuța de înmatriculare de pe Thanatos, dar acum am înșurubat-o inversată. Aș fi putut s-o ascund, așa cum procedasem anterior, însă dacă trebuia să mă mișc rapid, era posibil să nu mai am timp s-o montez. Pe întuneric mă îndoiam că avea s-o vadă cineva. După aceea n-am mai avut nimic de făcut decât să aștept. Putea să fi fost și mai rău – seara era caldă, poziția mea era confortabilă, ba chiar puteam să merg de colo până colo și să fac câteva mișcări de dezmorțire.

Orele au trecut. Alți clienți ai clubului au venit și au plecat. La miezul nopții a apărut un sedan. L-am văzut pe șofer – era al lui Kawasaki. Nu aveam un plan bun. Să-l împușc pe șofer, după care să-l silesc pe Kawasaki să suie la volan și să plecăm, amenințându-l cu arma? Poate că da, totuși scenariul acela avea o duzină de probleme, printre care suirea lui Kawasaki în mașină, menținerea sa în mașină, speranța că poliția nu va răspunde la focul de armă și că nimeni din club nu va vedea sau auzi ce se întâmpla. Mai rău, focusarea pe Kawasaki îmi putea spulbera șansa de a ajunge la Câinele Turbat. Între satisfacerea curiozității mele prin interogarea lui Kawasaki, pe de o parte, și terminarea definitivă a amenințării prin uciderea Câinelui Turbat, pe de altă parte, alegerea corectă era evidentă.

„Dar Câinele Turbat este o amenințare *reală*? Ești măcar sigur de asta?”

Am reflectat mai mult. Trebuia să-mi reamintesc să nu țin seama de tot ce-mi spusese McGraw vreodată. Și totuși îl văzusem pe Câinele Turbat aplecându-se peste balustrada tribunei din Kodokan în timp ce Ochi-de-Porc încercase să mă stranguleze. Și fusese de asemenea în cimitirul Yanaka. Da, nu aveam nevoie de confirmarea lui McGraw ca să știu că Fukumoto Junior era cu adevărat pornit pe urma mea.

Ușa clubului s-a deschis. Kawasaki, cu o animatoare. Femeia nu-l condusese însă până la ușă, ci plecau împreună.

„Bun, se pare că ipoteza «sărbătorirea succesului» a fost în general corectă”.

Oare asta însemna că și Câinele Turbat se afla înăuntru? Așa bănuiam.

Kawasaki și animatoarea au urcat în sedan. Ar fi fost imposibil să reușesc o răpire „curată”, chiar dacă aș fi vrut. Dar nu voiam, în niciun caz dacă mi se oferea ca alternativă posibilitatea de a-l împușca pe Câinele Turbat.

Am așteptat. La un moment dat, m-am gândit să intru în club, dar apoi am respins varianta aceea. Ar fi fost prea mulți martori. Nu cunoșteam deloc planul interiorului și nici numărul inamicilor. Nu eram nici măcar sută la sută sigur de prezența Câinelui Turbat înăuntru.

Am efectuat din nou exerciții de dezmorțire, pentru a-mi păstra mobilitatea, gata oricând să sar peste zid și să mă reped cu pistolul în clipa în care-l vedeam pe noul cap al Gokumatsu-gumi. Aș fi putut trage în el dinapoia zidului, dar, dacă ratam, nu voiam ca el să aibă șansa de a se adăposti sau chiar de a fugi cu mașina. Voiam să-l împușc din imediata apropiere.

Aproape de ora două și jumătate noaptea, alt sedan a parcat în fața clubului. A rămas acolo, fără să oprească motorul. De pe bancheta din spate a

coborât un *yakuza* solid, în trening. A lăsat portiera deschisă și a examinat împrejurimile pentru o clipă. Părea un agent de securitate sosit pentru a escorta pe cineva cu mașina. Să fi fost oamenii Câinelui Turbat? Asta putea să fie ocazia mea. Inima a început să-mi bată mai repede și am răsuflat lent, relaxându-mă. Bodyguardul și-a îndreptat după aceea atenția asupra intrării, iar eu am trecut peste zid și m-am ghemuit la întuneric.

Am așteptat așa vreo zece minute. Ușa clubului s-a deschis. M-am încordat ca să pornesc în sprint, dar nu era Câinele Turbat, ci Takizawa, prietena lui. Bun, poate asta însemna că în scurt timp avea să apară și Fukumoto Junior. Am rămas perfect nemișcat, inspirând și expirând lent, privind atent.

Takizawa s-a uitat la *yakuza* fără să-l recunoască și a dat să ocolească sedanul.

— Hei, a vorbit bărbatul în japoneză, trebuie să vii cu noi.

Femeia l-a privit, în mod clar derutată.

— Poftim?

Șoferul, alt tip cu aspect dur, îmbrăcat în trening, a coborât din automobil. Motorul continua să meargă.

— Da, a zis el. Vii cu noi. E prea periculos să fii singură.

Scena nu era în regulă. Părea mai degrabă o răpire. Iar femeia a simțit-o și ea, chiar dacă n-o putea rosti. Instinctele ei urlau ca o sirenă, de felul: *De ce nu mi-ar spus Câinele Turbat că voi avea o escortă*? *De ce a coborât șoferul, ca și cum ar vrea să mă intimideze ori să mă înșface*? *De ce bărbații ăștia se simt mai degrabă ca o amenințare decât ca o protecție*?

A făcut un pas înapoi. Cel mai apropiat *yakuza* a prins-o de braț. Ea a dat să se smulgă și a deschis gura ca să țipe. Bărbatul i-a repezit un upercut în stomac. Takizawa s-a îndoit din mijloc, cu un icnet surd, iar el a prins-o și a aruncat-o pe bancheta din spate. După aceea a suit lângă ea și a închis

portiera. Șoferul a privit în jur, a urcat la volan și a plecat. Nimeni nu văzuse nimic. Eu fusesem singurul martor.

Instinctul îmi spunea că Fukumoto Junior era în club. El era ținta mea principală. Era posibil ca asta să fie șansa mea cea mai bună.

M-am gândit la Tatsu și la ceea ce-i desparte pe oameni de monștri.

Pentru o secundă am rămas paralizat între imperative opuse. „La dracu'!" Am sărit înapoi peste zid, apoi pe Thanatos și am demarat după sedan.

Ei se îndreptaseră către Roppongi-dôri, unde, din cauza separatorului de benzi de sub autostrada metropolitană supraterană, trebuiau să cotească la stânga. Dar odată ce ajungeau pe Roppongi-dôri, puteau merge oriunde, iar dacă eu nu eram aproape, aveam să-i pierd cu siguranță. Nu credeam că o vor ucide pe femeie în mașină – și așa era destul de riscant să mergi undeva cu o persoană răpită, dar un cadavru ar fi fost încă și mai rău. Probabil că planul era s-o ducă într-un loc izolat și să-i facă felul acolo. Totuși nu puteam fi sigur. Poate că ea avea să încerce să țipe din nou. Poate că cineva avea să comită o eroare. Poate că lor nu le păsa absolut deloc de riscuri și voiau pur și simplu s-o reducă la tăcere imediat ce li se oferea ocazia.

Am virat pe stradă la timp ca să-i văd cotind la stânga pe Roppongi-dôri. Am accelerat la maximum și Thanatos a țâșnit ca o rachetă. Am încetinit doar cât să mă asigur că nu voi fi spulberat de un vehicul care ar fi apărut din față, după care am virat și eu la stânga, urmându-i. Ora era destul de înaintată pentru ca traficul să fie rarefiat. Cu nițel noroc, semaforul de la intersecția Akasaka avea să fie roșu. Când se opreau, aveam să vin în dreptul lor și să trag cu pistolul. Nici măcar n-aveau să-și dea seama ce-i lovise. Am

rămas puțin mai în spate, cu două benzi mai în dreapta, așteptându-mi ocazia.

Însă probabil că cineva se uitase în oglinda retrovizoare și mă recunoscuse. Eu priveam drept înainte, pentru a vedea dacă voi avea noroc cu lumina semaforului, și am întors capul în ultima clipă, văzându-l pe *yakuza* din spate ieșind pe jumătate prin geamul din partea lui și îndreptând un pistol spre mine peste capotă. „La dracu'!" Am tras de ghidon chiar în clipa când pistolul a tresărit și am auzit pocnetul glonțului. El a tras din nou și iarăși a ratat. Trăgea înapoi, din partea opusă a unui vehicul aflat în mișcare, și probabil nici nu avea cine știe ce antrenament de tir, cu atât mai puțin de tras cu arma în condiții de luptă, dar toate astea nu mi s-au părut deloc liniștitoare. A tras încă o dată. În zona aceasta, autostrada metropolitană suprateranã era paralelă cu Roppongi-dôri, chiar peste centrul arterei cu multe benzi. M-am strecurat printr-o întrerupere a parapetului de protecție metalic și am gonit pe culoarul median, simțindu-mă extrem de expus pe Thanatos și rugându-mă ca stâlpii din beton și parapetul să-mi ofere cel puțin un minim de protecție înaintea unui glonț norocos.

Yakuza a continuat să tragă. Am numărat șase focuri… șapte… opt. Era așadar un pistol automat, nu un revolver. Dar câte gloanțe avea în încărcător? Am virat, evitând în ultima clipă un pilon, fiind atent la obstacole, trăgând cu ochiul spre automobil, căutând o oportunitate, simțindu-mi gâtul încleștat și inima bubuind. Intersecția Akasaka era chiar în față, iar culoarul median era închis acolo într-un gard metalic. Nu mai aveam spațiu. Al nouălea glonț. L-am auzit ricoșând din separatorul metalic, după care sunetul a rămas în urma mea. Al zecelea foc a smuls o bucată de beton dintr-un stâlp gigantic din stânga mea. Am așteptat. Oare *yakuza* reîncărca? De fapt, avea oare un încărcător de rezervă?

Am privit scurt către mașină și nu l-am mai văzut – revenise înăuntru. Capătul culoarului median era chiar în față. Semaforul de la intersecție era roșu. Am zărit altă întrerupere în parapet și am virat la stânga prin ea. M-am aplecat înainte, am răsucit mânerul accelerației și am gonit în paralel cu ei, cu Hi Power scos și pregătit. Am trecut amândoi pe lumina roșie fără să încetinim. Șoferul sedanului a smucit volanul la dreapta și a încercat să mă împingă în parapet, dar eram pregătit pentru o asemenea tentativă și aveam loc de manevră în intersecție. Am virat în aceeași direcție ca el și am tras în geamul lui. Sticla s-a făcut țăndări. A virat brusc și violent la stânga. Nu credeam că-l lovisem, ci mai degrabă intrase în panică fiindcă se trăsese în el de aproape. „Aha, nu-ți mai place acum, nenorocitule!”

Celălalt *yakuza* a ieșit iarăși pe geamul pasagerului din spate, probabil cu un încărcător nou sau poate cu pistolul partenerului său. M-am apropiat din nou, în paralel, de șofer. Mi-a aruncat o privire și i-am văzut panica din ochi. Am ținut pistolul cât mai ferm și am apăsat pe trăgaci. Capul i-a explodat și mașina a intrat brusc în mine. Am tras de ghidon spre dreapta și aproape că am pierdut controlul motocicletei, dar m-am ținut cu putere. Automobilul a cotit în partea opusă, lipsit acum de orice control. Am frânat, ca să-l las să treacă de mine. L-am zărit pe *yakuza* din spate încercând să se tragă înapoi, cu chipul transformat într-o mască de groază pură. Mașina a trecut peste bordură și a șters cu partea laterală o scară din metal ce ducea la o pasarelă pietonală peste autostradă, a intrat în plin într-un șir de biciclete, apoi s-a oprit. Am virat la stânga, am suit pe trotuar și am înaintat precaut, cu Hi Power pregătit.

Nu mai era nevoie de pistol. *Yakuza* care trăsese era mort, transformat într-o masă de carne strivită ce atârna pe geamul din spate al sedanului. Am

revenit pe stradă, am ocolit mașina, am descălecat și am rezemat-o pe Thanatos de un parapet pietonal. Am băgat pistolul în pantaloni și am încercat să deschid portiera din spatele șoferului. Era încuiată. Takizawa se afla înăuntru, chircită și tremurând – vie.

— Takizawa-san! am strigat. Deschide portiera!

Femeia s-a uitat la mine și a tresărit, îngrozită în mod clar.

Am privit în jur. Pe șosea nu erau multe mașini, dar cele puține pe care le vedeam încetineau ca să se uite ce se întâmplase. Una dintre ele a tras pe dreapta, ceva mai sus de noi.

— Încerc să te-ajut! i-am strigat.

Ea n-a făcut decât să se chircească și mai strâns.

Șoferul care oprise a coborât din mașină și a început să alerge spre noi.

— Vă pot ajuta?

— Da, i-am spus. Caută un telefon, cheamă o ambulanță. Eu stau aici. E cineva rănit în spate – rămân cu ei.

Dacă vrei să se treacă la acțiune într-o situație de urgență, nimic nu-i mai bun ca un ordin ferm, dublat de instrucțiuni clare. Șoferul a pornit ca din pușcă. Slavă cerului pentru bunii samariteni!

Am băgat mâna prin geamul spart din dreptul șoferului, am deblocat portiera din spate și am deschis-o.

— Takizawa-san, am spus, ești rănită?

Încercam să creez o primă impresie bună. Femeia era îngrozită, buimăcită, poate chiar rănită. Dacă speram să obțin vreo cooperare, trebuia să apar în ochii ei ca o persoană căreia îi păsa de ea.

— Nu… nu știu.

— Oamenii aceia voiau să te omoare. Câinele Turbat i-a trimis. Vor veni și alții. Dacă vrei să scapi, trebuie să plecăm de aici imediat!

Ea a privit în stânga. Dacă trupul strivit al lui *yakuza* nu i-ar fi stat în cale, cred că ar fi încercat să fugă pe portiera aceea. Așa însă era încolțită.

— Cine… cine ești tu?

Nu mă recunoscuse din scurta noastră întâlnire în fața locuinței lui Fukumoto în Denenchofu. Aș fi rezolvat problema respectivă, dacă m-ar fi recunoscut, dar era mai bine așa.

— Eu sunt cel care-ți poate spune ce se-ntâmplă. Și care te poate duce la adăpost. Dar va trebui să plecăm imediat, înainte ca tovarășii oamenilor ăstora s-ajungă aici. Haide! Dă-mi mâna. Hai să ieșim din mașina asta.

A urmat o secundă de ezitare, apoi Takizawa a întins o mână tremurătoare și a prins mâna mea. Am tras-o spre mine, am apucat-o cu blândețe de cot și am pornit cu ea spre Thanatos. Abia în clipa aceea mi-am dat seama… Hristoase, fusesem atât de focusat pe așa de multe alte chestii, încât aproape uitasem!

— Stai o clipă, i-am zis.

Am scos o batistă și am șters butonul de blocare a portierei și clanța. După aceea am prins-o din nou de braț și am ajutat-o să urce pe Thanatos. Am sărit în fața ei și am turat motorul.

— Cuprinde-mă cu brațele pe după mijloc, i-am zis. Haide, fă-o! O să te duc într-un loc sigur.

M-a ascultat. M-am îndepărtat fără grabă de bordură. Mai multe mașini încetineau acum și probabil că unii șoferi aveau să raporteze vederea unei motociclete cu un bărbat și o femeie. Datele respective erau însă insuficiente. Plăcuța de înmatriculare era inversată și mă îndoiam că cineva l-ar fi putut descrie pe vreunul dintre noi cu mare acuratețe.

Am mers spre Shiba Kôen, un parc aflat în umbrele duble proiectate de străvechiul templu Zôjô-ji și de mult mai recentul Turn Tokio. Am parcat motocicleta printre niște copaci aflați în beznă, iar noi ne-am așezat pe o bancă. Trenurile nu mai circulau de acum, nu se auzea niciun zgomot de trafic, până și insectele amuțiseră. Centrul parcului era complet nemișcat.

— Ești bine? am întrebat din nou, străduindu-mă să dovedesc empatie.

Și cu toate că eram perfect conștient de metodele tactice, nu jucam teatru sută la sută. Machiajul se întinsese pe fața femeii, care era derutată și îngrozită, totuși era la fel de incredibil de frumoasă cum mi-o reaminteam din exteriorul casei lui Fukumoto – ba chiar mai mult, fără ochelarii de soare și aroganța pe care le simțisem atunci. Indiferent cine ar fi fost ea, acum se găsea în mod clar în afara cadrului obișnuit și într-o ușoară stare de șoc.

— Nu… nu știu ce se-ntâmplă. Cine ești tu? De ce suntem aici? Vreau acasă.

— Te voi duce acasă, dacă asta vrei, dar mă tem că acela va fi primul loc unde te va căuta Câinele Turbat.

Speram o dată în plus că o expresie de grijă, la care se adăuga acceptul meu de a face orice ar fi dorit ea, o va destinde și-i va da încredere în mine.

— Pur și simplu nu-nțeleg. Cred că-i o greșeală la mijloc. De ce ar vrea el… cum ar putea să…

Și-a acoperit gura cu palma și a început să plângă. I-am întins batista mea.

— Probabil din cauză că tu știi că el a pus la cale asasinarea tatălui său. Vrea ca nimeni să nu mai știe asta. Tu l-ai ajutat, nu?

— Nu! a zis ea, fără să se oprească din plâns. N-am știut ce se va-ntâmpla. Mi-a spus că avea nevoie ca eu să stau în casă. Mi-a dat un walkie-talkie. Mi-a spus s-aștept în mașina mea în garaj și să ies când o să m-anunțe. Și să am grijă ca persoana care se afla chiar atunci în fața casei să mă vadă folosind telecomanda. L-am întrebat „de ce” și mi-a spus doar să am încredere în el, fiindcă era ceva important. M-am gândit că era un fel de joc, așa că m-am conformat. Mi-a mai spus să mă opresc la un magazin din apropiere și să ies din mașină. N-am înțeles motivul, dar am făcut-o, am

făcut-o pentru el. Apoi… când am văzut la știri în seara aceea…

Glasul i s-a frânt și a reînceput să plângă cu sughițuri.

Era oare adevărul? Instinctul așa îmi spunea. În mod cert, se potrivea cu tot ce bănuisem. Dar poate că Takizawa era pur și simplu o mincinoasă iscusită. Nu aveam cum să știu.

— El a pus la cale asasinarea propriului său tată, am repetat. Cred că a făcut-o pentru a-i prelua organizația, dar nu sunt sigur. Tu știi mai multe amănunte?

A clătinat din cap.

— De acum nici măcar nu-l mai cunosc. E nebun. Trage tot timpul *shabu* pe nas. M-a lovit. De ce nu l-am părăsit, pur și simplu? Mi-a fost foarte frică. Nu știu ce să fac.

Shabu era termenul din argoul japonez pentru amfetamine, un drog popular în Japonia încă din vremea Restaurației Meiji. Iar ca prinț *yakuza* – și acum, ca rege, presupuneam –, Câinele Turbat ar fi dispus de cantități nelimitate.

— Gata. Ești în siguranță acum. Vei fi bine. Am un prieten care te poate ajuta. Este polițist.

— Polițist? Nu! Nu vreau să am de-a face cu poliția. Nu știi că jumătate dintre polițiști sunt oamenii Câinelui Turbat?

— Nu și acesta. El nu-i omul nimănui.

— Toți sunt corupți.

— Nu și acesta – te va proteja.

— Nimeni nu mă poate proteja de el. E rău și și-a pierdut mințile. E tot timpul drogat și bate câmpii despre tot felul de chestii lipsite de sens. Doamne Dumnezeule, de ce n-am fugit când am putut s-o fac?

— Despre ce chestii lipsite de sens bate el câmpii?

— Nu știu. După… după moartea lui taică-său, a devenit paranoic. Și, de fapt, de ce n-ar fi? Cred că-l macină conștiința. Taică-său era un om foarte

bun, ziarele au scris numai prostii, când le-am citit mi-a venit să urlu…

— Dar ce spune Câinele Turbat? De ce zici că-i paranoic?

— Vorbește întruna despre un asasin. Un asasin care-l urmărește și de care trebuie să se păzească. Cred că nu-i decât conștiința lui vinovată. Își pierde mințile din cauza faptelor lui, iar drogurile…

— Și ce-a mai spus despre asasin? Cum se apără de el?

— Nu știu. Zicea… zicea că știe cum poate s-ajungă la el. Ceva despre o fată într-un scaun cu rotile, nu știu exact.

Inima mi s-a oprit brusc. Lumea s-a întunecat. O bombă cu adrenalină a declanșat un nor-ciupercă în interiorul meu.

— Ce-a zis? Ce-i cu fata în scaun cu rotile?

— Doar atât. Asasinul… Câinele Turbat știe cum s-ajungă la el. Fata din scaunul cu rotile. Nu știu, îți spun, a-nnebunit!

— Cum? Cum putea el să știe despre asta?

— Despre ce să știe?

— Despre fata în scaunul cu rotile!

— El zicea că fetele îi spun. Prostituatele de pe străzi. Ele îi sunt informatoare.

Dumnezeule, fusesem un idiot! Cât de idiot! Același loc, seară după seară, aceleași prostituate care-mi văzuseră chipul, văzuseră plăcuța de înmatriculare de pe Thanatos, ne văzuseră pe Sayaka și pe mine suind în dubiță în fața stației, revenind împreună mai târziu, plecând împreună din apartamentul ei. Poate chiar corelaseră semnalări din Uguisudani cu alte rapoarte, poate chiar cu rapoarte din Kabukichô, unde eu știam că mișunau *yakuza*, dar îmi spusesem ca un idiot că n-aș fi fost recunoscut, chiar dacă cineva m-ar fi văzut. Cât de idiot fusesem! Nu, ele nu mă recunoscuseră de la bun început, dar cât de greu ar fi fost să potrivească piesele laolaltă după aceea,

ca răspuns la întrebarea: *A văzut cineva un tip care împingea o fată într-un scaun cu rotile*…?

Am scos un pix.

— Sună-l pe tipul ăsta, i-am zis și i-am scris telefonul lui Tatsu pe palmă.

A trebuit să scriu cifre uriașe, atât de rău îmi tremurau mâinile.

— Se numește Ishikura Tatsuhiko. El te va ajuta. El te va proteja. Telefonează-i.

Am sărit de pe bancă și m-am repezit la Thanatos. Takizawa a fugit după mine.

— Stai! Nu știu ce să fac…

— Sună-l pe Ishikura! am strigat peste vuietul motorului. Și nu te-ntoarce în apartamentul tău!

Am pornit în trombă, cu gura uscată ca nisipul deșertului, cu ochii plini de lacrimi. „Te rog”, era tot ce puteam gândi. „Te rog, te rog, te rog”.

Capitolul 32

Am gonit spre Uguisudani, pe autostrada metropolitană supraterană, iar curentul de aer mi-a izbit corpul și mi-a fluturat părul spre spate. Lacrimile îmi șiroiau în coada ochilor. Am încercat să mă concentrez, să nu îngădui fricii, furiei și temperamentului meu să-mi dicteze reacția.

„Gândește. Gândește. Gândește”.

Am inspirat și am expirat egal, limpezindu-mi mintea. Apoi:

„Ar putea fi o cursă. Ei ar putea să fie acolo acum”.

Da. Dar…

„Dacă ei știau de Sayaka, de ce n-au încercat deja să te lichideze în love hotel?”

Am căzut pe gânduri. Concentrarea asupra problemei tactice mă ajuta să-mi controlez frica.

„Poate că abia au aflat. Iar după Yanaka, au ajuns la concluzia că încercarea de a te prinde în ambuscadă fără a-și lua o asigurare era o tentativă perdantă. De aceea au venit și au colectat polița de asigurare, iar acum îți vor cere pur și simplu să te predai ca plată”.

Nu conta. Toate astea le puteam pune cap la cap și ulterior. Deocamdată trebuia să ajung cât mai repede la Sayaka.

„Dacă mai este acolo”.

Am încercat să alung gândul acela. N-am putut.

Am parcat-o pe Thanatos la vreo cinci sute de metri de hotel și am luat pistolul în mână, acoperindu-l cu o foaie de ziar găsită pe jos.

„Încet. Încetișor, fir-ar a naibii! Unde te-ai plasa tu dacă ai vrea să-ți întinzi o ambuscadă? Acolo trebuie să te uiți”.

M-am mișcat cât de precaut am putut. Prostituatele continuau să fie pe trotuare. Nu puteam să știu care dintre ele mă raportase. Aș fi vrut să le omor pe toate.

Lângă gardul din zid al hotelului m-am oprit și am aruncat ziarul, expunând arma, apoi am răsuflat lent pe gură, *ascultând.* Nimic. Doar sunetele normale ale nopților din Uguisudani: câteva automobile în depărtare, un câine care lătra, muzică de la un pub. Am băgat capul pe după zid și l-am tras înapoi. Nimic. Am înaintat silențios și m-am oprit lângă ușa de intrare în hotel, cu inima bubuindu-mi ca o tobă de război.

„Unu, doi, trei!”

Am năvălit înăuntru cu Hi Power ridicat, baleind recepția, deplasându-mă în diagonală, așa cum învățasem în junglă. Recepția era pustie și tăcută ca o morgă. Sayaka era în spatele ghișeului și mă privea.

Am baleiat încăperea pentru ultima dată, apoi m-am apropiat de ferestruica ei venind din lateral, cu pistolul tot în mână.

— Ești bine? am întrebat-o.

Părea furioasă și speriată în același timp.

— Ce dracu’ se-ntâmplă?

— Nu vreau să-ți explic aici. Trebuie să plecăm. Imediat!

— Acum o oră au venit doi bărbați. Mi-au spus: „Zi-i prietenului tău să ia legătura cu noi. Dacă n-o face, vom reveni”.

M-am simțit atât de ușurat, încât aș fi putut izbucni în plâns. Sayaka nu păție nimic. Nu-i făcuseră niciun rău. N-o luaseră. Am bănuit că se gândiseră: *De ce ne-am bate capul*? *Ea este într-un scaun cu rotile, n-o să plece nicăieri.* Iar Sayaka lucra în tura de noapte într-un love hotel de tot rahatul – era evident că nu avea nici bani, nici mijloace de a fugi. Puteau să ajungă la ea oricând ar fi vrut. Dacă intenționau să mă motiveze, era mai bine să mențină amenințarea, decât s-o pună în aplicare. Să amenințe cu arma, fără să apese pe trăgaci.

De data asta. Data viitoare, nu puteam ști ce va fi.

— Mă bucur mult că ești bine, dar trebuie să plecăm.

— Și știi ce-au mai spus? „Vestea bună este că n-o să simți nimic când o să te trântim din scaunul ăsta cu rotile și-o să ți-o tragem pe podea. Vestea proastă este că tu n-o să poți să fugi”.

M-am gândit la *chinpira* din Ueno. Încercau să-mi arunce din nou o momeală, să mă facă să reacționez, să-mi pierd cumpătul, să-mi pierd controlul. N-aveam să le îngădui.

Dar asta nu însemna că ei nu vor plăti.

— Sayaka, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Nu m-am gândit niciodată…

— La ce anume nu te-ai gândit niciodată?

— Că ceva din toate astea te-ar putea afecta. Am crezut că voi putea ține totul separat, distinct. M-au urmărit însă aici. Vor să ajungă la mine prin intermediul tău.

— Am știut că era ceva de felul ăsta. „Necazul” tău. Am știut.

Am vrut să urlu. Am vrut să omor pe cineva, să-i omor pe toți. M-am luptat să mă stăpânesc.

— Îmi pare rău. Am fost un idiot. Îmi pare rău.

— Ce vei face?

— Nici măcar nu mă pot gândi la asta pe moment. În primul rând trebuie să te duc undeva la adăpost.

— Unde? Unde voi fi la adăpost?

— Nu știu… într-un hotel…

— Sunt chiar acum într-un hotel.

— Un alt tip de hotel. Unde ei n-ar ști să te găsească.

— Jun, uită-te la mine. Sunt destul de ușor de descris. Destul de ușor de găsit. Unde mă vei ascunde?

N-am avut un răspuns. Voiam cu disperare s-o protejez și nu știam cum să procedez. Crezusem că pentru că le puteam ține separate în mintea mea, le-aș fi putut ține separate și în lumea exterioară. Stupid! Fatal de stupid!

— O să te scot din oraș, am spus bâjbâind orbește. Ba chiar și afară din țară. Iar apoi…

— Cu ce bani? Tu știi cât mă costă în fiecare lună garsoniera aia drăguță cu camera de baie? Ce-mi mai rămâne cheltuiesc pe lecțiile de engleză. N-am pus deoparte aproape niciun bănuț.

Am băgat mâna în buzunar și am scos banii încasați pentru jobul lui Miyamoto. I-am pus pe tejghea sub ferestruică.

— Ia-i! Sunt zece mii de dolari. Cu banii ăștia o s-ajungi în America. Este ceea ce vrei, nu? Să scapi din cloaca asta și să te duci în America. Ei bine, uite banii!

S-a uitat la ei.

— Nu-i vreau, mi-a spus.

— Nu-mi pasă dacă nu-i vrei, ai nevoie de ei!

— De unde provin?

— Chiar îți pasă de unde provin? Ce preferi – să iei banii ăștia și să te duci undeva în siguranță, sau să fii violată în grup și ucisă de *yakuza*!

Sayaka m-a privit o clipă cu ochi fulgerând de mânie, dar a luat banii. Slavă Domnului!

— O să le telefonez, i-am spus. Ei nu vor face nimic până atunci. Tu o să poți pleca. Ei nu se așteaptă să părăsești țara. Nu cred că ești în stare.

— Și tu ce vei face?

— Vor insista să ne întâlnim undeva.

— De ce? Ca să te poată omorî?

— Da, asta ar fi ideea.

— Atunci nu poți să te duci la întâlnire.

Și exact în momentul acela mi-am dat seama cum puteam s-o fac. Era o lovitură cu bătaie lungă, era o nebunie… dar avea în același timp simetria elegantă, ineluctabilă a destinului.

— Trebuie, am răspuns și m-am simțit apăsat de o greutate enormă.

Era povara conștiinței, a istoriei, a sorții. Era povara tuturor faptelor pe care le comisesem, a tuturor alegerilor pe care le făcusem, a tuturor speranțelor și justificărilor mele stupide. Era

povara cuiva care visase că putea fi un fluture și care știuse în adâncul sufletului, după ce se trezise, că nu era un fluture care se visa om. Aceasta era viața mea. Realitatea mea. Destinul meu trist și pecetluit.

— Ce trebuie? a spus Sayaka. Să te-ntâlnești cu ei? Asta-i o nebunie. N-o face. Te rog să-mi spui că n-o s-o faci.

Am clătinat din cap. Doream să-i spun totul. S-o fac să înțeleagă. Mai mult ca orice, doream să-i spun că o iubeam.

— Ce vrei să faci? a insistat ea. De ce nu-mi spui? Stai așa, o să ies ca să putem sta de vorbă.

Și-a întors scaunul cu rotile ca să iasă. Am știut însă că hotărârea mi se va spulbera fără geamul acela între noi.

— Trebuie, am repetat și am plecat înainte ca ea să fi ajuns măcar până la ușă.

Capitolul 33

Am mers pe Thanatos spre vest, exersând vocea schimbată pe care o folosisem cu Miyamoto, asigurându-mă că o stăpâneam perfect, pentru că, spre deosebire de Miyamoto, McGraw era obișnuit să mă audă vorbind în engleză. Am găsit un telefon public și l-am sunat.

— Mi-ai lăsat un mesaj, am rostit.

A urmat o pauză.

— Exact. Apreciez că m-ai sunat. Am înțeles că ești un om care rezolvă probleme. Și numele ți-a fost însoțit de recomandări foarte măgulitoare.

— Cine m-a recomandat?

— Un amic pe nume Miyamoto. Dar și alți prieteni comuni.

— Ce fel de problemă vrei să-ți fie rezolvată?

— Aș prefera să discutăm față în față.

— Nu mă întâlnesc cu oamenii față în față. Decât dacă ei sunt problema pentru rezolvarea căreia am fost angajat.

McGraw a râs… ușor nervos, mi s-a părut.

— Bine, atunci haide să vedem dacă putem stabili parametrii generali. În primul rând, trebuie să te-ntreb ceva: dacă problema pentru rezolvarea căreia ai fost angajat ar fi… o cunoștință de-a ta, ai mai fi interesat?

— Depinde de preț.

— Da, este un răspuns rațional și mă bucur că l-am auzit. Și care ar fi prețul, dacă problema s-ar numi… John Rain?

Am făcut o pauză, ca și cum aș fi fost surprins.

— Te referi la o persoană care este mai mult decât o simplă cunoștință. Mai precis, este un prieten vechi.

— Asta e o problemă de principiu sau de preț?

— Prețul va fi cincizeci de mii de dolari.

— Cincizeci de mii? Asta înseamnă de cinci ori mai mult decât i-ai cerut lui Miyamoto.

— Problema lui Miyamoto era un necunoscut. Pentru problema aceasta, prețul va fi mai mare. Pentru conștiința mea.

McGraw a râs.

— Uite ce-ți propun. Douăzeci și cinci de mii. Pentru conștiința ta.

— Suma de cincizeci nu este negociabilă. Dacă vrei s-o fac, o voi face, dar prețul este de cincizeci de mii.

A urmat altă pauză.

— Bine. Sunt de acord. Plata la sfârșit.

— Nu. Jumătate la sfârșit. Cealaltă jumătate în avans.

— Nu pot face așa ceva. Nu te cunosc. N-o să las douăzeci și cinci de mii de dolari într-un loc, după care tu să-mi spui că nu i-ai găsit acolo.

— Ne vom confrunta cu exact aceeași dificultate și la sfârșit.

— Cel puțin la sfârșit voi ști că problema a fost rezolvată. Până atunci nu mă aleg decât cu riscul.

Am făcut o pauză, ca și cum aș fi fost sfâșiat între promisiunea unei sume importante pe de o parte și abandonarea propriilor mele reguli pe de altă parte.

— Bine, am spus. Dar știi care vor fi urmările în eventualitatea neplății.

— Da, știu.

M-am gândit la Câinele Turbat. Oare urma să-mi fac griji despre altcineva la ambuscadă cu excepția alter ego-ului meu?

— Încă ceva, am spus. Ai mai angajat și pe altcineva pentru jobul ăsta?

— Poftim? Nu – de ce aș fi făcut-o?

— Nu-ți pot cunoaște motivele. Redundanță, poate. Un plan B. Nu asta contează. Contează că trebuie să-mi cunoști regulile. Când mă angajezi, este o exclusivitate. Nu tolerez ca altcineva să perturbe desfășurarea operațiunii mele. Este o regulă care de asemenea nu se negociază și a cărei

încălcare duce la aplicarea de penalizări din partea mea.

— Am înțeles. Nu trebuie să-ți faci griji, nu am mai angajat pe nimeni. Ce dracu', câți oameni crezi că pot dedica acțiunii ăsteia la prețul de cincizeci de miare?

— O dată în plus, nu-ți pot cunoaște motivele.

— Bine, atunci ți-o spun eu: tu ești singurul angajat ca s-o faci. Acum te întreb: cât de repede o poți face?

— În momentul acesta este imposibil de spus. Depinde de prea mulți factori.

— Este posibil să am ceva care să ți-l fixeze în spațiu și timp. Așa ceva ar merita o reducere?

— Nu.

— Mda, m-am gândit eu. Bine, o să ți-o spun oricum. Vreau să faci treaba asta.

— Cum îmi vei transmite informațiile?

— Telefonează-mi din nou mâine. Cu nițel noroc, s-ar putea să am ceva până atunci.

— Dincolo de acest aspect, avem sau nu un contract?

— Da, avem, dacă poți garanta succesul în mai puțin de o săptămână.

— Nu-l pot garanta, dar îți pot spune că este probabil. Și că este foarte probabil s-o fac dacă voi avea informații bune din partea ta.

— Bun, atunci fă-o dacă vrei banii. Și sper că mâine voi avea mai multe informații pentru tine.

Am închis. Ar fi trebuit să mă simt ușurat, surescitat, triumfător.

N-am simțit însă decât aceeași povară. M-am întrebat dacă mă voi obișnui vreodată cu ea.

Capitolul 34

Mi-am recuperat geanta din dulăpiorul de bagaje din stația Tokio, am aruncat pistolul cu care-l ucisesem pe șoferul *yakuza* în râul Sumida, după care am petrecut noaptea într-un love hotel din Shinjuku, vrând să fiu departe de scena celei mai recente crime. M-am asigurat că în vecinătate nu existau prostituate pe stradă și am parcat-o pe Thanatos departe. Abia am dormit. Îmi era imposibil să nu mă gândesc la Sayaka. Ea nu știa absolut nimic despre cum să se protejeze – în niciun caz de așa ceva și chiar dacă ar fi știut, ce ar fi putut face? Da, eram destul de sigur că nu aveau să se grăbească cu ea, așteptând să vadă dacă amenințarea lor era suficientă pentru a mă determina să intru în ambuscada pe care o pregătiseră. Totuși nu puteam ști nimic din toate astea. Nu puteam fi sigur. De aceea riscam, riscam cu viața Sayakei. Nu știam însă ce altceva aș fi putut face. Mi-am repetat că aceasta era opțiunea cea mai puțin proastă. Și am încercat să nu-mi imaginez nimic mai departe.

A doua zi dimineață am plecat devreme și am făcut o plimbare în jurul helești eului Shinobazu din parcul Ueno. Helești eul avea circumferința de aproape doi kilometri și se compunea din trei secțiuni, dintre care una – numită helești eul Lotus, din motive imposibil de ratat chiar și la o privire neglijentă – era aproape complet acoperită în timpul verii de lotuși gigantici. Ici și colo, în zonele cu lotuși mai puțin deși, înotau și se hrăneau rațe și alte păsări migratoare, iar crapi enormi și agitați lunecau, examinând mâlul și căutând chestiile cu care se hrănesc crapii. Am fost mulțumit să văd că zona era aproape pustie la primele ore ale dimineții; în serile de vară putea fi aglomerată. Câțiva oameni își plimbau câinii, niște pensionari practicau *tai chi* și un fotograf cu

trepied părea pasionat să imortalizeze natura. Am examinat locurile cu grijă, încercând să-mi imaginez totul, să anticipez totul. Am decis că acesta avea să fie locul.

După ce am fost satisfăcut de pregătiri, m-am dus la un telefon public și l-am sunat pe McGraw, de data asta vorbind în numele meu. I-am spus că-i primisem mesajul.

— Mă bucur că mi-ai telefonat, a spus el. Uite ce-i – tu mă cunoști pe mine. Îmi cunoști valorile. Poate că nu sunt valori bune, dar sunt consecvente. Și așa cum ți-am spus-o mereu, pentru mine asta nu-i altceva decât o afacere. Am făcut o propunere proastă de afacere și acum încerc să-ndrept lucrurile.

— Afacere? Așa numești tu amenințarea unei fete aflate într-un scaun cu rotile?

— Despre ce vorbești?

Oare făcea pe prostul? Sau Câinele Turbat acționase pe cont propriu? N-aveam cum să știu, cel puțin deocamdată. Am decis să nu mai insist.

— Ce vrei?

— Știu că ești furios și asta-i de înțeles. Dar dacă vei acționa mânat de sentimentul ăsta, vei face ceva periculos, poate chiar sinucigaș. Nu te amenințț, ci doar îți spun realitatea. Pe când, dacă îți înfrânezi temperamentul și examinezi obiectiv situația, o să vezi avantajele a ceea ce-ți ofer eu: mai multă flexibilitate decât până acum și de zece ori mai mulți bani, poate chiar mai mult. Fiecare dintre noi doi are ceva util pentru celălalt. Nu înțeleg de ce ai da cu piciorul la așa ceva?

Am observat că nu-mi mai spunea „fiule”. Da, bineînțeles, acum încerca să mă flateze și să-mi adoarmă vigilența, nu să mă țină la respect. Poate că nu mai credea că sunt de needucat, totuși era clar că mă considera fraier.

— Și ce propui? am întrebat, cântându-i în strună.

— Să te întâlnești pur și simplu cu mine. O să-ți povestesc totul despre program și despre felul cum te-ai încadra în el. Alege tu locul. Aș sugera ceva cât mai public, pentru ca amândoi să ne simțim confortabil, dar în rest alegerea îți aparține.

„Ceva public, cum să nu. De parcă asta ar conta câtuși de puțin. De parcă asasinul despre care crezi că tocmai l-ai angajat să mă lichideze ar considera că niște clienți dintr-un restaurant ar reprezenta un impediment important”.

McGraw nu știa însă că eu *doream* ceva public. Dar pentru propriile mele motive, nu ale lui.

— Ce părere ai de heleștieul Shinobazu?

— Sigur că da, ar fi foarte bine. Unde anume, mai exact?

— Știi templul Benten, de pe insula cu același nume? E chiar în centru.

— Sigur că-l știu.

— Ne vedem acolo mâine dimineață la ora opt.

— Perfect. Abia aștept.

— Dacă văd vreun *yakuza,* ar fi mai bine ca ei să mă lichideze de data asta.

— Nu va fi niciun *yakuza* și nici altcineva. Va fi doar între noi doi.

Am închis. Deocamdată totul mergea bine.

După aceea l-am sunat pe Tatsu. El se oferise să mă ajute și dincolo de a-mi obține informații despre Kei Takizawa și aveam să apelez la promisiunea aceea.

— Bună, i-am zis când a răspuns, tot eu sunt.

A urmat o pauză care m-a făcut să mă simt în mod clar inconfortabil.

— De ce m-ai sunat?

De la inconfortabil, am devenit brusc extrem de bănuitor.

— Ce vrei să spui?

— Kei Takizawa a fost ucisă în apartamentul ei azi-dimineață.

Am simțit ca și cum cineva îmi trăsese un pumn în plex.

— O, la dracu'…

— De data asta, vreau să-mi explici despre ce-i vorba.

Glasul lui era rece.

— La naiba, Tatsu, i-am spus femeii să te sune. I-am spus să nu se-ntoarcă în apartamentul ei.

— Ce vrei să zici?

— Ne putem întâlni chiar acum? O să-ți povestesc totul.

După douăzeci de minute, mergeam împreună în jurul helesteului. I-am spus ce se întâmplase în noaptea trecută. I-am spus unde dormisem și că probabil recepționera avea să-și aducă aminte de mine.

— Nu-i nevoie, a zis el. Îmi cer scuze că am avut îndoieli față de tine. Ar fi trebuit să fi știut că tu… n-ai face așa ceva.

Nu eram la fel de sigur ca Tatsu. Dar, în mod ciudat, îmi doream să merit încrederea aceea.

— N-aș face și n-am făcut. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că ea nu mă va asculta. Era speriată, nu mai gândea rațional și mi-a spus că nu voia să se adreseze polițiștilor, fiindcă majoritatea erau mână-n mână cu *yakuza.* Ar fi trebuit să-ți telefonez chiar eu și să-ți spun s-o iei.

Tatsu a oftat.

— O fi fost speriată, dar nu era naivă. Și că veni vorba, de ce crezi c-a omorât-o Câinele Turbat?

Partea asta era delicată.

— Takizawa mi-a spus că el a pus la cale asasinarea propriului său tată și că s-a folosit de ea ca să-l ajute în privința asta. Părerea mea este că Fukumoto Junior a vrut să acopere orice urme ar fi putut duce la el.

Un timp am mers amândoi în tăcere.

— Rain-san, a zis polițistul, nu cred că mă minți, dar adevărul tău este ca lotușii de pe helesteul acesta. Sunt captivanți, fără doar și poate, dar mai mult decât atât, ei ascund ce se află dedesubt.

M-am uitat la lotuși, apoi la el.

— Asta a fost ceva neobișnuit de poetic din partea ta.

A aprobat din cap.

— Un zbor al fanteziei matinal. Am greșit cumva?

— Bine, o să-ți spun tot ce știu. Iar după aceea îți voi mai cere o favoare. De data asta va fi însă una mai mare.

Așa că i-am spus. Am evitat ceea ce trebuia evitat, dar a înțeles esența. N-am mai amintit deloc de Miyamoto, susținând că nu știam nimic despre omologul meu curier, ceea ce ar fi fost oricum de așteptat. Nu mulți curieri ar fi fost atât de stupizi – sau de norocoși, după cum s-a dovedit până la urmă în cazul meu – ca să lege acel gen de prietenie și încredere care existau între mine și Miyamoto. Bineînțeles, nu i-am spus nimic despre serviciul pe care i-l făcusem lui Miyamoto sau despre implicarea mea în orice alte crime. Desigur, el ar fi intuit și suspectat mare parte din ele, dar îmi spusese deja că aveam o înțelegere între noi atâta timp cât nu mărturiseam niciun delict.

— Este o chestiune potențial explozivă, a zis după ce eu am terminat. Adică CIA mituiește politicieni japonezi?

— Cred că ei o consideră mai degrabă „asistență politică” sau ceva similar, nu mită.

— Sunt convins. Și ce fel de dovezi ai în privința asta?

Presimțisem că mă va întreba asta.

— Practic niciuna. Totul se face cu bani-gheață și cu intermediari. Iar dacă mi-ai cere să mă infiltrez sub acoperire, în primul rând – răspunsul este nu, și în al doilea rând – am fost demascat oricum și ei sunt pe urmele mele.

— Toate astea din cauza celor petrecute în Ueno? Din cauza acelor *chinpira* care te-au atacat?

Știa că nu era adevărat. Și putea simți restul. Totuși nu intenționam să confirm nimic.

— Din câte știu, da.

Am mai mers o vreme în tăcere. Soarele suise de acum pe cer și începuse să dogorească. În jur erau mai mulți oameni, iar zgomotele mașinilor și trenurilor se intensificaseră de asemenea în depărtare. Orașul se trezea din adormire.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Tatsu. De data asta chiar că ai iritat pe cine nu trebuia.

— Asta e… favoarea pe care o să ți-o cer.

— Și anume?

— Cei doi *yakuza* care au fost omorâți pe Roppongi-dôri azi-noapte… sau, mai precis, în dimineața asta. Care este procedura legală cu cadavrele?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Au fost duse la morga spitalului Jikei. Acolo vor fi pronunțate oficial decesele, un patolog criminalist le va examina și va întocmi un raport, după care vor fi incinerate. De ce?

— Am nevoie de unul dintre ele.

El s-a oprit și m-a privit fix; pentru prima oară, calmul lui imperturbabil, care părea întotdeauna a fi produsul capacității sale de a gândi mai rapid și de a vedea mai departe, părea să-l fi părăsit. A clătinat din cap ca și cum ar fi fost uluit, după care a întrebat:

— De ce?

I-am spus ce plan aveam.

— Tot ce-mi trebuie de la tine, am zis, este un mic ajutor… să aranjezi nițel lucrurile după aceea.

— Vrei să zici o mușamalizare.

— Mi se pare o expresie prea tare. Nimeni nu va fi afectat. Și mi se pare un schimb cinstit pentru informațiile pe care tocmai ți le-am dat despre plățile făcute de CIA spre PLD.

— Nu ai nicio dovadă în privința lor.

— Poate că nu, dar acum, când știi despre ele și toate celelalte, vei ști unde să cauți dovezi. Dacă vei vrea să le cauți. Eu unul nu sunt sigur că-i o

idee bună. Am descoperit că indivizilor ăstora nu le place expunerea.

Tatsu a încuviințat din cap, continuând să mă privească cu atenție.

— Ce este? am întrebat.

El a oftat.

— Mă simt inexplicabil de trist.

— Imaginează-ți atunci cum mă simt eu.

A zâmbit fără chef.

— Ai nevoie de bani?

M-am simțit mișcat și l-am strâns ușor de umăr.

— Nu, am destui.

— Pașaport?

— Păi… în privința asta ar putea fi util un mic ajutor. N-ar fi o idee grozavă să călătoresc sub propriul meu nume.

Mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă fi gândit la un pașaport nou mai demult, înainte să fi devenit o chestiune importantă. Se întâmplaseră atât de multe, încât nu gândisem totul până la capăt. Am promis că nu voi mai lăsa niciodată să se întâmple așa.

— Te pot ajuta cu documente de călătorie, a zis Tatsu, dar cât timp intenționezi să stai departe?

— Tu cât timp crezi că ar fi nevoie?

— Cel puțin un an, mi-a răspuns, dând resemnat din cap și vorbind pe tonul unui medic care anunță diagnosticul unei boli fatale. Probabil mai mult.

M-am uitat peste lotuși. De acum soarele era complet vizibil deasupra lor.

— E bine atunci – dintotdeauna mi-am dorit să văd lumea.

— N-ai văzut destul din ea?

Am încercat să surâd, dar nu mi-a reușit.

— Ba da, însă cred c-o să mai văd niște părți.

Capitolul 35

Mi-am petrecut ziua cutreierând spitalul Jikei. *Reianshitzu,* morga spitalului, se afla în subsolul complexului larg. Spre deosebire de zonele luminoase de deasupra, cu ferestre mari și mochetate, amenajate evident pentru confortul public, subsolul părea slab iluminat și mohorât, ca un gând ulterior, o relicvă. Cutii de carton prăfuite se înșiruiau în lungul pereților cojiți, dalele din gresie ale pardoselii era ciobite și crăpate, iar într-un colț fusese abandonat un scaun cu rotile vechi, pe care mucegăia un teanc de dosare. M-am gândit la Sayaka, apoi am alungat gândul acela. Deasupra capului, luminile fluorescente reci, inerte și zumzăind slab, păreau doar să amplifice tristețea generală, nu s-o destrame. Nici pe departe niște Câmpii Elizee pentru oricine sfârșea aici, deși bănuiam că nu se înregistrau multe reclamații.

Pe când hoinăream prin zonă, am trecut pe lângă câțiva angajați ai spitalului și, cu toate că eram pregătit să fac față oricăror întrebări răspunzând în engleză, ca un Nisei aflat în vizită, rătăcit și analfabet, nimeni nu m-a băgat în seamă și cu atât mai puțin nu m-a întrebat ce caut acolo. Morga din Jikei era lipsită nu numai de personal de securitate, dar și de ideea de securitate în sine. Iar asta îmi convenea perfect.

Când am fost satisfăcut că mă familiarizasem suficient cu planul spitalului și al domeniului său, am cumpărat niște articole de care bănuiam că voi avea nevoie: lubrifiant dintr-un magazin de biciclete, o mască chirurgicală, mănuși, un halat și pantaloni albi dintr-un magazin cu produse medicale, o pătură, șapcă, încălțăminte de schimb și o geantă de umăr nouă de la un magazin cu reduceri de prețuri. După aceea am închiriat o mașină de la o companie din Ueno. Le-am spus că aveam nevoie de ea pentru numai douăzeci și patru

de ore, am plătit avansul în cash și am lăsat-o pe Thanatos parcată după colț. După aceea am verificat serviciul de preluare a apelurilor pentru John Smith. Deloc surprinzător, mă aștepta un mesaj de la McGraw. I-am telefonat.

— Bun, a spus el direct. Am reușit să descoperim o breșă.

Mi s-a părut bizar să-l aud folosind cu noul lui asasin plătit aceeași expresie pe care o folosise nu de mult cu mine.

— Da?

— Trebuie să mă întâlnesc cu el mâine dimineață la ora opt pe insula Benten. Heleșteul Shinobazu, în parcul Ueno. Cunoști locul?

— Da, știu parcul Ueno.

— Heleșteul se află în capătul sudic al parcului, iar insula este în centrul lui. N-o să-ți fie greu s-o găsești. Acum vine chestia importantă. Rain se așteaptă probabil să fie o cursă. Ce dracu', din câte știu, poate că el însuși va folosi locul ca să-mi pregătească o ambuscadă. A devenit destul de iscusit tactic și mă aștept să vină mult mai devreme. Dacă vrei să-l surprinzi, te sfătuiesc să fii acolo la răsărit. Bănuiesc că la scurt timp după aceea va sosi și el ca să vadă locurile. Dar te va recunoaște, nu? Asta nu-i o problemă? Nu-i vei trezi suspiciunea?

— Nu, dimpotrivă.

Aproape că l-am auzit zâmbind.

— Bine. În cazul ăsta, succes la vânătoare. Sună-mă când ai terminat.

„Oho-ho, nu-ți face griji în privința asta", mi-am spus.

Am cumpărat două prânzuri *bento* și am găsit un love hotel în Shinbashi. Am mâncat, am făcut duș și am încercat să dorm. N-am izbutit. Hăul dintre fostele mele speranțe și realitatea care le demascase ca fiind visuri și autoamăgiri era prea vast, contrastul prea dur, iar rezultatul la care speram prea dezolant. Iar asta, presupunând că aș

fi putut măcar atinge rezultatul acela. Miza pentru care jucam era foarte mare și totodată foarte descurajantă. Mă simțeam ca un om a cărui alternativă la scaunul electric era condamnarea pe viață la închisoare. Viață în solitudine. Viață fără posibilitatea de a fi eliberat condiționat.

La ora 3 dimineață m-am schimbat în halatul și pantalonii de infirmier și am revenit la Jikei. Nu era cine știe ce deghizare, dar era măcar o acoperire dacă mă vedea cineva. O alee ducea la o scară cu trepte din beton, de pe care se cobora la coridorul spre morgă. Bănuiam că țelul era de a oferi o zonă discretă pentru aducerea și scoaterea cadavrelor, a căror vedere putea fi neplăcută pentru cei care veneau să ureze sănătate rudelor aflate în convalescență. Aleea era întunecată și pustie acum – doar niște pubele și cutii de carton ticsite cu resturi se înșiruiau pe lângă zidurile din cărămidă. Un singur bec incandescent atârna sub o copertină din tablă ondulată deasupra treptelor, proiectând umbre negre peste conductele și țevile din metal de pe pereții din jur. Am intrat în marșarier pe alee, am oprit motorul, am coborât, am închis portiera și am așteptat, ascultând. Nimic. Nu se auzea decât bâzâitul discret al instalației de condiționare din clădire.

La baza scării se găseau două uși din metal ruginite, fiecare cu câte un gemuleț de sticlă jivrată, asigurate cu o clanță a cărei broască era banală. Când fusesem mai devreme pe aici în cursul zilei, mă gândisem să-i blochez încuietoarea, dar apoi respinsesem ideea fiindcă exista riscul să fie observată. În plus, eram sigur că o voi putea deschide. Dacă dădeam totuși greș, planul de rezervă era să intru pe la camera de gardă, totuși, pe cât posibil, voiam să nu fiu văzut deloc. Am coborât silențios treptele și am privit prin gemuleț. N-am văzut nicio mișcare, doar contururile vagi ale coridorului luminat de tuburi fluorescente. Am scos tubul de lubrifiant pe care-l

cumpărasem mai devreme, după ce văzusem cât de ruginite erau țâțânile, și l-am utilizat. Încuietoarea mi-a luat mai puțin de un minut s-o descui și mi-am promis să nu uit să-i mulțumesc lui *nandemoya* din Shin Ôkubo, presupunând desigur că aveam să supraviețuiesc planului meu. Am deschis foarte puțin ușa, apoi am tras-o înapoi, am deschis-o puțin mai mult și tot așa, îngăduind lubrifiantului să intre în țâțâni. În cele din urmă, după ce am fost sigur că nu mai scoteau niciun sunet, am intrat.

Coridorul arăta exact așa cum fusese în cursul zilei – cutiile, praful, scaunul cu rotile abandonat – ba chiar totul părea încă și mai nemișcat și mai tăcut, dacă așa ceva era posibil. M-am apropiat de ușa morgii. Era din lemn și avea același tip de gemuleț din sticlă jivrată. Lumina dinăuntru era stinsă. În mod aproape cert acolo nu se afla nimeni, totuși era mai bine să fiu precaut. Am împins ușa, care s-a deschis cu un scârțâit ce mi-a adus pe chip o grimasă. Am rostit cu glas nu prea tare:

— Shimura-san, ești aici?

În eventualitatea improbabilă a unui răspuns, aveam să-mi cer scuze pentru greșeală și să mă prefac că plec să-l caut pe „Shimura-san” altundeva, iar incidentul nu avea să trezească suspiciuni. Dar, deloc surprinzător, n-am primit niciun răspuns. Încăperea era pustie.

Am închis ușa după mine și i-am uns rapid țâțânile; n-avea rost să cauzez zgomote nedorite la plecare. Prin ferestruica ei pătrundea suficientă lumină de pe coridor, așa că nu mi-era greu să mă orientez. Pe pereții din stânga și din dreapta intrării se aflau sertare frigorifice – câte trei pe înălțime și cinci pe lungime. Pe peretele opus ușii se găsea un fișet lung din metal, cu sertarele închise; partea lui superioară era acoperită cu instrumentar. În mijlocul încăperii exista o masă metalică mare cu scurgere în centru, deasupra căreia atârna o lampă – locul unde patologul își efectua examinările. În

aer se simțea iz pătrunzător de antiseptic și clor; deloc plăcut, dar preferabil mirosurilor pe care le acoperea.

M-am oprit ca să mă gândesc cum să reacționez dacă cineva apărea când eram aici. Era o versiune a gândirii de tip dacă…/ atunci…, cu care fusesem instruit în antrenamentele contra-ambuscade, și am fost încântat să constat că se aplică la fel de bine și în decorurile mai urbane. Am decis că, dacă aveam timp să mă ascund, cel mai bine ar fi fost s-o fac sub fișetul metalic. Avea picioare înalte, probabil pentru a fi mai ușor să se curețe sub el în cazul unor scurgeri accidentale de la masa din centru. Dacă nu aveam timp pentru asta, aș fi spus că eram copleșit de muncă și avusesem nevoie de un loc liniștit unde să-mi revin. Nu era prea grozav, totuși mai bun decât să încremenesc locului și să mă bâlbâi.

Am pornit apoi să deschid metodic sertarele frigorifice, începând din stânga sus și coborând spre dreapta. Cele mai multe erau goale – poate că fusese o săptămână mai relaxată pentru spital. Unul conținea o tânără surprinzător de voluptuoasă, care, judecând după aspectul ei imaculat, murise după o supradoză. În câteva se aflau bătrâni cu aspect obișnuit, despre care am bănuit că decedaseră de moarte bună în spital. În următorul se găsea un corp însângerat și stâlcit: *yakuza* care fusese zdrobit în automobil pe Roppongi-dôri. Începeam să mă apropii. Într-adevăr, în următorul sertar se afla ceea ce căutam: șoferul mașinii pe care-l împușcasem în cap. Înălțimea lui, greutatea și conformația generală erau similare alor mele. Asta era bine. Iar glonțul tras cu Hi Power din imediata apropiere îi distrusese fața, care nu putea fi recunoscută. Asta era și mai bine.

Mi-am dat seama că ar fi trebuit să aduc înăuntru scaunul cu rotile. Acum trebuia să ies pe coridor și să-l iau. M-am dus la ușă și m-am oprit

acolo, ascultând atent. Am auzit undeva, mai departe, închizându-se o ușă. Apoi pași apropiindu-se. „Drace!” Vreun om de serviciu în tura de noapte? Cine altcineva ar fi coborât la subsol în toiul nopții? Mă îndoiam că respectivul va intra la morgă, totuși nu puteam să risc; nu aveam nicio explicație rezonabilă pentru prezența mea aici și scoaterea cadavrului ar fi fost îngreunată considerabil dacă eram văzut.

M-am repezit la sertarele frigorifice și l-am închis pe cel în care era *yakuza.* După aceea m-am lungit pe jos și m-am rostogolit sub fișetul metalic. Am rămas cu fața în sus și capul întors pe o parte, răsuflând silențios pe gură. Pașii s-au oprit. Oare cineva mă auzise, cine știe cum, și acum venea să investigheze? Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se. Cel care intrase nu aprinsese lumina. „Ce dracu’ se-ntâmplă?”

Am văzut pantofii unui bărbat și partea inferioară a unor pantaloni de chirurg. Ceva din mersul lui sugera furișarea, grija de a nu face zgomot. Încă o dată m-am întrebat: „Ce dracu’ se-ntâmplă?”

Am auzit cum a deschis o ușă a dulapului frigorific, apoi a tras afară un sertar. După aceea, foșnete de haine. O tăcere de câteva secunde. Iar apoi, sunetele ritmice și inconfundabile ale unui bărbat care se masturba. „Doamne”, mi-am spus, „fata moartă! Era cât pe-aci să fiu prins furând un cadavru de către un tip care face labă uitându-se la un cadavru”. Iar în tensiunea dementă a momentului a trebuit să-mi înăbuș o criză de râs isteric. Apoi mi-am spus „De, orice om are nevoie de un hobby” și am fost gata să explodez în hohote. Nu puteam face nimic, decât să stau întins sub fișet, străduindu-mă cu disperare să-mi stăpânesc râsul, și să-l ascult pe bărbatul acela – un medic rezident probabil, un practicant de seamă al artelor tămăduirii și un stâlp al comunității – gâfâind și masturbându-se pe un cadavru. Oare

Bismarck fusese cel care spusese că nimeni n-ar trebui să vadă cum se fac legile și cârnații? Cancelarul de Fier părea să fi omis un al treilea articol important, iar gândul acela aproape că m-a făcut să pufnesc sonor. Mi-am încleștat disperat fălcile și am așteptat, iar în scurt timp sunetele stranii produse de autosatisfacerea domnului Jurământ Hipocratic au început să se iuțească, gâfâielile lui au devenit icnete, icnetele însele s-au dizolvat într-un geamăt satisfăcut, după care s-a lăsat din nou tăcerea. Am auzit foșnetul de haine, sertarul lunecând înapoi în dulapul frigorific, ușa închizându-se după el. Apoi pași, ușa morgii s-a deschis și s-a închis, iar pașii au continuat afară, pe coridor, s-au îndepărtat și nu s-au mai auzit defel.

Am așteptat aproape un minut, pentru eventualitatea în care tipul uitase ceva și s-ar fi întors. Când nu s-a întâmplat nimic, m-am rostogolit de sub fișet, m-am ridicat în picioare, m-am dus la ușă și am privit pe coridor. Era pustiu. Am ieșit, am luat dosarele de pe scaunul cu rotile, l-am împins în morgă și am tras din nou sertarul cu șoferul *yakuza.* Era mort de vreo douăzeci și patru de ore, din care mare parte stătuse în congelator, așa că *rigor mortis* era destul de avansată. Am petrecut câteva minute îndoindu-i și dezdoindu-i articulațiile, până am putut să scot corpul din sertar și să-l așez în scaun. Atunci i-am văzut prima dată spinarea. La naiba, era acoperită de tatuaje! Mă rog, nu chiar complet acoperită – era un *yakuza* tânăr și aparent abia la început de drum –, totuși erau destule. În mod clar, corpul acesta aparținea unui *yakuza,* nu unui civil. Bun, deocamdată nu puteam face nimic în privința asta. În plus, tatuajele n-ar fi ridicat mai multe probleme decât *rigor mortis,* lividitatea pielii și alte neconcordanțe ce ar fi trădat imediat realitatea dacă Tatsu nu și-ar fi putut susține varianta. Am încetat să mă mai gândesc la asta și m-am concentrat asupra acțiunii curente, mai simple, chiar dacă neplăcute, iar după

cinci minute băgasem atât cadavrul, cât și scaunul cu rotile în portbagajul mașinii închiriate. După ce am pornit și m-am îndepărtat suficient ca să mă simt în siguranță, suprarealismul întregii scene m-a izbit din nou și am început să râd atât de nestăvilit, încât aproape că a trebuit să trag pe dreapta.

M-am gândit la tânărul medic îndrăgostit, o descriere mentală care mi-a declanșat alt acces de hohote. Eram mulțumit că fusesem nevoit doar să aud episodul; cred că dacă aș fi fost nevoit să-l și văd, ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a-mi dezinfecta ochii. Privind retrospectiv însă, era bine să știu că asemenea lucruri se pot întâmpla. La urma urmelor, morga spitalului tocmai pierduse un cadavru și n-aș fi vrut ca o instituție în care totul era strict verificat, monitorizat și confirmat să fie cea care să încerce să explice absența corpului. Mă gândeam că ar fi fost mai bine ca incidentul să se fi petrecut într-un loc unde măcar unii angajați să prefere să facă dispărute niște documente în loc să raporteze dispariția unui decedat. Mi-am imaginat că amintirile ar fi putut deveni în mod convenabil neclare, consemnările scrise greu de găsit, lanțurile de predare-primire confuze și contradictorii. Singura constantă ar fi fost că nimeni n-ar fi dorit să-și asume pierderea unui cadavru. Și de ce s-o fi făcut? De fapt, cine ar vrea să fure așa ceva?

Pe măsură ce m-am apropiat de parcul Ueno, lumina a început să se infiltreze pe cer. Nebunia neverosimilă a celor tocmai petrecute s-a destrămat și realitatea celor ce aveau să urmeze a început să mă apese tot mai mult. Comparativ cu obținerea și deplasarea cadavrului, nu credeam că partea următoare va fi dificilă. Totuși norocul reprezenta întotdeauna un factor însemnat. Desigur, norocul putea fi gestionat, însă cele ce aveau să se întâmple după aceea aveau să fie aproape complet în afara puterilor mele. Totul urma să se rezume la capacitatea lui Tatsu de a

conduce investigația și de a o îndruma în direcția în care trebuia să meargă.

Capitolul 36

Am oprit într-o parcare pustie de lângă helești Shinobazu. Era ora 5 dimineața și, deși soarele verii încă nu se ridicase deasupra orizontului, cerul era acum complet luminos. Locul era tăcut și gol.

L-am scos pe *yakuza* din portbagaj și l-am așezat în scaunul cu rotile, i-am pus șapca și masca chirurgicală ca să camuflez dezastrul care fusese cândva fața lui și l-am acoperit cu pătura cumpărată în ziua anterioară. Am închis portbagajul și am împins scaunul în parc. Pentru oricine care s-ar fi întâmplat să fie pe aici la ora asta, aș fi arătat ca un infirmier de la un spital din apropiere sau de la un azil pentru convalescenți, care venise, plin de bunătate, cu un pacient bătrân și destul de artritic pentru a privi soarele răsărind peste lotuși.

La capătul sudic al helești se afla o toaletă publică. L-am dus pe *yakuza* înăuntru, l-am târât într-o cabină, am încuiat ușa, am sărit afară peste peretele despărțitor și am șters cu grijă locurile pe care le atinsesem. Mă îndoiam că în următoarele cincisprezece minute va intra cineva aici, dar chiar dacă ar fi intrat, mai erau două cabine deschise.

Am dus scaunul cu rotile înapoi la mașină și am șofat până la o clinică medicală din apropierea stației; acolo i-am șters bine mânerele și l-am abandonat. Nimeni n-avea să știe cui îi aparținuse sau cum ajunsese acolo, dar nici n-avea să-l bage prea mult în seamă. Până la urmă cineva l-ar fi dus înăuntru și clinica l-ar fi însușit, sau l-ar fi abandonat, sau ar fi fost furat, sau cine știe ce se mai putea întâmpla. Una peste alta, nu avea să aibă nici cea mai mică legătură cu mine. Am aruncat într-o pubelă halatul alb și pantalonii de infirmier. După aceea am dus automobilul la agenția de închirieri. Era închisă la ora aceea și, într-adevăr, părea cumva neobișnuit să returnezi un vehicul în

afara orelor de program, dar era destul spațiu pe sub ușă ca să strecor cheile. Am suit pe Thanatos, m-am întors la helești și am oprit chiar în fața sa. Am coborât din șa și am rămas locului câteva clipe privind motocicleta frumoasă. Roșu-vișiniu și alb-egretă. Am oftat. Am bătut cu palma pe rezervorul de benzină, apoi pe șa. Am surâs ușor, știind că era o prostie din partea mea. Nu era decât o motocicletă. Bănuiam că o transformam într-un soi de surogat, un microcosm al vieții pe care o părăseam, un receptacul pentru toate tristețile și regretele mele. Totuși nu mă putusem abține.

— O să-ți duc dorul, i-am spus, apoi m-am întors și am plecat.

Am revenit la toaletă publică și am sărit din nou peste peretele despărțitor, revenind în cabina unde-l lăsasem pe *yakuza,* apoi am șters cu grijă locurile pe care le atinsesem. Corpul începea să se încălzească, ceea ce era bine. O victimă necongelată ar fi însemnat pentru Tatsu o discrepanță mai puțin de gestionat. Mi-am deschis geanta, am scos niște haine și l-am îmbrăcat pe *yakuza.* Lenjerie intimă, ciorapi, totul. Mi-am scos pantofii din picioare și l-am încălțat cu ei, iar eu mi-am pus pantofii cei noi. Niște tălpi lipsite de orice urme de uzură ar fi părut stranii și, din nou, cu cât numărul discrepanțelor ce trebuiau gestionate de Tatsu era mai mic, cu atât era mai bine. Și așa erau destule.

Mi-am pus portofelul în buzunarul lui și, rânjind sumbru, am pus și o hârtie împăturită pe care scria numărul de telefon al lui McGraw. I-am pus până și ceasul meu. I-am trecut geanta mea peste umăr. Tot ce dețineam era înăuntrul ei. Până și scrisorile de la părinții mei, fotografiile decolorate, totul. N-am păstrat decât pistolul și niște bani. Probabil că gestul avea un soi de simbolism. Dacă era adevărat, eu eram prea tânăr pe atunci ca să fiu descurajat.

După ce am terminat, m-am uitat la *yakuza,* adică la „mine”. Inima îmi bubuia. De acum nu mai puteam da înapoi. Într-un chip straniu, simțeam că eram realmente pe punctul să mor, că parcul Ueno devenise un eșafod gigantic și că eu îi suiam treptele.

Am ridicat cârligul ușii cabinei folosindu-mă de încheietura unui deget și am tras-o după mine, apoi m-am dus la intrarea în toaletă. Poteca din jurul helești eului forma aici o curbă în centrul căreia se afla toaleta. Puteam să văd până departe în ambele direcții. Nu se zărea nimeni. Am revenit iute la cabină, am trecut brațul lui *yakuza* pe după gâtul meu și brațul meu pe după mijlocul lui și l-am ridicat. Dacă ne-ar fi văzut cineva acum, eu nu făceam altceva decât să-mi ajut amicul amețit de alcool și împleticit să revină la apartamentul lui după o noapte de băutură. O explicație nu prea grozavă, totuși probabil suficientă ca să pot scăpa. Împrejurimile continuau să fie pustii. Am auzit un tren de pe linia Yamanote plecând din stația Ueno și zgomote de trafic pe stradă. Tokio se trezea. Nu mai aveam mult de așteptat.

Poteca era despărțită de helești eu printr-un parapet metalic înalt până la brâu. L-am rezemat pe *yakuza* de el, cu fundul pe marginea parapetului, cu greutatea corpului deplasată pe spate, spre lotuși; tot ce-l mai oprea acum să cadă erau mâinile mele care-l țineau ferm de încheieturi. I-am scos șapca și mi-am înfundat-o pe cap. Apoi i-am luat masca chirurgicală și am băgat-o într-un buzunar. După aceea am scos de la spate ultimul pistol și am așteptat.

După câteva minute, am zărit două bătrâne în treninguri care veneau pe potecă spre mine din dreapta, aparent ieșite să facă puțină mișcare matinală în jurul helești eului. Am privit în stânga și am fost încântat să văd un bătrân cu un cățeluș. M-am întrebat într-o doară de ce oare bătrânii se trezeau așa devreme. Nu conta însă. Principalul era

că toți aceștia păreau cetățeni serioși, de nădejde, cu conștiință socială, care aveau să fie cu certitudine martori buni. Poate că văzul lor nu era sută la sută perfect, dar nu mă îngrijora posibilitatea ca ei să ajungă prea aproape. Nu păreau în stare să pornească în fuga mare pe urmele mele.

I-am privit cu coada ochiului, până au ajuns toți cam la douăzeci și cinci de metri depărtare. După aceea am ridicat pistolul, l-am îndreptat cu țeava pe lângă capul de nerecunoscut al lui *yakuza,* spre lotuși, și l-am menținut așa câteva momente, teatral. După aceea am tras un foc. Detunătura a fost sonoră și neîndoielnică în liniștea matinală ce înconjura heleștieul. Am dat drumul încheieturii cadavrului și *yakuza* s-a răsturnat pe spate, căzând în apă cu un plescăit. Câteva rațe au decolat din jurul lui, măcăind. Am mai ținut pistolul ridicat o secundă-două, ca să fiu sigur că toți avuseseră timp să confirme ceea ce credeau că tocmai auziseră și văzuseră. După aceea m-am uitat cu gesturi teatrale în stânga și în dreapta, am băgat pistolul înapoi la spate, sub cureaua pantalonilor, și am ieșit de pe potecă, dispărând printre tufe și copaci, ținând capul plecat și încercând să mă comport ca un criminal din filme.

Nu aveam nicio îndoială că pensionarii care veniseră spre mine, stupefiați și neîncrezători, aveau să se grăbească să se uite în apă. Iar acolo aveau să vadă plutind un corp. Aveau să anunțe poliția și să descrie scena la care tocmai asistaseră: un bărbat îl împușcase pe altul în cap din imediata apropiere, după care fugise pe jos. Tatsu aștepta apelul acela telefonic și știa cu aproximație când va fi. El avea să sosească primul la scena crimei. Apa și mâlul aveau să mascheze cumva discrepanțele ce mă îngrijorau, cel puțin față de orice observatori obișnuiți, iar Tatsu trebuia să se ocupe de restul. Victima, urma el să descopere, nu avea rude apropiate, dar chiar dacă ar fi avut,

identificarea i-ar fi fost aproape imposibilă din cauza rănii suferite la față. Identitatea avea să-i fie confirmată de lucrurile din buzunarele lui, din geanta de pe umăr, ca și de cheia de la motocicletă din buzunar și de motocicletă în sine, care era înregistrată în Tokio, și se găsea parcată în apropiere. Decedatul se numea John Rain și unicul indiciu despre cele întâmplate avea să fie numărul de telefon din buzunarul lui. Un număr de telefon la care Tatsu, ca anchetator-șef, avea să sune în mod firesc, ca să pună întrebări persoanei de la celălalt capăt al firului. Ați cunoscut victima? Ce relație ați avut cu ea? De ce vă purta numărul de telefon în buzunar? Unde erați în momentul crimei?

Desigur, McGraw avea să spună că nu știa cine sunt și să susțină că habar nu avea de ce aș fi putut deține numărul lui de telefon. Nimeni n-ar fi putut dovedi altceva, și de altfel nici n-ar fi fost înclinat s-o facă, ținând seama de imunitatea lui diplomatică și de probabilele lui legături la nivel înalt. Peste toate astea, eram sigur că avea un alibi. La urma urmelor, el știuse că în dimineața aceasta în Ueno va avea loc o crimă și era un tip foarte atent și meticulos. În același timp însă, factorul stres, cauzat de privirea pătrunzătoare de polițist experimentat a lui Tatsu și întrebările fără echivoc, avea să-l orbească față de motivul real al anchetării: de a oferi confirmarea oficială, inatacabilă, a poliției că eu eram mort. După care putea fi lăsat în pace. Nu avea de unde să știe că zvonul privind moartea mea fusese mult exagerat.

Asta până când aveam să i-o spun eu însumi.

Capitolul 37

L-am sunat pe McGraw și i-am zis că se făcuse.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Asta-i o veste excelentă, dar am nevoie de o confirmare independentă. Sunt sigur că mă înțelegi.

— Confirmarea n-a făcut parte din înțelegerea noastră.

Și-a dres glasul.

— A făcut parte în mod implicit. Uite care-i treaba, este vorba de numai câteva ore. Nu cred că voi avea nevoie de mai mult. După aceea ne putem întâlni și-o să-ți plătesc ce ți se cuvine.

Am zâmbit. Știam că va reveni la insistența de a ne întâlni. Motivația era că dorea să aibă propriul lui asasin. Pârghia de care beneficia ca parte plătitoare îi oferea oportunitatea.

— O întâlnire n-a făcut parte din înțelegerea noastră.

A urmat o pauză. Era fascinant să văd în acțiune o altă parte, ușor diferită, a caracterului său. Pe mine mă tratase mereu ca pe un gunoi. Pe individul acesta nou îl respecta. Poate chiar se temea de el.

— Atunci vom schimba înțelegerea, ești de acord? Uite care-i treaba, aș putea folosi pe cineva ca tine. Nu ai de ce-ți face griji din partea mea. Se pare că ai făcut o treabă bună și am și alte joburi similare, dacă te interesează. Ar putea fi o relație lucrativă. Însă n-o voi face cu cineva care nu-i decât o voce fără chip la celălalt capăt al firului telefonic.

Am tăcut câteva secunde bune, ca și cum aș fi reflectat cu multă grijă. Apoi am spus:

— Unde?

— Cimitirul Zôshigaya. Îl știi?

Am surâs iarăși.

— Mai zi o dată, pe litere.

Mi-a spus numele pe litere. Și mi-a zis să ne întâlnim acolo, în colțul nord-vestic, la ora patru după-amiază. A fost îndeajuns ca să am o senzație de déjà-vu.

— Vreau să-ți spun ceva, i-am zis. Nu-mi place cum ai modificat înțelegerea noastră, dar ți-am satisfăcut dorințele. Dacă, după ce am făcut asta, nu vei apărea cu banii mei în locul și la ora stabilite, nu vei mai auzi niciodată de mine. Înțelegi ce-nseamnă asta?

A urmat o pauză.

— Înțeleg foarte bine.

Am închis și am rânjit sumbru. M-am gândit la călugărul pe care-l văzusem în templul Zenpuku-ji. Până atunci nu mă întrebasem niciodată, dar acum am fost curios de unde își cumpărau călugării hainele. Un loc firesc ar fi fost Nakamise-dôri, pasajul comercial foarte aglomerat care duce la Sensô-ji, cel mai mare templu budist din Tokio.

Am mers cu metroul până la Asakusa, simțindu-mă șchiop fără Thanatos. Și n-am avut nicio greutate să găsesc ce aveam nevoie – de fapt, existau zeci de magazine care vindeau mai multe decât aș fi putut spera în mod rezonabil. Mi-am spus că probabil ar fi fost suficientă roba *kesa,* care ar fi camuflat orice aș fi purtat pe dedesubt. Dar apoi m-am gândit că, dacă aș fi procedat așa, n-aș mai fi simțit rolul în sine, aș fi continuat să mă port ca un civil. Ca atare, am cumpărat totul – nu doar veșmintele exterioare, ci și lenjeria specială, papucii și ciorapii cu degetul mare separat. Aș fi preferat o încălțăminte mai potrivită urmăririi și fugii, dar mi-am zis că unul dintre motivele pentru care călugării budiști se mișcau ca niște călugări budiști era încălțămintea lor.

M-am oprit la un magazin de produse electronice și am cumpărat un aparat electric de bărbierit. După aceea m-am dus într-un love hotel, mi-am ras țeasta, am îmbrăcat veșmintele budiste

și m-am examinat în oglindă. Am fost încântat – păream autentic. Craniul ras și roba erau atât de asociate cu călugării, încât combinația lor va anula temporar orice discrepanțe. Când am plecat, am simțit câteva sprâncene arcuite față de ieșirea unui călugăr dintr-un asemenea bârlog de plăceri lumești, dar Japonia este în primul rând o societate politicoasă și nimeni n-a spus vreo vorbă.

Am revenit în Ueno, mergând pe linia Ginza, am trecut pe linia Yamanote și am mers spre Ikebukuro, unde mi-am depozitat geanta într-un dulăpior de bagaje, păstrând doar pistolul. În cazul în care călugării budiști își concepuseră robele *kesa* special ca să ascundă arme, făcuseră o treabă excelentă. Aș fi putut piti o bazooka sub faldurile de material și mă îndoiam că cineva ar fi observat măcar o umflătură.

Nu credeam că McGraw va sosi chiar atât de devreme ca de obicei, știind că petrecuse anterior câteva ore inconfortabile în prezența unor anchetatori experți ai poliției tokiote. Voiam totuși să ajung acolo primul. Am mers pe jos de la Ikebukuro, am intrat în cimitir pe poarta din nord-vest și m-am îndreptat spre sud-est. Insectele bâzâiau, ciorile croncăneau răgușit din copaci, iar soarele îmi lovea nemilos scalpul proaspăt ras. Am fost surprins să constat în ce măsură hainele autentice mă făceau să mă simt într-adevăr că un călugăr. Trebuia să țin minte asta – că detaliile contau nu doar pentru felul cum arătai, ci și pentru cum te *simțeai,* pentru aura pe care o radiai subconștient și pe care cei din jur o puteau percepe într-un fel sau altul. Unica reamintire a faptului că mă aflam aici pentru altceva decât aprinderea de tămâie și rugăciuni era pistolul Hi Power înfipt la brâu și ascuns sub robă. În cimitir se mai afla un călugăr, alături de alți câțiva vizitatori, dar din fericire părea la fel de mulțumit ca mine să ne evităm reciproc. Una era să arăți ca un călugăr pentru un observator necunoscător, dar cu totul

altceva era să vorbești ca unul pentru urechea unui specialist.

McGraw n-a apărut decât aproape de ora 15:30 și a trebuit să-mi stăpânesc un zâmbet când l-am văzut – probabil că Tatsu fusese destul de dur cu el. A intrat pe poarta din sud-est, exact așa cum mă așteptasem s-o facă. Și totuși, de ce nu? Nu s-ar fi comportat ca un profesionist dacă ar fi venit direct la punctul desemnat pentru întâlnire, fără ca mai întâi să fi recunoscut zona sosind din altă direcție. A trecut pe lângă mine, la nici șase metri distanță, purtând una dintre genții pe care le utilizaserăm pentru schimburile noastre, ba chiar m-a și privit… dar n-a izbutit să facă vreo conexiune. Țeasta rasă, veșmintele, contextul, convingerea lui că eram mort – toate au slujit la a-i oculta puterea de percepție ascuțită. Asta, cât și, poate, stresul simțit fiindcă nu ajunsese aici atât de devreme cât i-ar fi plăcut pentru a se întâlni cu o persoană în mod clar periculoasă, despre care el nu știa nimic, o persoană care-l neliniștea.

— McGraw, am rostit după ce m-a depășit.

S-a oprit și s-a întors. Poate crezuse că-l înșelase auzul. Poate că-și spusese: „Inteligent – asasinul meu cel nou s-a deghizat în călugăr”. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, i-a ocupat suficient din puterea de procesare mentală pentru ca să rămână locului, cu o privire confuză, în timp ce veneam spre el. Și-a dat seama de realitate când am ajuns la trei metri depărtare. Gura i s-a deschis și chipul roșcovan i-a pălit. Corpul i s-a încordat, parcă pregătindu-se s-o ia la fugă. Am clătinat din cap, i-am arătat pistolul, apoi l-am strecurat înapoi sub robă.

— Ce este, McGraw? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Nițel cam siropos, totuși superb!

— Am… Cum…?

— Nu, eu o să pun toate întrebările. Tu o să-mi dai toate răspunsurile. Spune-mi dacă nu-ți

convine aranjamentul ăsta. Dacă așa stau lucrurile, îți trag un glonț în cap pe loc și mai economisesc niște timp.

A înghițit un nod.

— Ba da, îmi convine. Atât doar…

— Deschide geanta și arată-mi ce-i înăuntru. Foarte încet!

S-a conformat. Geanta era plină cu bancnote de o sută de dolari, la fel ca atunci când o luam de la el ca să i-o livrez lui Miyamoto, cu o mie de ani în urmă.

— Perfect. Acum pune-o jos. Încet. Bun. Îndepărtează-te de ea. Bun. Acum ridică-ți cămașa. Ține-o ridicată. Bun. Întoarce-te complet. Încet. Bun. Acum ridică-ți crăcii pantalonilor. Bun.

După ce m-am asigurat că nu era înarmat, am luat geanta de jos.

— Acum mergi. Eu voi fi imediat înapoia ta. Fii cinstit în răspunsuri. N-o să țin niciun discurs pompos. Dacă mă plictisesc, o să te-mpușc și-o să te las aici, printre toți oamenii faimoși ale căror morminte obișnuiai să le fotografiezi. Ne-am înțeles?

A încuviințat din cap și a început să meargă.

— Trebuie să-ți spun, a rostit apoi peste umăr, că asta-i o chestie absolut minunată. Hristoase, în ce hal te-am putut subestima! Îți dai seama, nu-i așa, că asta te face cu atât mai prețios pentru mine? Acum ești o fantomă, poți să mergi oriunde și să faci orice. Ești invizibil. Nu poți să fii tras la răspundere. Numește-ți prețul – ți-l meriți în mod incontestabil și n-o să mă târguiesc nicio clipă cu tine.

— Tu ai pus totul la cale, așa-i? *Chinpira* din Ueno au fost trimiși de tine. Ca să mă păcălească și să mă determine să-i ucid pe Fukumoto Senior și pe Ozawa.

— Da, este adevărat, n-o să neg. La momentul acela nu-mi dădusem seama cât de capabil ești. Cât de valoros! Ei ar fi trebuit să te jefuiască și să

te îndatoreze Agenției. Au fost însă incompetenți. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, din moment ce Câinele Turbat a condus acțiunea.

— Atunci de ce a încercat el să mă ucidă imediat după aceea, în Kodokan?

— Pentru că-l uciseseși pe vărul lui. Ți-am spus, el este un ageamiu. La fel ca vărul pe care l-ai omorât. Predispus să-și piardă cumpătul și să acționeze impulsiv, așa cum ai fost tu înainte de a începe să-ți vină mintea la cap.

— De ce colaborezi cu Câinele Turbat, dacă este atât de jalnic? De ce ai vrut ca el să conducă Gokumatsu-gumi?

— Exact despre asta doream să-ți vorbesc. Dacă m-ai fi ascultat puțin mai devreme, când ți-am spus să nu-l mai urmărești pe Câinele Turbat, noi doi am fi putut face treabă bună împreună. Eu n-am dorit nicio clipă să se întâmple toate astea.

N-am zis nimic, așa că McGraw a continuat:

— Bun – deci despre program. De fapt, nu-i nimic complicat. Este pur și simplu un mod de transmitere a banilor de la corporații americane spre factori de decizie japonezi – cei care se pot asigura că respectivele corporații americane vor căpăta contractele pe care le doresc și că guvernul american își poate continua politicile sale.

Am zâmbit, plăcându-mi felul în care tăcerea părea să-l determine să spună mai multe. Aș fi putut să-i mulțumesc, deoarece chiar el mă învățase metoda.

— Factori de decizie…

— Exact. Tu cunoști Japonia. Guvernul, corporațiile, *yakuza*… toate sunt pur și simplu membre diferite atașate la același corp.

— Și tu vrei să tai unele membre?

— Nu să le tai, ci să le înlocuiesc cu ceva mai bun.

— Mi-ai spus că Ozawa cerea prea mult. Și Fukumoto cerea prea mult?

— Nu, dar aceea a fost o explicație convenabilă, deoarece tu insistai să știi de ce doream asasinarea lui Ozawa. Acum trebuie să știi că adevărul era de fapt exact invers. Ei luau prea puțin. Înțelegi?

Nu înțelegeam, așa că n-am zis nimic. După câteva secunde, McGraw a urmat:

— Problema era că cei din vechea gardă erau prea conservatori. Ei simțeau că primau destul și nu voiau să tulbure apele, cerând mai mult. Deși i-am încurajat.

— De ce i-ai fi încurajat să ceară mai mult?

— Deoarece cu cât primeau ei mai mult, cu atât primea mai mult și Agenția, iar noi avem nevoie de blestemații ăia de bani. Privește-n jur. China comunistă e la doi pași. La fel și Coreea de Nord comunistă. Fiule, acela a fost războiul meu și noi am pierdut treizeci și patru de mii de oameni pentru o nenorocită de remiză. Iar Vietnamul va cădea și el, acum că Nixon retrage ultimii soldați. Cincizeci și opt de mii de vieți de americani, iar de data asta vom pierde pe față, nu va fi nici măcar o remiză. Înțelegi? Comunismul este mai periculos ca oricând, iar politicienii care v-au lăsat în aer în Vietnam pretind că, doar pentru că ne-a dat sângele pe nas sau pentru că am luat vreo două șuturi la gioale, noi nu mai trebuie să purtăm războiul ăla și ei ne pot tăia toate finanțările, ca să poată construi centrale electrice rurale în Appalachia sau pe unde o fac în ziua de azi ca să-și cumpere voturile. Așa că, da, noi avem nevoie de fondurile astea, politicienii nu ni le dau și contribuabilii nu mai vor nici ei, pentru că sunt dezinformați și pentru că nu au încredere în politicienii jalnici care au pierdut în Vietnam. Ca să fiu sincer, nu-i pot învinui pentru asta, dar ți-am zis totul ca să știi cum stau lucrurile.

— Prin urmare, tu vrei să delapidezi din mitele corporative pe care CIA le dirijează spre politicienii japonezi, ca să creezi un fel de… fond secret.

— Da, poți să-i spui așa, dacă vrei.

— Care să fie condus de tine.

— Exact.

— Doar aici, în Japonia?

McGraw a întors capul și m-a privit peste umăr, apoi a surâs.

— N-am glumit când am spus că ești mai isteț decât crezusem. Bineînțeles că nu doar în Japonia. Chestia asta poate fi abordată global. La dracu', este deja globală, dar pe scară mică. Poate fi extinsă. Vreau ca tu să m-ajuți s-o extind.

— Omorându-i pe cei care nu sunt de acord cu ce încerci tu să faci?

— Și ce ai prefera? Să invadăm altă țară și să pierdem alți cincizeci-șaizeci de mii de oameni?

— Adică astea sunt realmente unicele noastre opțiuni?

— Așa se pare. Uite care-i treaba, este rost de foarte mulți bani dacă putem colabora cu inși care au imaginația necesară pentru a-i cere și a-i împărți echitabil.

— Adică să-ți returneze o parte din ei.

— Nu sub forma asta, ci prin încheierea de parteneriate. Eu ofer o cale prin care finanțarea poate crește. Cei care primesc fondurile acelea păstrează mai mult, iar eu păstrez mai mult la rândul meu.

— Delapidare din mită, așa-i?

— Iisuse, încerci pur și simplu să mă insulți? Eu creez un fond pentru acțiuni sub acoperire, da? Fondul este necesar și, pe ansamblu, mijloacele la care recurg sunt destul de benigne. Cunosc agenți care încearcă să mai câștige un ban prin contrabanda cu heroină în Statele Unite. Probabil că ai întâlnit și tu unii în Vietnam. Ceea ce fac eu este mai curat.

— Presupunând că aș fi de acord să fac parte din asta, cum l-ai determina pe Câinele Turbat să mă lase în pace?

McGraw a întors capul spre mine și ochii i-au strălucit de speranță.

— Lasă-mă să mă ocup eu. El depinde de mine. Îl pot gestiona. Oricum, el crede că ai murit, da?

— Și fata în scaunul cu rotile?

— Nu va păți nimic. Ea a contat doar ca modalitate de a ajunge la tine.

— Așadar tu ai știut despre ea. Și n-ai avut nimic împotriva utilizării ei.

Am scos pistolul. McGraw și-a dat seama că greșise.

— Uite ce-i, eu n-am vrut asta. A fost ideea Câinelui Turbat.

— Mai devreme ziceai că-l poți gestiona.

— Da, pot. Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat. Haide să ștergem totul și s-o luăm de la zero, de acord? Circumstanțele sunt cu totul altfel decât au fost anterior. Acum știu cât de valoros ești. Și tu știi cât de important este programul.

— Ai știut și despre Takizawa? Despre prietena Câinelui Turbat?

— Rain, nu-ncepe acum să-mi ții morală! Nu diferi cu nimic de mine. Te-ai băgat într-un bucluc și ai fost perfect dispus să omori oameni ca să scapi, mai ții minte?

M-am gândit la Tatsu.

— Este vorba despre impunerea unor limite. Eu am limite, pe când tu n-ai.

— Limite? Haida de! Uciderea Câinelui Turbat și a lui taică-său a fost ideea ta, chiar dacă eu te-am împins într-acolo. Și n-ai ezitat nicio clipă când ți-am spus că va fi nevoie să mai omori pe cineva, un ins cu care nici măcar n-aveai de-a face.

— Ei au fost ținte primare. Nu terți neimplicați.

— Asta a fost o coincidență fericită. Tu faci din necesitate o virtute.

— Prin urmare, ai știut despre prietena lui.

— Cu tot respectul, fiule, dar cred că te concentrezi asupra detaliilor nesemnificative.

— Chiar așa?

Probabil că mi-a auzit tonul. S-a oprit și s-a întors spre mine. A văzut pistolul și a pălit.

— Ascultă-mă, a spus după aceea. Nu redeveni sclavul temperamentului, da? Crezi că eu nu sunt protejat? Crezi că nu împart banii cu oameni din SUA?

— Și crezi că asta înseamnă că ei îți vor apăra spatele? Dacă vei dispărea, ei nu vor risca absolut nimic. Vor găsi pur și simplu alt partener de afaceri. Costuri și beneficii – asta-i tot.

— Da, o vor face, îmi vor apăra spatele.

Începuse să bâjbâie de acum și am găsit asta profund satisfăcător.

— În plus, am continuat, eu sunt mort, ai uitat? Ai zis-o tu însuți. Pot să fac orice.

McGraw și-a umezit buzele.

— Este vorba despre fata din scaunul cu rotile? Uite ce-i, îmi pare sincer rău pentru asta. Nu mi-am dat seama că erați atât de apropiați.

— Atunci de ce ați amenințat-o tu și Câinele Turbat? Ea n-ar fi trebuit să ți se pară deloc utilă, dacă n-ai fi știut că țineam la ea.

A întins brațele rugător.

— Fiule, uite ce-i, ai interpretat complet greșit. Dacă m-asculți. O să putem…

— Ți-am spus să nu-mi mai zici „fiule”.

Brațele au început să i se înalțe într-un gest instinctiv și inutil de apărare. Am ridicat pistolul și am apăsat pe trăgaci. Hi Power mi-a zvâcnit în mână. Detunătura a reverberat sonor printre pietrele funerare. În fruntea lui McGraw a apărut o găurică. Gura i s-a deschis, ochii i s-au dat peste cap, apoi corpul i s-a năruit pe pământ.

Am băgat arma înapoi sub robă și m-am îndepărtat cu pas demn de călugăr. Am privit în jur. Câțiva vizitatori ai cimitirului se uitau de asemenea în jur, întrebându-se ce auziseră. Dar când n-au văzut decât un călugăr inofensiv, au revenit la aranjarea florilor, la aprinderea tămâii și la rugăciunile pentru cei morți.

Capitolul 38

Am petrecut următoarele zile frământându-mă și neștiind dacă s-o contactez sau nu pe Sayaka. Eram convins că, întrucât Câinele Turbat credea că murisem, ea avea să fie în siguranță. Și că probabil n-o supraveghea nimeni, Probabil… Dar dacă mă-nșelam, puteam să-i cauzez moartea. Continuam să-mi imaginez, chinuitor, cum ar fi fost să fi revenit la hotel în noaptea aceea și să n-o fi găsit în viață și furioasă, ci violată, bătută și moartă. Gândul era insuportabil. Avusesem noroc că prima dată nu fusese decât o amenințare. Mă îndoiam că voi mai avea același noroc.

Când m-am simțit pregătit, i-am telefonat lui Tatsu. Ne-am întâlnit la templul Meiji. El mi-a privit prelung și apăsat țeasta rasă, totuși n-a comentat nimic. Pe când mergeam pe sub copacii maiestuoși de pe domeniul templului, mi-a povestit cum merseseră lucrurile în Ueno și cu McGraw. Gestionase întreaga situație exact așa cum sperasem și nimeni nu suspectase nimic. L-am informat ce aflasem de la McGraw. Era tot ce puteam face.

— Ai avut noroc că ai putut discuta cu el, a zis Tatsu. Cred că la scurt timp după întâlnirea voastră cineva l-a executat în cimitirul Zôshigaya.

— Știu, am văzut ceva la știri. Poate că cineva din organizația lui a aflat că vorbea prea mult.

— Exact, a replicat el sec.

De obicei nu-mi era ușor să știu ce gândea Tatsu. Un aspect însă devenea tot mai clar cu privire la filosofia lui generală: a fi polițist însemna mai degrabă scop decât mijloace.

— O să poți utiliza ceva din ce ți-am zis? l-am întrebat.

— Cred că da, deși va dura și vor fi necesare unele manevre. După câte înțeleg, corupția ajunge până în vârf: ministrul de finanțe, Satô, șeful de

stat-major al Forțelor Aeriene, Genda, ba chiar și prim-ministrul Tanaka. Dar cu informațiile pe care mi le-ai dat, voi putea face ca măcar unele dintre ele să iasă la lumină.

— Și cum va rămâne cu Statele Unite? McGraw a sugerat că el dădea o parte din bani politicienilor americani.

— Ar fi o naivitate să credem altceva. Cu totul altă poveste este dacă îi va păsa cuiva de asta, dar se pare că există un senator pe nume Frank Church, care a înființat o comisie referitoare la serviciile de informații și abuzurile comise de ele. Asta s-ar putea să-l intereseze și pe el. O să-i transmit tot ce pot.

Am continuat să ne plimbăm. Era plăcut pe sub arbori, răcoare pentru o dimineață de vară, liniște. Templul însuși era o oază de liniște înconjurat de un oraș care fremăta. Era genul de loc pe care-l iubeam în Tokio. Genul de loc care avea să-mi lipsească.

— După moartea ta, a zis Tatsu, a fost destul de liniște pentru *Keisatsucho.* Cu excepția lui McGraw, n-au mai apărut alte cadavre.

— Asta-i bine. Sunt sigur că și voi mai aveți nevoie de câte o pauză la răstimpuri.

— Da. Deși mă tot aștept să aud despre decesul timpuriu și neașteptat al lui Fukumoto Junior. Totuși, pentru moment, se pare că el este în regulă.

Câinele Turbat. Lichidarea lui nu era simplă pentru mine. Mi-am reamintit, poate pentru a suta oară, că era acțiunea cuvenită, singura acțiune cuvenită. Moartea lui McGraw putea fi atribuită unei dispute cu asasinul pe care-l angajase ca să mă ucidă. Moartea Câinelui Turbat la scurt timp după aceea ar fi fost o coincidență cam mare. Tatsu rezolvase discrepanțele legate de cadavrul lui *yakuza,* dar dacă cineva începea să privească totul cu mai multă atenție, povestea s-ar fi destrămat. Iar dacă povestea se destrăma, Sayaka ar fi fost din nou supusă riscului. De aceea Câinele Turbat

trebuia să trăiască. Am încercat o mică satisfacție fiind conștient că decizia mea era semnul unei maturizări și al unei stăpâniri superioare. Cu toate acestea, nesiguranța mă rodea.

— Atâta timp cât Câinele Turbat crede că eu sunt mort, am spus, nu are de ce se teme de mine.

— Dar cât timp el este viu, tu nu vei fi în siguranță în Japonia.

Hristoase! Ce făcea Tatsu – mă încuraja să-l lichidez? Mi-ar fi plăcut, totuși nu doream să-i spun de ce n-o puteam face.

— Bineînțeles, a urmat el, Fukumoto Junior este un individ slab și nu se bucură de respect pe scară mare. În unele locuri se consideră că poziția pe care o ocupă nu este legitimă, fiind produsul nepotismului. Este posibil chiar ca inamicii lui să afle de rolul pe care l-a jucat în moartea propriului său tată. Dacă informația aceea va ieși la lumină, n-aș dori să fiu în pielea lui.

M-am uitat cu atenție la polițist. Îmi spunea oare că asta intenționa să facă?

— Oricum, a continuat Tatsu, poate că te vei putea întoarce mai devreme decât ți-ai imagina.

— Nu știu ce mă poate aștepta aici când o voi face.

— Eu, de pildă, voi fi aici. Poate că vom mai putea colabora.

Am izbucnit în râs.

— Oho – așadar, noi am colaborat acum?

A ridicat din umeri.

— Nu întotdeauna în mod intenționat, totuși activitățile noastre au părut să se potrivească frecvent, nu crezi? Ar fi oare rău dacă asta ar… continua?

— Nu știu. Va trebui să mă gândesc.

Mă îndoiam totuși că așa urma să fie. Nu aveam absolut nicio dorință să mai fac parte din strategia mai vastă a altcuiva. Poate că aveam să accept să lucrez pe bază de contracte, dar n-aveam să mai fiu niciodată un angajat.

— Știi, a spus Tatsu, există un singur lucru pe care nu l-am înțeles.

— Da?

— Am spus că n-au mai existat cadavre, totuși a mai existat un atentat. Chiar azi-noapte.

— Serios?

— Da. Un politician destul de proeminent din PLD. Nobuo Kamioka. Poate că ai auzit de numele ăsta.

— Nu, nu-mi sună deloc cunoscut.

— Aha. Curios este faptul că el a fost împușcat în șira spinării. Nu va mai putea merge niciodată, totuși agresorul nu l-a ucis.

— Poate că a greșit ținta.

— Kamioka a declarat că agresorul ar fi fost un călugăr budist. Și că înainte de a apăsa pe trăgaci, călugărul i-ar fi spus: „Karma este o curvă”. Asta înseamnă ceva pentru tine?

— Păi dacă într-adevăr karma este o curvă, detest să mă gândesc la ce m-așteaptă.

— Atunci, să fie doar o coincidență că m-ai sunat abia în dimineața asta, nu mai devreme?

— Adică ce… crezi că a trebuit mai întâi să mă ocup de altceva?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Mă așteptasem să suni mai devreme. Mai precis, chiar în dimineața când ai fost „ucis” în parcul Ueno.

— Îmi cer scuze. Am fost prins cu diverse chestii.

— Am sentimentul foarte straniu că băieții de la balistică vor descoperi că glonțul care l-a ucis pe McGraw a fost tras din aceeași armă ca și cel care l-a paralizat pe Kamioka.

— Crezi c-o să găsiți arma?

— Nu, sunt absolut sigur că n-o vom găsi.

— Păcat, mare păcat.

El mi-a privit scalpul ras.

— M-am întrebat de asemenea despre noua ta tunsoare.

— E doar un moft în vara asta. Probabil voi lăsa părul să-mi crească din nou.

N-a mai insistat și am mers din nou în tăcere. La ieșirea din Harajuku, mi-a întins un pașaport.

— Acum poți să te duci oriunde, a zis el. Încotro te vei îndrepta?

Tokioții treceau pe lângă noi în toate direcțiile, la muncă, să bea o cafea, la cumpărături, acasă. Scena era nebunească, frenetică, la fel ca o peliculă redată cu o viteză ceva mai mare decât cea normală. Soarele a fost acoperit de un nor negru și pentru o secundă orașul a părut luminat în sepia.

— Nu știu, am răspuns. Dar când o să deschid ziarele și-o să citesc despre un scandal care implică mituirea unor politicieni japonezi de către americani, o să mă gândesc la tine.

Tatsu a zâmbit.

— Nu cred că Fukumoto Junior va rezista.

— Vom vedea.

— Iar în rest, sper că Tokio va fi pașnic pentru o vreme.

M-am gândit la Sayaka.

— Sunt sigur că așa va fi.

Capitolul 39

După cum s-a dovedit, Câinele Turbat a rezistat doar vreo doi ani. Nu știu dacă Tatsu a avut vreo legătură cu asta, dar se pare că a fost asasinat printr-o cabală a locotenenților din Gokumatsu-gumi, care au condus apoi organizația sub formă de consiliu.

La scurt timp după aceea, comisia senatorului Church s-a reunit în Statele Unite. Compania Lockheed a fost acuzată de plata unor mite în valoare de zeci de milioane de dolari către oficialități străine – nu doar în Japonia, ci în toată lumea. Nimic din toate astea n-a fost pus în seama politicienilor americani. Toată focalizarea a fost asupra lui Lockheed și a consiliului său director corupt. În Japonia însă scandalul a dus la prăbușirea ministrului de finanțe, a șefului de stat-major al Forțelor Aeriene, ba chiar și a prim-ministrului, așa cum sperase Tatsu. Prin urmare, a fost ceva important.

Întrucât atenția Statelor Unite a fost îndreptată spre Lockheed, oare programul lui McGraw s-a refăcut? Probabil. Încercarea de a pune capăt mituirii politicienilor este similară cu tentativa de scoatere a prostituției în afara legii. La dracu', este chiar *la fel* cu tentativa de scoatere a prostituției în afara legii. Corupția, învățasem eu, nu este discontinuă și ceea ce ni se pare a fi o serie de structuri plutitoare formează de fapt un arhipelag, ale cărui insule sunt continue, conectate, legate sub nivelul apei. Mie însă nu-mi păsa. Nu era problema mea și nici nu intenționam s-o las să devină. Când îl ucisesem pe Ozawa în *sentô*, mă întrebasem pentru scurt timp dacă nu cumva acum eram unul dintre tipii cei răi. Până ce-l lichidasem pe McGraw, înțelesesem că nu existau tipi răi, tot așa cum nu există tipi buni. Există doar oameni inteligenți și oameni proști; marionete și păpușari.

Am decis că preferam să fiu un *ronin* înțelept, decât un samurai naiv.

În același timp însă m-am gândit că poate Tatsu avea dreptate cu noțiunea lui despre limite. Îi spusesem lui McGraw că greșise fiindcă se dusese după Sayaka, deoarece ea era o femeie și nu era o țintă primară. Iar răspunsul lui fusese că eu făcusem din necesitate o virtute, că noi doi eram practic la fel. Avusese oare dreptate? Recunoșteam că asta avea să depindă de mine. Am decis să-mi duc viața respectând limitele. Sau cel puțin încercând s-o fac.

Miyamoto mi-a păstrat secretul și am ajuns să lucrăm împreună când am revenit în Japonia. Am ajuns să lucrez și împreună cu Tatsu… ba chiar destul de mult. Dar toate astea sunt alte povești și, oricum, niciuna dintre ele nu s-a petrecut decât după mulți ani. Pentru că, deși Câinele Turbat n-a rezistat, exilul meu autoimpus a fost mai lung. Am petrecut un deceniu luptând ca mercenar în diverse conflicte armate de pe glob și, cu toate că și acelea sunt alte povești, pe care le voi relata, poate, altă dată, deocamdată mă voi limita să spun că, la momentul acela, mi-am spus că tocmai conflictele respective erau motivul pentru care am stat departe. Dar privind retrospectiv îmi dau seama că toate astea erau mai degrabă justificări. Adevăratul motiv era Sayaka.

Am vrut s-o contactez înainte de a părăsi Japonia. Bineînțeles că am vrut. Dar m-am temut că va afla Câinele Turbat că eram totuși în viață și că putea să vină iarăși după ea. A fost îngrozitor să rămân la depărtare. Nu aveam cum să aflu ce știa ea sau ce credea după ultima noastră întâlnire la hotel. Poate că văzuse la știri ceva despre cele întâmplate în Ueno și credea că murisem. Poate că nu auzise nimic și nu știa de ce plecasem sau ce se întâmplase cu mine. Poate că auzise despre Kamioka, despre faptul că fusese împușcat în spate, iar șira spinării îi fusese fracturată. Poate se

gândise la karma și se întrebase dacă nu cumva karma eram eu. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă o contactam? Dacă aș fi văzut-o, nu credeam că aș fi putut rezista să nu rămân cu ea. Iar dacă aș fi rămas cu ea, aș fi devenit din nou o țintă.

Așa că m-am întors în războaie, în locuri improbabile, departe de toate cele ce se întâmplaseră, departe de Sayaka. Ca s-o protejez.

Nu. Nu-i adevărat. Nu-i o minciună, dar nici adevărul.

Pentru că am rămas departe chiar și după ce Câinele Turbat a fost ucis. Mi-am spus că ea mă uitase, cu siguranță, într-un fel sau altul. Poate că se mutase… își clădise o viață nouă… Însă în timp am înțeles că ezitarea mea nu se datora exclusiv acelor posibilități. Se datora și… celor ce ar fi gândit ea despre mine, dacă ar fi știut ce făcusem. Ce devenisem. Ce *eram.*

Și cum ar fi putut înțelege? Banii pe care i-i dădusem… ar fi vrut să știe de unde proveneau. Poate că ar fi fost oripilată că-i luase și m-ar fi urât pentru că o convinsesem s-o facă. Ar fi pus întrebări, întruna, iscodind, și, indiferent ce i-aș fi răspuns, ar fi crezut că adevărul era chiar mai îngrozitor. Și probabil că așa ar fi fost. Eu aș fi implorat-o, i-aș fi explicat limitele pe care mi le stabilisem, dar ea n-ar fi auzit decât justificările unui monstru.

Eram paralizat de dor și de frică. Și odată cu trecerea anilor, cumva, indiferent cât de aproape am fost de a încerca s-o găsesc, m-am oprit de fiecare dată. Mi-am spus că, dacă țineam cu adevărat la ea, trebuia s-o las în pace.

Dar în cele din urmă, n-am putut.

N-a fost chiar ușor de găsit. Nu uitați – asta s-a întâmplat cu mult înainte de Google și de Facebook, și de toate celelalte instrumente care ușurează sarcina oamenilor pe care ați prefera să-i păstrați în trecutul vostru să vă ocupe prezentul. Dar în cele din urmă am găsit-o. Reușise să ajungă

în SUA, visul ei. Mai exact, la San Francisco. Mersese la colegiu, iar apoi înființase o fundație pentru persoanele cu dizabilități. Primise premii din partea mai multor organizații asiatice-americane. Ba chiar făcuse scufundări subacvatice și sărise cu parașuta cu scaunul cu rotile, așa cum spusese c-o va face. Revista *Life* a publicat un articol despre realizările ei, lăudând-o ca „o inspirație, un exemplu al nemărginirii spiritului omenesc și al oportunităților oferite de Visul American”.

Și se măritase. Cu un coreeano-american. Un avocat. Probabil că era un om bun. Aveau un fiu, prima dată când verificasem. Mai târziu, când am mai verificat o dată, mai aveau unul.

Așa că… nu, n-am mai contactat-o. Am privit, însă doar din depărtare. Am ascultat, dar n-am vorbit.

Am încercat să uit. Să uit de acel prim episod, când intervenisem cu bețivul idiot din hotel, iar ea ieșise cu scaunul cu rotile pe stradă, ca să-mi mulțumească fără chef, și de felul cum îi radiase toată fața când Terumasa Hino cântase în Taro, ca și mai târziu în aceeași seară, când ne sărutaserăm în Kitazawa-gawa, iar eu urinasem pe mine pentru ca ea să nu se simtă rușinată, și cum mă lăsase să-i mișc brațele în baie ca să-i pot atinge sânii, și cum îi plăcea să-și întoarcă ochii ca să se uite când mă ghida în ea și cum strigase când aflase că putea să aibă orgasm, ca și diminețile acelea minunate când ne epuizam reciproc în pătuțul ei, și cât de minunată era pentru mine, cât era de… de minunată.

Uneori mă uit pe pagina ei de Facebook. E o prostie, o știu. Ceva jalnic. Și de fiecare dată când o fac, îmi făgăduiesc că data viitoare voi fi mai puternic. Nu știu nici măcar ce anume mă împinge s-o fac. De ce oare amintirile noastre cele mai dureroase sunt de asemenea și cele mai dulci? De ce oare dulceața ne atrage întotdeauna înapoi,

indiferent cât timp ne-a ținut departe durerea? Nu știu, tot așa cum nu știu de ce uneori trebuie să stau în întuneric și să-l ascult pe Terumasa Hino cântând „Alone, Alone and Alone”. Atâta doar că o fac. Se pare că pur și simplu nu mă pot opri ca, periodic, să dezgrop cutiuța aceea cu amintiri, indiferent cât de lacrimogen i-ar fi conținutul. Încerc să mă opresc. Dar uneori există doar două opțiuni: ceea ce poți să faci și ceea ce nu poți.

Anii au fost buni cu ea, foarte buni. A încărunțit, dar părul îi este tot lung și surâsul îi este tot radiant, iar reținerea aceea, duritatea care o caracteriza atât de profund când ne-am cunoscut, a dispărut, înlocuită de o detașare relaxată și de încrederea în sine. De acum nu mai are nevoie să lase altora impresia că este o femeie dură. Știe că-i așa. Și poate că familia a mai înmuiat-o. Are nepoți acum. Țânci, totuși nepoți. Cum zboară deceniile…

Mă uit la fotografiile ei și la fotografiile familiei ei și-mi imaginez o viață care ar fi putut să fie, dar care n-a fost, o viață despre care am crezut în mod naiv că aș putea s-o am, ba poate chiar s-o merit, însă pe care au împiedicat-o circumstanțele și propriile mele acțiuni.

Regret că nu i-am spus că o iubeam și asta mă sâcâie. Fusesem foarte aproape, dar n-am făcut-o. Îmi repet că n-ar fi fost nicio diferență și cred că-i adevărat. Totuși, cel puțin atunci ea ar fi știut.

Îi duc dorul. Dumnezeule, cât îi mai duc dorul! Și este ceva mai presus de dor, este un soi de jelire. Și nu numai pentru tot ce am avut noi, ci pentru tot ce am fi putut avea, ce ar fi fost posibil să avem, doar dacă eu aș fi făcut alte alegeri, doar dacă eu aș fi fost altcineva sau altceva.

Dar cine sau ce ar fi fost omul acela? Încerc să-mi imaginez și nu pot. O simt ca pe o autoamăgire, o minciună, un vis.

Lumea-ntreagă e o scenă, nu așa a zis Shakespeare? *Și toți oamenii-s actori.*

Așa sunt ei. Așa suntem noi toți. Dar aceea este poezie. Proza este mai simplă. Uneori există doar două opțiuni: ceea ce poți să faci și ceea ce nu poți.

virtual-project.eu

{1} Frigărui pregătite cu carne de pui. (n.red.).

{2} Găluște din aluat, coapte și umplute de obicei cu bucățele de caracatiță și servite cu un sos. (n.red.).

{3} Joc mecanic interactiv, foarte popular în Japonia. (n.red.).

{4} Unul dintre preparatele tradiționale japoneze, constând în principal dintr-o supă de carne sau pește cu tăiței și fiind pregătit în numeroase variante, care diferă de la o regiune la alta. (n.red.).

{5} Grupul de Observare și Studiere, un program comun CIA-armată, având ca sarcină executarea unor misiuni clandestine de recunoaștere și sabotaj în Cambodgia, Laos, chiar Vietnamul de Nord [cf. *Asasinul din Tokio. Țintele*]. (n.red.).

{6} Locuri unde, prin tradiție, japonezii merg să privească cireșii sau caișii în anotimpul înfloririi. (n.red.).

{7} Citat din „Tărâmul pustiit” (1922), din T.S. Eliot, *Poeme*, în românește de Aurel Covaci, Editura Albatros, 1970. (n.trad.).

{8} Mic local, unde se servesc diverse feluri de mâncare, bere și sake până noaptea târziu. (n. red.).

{9} Tăiței făcuți din hrișcă. (n.red.).

{10} *Kanji, kana* – sisteme de scriere japoneze. (n.red.).

{11} Divinitate în religia șintoistă. (n.red.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	16
Capitolul 3	24
Capitolul 4	32
Capitolul 5	40
Capitolul 6	43
Capitolul 7	57
Capitolul 8	63
Capitolul 9	79
Capitolul 10	85
Capitolul 11	90
Capitolul 12	102
Capitolul 13	111
Capitolul 14	115
Capitolul 15	124
Capitolul 16	132
Capitolul 17	142
Capitolul 18	148
Capitolul 19	161
Capitolul 20	171
Capitolul 21	176
Capitolul 22	189
Capitolul 23	215
Capitolul 24	224
Capitolul 25	237
Capitolul 26	240
Capitolul 27	257

Capitolul 28 264
Capitolul 29 279
Capitolul 30 284
Capitolul 31 295
Capitolul 32 314
Capitolul 33 319
Capitolul 34 322
Capitolul 35 329
Capitolul 36 338
Capitolul 37 343
Capitolul 38 353
Capitolul 39 358